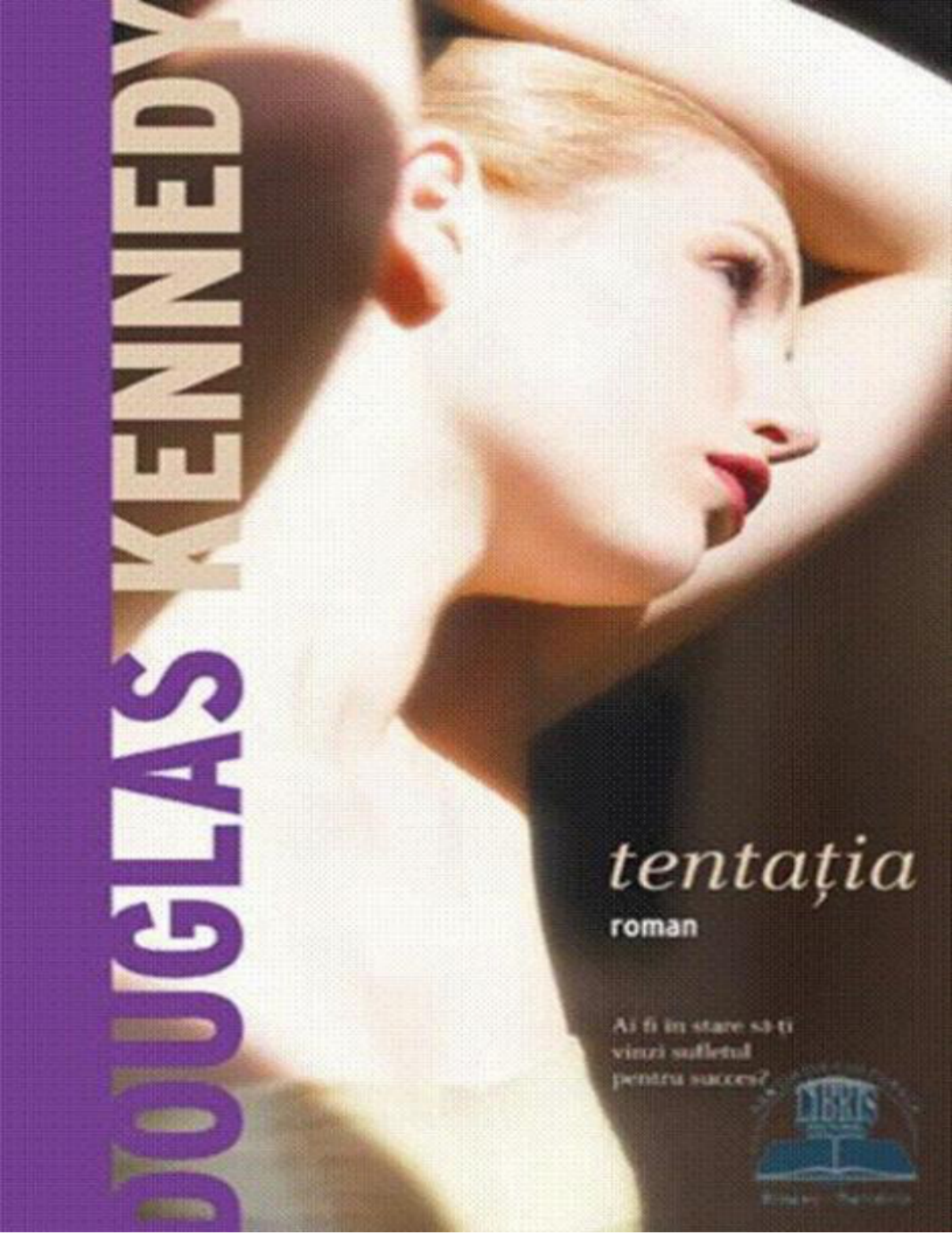
DOUGLAS KENNEDY
tentația
roman
Ai fi în stare să-ți vinzi sufletul pentru succes?

DOUGLAS KENNEDY
TENTAŢIA
Traducere din engleză şi note de
Lidia Grădinaru

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI

Unu

Doi

Trei

Patru

Cinci

Şase

Şapte

PARTEA A DOUA

Unu

Doi

Trei

Patru

Cinci

Pentru Pred Haines

„Nu e destul să reuşeşti.
Trebuie ca alţii să dea greş.”
GORE VIDAL

PARTEA ÎNTÂI

Unu

Întotdeauna am vrut să fiu bogat. Ştiu că probabil vă sună aiurea, dar ăsta-i adevărul. O mărturisire sinceră.

Cam acum un an, mi s-a împlinit dorinţa. După zece ani de ghinioane — o acumulare toxică de nesfârşite scrisori de respingere şi „o să dăm mai departe asta”, obişnuita serie de cât pe ce („ştii, chiar

căutam aşa ceva luna trecută") şi (bineînţeles) aşteptarea zadarnică de a primi răspuns la telefoanele date — zeii întâmplărilor norocoase au hotărât, în cele din urmă, că merit un zâmbet. Şi am primit un telefon. Rectific: am primit telefonul pe care oricine îşi câştigă existenţa din scris visează mereu să-l primească.

Telefonul a venit de la Alison Eliroy, mult răbdătorul meu agent literar.

— L-am vândut, David.

Inima mi s-a oprit câteva secunde. Nu auzisem cuvintele „l-am vândut" fiindcă… în fine, sincer să fiu, nu mai auzisem vreodată acea propoziţie.

— Pilotul, a spus ea.

— Pilotul de televiziune?

— Da. Am vândut *Cum să te vinzi.*

— Cui?

— FRT.

— Poftim?

— FRT — adică Front Row Television; adică cel mai isteţ şi interesant producător de programe originale transmise prin cablu…

Inima mea avea acum nevoie de defibrilaţie.

— Ştiu despre cine vorbeşti, Alison. FRT mi-a cumpărat pilotul?

— Da, David. FRT tocmai a cumpărat *Cum să te vinzi.*

Pauză lungă.

— Plătesc? am întrebat.

— Sigur că plătesc. Crezi sau nu, e vorba de o tranzacţie.

— Scuze, scuze… doar că, poţi să-mi spui cât anume?

— Patruzeci de miare.

— Bine.

— Nu pari foarte entuziasmat.

— Sunt entuziasmat. Doar că…

— Ştiu: nu e tranzacţia de un milion de dolari. Dar în oraşul ăsta, acest gen de lovitură dată de cineva care nu a mai dat niciuna este un eveniment care se petrece de două ori pe an, în cel mai bun caz. Patruzeci de miare reprezintă suma standard pentru un pilot TV… mai ales pentru un scriitor după care nu s-a regizat nimic. Oricum, cu cât te plătesc cei de la Book Soup?

— Cincisprezece pe an.

— Aşa că priveşte treaba în felul ăsta: dintr-o singură tranzacţie tocmai ai obţinut salariul pe aproape trei ani. Şi ăsta-i doar începutul. Nu doar că or să cumpere pilotul… au de gând să îl şi realizeze.

— Ţi-au spus ei asta?

— Da, mi-au spus.

— Îi crezi?

— Scumpete, trăim în cea mai perversă capitală din univers. Totuşi,

s-ar putea să ai noroc.

Capul mi se învârtea. Veşti bune, veşti bune.

— Nu ştiu ce să spun, am zis.

— Ai putea încerca „Mulţumesc”.

— Mulţumesc.

Nu doar i-am mulţumit lui Alison Eliroy. A doua zi după i v am primit acel telefon, m-am dus la Beverly Center şi am cheltuit 375 de dolari pe un stilou Mont Blank pentru ea. Când i l-am dat, mai târziu în acea după-amiază, a părut sincer emoţionată.

— Ştii că de când practic meseria asta e prima dată când primesc un cadou de la un scriitor?

— De când o practici?

— De trei decenii. Mă rog, cred că în toate există o primă dată. Aşa că… mersi. Dar să nu crezi că am să ţi-l împrumut ca să semnezi contracte.

Pe de altă parte, soţia mea, Lucy, s-a îngrozit că am cheltuit atâţia bani în numerar pe un cadou pentru agentul meu literar.

— Ce e asta? a întrebat ea. Ai obţinut în cele din urmă un contract — cu retribuţia minimă, aş putea adăuga — şi te crezi dintr-odată Robert Towne?

— A fost doar un gest frumos, atâta tot.

— Un gest de 375 de dolari.

— Ne putem permite.

— Zău? Calculează, David. Pentru cele patruzeci de miare, Alison ia un comision de cincisprezece la sută. IRS o să umfle din rest treizeci şi trei la sută, aşa că o să rămâi cu ceva mai puţin de douăzeci şi trei de miare, plus nişte mărunţiş.

— De unde ştii toate astea?

— Am calculat. Am calculat şi datoria noastră însumată la Visa şi MasterCard — douăsprezece mii, şi creşte lunar. Şi la împrumutul pe care l-am luat ca să acoperim şcolarizarea lui Caitlin pe trimestrul trecut — şase mii, care şi ăsta creşte lunar. Mai ştiu şi că suntem o familie cu o singură maşină într-un oraş în care mai toate familiile au două maşini. Iar maşina cu pricina este un Volvo vechi de doisprezece ani, care chiar are nevoie de reparaţii la cureaua de transmisie, lucru pe care chiar nu ni-l permitem fiindcă…

— Bine, bine. Am fost nesăbuit de generos. *Mea maxima culpa.* Şi, apropo, îţi mulţumesc că faci ceva pe faptul că mă grozăvesc.

— Fii sigur că nimeni nu face ceva pe faptul că te grozăveşti. Ştii ce emoţionată am fost ieri când mi-ai spus. E ce-ai visat tu — *noi* — de unsprezece ani. Ce vreau să spun eu, David, e simplu: banii sunt deja cheltuiţi.

— Bine, bine, punct ţintit, punct lovit, am spus, căutând să închei subiectul.

— Şi, cu toate că nici vorbă s-o invidiez pe Alison pentru stiloul Mont Blanc, poate ar fi fost drăguţ dacă te-ai fi gândit în primul rând la cine ne-a ţinut departe de Articolul 11 în toţi aceşti ani.

— Ai dreptate. Îmi pare rău. Dar, hei, ne aşteaptă vremuri bune. Suntem în bani.

— Sper să ai dreptate, a spus ea încet. Meritäm o pauză.

Am întins mâna să o mângâi pe obraz. A schiţat un zâmbet slab, obosit. Pe bună dreptate, fiindcă ultimii zece ani fuseseră pentru amândoi un urcuş anevoios pe o pantă abruptă. Ne cunoscuserăm în Manhattan la începutul anilor ’90. Sosisem acolo cu câţiva ani în urmă din natalul meu Chicago, hotărât să dau lovitura ca dramaturg. În loc de asta m-am pomenit punând în scenă piese hăt departe de Broadway şi plătind chiria cu inventarul care se acumula la Gotham Book Mart. Mi-am luat un agent literar. A reuşit să facă în aşa fel încât piesele mele să fie văzute. Niciuna nu a fost montată, însă un scenariu — *O seară obişnuită în Oak Park* (o satiră neagră despre viaţa suburbană) — a fost jucat pe scenă de Compania Teatrală de pe Avenue B (măcar nu a fost Avenue C). Lucy Everett era în distribuţie. Într-o săptămână de la prima lectură, am hotărât că ne iubim. La vremea când piesa avusese trei reprezentaţii eram mutat în garsoniera ei de pe East 19th Street. Două luni mai târziu, a obţinut un rol în pilotul unui serial de comedie pentru ABC, care se turna pe coastă. Îndrăgostit nebuneşte fiind, n-am ezitat o clipă când mi-a spus: „Vino cu mine”.

Aşa că ne-am mutat în Los Angeles şi ne-am găsit un apartament înghesuit, cu trei camere, pe King’s Road în West Hollywood. Lucy a făcut pilotul. Eu mi-am transformat în birou al doilea dormitor, care era micuţ. Pilotul a fost abandonat de reţeaua de televiziune. Eu am scris prima mea mostră de scenariu cinematografic, Noi, cei trei morocănoşi — pe care l-am descris ca pe „un jaf sumbru de comic”, despre spargerea unei bănci pusă la cale de o mână de veterani ai războiului din Vietnam. N-am făcut nicio brânză cu scenariul, dar mulţumită lui am câştigat-o pe Alison Eliroy. Era printre ultimele exemplare dintr-o specie pe cale de dispariţie — agentul literar independent de la Hollywood, care acţiona nu din vreun monolit hiperarhitectural, ci dintr-un bloc mic de birouri din Beverly Hills. După ce a citit acest scenariu cinematografic „de comedie neagră” şi piesele mele anterioare nepuse în scenă, m-a luat de client — dar mi-a şi dat următorul sfat:

— Dacă vrei să-ţi câştigi existenţa scriind la Hollywood, ţine minte că trebuie să scrii generic… cu ocazionala înfloriturä de „comedie neagră”. Dar numai o înfloriturä. Bruce Willis reuşeşte să facă remarci spirituale, dar tot îl lichidează pe teroristul neamţ cu maxilar dăltuit în piatră şi pe urmă îşi salvează nevasta din clădirea în flăcări. Ai prins ideea?

Categoric da. Şi în anul următor am produs trei scenarii: un film de acţiune (terorişti islamici capturează un iaht în Mediterana, pe care se află toţi cei trei copii ai preşedintelui SUA), un film dramă de familie (mama suferindă de cancer încearcă să se apropie de copiii ei adulţi pe care soacra ei nemernică a silit-o să-i abandoneze când erau mici) şi o comedie romantică (un plagiat după *Vieţi private*, în care doi tineri proaspăt căsătoriţi se îndrăgostesc fiecare de sora, respectiv fratele celuilalt în timp ce se află în luna de miere). Toate cele trei scenarii respectau regulile genului literar. Toate cele trei scenarii aveau momente de „comedie neagră". Toate cele trei scenarii au rămas nevândute.

Între timp, după ce pilotul de televiziune s-a dus la fund fără urmă, Lucy a constatat că uşile distribuirii rolurilor nu se deschideau larg în faţa ei. Primea câte o reclamă pe ici, pe colo. A fost foarte aproape de a prinde un rol de oncolog înţelegător într-un film *showtime* despre un maratonist care se luptă cu un cancer osos. A candidat şi la un rol de victimă violentă şi strident de gălăgioasă într-un film care abunda în scene de violenţă stridentă. La fel ca mine, trecea clătinându-se din dezamăgire în dezamăgire. În acelaşi timp, contul nostru bancar a început să atingă zona roşie. Trebuia să ne găsim slujbe plătite ca lumea. Folosindu-mi gargara, eu am obţinut o slujbă modestă de treizeci de ore pe săptămână la Book Soup (probabil cea mai bună librărie independentă din LA). Lucy a fost convinsă de o colegă şomeră, membră a SAG, să încerce vânzarea de produse prin telefon. Iniţial, nu i-a plăcut deloc munca asta, dar actriţa din ea a răspuns la rolul „de vânzare agresivă" pe care era silită să-l joace la telefon. Spre marea ei groază, s-a dovedit a fi un as în domeniul ăsta. Făcea bani frumoşi — în jur de treizeci de mii pe an. A continuat să se prezinte la concursuri pentru roluri. Seria eşecurilor de a obţine unul a continuat. Aşa că s-a ocupat mai departe de vânzarea prin telefon. Apoi, în viaţa noastră a intrat Caitlin.

Mi-am luat liber de la Book Soup ca să am grijă de fiica noastră. Am continuat şi să scriu — scenarii de film, o nouă piesă de teatru, un pilot de televiziune. N-am vândut niciuna din astea. Cam la un an de la naşterea lui Caitlin, Lucy a renunţat la calitatea sa de membru al SAG şi şi-a luat licenţă de instructor pentru vânzarea prin telefon. Eu m-am întors la Book Soup. Adunat, venitul nostru net abia atingea patruzeci de mii de dolari pe an: un mizilic într-un oraş în care mulţi băieţi de viaţă cheltuiau patruzeci de miare pe an pe pectoralii lor umflaţi cu pompa. Nu ne puteam permite să găsim un apartament nou. Împărţeam un Volvo bătrâior care data de pe vremea primei administraţii Reagan. Ne simţeam înghesuiţi — nu doar din cauza lipsei de spaţiu fizic de acasă, ci şi din pricina faptului că ne dădeam tot mai mult seama că eram acum captivi în nişte vieţi banale cu

orizonturi ce se îngustau continuu. Bineînţeles că eram încântaţi de fiica noastră. Dar, pe măsură cu trecerea anilor s-a accelerat — şi amândoi am început să ne apropiem de patruzeci de ani —, fiecare a început să-l privească pe celălalt ca pe temnicerul său. Am încercat să facem faţă diverselor noastre eşecuri profesionale şi înţelegerii faptului că, în vreme ce toată lumea pe care o cunoşteam culegea foloasele anilor de progres economic ai administraţiei Clinton, noi băteam pasul pe loc într-o existenţă anostă. Deşi Lucy renunţase la orice speranţă privind cariera de actriţă, eu continuam să scot materiale pe bandă — spre marea ei exasperare, deoarece considera (pe bună dreptate) că principala povară a câştigării pâinii era pe umerii ei. Mă tot îndemna să renunţ la aiureala de slujbă de la Book Soup — şi să mă căznesc să-mi găsesc o slujbă ca lumea. Iar eu mă opuneam, spunându-i că slujba de la librărie era potrivită pentru viaţa mea de scriitor.

— Viaţa ta de scriitor? a spus ea cu acel gen de sarcasm care e mai mult decât nimicitor. Nu mai vorbi prostii.

Fireşte că asta a declanşat una dintre acele dispute conjugale termonucleare, în care anii de resentimente, duşmănii şi frustrări conjugale acumulate pârjolesc brusc pământul de sub ambele perechi de picioare. Mi-a spus că sunt atât de egoist, încât pun cariera mea de scriitor, lipsită de orice perspectivă, înaintea binelui lui Caitlin. Am contrat spunând că, pe lângă faptul că sunt un model de responsabilitate conjugală (ei bine, eram), integritatea mea profesională e tot intactă.

— N-ai vândut nici măcar un scenariu şi îndrăzneşti să-mi spui că eşti profesionist? a zis ea.

Am ieşit din casă ca o furtună. Am condus toată noaptea şi am oprit abia la nord de San Diego, unde m-am plimbat pe plaja de la Del Mar, dorindu-mi să fi avut nesăbuinţa să-mi continui drumul spre sud şi să trec graniţa în Tijuana şi să dispar din viaţa mea dezastruoasă. Lucy avea dreptate: ca scriitor eram un ratat… dar tot nu aveam de gând să-mi abandonez fiica din pricina unei crize de furie. Aşa că m-am întors la maşină, am luat-o spre nord şi am ajuns acasă chiar înainte de răsăritul soarelui. Am găsit-o pe Lucy complet trează, ghemuită pe canapeaua din sufrageria noastră vraişte, arătând mai mult decât amărâtă. M-am prăbuşit în fotoliul din faţa ei. Un răstimp foarte lung, niciunul nu a spus nimic. În cele din urmă, ea a rupt tăcerea.

— A fost îngrozitor.

— Da, am spus. A fost.

— N-am vorbit serios când am spus ce-am spus.

— Nici eu.

— Sunt al naibii de obosită, David.

M-am întins şi i-am luat mâna.

— Nu eşti singura, am zis.

Aşa că ne-am sărutat şi ne-am împăcat, apoi i-am pregătit lui Caitlin micul dejun, am urcat-o în autobuzul de şcoală şi, pe urmă, am plecat amândoi la slujbele noastre — slujbe care nu ne făceau absolut nicio plăcere şi nici măcar nu erau bine plătite. Când Lucy a ajuns acasă în acea seară, pacea conjugală era restabilită — şi n-am mai pomenit niciodată de cearta duşmănoasă. Dar odată ce ai rostit anumite lucruri, nu le mai poţi şterge. Şi, cu toate că încercam să ne purtăm ca şi cum situaţia ar fi fost calmă, între noi exista acum un sentiment nerostit de răceală.

Niciunul dintre noi nu voia să privească în faţă acest adevăr, aşa că amândoi ne vedeam mai departe de treabă. Eu am dat gata rapid un pilot de treizeci de minute pentru un serial comic de televiziune, intitulat *Cum să te vinzi*. Tema era încurcata politică internă dintr-o agenţie de relaţii publice din Chicago. Personajele erau un grup de nevrotici deştepţi şi ţâfnoşi. Şi da, era o „comedie neagră". Lui Alison chiar i-a plăcut — primul meu scenariu pe care l-a lăudat după mulţi ani… chiar dacă umorul era cam prea „negru" pentru gustul ei. Totuşi, i l-a dat şefului secţiei de dezvoltare a noilor proiecte de la FRT. La rândul lui, acesta l-a înmânat unui producător independent, Brad Bruce, care începea să-şi facă un nume ca autor de seriale comice, sarcastice, pentru cablu. Lui Brad i-a plăcut ce a citit… şi am primit acel telefon de la Alison.

Apoi lucrurile au început să se schimbe.

Brad Bruce s-a dovedit a fi acea specie rară — un tip care credea că ironia este singurul mod de a face faţă vieţii din Oraşul îngerilor. Se apropia de patruzeci de ani, era din Milwaukee, din Vestul Mijlociu (Dumnezeu să-l ajute!) şi ne-am plăcut imediat. Ba, mai mult, am stabilit repede un stil de lucru fluid. Eu răspundeam pozitiv notelor lui. Ne armonizam bine. Ne făceam reciproc să râdem. Şi, cu toate că ştia că ăsta era primul scenariu pe care reuşisem să-l vând, mă trata ca pe un camarad veteran al războaielor de televiziune. La rândul meu, munceam din greu pentru el fiindcă ştiam că acum am un aliat… deşi îmi dădeam seama şi că dacă pilotul nu se realiza, atenţia lui avea să se mute în altă parte.

Brad era un conducător plin de forţă şi chiar a realizat pilotul. Ba mai mult, a fost exact cum trebuie să fie un pilot: foarte bine regizat şi jucat, turnat cu stil şi amuzant. Celor de la FRT le-a plăcut ce au văzut. După o săptămână, m-a sunat Alison.

— Aşază-te, a spus ea.

— Veşti bune?

— Cele mai bune. Tocmai mi-a trimis vorbă Brad Bruce. O să te sune într-o nanosecundă, dar am vrut să fiu eu mesagerul. Aşa că fii atent: FRT autorizează o primă serie de opt episoade din *Cum să te*

vinzi. Brad vrea ca tu să scrii patru dintre ele şi să supervizezi scenariul general al serialului.

Eram mut de uimire.

— Mai eşti la telefon?

— Tocmai încerc să-mi adun falca de pe podea.

— Ei bine, las-o acolo până auzi cifrele din ofertă. Şaptezeci şi cinci de miare pe episod — asta înseamnă trei sute de mii pentru scenariu. Cred că pot să-ţi obţin o sută cincizeci de mii în plus pentru supervizarea celorlalte episoade, ca să nu mai spun de un „Creat de" şi între cinci şi zece la sută dividende pentru întreg serialul. Felicitări: eşti pe cale să te îmbogăţeşti.

Mi-am dat demisia de la Book Soup în acea seară. Până la sfârşitul săptămânii am cumpărat cu banii jos o încântătoare căsuţă în stil spaniol tradiţional în Wiltshire. Bătrânul Volvo, plus o diferenţă de bani, a fost înapoiat firmei în schimbul unui Land Rover Discovery nou. Am luat în leasing un Mini Cooper S, promiţându-mi un Porsche Carrera în cazul în care *Cum să te vinzi* reuşea să ajungă la o a doua serie. Lucy era ameţită de schimbarea situaţiei noastre. Pentru prima dată în viaţa noastră, ne scăldam în confort material. Ne-am putut cumpăra mobilă ca lumea, aparatură modernă, etichete de firmă. Cum eu eram sub presiunea extremă a termenului limită — aveam numai cinci luni pentru a livra cele patru episoade ale mele — Lucy a preluat sarcina decorării noii case. În plus, tocmai începuse să instruiască un întreg pluton nou de vânzători prin telefon — ceea ce însemna că şi ea lucra douăsprezece ore pe zi. Singurul timp liber pe care îl aveam îi era dedicat fiicei noastre. Asta nu era un lucru rău — fiindcă atâta vreme cât zilele tale sunt ultrapline, poţi să continui să ascunzi sub o spoială înşelătoare crăpăturile care dau de gol o căsnicie a cărei structură e avariată. Amândoi eram mereu ocupaţi. Vorbeam despre minunăţia acestui noroc neaşteptat şi ne purtam de parcă totul era ca înainte între noi… cu toate că amândoi ştiam că nu era deloc aşa. Şi erau multe momente de melancolie când mă pomeneam gândind că, departe de a îmbunătăţi lucrurile între noi, banii ne îndepărtaseră şi mai mult.

După aproape un an, când primul episod din *Cum să te vinzi* a fost difuzat şi a devenit un succes instantaneu, Lucy s-a întors spre mine şi mi-a spus:

— Cred că acum mă vei părăsi.

— De ce aş face asta? am întrebat.

— Pentru că poţi.

— Asta n-o să se întâmple.

— Ba da, se va întâmpla. Pentru că asta cere scenariul succesului.

Bineînţeles că a avut dreptate. Dar nu s-a întâmplat decât după şase luni, vreme în care îmi schimbasem Mini Cooperul cu acel Porsche pe

care mi-l promisesem. Nu numai că serialul a continuat cu episoade noi, ci m-am şi pomenit dintr-odată subiectul unei considerabile atenţii din partea publicului — deoarece *Cum să te vinzi* devenise cea mai tare emisiune de divertisment, ultimul răcnet musai de văzut al sezonului. Cronicile erau fantastice. *Esquire* a publicat un articol de cinci sute de cuvinte despre mine la rubrica „Oameni care ne plac", în care eram considerat un „Tom Wolfe al televiziunii prin cablu". N-aş putea spune că am obiectat. Şi n-am refuzat când *Los Angeles Times* mi-a cerut să dau un amplu interviu în care să vorbesc despre anii îndelungaţi petrecuţi de mine în purgatoriul profesiei, despre lunga perioadă de la Book Soup şi despre brusca mea ascensiune în „acea mică ligă selectă de scriitori deştepţi din LA care nu scot lucruri la grămadă".

Am pus-o pe secretara mea să decupeze acest articol şi să i-l ducă lui Alison. Pe el era lipit un bilet pe care scrisesem: „Mă gândesc la tine în general. Iubire şi Sărutări. David".

O oră mai târziu, la mine la birou a sosit un curier cu un plic căptuşit de la agenţia lui Alison. Înăuntru era o cutie mică de cadouri şi un cartonaş: „Du-te naibii… Cu dragoste, Alison".

În cutie era ceva la care râvneam de mulţi ani: un stilou Waterman Edson — Ferrariul ustensilelor de scris, cu un preţ de catalog pe măsură: 675 de dolari. Însă Alison îşi putea permite, întrucât contractul pe care îl încheiase pentru „participarea mea creatoare" la seria a doua din *Cum să te vinzi* valora cu puţin sub un milion… minus cei cincisprezece la sută ai ei, desigur.

Alison era citată în acel articol-profil despre mine din *LA Times*. Ca de obicei, a fost foarte haioasă, spunându-i reporterului că motivul pentru care nu m-a abandonat în toţi acei ani proşti a fost că: „El ştie când să nu sune — şi, crede-mă, în oraşul ăsta sunt puţini scriitori cu talentul ăsta". M-a surprins şi printr-un lucru înduioşător pe care l-a spus: „El e dovada vie că talentul şi perseverenţa dusă la extrem pot triumfa uneori la Hollywood. David a continuat să muncească pe rupte când mulţi alţi scriitori aspiranţi ar fi renunţat de mult. Aşa că merită totul: banii, biroul, secretara, recunoaşterea, prestigiul. Dar cel mai important, acum i se răspunde la telefon, iar eu gestionez întâlnirile care i se solicită. Pentru că orice om deştept vrea să lucreze cu David Armitaje".

Cum eram în plin stagiu de planificare a celui de-al doilea sezon din *Cum să te vinzi*, refuzam majoritatea întâlnirilor. Dar, la îndemnul lui Alison, m-am dus să iau masa cu o tânără cu funcţie de decizie de la Fox Television, pe nume Sally Birmingham.

— Am întâlnit-o numai o dată, mi-a spus Alison, dar toată lumea din branşă mizează pe ea pentru performanţe. Are un fond mare la dispoziţie. Şi adoră fără rezerve *Cum să te vinzi*. De fapt, îl adoră într-

atât, încât mi-a spus că ar fi gata să-ţi dea un sfert de milion pentru orice episod-pilot de treizeci de minute la alegerea ta.

Asta m-a făcut să cad pe gânduri.

— Două sute cincizeci de miare pentru un episod-pilot? am întrebat.

— Da — şi aş avea grijă să se ţină de cuvânt.

— Ştie că nici nu m-aş putea uita la vreun proiect nou până când nu termin cu noua serie?

— A anticipat asta. Şi mi-a zis că e dispusă să aştepte. Vrea doar să semnezi acum pentru pilot — pentru că, să privim adevărul în faţă, faptul de a fi pus mâna pe David Armitaje i-ar creşte şi ei valoarea de piaţă. Gândeşte-te la asta — dacă toate merg bine, ai să-ţi iei liber şase săptămâni între seria doi şi trei. Cât o să-ţi ia să dai gata un pilot?

— Trei săptămâni, maximum.

— Iar celelalte trei săptămâni, stai pe o bancă undeva, dacă într-adevăr poţi să stai liniştit atâta vreme, spunându-ţi în sinea ta că tocmai ai făcut un sfert de milion în douăzeci şi una de zile.

— Bine — mă voi duce să iau masa cu ea.

— Isteţ băiat. O să-ţi placă. E superinteligentă şi frumoasă.

Alison a avut dreptate. Sally Birmingham era superinteligentă. Şi era frumoasă.

Secretara ei o sunase pe secretara mea să aranjeze întâlnirea de la prânz la The Ivy. Mulţumită obişnuitului ambuteiaj de pe 10 Street, am ajuns cu câteva minute mai târziu. Era deja aşezată la o masă foarte bună. S-a ridicat să mă salute, şi am fost fermecat pe loc (deşi m-am străduit al naibii de mult să n-o arăt). Sally era înaltă, cu pometi accentuaţi, piele fără cusur, păr şaten-deschis tuns foarte scurt şi un zâmbet poznaş. La început, am categorisit-o drept genul de produs năucitor de aristocratic al educaţiei de pe Coasta de Est şi al educaţiei costisitoare şi sofisticate care, fără doar şi poate, a avut propriul cal până la vârsta de zece ani. Dar după cincisprezece minute de conversaţie, mi-am dat seama că reuşise să submineze condiţia de WASP[1] din Westchester County cu un amestec ingenios de erudiţie şi „şcoală a vieţii”. Da, crescuse în Bedford. Da, urmase Rosemary Hall şi Princeton. Însă, deşi era extraordinar de citită — şi întru câtva cinefilă —, avea şi capacitatea de a înţelege bine Hollywoodul în toată gloria lui nimicitoare. Mi-am dat seama de ce mahării de la Fox Television o preţuiau atât: era o performeră de clasă, dar una care vorbea pe limba lor. Şi mai avea şi cel mai uimitor râs.

— Vrei să auzi povestea mea LA preferată? m-a întrebat.

— Sunt gata.

— În regulă. Luna trecută luam masa cu Mia Morrison, şefa activităţilor corporaţiei Fox. Îl cheamă pe chelner şi zice: „Spune-mi ce apă minerală aveţi”. Chelnerul, adevărat profesionist, nu clipeşte. În schimb, începe să le înşiruie: Păi, avem Perrier din Franţa, şi

Ballygowan din Irlanda, şi San Pellegrino din Italia…" Mia îl întrerupe brusc: „Oh, nu, nu San Pellegrino. E prea tare".

— Cred că am s-o fur pe asta.

— „Poeţii imaturi imită, poeţii maturi fură."

— WASP (White Anglo-Saxon Protestant) — persoană de rasă albă, de origine anglo-saxonă, protestantă, aparţinând claselor înstărite şi influente.

— Eliot?

— Aşadar, chiar ai fost la Dartmouth? a întrebat ea.

— Mă impresionează documentarea ta privind trecutul meu.

— Pe mine mă impresionează cunoştinţele tale despre domnul Eliot.

— Dar sigur ai luat referinţele din „Patru cvartete" pe parcursul emisiunii mele?

— M-am gândit că eşti mai mult genul de tip „Tărâmul pustiu".

— Nu — e prea tare.

Nu doar că ne-am înţeles pe loc de minune, ci am şi vorbit pe larg cam despre toate. Inclusiv despre căsătorie.

— Aşadar, a spus ea, aruncând o privire spre verigheta mea, eşti căsătorit sau eşti *căsătorit*?

Tonul ei era lejer. Am râs.

— Sunt căsătorit, am răspuns. Fără subliniere.

— De cât timp?

— De unsprezece ani.

— Impresionant. Fericit?

Am dat din umeri.

— Nu-i ceva neobişnuit, a spus ea. Mai ales după unsprezece ani.

— Te vezi cu cineva în prezent? am întrebat, căutând să par nonşalant.

— A existat cineva… dar a fost o distracţie minoră, nimic mai mult. I-am pus amândoi capăt cam acum patru luni. De atunci… zbor solo.

— N-ai făcut niciodată pasul conjugal?

— Nu… deşi aş fi putut să fac ceva dezastruos — ca de pildă să mă mărit cu iubitul meu de la Princeton. Sigur că el a atacat subiectul — dar i-am spus că, de obicei, căsătoriile din colegiu au o durată de viaţă de doar doi ani. De fapt, cele mai multe relaţii sunt terminate când pasiunea devine prozaică… de-asta n-am rezistat eu cu nimeni mai mult de trei ani.

— Adică, nu crezi în toate prostiile astea cu destinul, cum că „există o persoană care îţi este menită".

Încă un râs de-al ei. Dar pe urmă a spus:

— Ei bine, de fapt, cred. Doar că încă nu l-am cunoscut pe tipul care îmi e menit.

Tonul ei era din nou voios. Ne-am aruncat iarăşi o privire.

Dar a fost doar o privire şi am revenit repede la vârtejul conversaţiei

noastre. Mă uimea că nu ne mai săturam să vorbim, că ne completam reciproc şi că aveam concepţii asemănătoare despre lume. Senzaţia că exista o legătură specială între noi era uluitoare… şi puţin terifiantă. Fiindcă — dacă nu cumva interpretam eu foarte greşit lucrurile — atracţia reciprocă era uriaşă.

În cele din urmă, am trecut la afaceri. M-a rugat să-i povestesc despre episodul-pilotul pe care îl plănuiam. Reclama mea a fost de o frază:

— Chinuita viaţă profesională şi personală a unei femei între două vârste, consilier în probleme conjugale.

A zâmbit.

— Asta-i bine. Prima întrebare: e divorţată?

— Desigur.

— Copii afectaţi?

— O fiică adolescentă care crede că mami este o adevărată javră.

— Drăguţ. Consilierul nostru marital are un fost soţ?

— Normal — dar el a fugit cu o instructoare de yoga în vârstă de douăzeci şi cinci de ani.

— Vorbim, evident, despre plasarea acţiunii în LA.

— Mă gândeam la San Diego.

— Bună alegere. Stilul de viaţă din sudul Californiei fără bagajul LA. Consilierul marital iese cu bărbaţi?

— Neîncetat — şi cu rezultate dezastruoase.

— Şi între timp, clienţii ei…?

— Vor provoca un zâmbet, crede-mă.

— Un titlu?

— Discută pe îndelete.

— Atunci, vândut, a spus ea.

M-am străduit să nu zâmbesc prea larg.

— Ştii că nu pot să mă apuc de treabă până după al doilea sezon…

— Alison m-a pus deja la curent cu asta… şi nu mă deranjează. Treaba importantă e că am pus mâna pe tine.

Mi-a atins uşor braţul. Nu mi l-am retras.

— Sunt încântat, am spus.

M-a privit în ochi. Şi a întrebat:

— Cina mâine-seară?

Ne-am întâlnit acasă la ea, în West Hollywood. De îndată ce am intrat pe uşă, am început să ne smulgem unul celuilalt hainele. Mult mai târziu, în timp ce zăceam de-a curmezişul patului, bând un pahar postcoital de Pinot Noir, m-a întrebat:

— Te pricepi să minţi?

— Adică, privitor la ceva de genul ăsta?

— Da.

— Păi, în cei unsprezece ani de când sunt cu Lucy e numai a doua

oară când s-a întâmplat.

— Când a fost prima oară?

— O aventură de-o noapte, în ’99, cu o actriţă pe care am cunoscut-o într-o seară la librărie. La acea vreme, Lucy era în est cu Caitlin, în vizită la părinţii ei.

— Asta-i tot? Singura ta greşeală extraconjugală?

Am dat din cap.

— Vai, vai, vai — chiar ai conştiinţă.

— E o slăbiciune, ştiu — mai ales aici.

— Acum o să te simţi vinovat?

— Nu, am spus fără ezitare.

— De ce?

— Fiindcă acum lucrurile între mine şi Lucy stau cu totul altfel. Şi, în plus…

— Da? a întrebat ea.

— … fiindcă… în fine, fiindcă e vorba de tine.

M-a sărutat uşurel pe buze.

— E o mărturisire?

— Cred că da.

— Ei bine, am şi eu una. La zece minute după ce te-am cunoscut ieri, am simţit: ăsta e tipul. Am simţit-o toată noaptea trecută şi toată ziua de azi în timp ce făceam numărătoarea inversă a orelor până la şapte, şi tu intrai pe uşa mea. Iar acum…

Şi-a trecut arătătorul de la mâna dreaptă pe linia maxilarului meu.

— … acum n-am de gând să-ţi mai dau drumul.

Am sărutat-o.

— E o promisiune? am întrebat.

— Pe cuvânt de cercetaşă. Dar ştii ce înseamnă asta… pe termen scurt, oricum.

— Da — o să trebuiască să încep să învăţ să mint.

De fapt, începusem deja, căci îmi mascasem prima seară cu Sally spunându-i lui Lucy că plecam cu avionul la Vegas şi rămâneam peste noapte să cercetez puţin terenul pentru un viitor episod. Pe Sally nici n-a deranjat-o când, la unsprezece, am folosit telefonul ei să sun acasă şi să-i spun soţiei mele că sunt instalat confortabil la The Bellagio şi îmi e îngrozitor de dor de ea. Seara următoare, când am sosit acasă, am studiat-o cu atenţie pe Lucy în căutarea unor semne care să trădeze bănuiala sau îndoiala. Mă întrebam şi dacă nu cumva sunase la The Bellagio să vadă dacă într-adevăr eram instalat acolo. Dar m-a întâmpinat vioaie şi nu a scăpat nicio aluzie despre unde am fost noaptea trecută. Şi da, coarda vinovăţiei chiar mi-a răsunat între urechi. Dar reverberaţiile ei au fost reduse la tăcere de o descoperire şi mai zgomotoasă: eram îndrăgostit nebuneşte de Sally Birmingham.

Şi ea era îndrăgostită de mine. Certitudinea ei era copleşitoare. Eu

eram bărbatul cu care dorea să-şi petreacă restul vieţii. Aveam să ne distrăm de minune împreună. Urma să avem cariere grozave, copii minunaţi. Şi era exclus să cădem vreodată în plictiseala lipsită de pasiune, care caracterizează majoritatea căsniciilor — căci cum am fi putut fi vreodată altfel decât nebuni unul după altul? Urma să avem fericire, bani şi succes pentru că ne era sortit să avem toate astea.

Totuşi, exista o singură problemă — eram încă însurat cu altcineva. Şi eram îngrozitor de îngrijorat de efectul pe care putea să îl aibă asupra lui Caitlin o viitoare dezertare conjugală. Sally a fost foarte înţelegătoare.

— Nu-ţi spun să pleci acum. Trebuie să faci mutarea asta numai atunci când eşti pregătit — şi atunci când crezi că e pregătită şi Caitlin. Eu o să aştept. Fiindcă meriţi aşteptarea.

Când eşti pregătit. Nu *dacă*. Un *când* explicit. Dar hotărârea lui Sally nu mă deranja. Nici nu consideram că lucrurile se mişcau prea repede după doar două săptămâni. Fiindcă împărtăşeam siguranţa ei cu privire la viitorul nostru împreună. Doar că, în secret, mă frământam din pricina durerii şi a răului pe care eram pe cale să le provoc soţiei şi copilului meu.

Spre lauda lui Sally, nu m-a presat o dată să plec de acasă. Sau, cel puţin, nu în următoarele opt luni — vreme la care îmi încheiasem munca la a doua serie şi devenisem expert în a-mi acoperi urmele extraconjugale. Când presiunea termenului-limită pentru cele trei episoade pe care le scriam a devenit deosebit de mare, am dezertat două săptămâni la Four Seasons Hotel din Santa Barbara, sub pretextul nevoii de a mă izola pentru a munci din greu şi concentrat ca să-mi termin repede treaba. Şi chiar am muncit — deşi Sally a petrecut cu mine una dintre săptămâni, ca să nu spun amândouă. Când serialul s-a mutat la Chicago pentru o săptămână de filmări exterioare, m-am hotărât să rămân câteva zile în plus pentru a depăna amintiri cu vechea mea reţea de prieteni deşi, în realitate, în acel weekend, eu şi Sally n-am ieşit mai deloc din apartamentul nostru de la W. Through, fiecare aranjându-şi în aşa fel programul — ca să nu mai spun de folosirea unei camere de la Westwood Marquis —, încât am putut să petrecem împreună două pauze de prânz pe săptămână şi cel puţin o seară în apartamentul ei.

Deseori eram uimit de cât de priceput devenisem în a-mi acoperi urmele şi a inventa poveşti. Sigur, s-ar putea argumenta că, autor de poveşti fiind, nu făceam decât să-mi practic meseria. Dar în trecut mă considerasem mereu îngrozitor de nepriceput la minţit, până în punctul în care, după câteva zile de la precedenta mea aventură extraconjugală din ’99, Lucy s-a întors spre mine şi mi-a spus:

— Te-ai culcat cu alta, nu-i aşa?

Bineînţeles că m-am făcut alb la faţă. Bineînţeles că am negat

vehement totul. Bineînţeles că nu a crezut o vorbă din ce-am spus.

— Hai, spune-mi că bat câmpii, a zis ea. Dar văd prin tine, David. Eşti transparent.

— Nu mint.

— Oh, te rog!

— Lucy…

Însă ea a ieşit din cameră şi nu a mai pomenit de acest subiect. Într-o săptămână, puternicul meu sentiment de vinovăţie (şi la fel de puternica mea frică de a fi descoperit) dispăruse — amortizat de jurământul meu mut că n-am să mai fiu niciodată necredincios.

A fost un jurământ pe care l-am respectat şase ani — până am cunoscut-o pe Sally Birmingham. Dar după acea primă noapte în apartamentul ei, nu m-am simţit aproape deloc vinovat, aproape deloc chinuit psihic. Poate pentru că mariajul meu ajunsese să fie guvernat de legea întoarcerilor împuţinate. Sau poate că, de la începutul idilei mele cu Sally, am ştiut că nu mai fusesem niciodată atât de pătimaş îndrăgostit de cineva.

Această siguranţă m-a făcut să fiu expert în subterfugii într-atât, încât Lucy nu m-a luat niciodată la întrebări unde am fost într-o noapte în care „am lucrat până târziu”. De fapt, în această perioadă, a fost cum nu se poate mai afectuoasă, mai dispusă să mă sprijine. Fără îndoială că situaţia noastră materială îmbunătăţită îi sporise afecţiunea pentru mine (sau, cel puţin, asta a fost interpretarea mea). Dar, odată ce am livrat ciornele finale ale episoadelor mele şi am început să redactez celelalte patru scenarii care fuseseră scrise pentru seria cea nouă, Sally a început să fie tot mai insistentă privind „reglementarea” situaţiei noastre şi mutarea mea la ea.

— Situaţia asta clandestină trebuie să ia sfârşit, mi-a spus. Te vreau pentru mine… dacă mă mai vrei.

— Bineînţeles că te vreau. Ştii asta.

Dar voiam şi să amân ziua finală a socotelii — momentul în care stăteam de vorbă cu Lucy şi îi frângeam inima. Aşa că tot trăgeam de timp. Şi Sally a început să-şi piardă răbdarea. Iar eu continuam să spun: „Mai dă-mi o săptămână”.

Apoi, într-o seară, am ajuns acasă pe la miezul nopţii — după o lungă cină pro-producţie cu Brad Bruce. Când am intrat, am găsit-o pe Lucy în camera de zi. Geamantanul meu era lângă fotoliul ei.

— Dă-mi voie să te întreb ceva, mi-a spus. Şi e o chestiune pe care vreau să o ştiu de opt luni. Este o miorlăită sau este una dintre acele fecioare de gheaţă care, în ciuda aspectului senzaţional, urăsc ideea de a le atinge cineva?

— Sincer, nu ştiu despre ce vorbeşti, am spus, încercând să par uimit.

— Vrei să spui că sincer nu ştii numele femeii cu care ţi-o pui de

şapte — sau or fi opt — luni?

— Nu există nimeni, Lucy.

— Aşadar, Sally Birmingham e nimeni?

M-am aşezat.

— Asta sigur ţi-a dat pauză de gândit, a spus ea pe un ton calm.

În cele din urmă am vorbit.

— De unde ştii cum o cheamă?

— Am pus pe cineva să afle.

— Ce-ai făcut?

— Am angajat un detectiv particular.

— M-ai spionat?

— Să nu joci cartea ofensei morale, idiotule. Era evident că te vezi cu alta…

De unde ştia? Fusesem foarte atent, foarte circumspect.

— … iar din constantele tale absenţe a reieşit clar că asta e ceva mai mult decât doar o mică distracţie menită să-ţi satisfacă egoul, aşa că am angajat un detectiv particular…

— N-a costat mult?

— Trei mii opt sute de dolari… pe care îi voi recupera, într-un fel sau altul, la partaj.

M-am auzit spunând:

— Nu vreau divorţ, Lucy.

Glasul ei a rămas sigur, ciudat de calm.

— Nu-mi pasă ce vrei tu, David. Eu divorţez de tine. Căsnicia asta s-a terminat.

M-a apucat brusc o frică disperată — chiar dacă ea făcea munca murdară în locul meu şi provoca începutul sfârşitului. Obţineam exact ce doream, iar asta mă speria de moarte. Am spus:

— Măcar de-ai fi venit la mine la începutul…

Expresia feţei i s-a înăsprit.

— Şi ce? m-a întrerupt ea, arătându-şi acum supărarea. Să fi încercat să-ţi amintesc că avem o istorie de unsprezece ani şi o fiică şi că, în ciuda tuturor mizeriilor din ultimul deceniu, am reuşit să le învingem şi, în sfârşit, trăim bine?

S-a întrerupt, gata să-i dea lacrimile. Am întins mâna spre ea. S-a retras imediat.

— Să nu mă mai atingi niciodată, a spus.

Tăcere. Apoi a zis:

— Când am descoperit numele iubitei tale, ştii care a fost primul meu gând? „El chiar ţinteşte sus. Şefa comediei de la Fox Television. *Magna cum laude* la Princeton. Şi damă bine, pe deasupra.” Detectivul particular era un tip foarte meticulos. Mi-a dat chiar şi poze cu domnişoara Birmingham. E foarte fotogenică, nu?

— Am fi putut să discutăm în amănunt problema asta…

— Nu, n-aveam ce să discutăm în amănunt. Sigur nu intenţionam să fac pe biata femeiuşcă din nu ştiu ce cântec country, care îşi imploră bărbatul necredincios să vină acasă.

— Şi de ce ai tăcut atâta timp?

— Fiindcă speram că poate o să-ţi vină mintea la cap…

S-a întrerupt iar, încercând în mod vizibil să-şi ţină emoţia în frâu. De data asta, n-am mai întins mâna spre ea.

— Ba chiar ţi-am acordat un termen-limită, a spus ea. Şase luni. Pe care, ca o proastă, l-am prelungit la şapte, apoi la opt luni. Pe urmă, cam acum o săptămână, mi-am dat seama că te hotărâseşi să pleci…

— Nu ajunsesem la decizia asta, am minţit eu.

— Pe dracu'! Era scris pe tine din cap până-n picioare… cu lumini de neon. Ei bine, m-am hotărât să iau eu decizia în locul tău. Aşa că, valea! Acum!

S-a ridicat. La fel şi eu.

— Lucy, te rog. Să încercăm să…

— Ce? Să ne prefacem că ultimele opt luni n-au existat?

— Şi cum rămâne cu Caitlin?

— Vai, vai, vai, te gândeşti în sfârşit la fiica ta…

— Vreau să discut cu ea.

— Bine — poţi să te întorci mâine.

Aveam intenţia să-mi susţin cauza, propunându-i să-mi petrec noaptea pe canapea şi să încercăm să discutăm totul la lumina mai sănătoasă a zilei. Dar ştiam că nu m-ar fi ascultat. Oricum, asta era ceea ce voiam, nu-i aşa?

Mi-am luat geamantanul. Am spus:

— Îmi pare rău.

— Nu accept scuze de la secături, a replicat Lucy şi a plecat ca o furtună la etaj.

Am stat în maşină zece minute, nemişcat, întrebându-mă ce să fac mai departe. M-am pomenit brusc în picioare, gonind înapoi spre uşa din faţă şi bătând cu pumnul în ea, strigând-o pe soţia mea. După o clipă, i-am auzit glasul în spatele uşii.

— Pleacă, David!

— Acordă-mi o şansă ca să…

— Ca să ce? Să-mi spui şi alte minciuni?

— Am făcut o greşeală cumplită…

— Păcat! Trebuia să te fi gândit la asta cu luni în urmă.

— Îţi cer doar să-mi dai şansa de a…

— Îţi răceşti gura de pomană.

— Lucy…

— Am terminat!

Am scos din buzunar cheile mele de la casă. Dar, în timp ce încercam să o vâr pe prima în broască, am auzit-o pe Lucy trăgând

zăvorul pe dinăuntru.

— Să nu-ţi imaginezi că poţi să te întorci aici. S-a terminat. Pleacă! Acum.

Cred că următoarele cinci minute le-am petrecut bătând iarăşi cu pumnul în uşă, susţinându-mi cauza, implorând-o să mă primească înapoi. Dar ştiam că nu o mai interesa să audă ce am de spus. Dându-mi seama de asta, o parte din mine s-a îngrozit — mica mea familie, distrusă de vanitatea mea, de recentul meu succes. Totuşi, altă parte din mine înţelegea de ce o luasem pe drumul ăsta distrugător. Şi mai ştiam ce s-ar fi întâmplat dacă acum uşa s-ar fi deschis brusc şi Lucy mi-ar fi făcut semn să intru: m-aş fi întors la o viaţă anostă. Şi mi-am amintit ce mi-a spus un prieten scriitor după ce şi-a lăsat nevasta pentru altă femeie: „Sigur că în căsnicie au fost câteva probleme — dar niciuna de nedepăşit. Bineînţeles că a existat niţică plictiseală — dar şi asta e ceva de aşteptat după doisprezece ani de convieţuire. Esenţialmente, n-a existat nimic chiar atât de rău între noi. Atunci, de ce am plecat? Fiindcă un glăscior din capul meu îmi tot punea o întrebare simplă: *asta e tot ce o să fie viaţa?"*

Dar această amintire a fost dată la o parte de un glas care urla în capul meu: *Nu pot să fac asta.* Mai mult, m-am gândit: te încadrezi foarte bine în clişeul masculin. Şi mai şi răstorni cu susul în jos tot ce e important în viaţa ta ca să plonjezi cu capul înainte în necunoscut. Aşa că am scos mobilul şi am format cu disperare numărul de acasă. Când Lucy a răspuns, am zis:

— Iubito, am să fac orice…

— Orice?

— Da, orice îmi ceri.

— Atunci, cară-te de aici!

S-a auzit tonul. Mi-am aruncat privirea în urmă, spre casă. Toate luminile de la parter erau stinse. Am inspirat adânc, să mă calmez, apoi m-am dus la maşină şi am urcat în ea. Am scos mobilul şi m-am uitat lung la ecran, ştiind că, dacă aş fi dat telefonul pe care eram gata să-l dau, aş fi trecut frontiera marcată „Fără drum de întoarcere".

Am dat telefonul. A răspuns Sally. I-am spus că făcusem în sfârşit ceea ce îmi cerea să fac: îi spusesem soţiei mele că s-a terminat. Deşi mi-a pus toate întrebările specifice terapiei în grup despre cum a primit Lucy vestea („Nu bine", am spus) şi cum îmi este („Mă bucur că s-a terminat"), a părut sincer entuziasmată. O clipă m-am întrebat dacă ea vedea toate astea ca pe-un fel de victorie — fuziunea şi achiziţia de extremă importanţă. Dar momentul a trecut când mi-a spus că mă iubeşte mult, că trebuie să-mi fi fost foarte greu şi că îmi va fi mereu alături. Însă, deşi aceste declaraţii m-au liniştit, tot am simţit un gol cumplit — lucru de aşteptat în situaţia dată, totuşi alarmant.

— Acum vino încoace, iubitule, mi-a spus.

— Oricum n-am unde să mă duc.

A doua zi, într-o convorbire telefonică lapidară, am convenit cu Lucy s-o iau pe Caitlin după şcoală.

— I-ai spus? am întrebat.

— Bineînţeles că i-am spus.

— Şi?

— I-ai distrus sentimentul de siguranţă, David.

— Stai aşa, am replicat. Nu eu sunt cel care a pus capăt căsniciei. A fost decizia ta. Cum am spus şi aseară, dacă mi-ai oferi şansa de a dovedi…

— Îţi răceşti gura de pomană, m-a întrerupt ea şi a închis.

Caitlin n-a vrut să mă lase să o sărut când m-a văzut în faţa şcolii. N-a vrut să mă lase să o ţin de mână. N-a vrut să vorbească cu mine când am intrat în maşină. I-am propus o plimbare pe faleza de la Santa Monica. I-am propus să luăm masa la Johnny Rockets în Beverly Hills (restaurantul ei preferat). Sau poate o vizită la FAO Schwartz din Beverly Center, în timp ce turuiam această listă de potenţiale opţiuni, m-a străfulgerat gândul: vorbesc deja ca un tată divorţat.

— Vreau acasă, la mami.

— Caitlin, îmi pare nespus de rău pentru…

— Vreau acasă, la mami!

— Ştiu că e îngrozitor. Ştiu că probabil mă crezi…

— Vreau acasă, la mami!

În următoarele cinci minute am încercat să o conving să mă asculte până la capăt. Dar nu a vrut să mă asculte. A repetat întruna acelaşi refren: „Vreau acasă, la mami”.

Când am ajuns la uşa din faţă a casei, a zburat în braţele lui Lucy.

— Mulţumesc că îi speli creierul, am spus.

— Dacă vrei să vorbeşti cu mine, fă-o prin avocat.

Pe urmă a intrat în casă.

Chiar am ajuns să vorbesc cu Lucy prin doi avocaţi de la firma Sheldon şi Strunkel, care au venit cu recomandări excelente de la Brad Bruce (el se folosise de serviciile lor pentru cele două divorţuri precedente ale sale şi, în prezent, îi pusese să-şi aştepte rândul în culise în caz că şi Căsnicia Numărul Trei se făcea praf). Ei au vorbit pe rând cu avocata lui Lucy — o femeie pe nume Mellisa Levin, pe care mi-au descris-o ca pe o exponentă a şcolii de avocatură „Să-l eviscerăm pe nenorocit”. De la început, nu a vrut doar să pună mâna pe toate bunurile mele materiale, ci a vrut şi să se asigure că ies din divorţ cotonogit şi cu un şchiopătat permanent.

În cele din urmă, după mult tărăboi costisitor, oamenii mei au reuşit să-i înfrâneze tendinţele pârjolitoare — dar paguba tot a fost considerabilă. Lucy s-a ales cu casa (şi toate dividendele mele din ea).

A mai primit şi suma uriaşă de 11 000 de dolari pe lună drept pensie alimentară a ei şi alocaţia copilului. Dat fiind recentul meu succes, îmi puteam permite asta — şi cu siguranţă voiam ca fiica mea să aibă tot ce îşi doreşte. Dar m-a înspăimântat gândul că, din momentul acela înainte, primele 200 de miare din venitul meu brut or să fie deja promise. După cum nu m-a încântat nici clauza pe care acea Trăgătoare în Ţeapă Levin a inclus-o în înţelegere, conform căreia Lucy avea dreptul să se mute cu Caitlin în alt oraş dacă i-o cerea cariera.

La patru luni după terminarea agitatului nostru divorţ, şi-a exercitat acea opţiune când a prins un post de şef al departamentului de Resurse Umane al unei companii de programe pentru calculatoare din Marin County. Dintr-odată, fiica mea nu mai era în apropiere. Dintr-odată, nu mai puteam să trag chiulul de la birou pentru o după-amiază şi s-o întind după şcoală cu ea la Malibu sau la marele patinoar din Westwood. Dintr-odată, fiica mea era la o distanţă de o oră de zbor cu avionul — şi când seria a intrat în producţie, mi-a fost cu neputinţă să o văd mai des de o dată pe lună. Asta mă supăra într-atât încât, în multele nopţi în care nu puteam să dorm, băteam în lung şi în lat podelele mansardei mari din West Hollywood pe care eu şi Sally am închiriat-o şi cugetam la motivul pentru care îmi fărâmiţasem familia. Cunoşteam toate explicaţiile: o căsnicie care devenise monotonă… stilul şi inteligenţa, care îţi luau ochii, ale domnişoarei Birmingham… avântul seducător care însoţeşte succesul (şi dorinţa de a da uitării toţi acei ani de eşec din trecut). Dar, în acele momente de deznădejde secretă de la patru dimineaţa, nu puteam să nu mă gândesc: nu trebuia să cad atât de uşor când am fost împins. Sigur aş fi putut s-o conving pe Lucy să mă primească înapoi. Sigur am fi reuşit să o luăm de la capăt.

Dar apoi, când se făcea dimineaţă, erau un scenariu de terminat, o întâlnire de respectat, un contract de semnat, o premieră de onorat la braţ cu Sally — pe scurt, necontenitul avânt înainte al succesului. Era un avânt care îmi permitea să scap temporar de sentimentul de vinovăţie, care nu voia să dispară, de muta, veşnic prezenta incertitudine cu privire la totul din această viaţă nouă a mea.

Bineînţeles că vestea schimbării stării mele civile a fost la radio-şanţul din Hollywood la câteva momente de la plecarea mea din domiciliul conjugal. Toată lumea a spus toate lucrurile potrivite, afişând înţelegere (în faţa mea, în orice caz) faţă de neplăcerile încheierii unei căsnicii. Faptul că „fugisem” (ca să folosesc expresia de prost-gust) cu una dintre cele mai tinere şi mai vizibile persoane din conducerea unei televiziuni din oraş nu mi-a afectat deloc poziţia. Mă ajunsesem — şi, cum mi-a spus Brad Bruce: „Toată lumea ştia că eşti băiat deştept, David. Acum toată lumea o să te creadă un băiat cu

adevărat deştept”.

Totuşi, reacţia agentului meu a fost caustică, aşa cum îi era felul. Alison o cunoştea şi o plăcea pe Lucy — iar după semnarea contractului pentru prima serie din *Cum să te vinzi*, mă avertizase să evit toate tentaţiile care distrug căsniciile. Astfel că, atunci când i-am dat vestea că sunt pe cale să încep o viaţă nouă cu Sally, a amuţit. În cele din urmă, a spus:

— Cred că ar trebui să te felicit că ai aşteptat mai mult de un an înainte de a face aşa ceva. Însă e drept şi că aşa se întâmplă pe aici când cineva dă marea lovitură.

— Sunt îndrăgostit, Alison.

— Felicitări. Dragostea e un lucru minunat.

— Ştiam că o să reacţionezi aşa.

— Iubiţel — nu ştii că există doar zece poveşti în lume… şi, în clipa de faţă, interpretezi una dintre ele. Dar am să-ţi spun următorul lucru — măcar povestea ta are o caracteristică aparte.

— Adică?

— În cazul tău, scriitorul i-o trage producătorului. În vasta mea experienţă, întotdeauna e invers. Aşa că, bravo! Sfidezi legile gravitaţiei de la Hollywood.

— Dar, Alison — tu eşti cea care ne-ai făcut lipeala.

— Mie îmi spui! Dar fii fără grijă — n-am să-mi cincisprezece la sută din viitoarele voastre venituri comune.

Totuşi, Alison a subliniat că, întrucât eu şi Sally eram acum un cuplu, ar fi fost mai bine să lăsăm să moară plănuitul pilot pentru Fox (pe care şi aşa încă nu-l scrisesem)

— Trebuie să recunoşti că o să pară cadoul ei de nuntă pentru tine şi chiar îmi imaginez pe cineva care aspiră să fie ca Peter Bart, făcând din asta un mare subiect în *Daily Variety*.

— Am discutat deja cu Sally despre asta. Am căzut de acord că ar fi mai bine dacă am lăsa baltă pilotul pentru Fox.

— Ce discuţie fermecătoare în pat trebuie să fi avut voi!

— A fost la micul dejun.

— Înainte sau după tăvăleală?

— Oare de ce te suport?

— Fiindcă, „în calitate de prietenă”, chiar îţi sunt prietenă. Şi, în plus, fiindcă îţi păzesc spatele… într-atât încât sfatul pe care tocmai ţi l-am dat o să mă coste aproape patruzeci de mii la comision.

— Eşti foarte altruistă, Alison.

— Ba nu — doar tâmpită de-a dreptul. Totuşi, iată un ultim sfat de la sora ta mare pentru cinşpe la sută: stai cu capul la cutie în următoarele luni. Ai dus-o prea bine în ultimul timp.

Am încercat să-i urmez sfatul, dar eu şi Sally jucam jocul „cuplului cu forţă”. Eram „exemplarele perfecte ale Noului Hollywood”: genul

de Ivy League, oameni culţi care, întâmplător, prosperau în lumea inflamabilă a televiziunii. Plini de bani, dar încercând să pară că urăsc ostentaţia. Mansarda noastră era minimalistă ca design; Porscheul meu şi Range Roverul lui Sally erau vehicule isteţe în mod simbolic — maşini „selecte, dar deştepte" conduse de oameni „avuţi, dar deştepţi" care, în mod evident, au atins un nivel înalt de succes profesional. Eram invitaţi la petrecerile potrivite, la premierile potrivite. Dar ori de câte ori ni se lua un interviu, spuneam că nu suntem seduşi de farmecul celebrităţii sau de nevoia de a capta permanent atenţia publicului. Oricum, amândoi eram mult prea ocupaţi ca să râvnim la viaţa mondenă. Los Angeles este în mare măsură un oraş care se culcă devreme. Aşa că — întrucât Sally plănuia noua listă de comedii pentru la toamnă, iar al doilea sezon din *Cum să te vinzi* era acum în plină producţie — nu aveam mai deloc timp de preocupări sociale, başca unul de celălalt. Iar Sally, după cum am descoperit, îşi trăia viaţa de parcă era un program ergonomie: în aşa măsură încât, deşi nu a spus-o niciodată, programase în tăcere trei „ferestre de făcut amor" pe săptămână. Chiar şi acele momente întâmplătoare, când mă lua pe neaşteptate să facem sex, au început să pară ciudat de premeditate — ca şi cum calculase că, într-o dimineaţă rară în care nu lua micul dejun cu cineva, puteam să găsim cele zece minute, aproximativ, necesare ajungerii la orgasm reciproc înainte de a-şi începe munca pe brânci.

Totuşi, nu mă plângeam. Pentru că — cu excepţia constantului junghi de regret pe care îl simţeam cu privire la Lucy şi Caitlin — totul mergea cum voiam.

— Ar trebui să avem toţi problemele tale, mi-a spus noul meu prieten, Bobby Barra, într-o rară seară târzie (mă rog, era o vineri) când am băut un martini în plus şi i-am mărturisit că încă mă sâcâia sentimentul nerostit de vinovăţie că mi-am distrus căsnicia.

Lui Bobby Barra i-a plăcut mult faptul că l-am folosit drept duhovnic. Fiindcă asta însemna că suntem intimi. Iar lui Bobby Barra îi plăcea ideea de a fi intim cu mine. Pentru că acum eram un nume, un personaj; unul dintre puţinii scriitori adevăraţi într-un oraş al aspiraţiei disperate şi al eşecului atotpătrunzător.

— Priveşte treaba în felul ăsta. Căsnicia ta aparţine acelui segment al vieţii tale când chiar nu mergea nimic din ce făceai. Aşa că fireşte că a trebuit să scapi de ea odată ce ai trecut pe partea fermecată a străzii.

— Cred că ai dreptate, am spus, neconvins.

— Bineînţeles că am dreptate. O viaţă nouă înseamnă totul nou.

Inclusiv prieteni noi precum Bobby Barra.

Doi

Bobby Barra era bogat. Cu adevărat bogat. Dar nu „ţi-o trag" de

bogat.

— Ce înţelegi prin „ţi-o trag” de bogat? l-am întrebat odată.

— Te referi la atitudine sau la cifre?

— Atitudinea mi-o pot imagina. Spune-mi cifrele.

— O sută de milioane.

— Aşa mult?

— Nu-i chiar atât de mult.

— Mie mi se pare destul.

— Câte milioane are un miliard?

— Chiar nu ştiu.

— O mie.

— O mie de milioane fac un miliard?

— Ai făcut matematică.

— Aşadar, un miliard înseamnă „ţi-o trag” de bogat?

— Nu doar „ţi-o trag” de bogat — ci „ţi-o trag ţie şi la zece generaţii ale familiei tale”.

— Asta înseamnă grozav de mult. Dar dacă ai doar o sută de milioane…?

— Tot poţi să spui „ţi-o trag”, dar trebuie să-ţi alegi cu mai multă grijă atitudinea.

— Tu trebuie să fii deja „ţi-o trag” de bogat, Bobby.

— Vecin cu „ţi-o trag”.

— Mie mi se pare destul de bine.

— Totuşi, nu e „ţi-o trag”. Îţi spun eu cum stă treaba — începi să te întovărăşeşti cu barosani adevăraţi — Bill Gates, Paul Allen, Phil Fleck — şi o sută de milioane sunt un mizilic. O zecime de miliard. Ce înseamnă asta pentru tipi care valorează treizeci, patruzeci, cincizeci de miliarde?

— Mărunţiş?

— Exact. Mărunţiş amărât. O nimica toată.

Mi-am permis un zâmbet.

— Mă rog, vorbind ca un simplu muritor care anul trecut a câştigat doar un milion…

— Da — dar ai să ajungi şi tu acolo… dacă *mă laşi să te ajut.*

— Sunt numai urechi.

Bobby Barra era plin de sfaturi când venea vorba de bursă — pentru că din asta îşi câştiga Bobby Barra existenţa. Juca la bursă. Şi juca aşa de bine, încât acum, la vârsta de treizeci şi cinci de ani, chiar era „vecin cu ţi-o trag”.

Ceea ce făcea ca recent obţinută lui bogăţie să fie cu atât mai impresionantă era faptul că era în întregime autocreată. Bobby îşi spunea „macaronarul din Detroit”: fiul unui electrician de la uzina Ford Dearborn, care o ştersese din Oraşul Maşinilor de îndată ce luase examenul pentru carnetul de conducere. Înainte de asta — la vârsta

când cei mai mulţi puşti se gândesc cât e de umilitor să ai acnee — Bobby medita la lumea marilor financiari.

— Să ghicesc ce citeai la treisprezece ani? m-a întrebat Bobby pe la începutul prieteniei noastre. John Updike.

— Scuteşte-mă! am replicat. N-am purtat în viaţa mea pulover Shetland. Însă Tom Wolfe…

— Asta era de aşteptat.

— Şi tu? Tu ce citeai la treisprezece ani?

— Lee Iaccoca… şi nu râde.

— Cine râde?

— Nu doar Iaccoca, ci şi Tom Peters, şi Adam Smith, şi John Maynard Keynes, şi Donald Trump…

— O adevărată grupare culturală, Bobby. Crezi că Trump a citit vreodată Keynes?

— Nu — dar tipul ştie să construiască un cazinou. Şi e serios de „ţi-o trag". Din clipa în care i-am citit cartea, am hotărât că vreau să fiu şi eu aşa.

— Şi de ce n-ai intrat în domeniul construcţiilor?

— Fiindcă trebuie să intri în jocul relaţiilor — ştii tu, vărul Sal are un unchi Joey care are un nepot Tony care poate să pună presiune pe evreul care deţine lotul vacant pe care vrei tu să-l cumperi… Te-ai prins?

— Tare îmi sună a Ivy League.

— Fii atent, cretinii din corporaţii joacă acelaşi joc nenorocit — numai că ei o fac cu costume Brooks Brothers şi masterate Wharton în management şi privatizări cu capital extern. Oricum, eu n-am vrut treaba cu relaţiile şi ştiam şi că Wall Street-ului nu o să-i placă vocalele mele şi trecutul meu de ajutor de mecanic. După cum am socotit eu, LA era un teren mult mai bun pentru tipi ca mine. Pentru că, să recunoaştem, asta e capitala lumii în care „banii vorbeşte şi fanfaronada o roieşte!" în plus, aici tuturor le este indiferent dacă vorbeşti ca fiul mutant al lui John Gotti. Cu cât e mai mare contul din bancă, cu atât e mai mare mădularul.

— Cum a spus odată chiar Maynard Keynes.

Toată stima faţă de Bobby: se întreţinuse în timpul studiilor la USC lucrând trei nopţi pe săptămână ca om bun la toate pentru Michael Milken în zilele de glorie muribundă a neaşteptatului său noroc cu obligaţiunile cu dobândă mare, dar şi cu risc mare. Apoi, după colegiu, a fost angajat de un personaj dubios pe nume Eddie Edelstein, care avea propria casă de brokeraj în Century City şi, în cele din urmă, a reuşit să fie expediat la un Club Fed pentru un important post tabu la SEC[2].

— Eddie a fost gurul meu — cel mai bun broker de la vest de Munţii Stâncoşi. Tipul mirosea ca un pitbull o IPO[3]. Şi când era vorba să

declare o limită… crede-mă pe cuvânt, tipul ăsta era un artist desăvârşit. Bineînţeles că idiotul naibii a trebuit să o facă fiartă însuşindu-şi o sută de miare după ce i-a strecurat unui broker sud-african — un nenorocit de nazist olandez — informaţii confidenţiale despre oferta publică iniţială a nu ştiu cărei companii de topire şi rafinare. S-a dovedit că nazistul era un tip de la SEC, deghizat. Sub acoperire. I-am spus lui Eddie să strige în gura mare că s-a întins o cursă — dar degeaba. Trei până-n cinci — şi, deşi era una dintre închisorile alea fără regim strict în care i s-a permis să aducă o rachetă de tenis, tot l-a dat gata. Cancer de prostată, la cincizeci şi trei de ani. Îţi îngrijeşti dinţii, Dave?

— Poftim? am spus, cam uimit de schimbarea bruscă a direcţiei conversaţiei.

— Pe patul de moarte, Eddie mi-a dat două sfaturi: să n-ai niciodată încredere într-un tip care spune că e sud-african dar vorbeşte de parcă e crescut în New Jersey… şi dacă vrei să eviţi cancerul de prostată, să te speli mereu pe dinţi.

— Nu pricep asta.

— Nu te speli, toată placa aia şi mizeria ţi se preling pe gât şi în cele din urmă poposesc în prostata ta. Asta i s-a întâmplat bietului Eddie: broker a-ntâia, băiat a-ntâia… dar trebuia să se spele pe dinţi.

După această conversaţie cu Bobby am început să mă spăl serios pe dinţi. Totodată, mă întrebam în mod frecvent de ce naiba îmi plăcea aşa de mult să umblu cu el.

Ştiam răspunsul la întrebarea asta: a) ca broker, începuse să-mi facă ceva bani şi b) era veşnic amuzant.

Bobby intrase în viaţa mea în primul sezon al *Cum să te vinzi*. După ce episodul al treilea a fost dat pe post, mi-a scris la sediul FRT pe hârtia cu antetul companiei lui, spunându-mi că programul meu era cel mai grozav lucru pe care îl vedea după mulţi ani, oferindu-şi totodată serviciile de broker. „Nu sunt un pungaş din ăla care spune: *Am să te fac bogat până mănânci negresa aia*. Dar sunt cel mai deştept broker din oraş şi, cu timpul, *voi face* bani serioşi pentru tine. În plus, sunt total cinstit şi, dacă nu mă crezi, te rog să-i suni…”

Şi scrisoarea înşira o listă bogată de tipi de categorie A şi B de la Hollywood, care deveniseră, chipurile, clienţii lui Roberto Barra.

Am scanat această scrisoare. Totuşi, înainte să o arunc la coş, am zâmbit. Fiindcă dintre cele aproximativ două duzini de scrisori-reclamă pe care le primisem de când *Cum să te vinzi* apăruse pe micul ecran — scrisori de la dealeri de maşini selecte, agenţi imobiliari, consultanţi fiscali, antrenori personali şi obişnuiţii ciudaţi ai curentului New Age, toţi felicitându-mă pentru proaspătul succes şi oferindu-şi serviciile — scrisoarea lui Bobby era cea mai impertinentă, cea mai neruşinată de-a dreptul. Ultima frază era caraghioasă:

Nu sunt doar bun în ceea ce fac. Sunt genial în ceea ce fac. Dacă vrei să-ţi vezi banii făcând bani, trebuie să mă suni. Dacă nu mă suni, ai să regreţi tot restul vieţii.

La o zi după ce am deschis această scrisoare-reclamă, am primit o copie a aceleiaşi scrisori, cu un bileţel colorat lipit pe ea:

Gândindu-mă că probabil ai aruncat scrisoarea pe care ai primit-o ieri de la mine, iat-o din nou. Să facem bani, Dave.

Ei bine, a trebuit să admir tupeul tipului… deşi telefoanele zilnice pe care mi le-a dat după aceea la birou au devenit supărătoare (la indicaţiile mele, secretara mea, Jennifer, a avut grijă să-mi spună că sunt într-o şedinţă ori de câte ori suna el). Nu m-am lăsat influenţat nici atunci când mi-a trimis o ladă de vin Au Bon Climat. Bineînţeles că am făcut gestul politicos — i-am scris un bilet de mulţumire — şi apoi, după o săptămână, a sosit o ladă de Don Perignon. Cu o carte de vizită

Ai să bei licoarea asta ca pe 7-Up dacă mă laşi să-ţi fac grămezi de bani.

Întâmplător, Brad Bruce era în biroul meu când a sosit şampania.

— Cine-i admiratoarea… şi are un număr de telefon? m-a întrebat.

— De fapt, e un el.

— Las-o baltă!

— Nu — nu-i aşa. Tipul mă vrea din motive financiare. E broker. Un broker foarte stăruitor.

— Numele?

— Bobby Barra.

— Oh, da, el!

Am încremenit.

— Îl cunoşti?

— Sigur. Ted Lipton se foloseşte de serviciile lui, a spus el, menţionându-l pe vicepreşedintele FRT. La fel şi…

Mi-a înşirat o grămadă de nume, dintre care multe se aflaseră şi în acea primă scrisoare pe care mi-o trimisese Bobby.

— Aşadar, tipul e meseriaş?

— Foarte — din câte am auzit. Şi e clar că ştie să joace agresiv şi convingător. Aş vrea ca brokerul meu să-mi trimită şampanie.

În acea după-amiază, l-am sunat pe Ted Lipton. După ce am discutat puţin probleme profesionale, i-am cerut o părere despre Roberto Barra.

— Anul trecut mi-a scos o dobândă de douăzeci şi şapte la sută. Şi, da, am încredere în amicul ăsta.

La vremea aceea nu aveam broker — fiindcă în goana nebună a evenimentelor de când intrase în producţie prima serie, nu avusesem timp nici măcar o clipă să mă gândesc la astfel de fineţuri precum să-mi investesc banii recent dobândiţi. Aşa că i-am cerut secretarei mele

să afle tot ce putea despre Roberto Barra. În patruzeci şi opt de ore s-a întors cu informaţii confidenţiale: clientelă mulţumită, fără cazier, fără afaceri cu băieţi răi, ştampila SEC pentru Bună Administrare.

— În regulă, am spus după ce am citit raportul. Aranjează un prânz cu el.

Bobby Barra s-a dovedit a fi handicapat pe verticală — un metru cincizeci şi cinci, păr negru cârlionţat, tuns scurt, îmbrăcat impecabil cu un costum negru cu croială italienească (surpriză, surpriză). M-a dus la Orso. Vorbea repede şi amuzant. M-a uimit cu erudiţia lui — atât în materie de filme, cât şi de cărţi. M-a măgulit — iar pe urmă a glumit pe seama faptului că mă măgulea. A spus: „N-am să-ţi servesc gogoşile alea tipic LA *ca prieten*", apoi, după cinci fraze, a scăpat în mod deliberat în conversaţie *„ca prieten". „Nu eşti doar un scriitor TV, eşti un scriitor TV serios… şi, în cazul tău, ăsta nu-i un oximoron."* Era o companie strălucită — un palavragiu de clasă mondială care îmbina erudiţia cu replica spirituală a tipului dur. („Dacă vrei vreodată să rupi picioarele cuiva", a spus el sotto voce, „cunosc doi puşti mexicani care o vor face în locul tău contra trei sutare, plus banii de benzină".) Ascultându-l vorbind, n-am putut să nu mă gândesc că semăna cu unul dintre acei profitori din Chicago despre care a scris atât de impresionant Bellow. Era şmecher. Era deştept şi chiar puţin periculos. Se dădea mare făcând neîncetat aluzii la vedetele pe care le cunoştea, dar se şi autoironiza pentru faptul că era „un fan înrăit". Am

Înţeles de ce toţi acei indivizi A şi B din lista lui voiau să facă afaceri cu el. Fiindcă emana prin toţi porii iscusinţă în domeniul lui. Şi pentru că în asta, ultima enclavă a artei de a convinge în folos propriu, se detaşa ca fiind cel mai mare promotor al său.

— Tot ce trebuie să ştii este următorul lucru: mă obsedează să fac bani pentru clienţii mei. Pentru că banii înseamnă alegere. Banii înseamnă abilitatea de *a-ţi exercita discreţia.* De a înfrunta natura întâmplătoare a destinului cu cunoaşterea faptului că, cel puţin, ai arsenalul necesar pentru a contraataca nesfârşitele complicaţii ale vieţii. Pentru că banii — banii grei — îţi permit să iei decizii fără frică. Şi să spui lumii: te bag în mă-ta.

— Nu a fost ăsta argumentul lui Adam Smith în *Bogăţia naţiunilor?*

— Îţi place Adam Smith? m-a întrebat el.

— Am citit doar cronica.

— La naiba cu Machiavelli, la naiba cu *Succesul este o alegere. Bogăţia naţiunilor* a lui Smith este cel mai grozav dintre toate manifestele capitaliste.

Apoi a inspirat scurt şi a început să vorbească cu un glas care putea fi descris cel mai bine ca de stentor din Detroit.

— *Prin urmare, fiind astfel înlăturate complet toate sistemele de privilegiere sau de constrângere, simplul şi evidentul sistem al libertăţii*

naturale se instaurează de la sine. Atât timp cât nu încalcă legile justiţiei, fiecare om are libertatea totală de a-şi urmări interesul în felul lui, şi de a-şi folosi şi hărnicia şi capitalul în competiţia cu cele ale oricărui om sau grup de oameni… Totuşi, protecţia este mult mai importantă decât opulenţa.

A făcut o pauză, a luat o gură din paharul lui de San Pellegrino, apoi a spus:

— Ştiu că nu sunt chiar Rolf Fiennes, dar…

— Hei, sunt impresionat, am zis. Şi ai spus totul fără prompter.

— Uite cum stă treaba: trăim în cea mai măreaţă eră a „libertăţii naturale" cunoscută de om. Dar ce a spus Smith e al naibii de adevărat: înainte să devii risipitor, asigură-te că ai banii necesari pentru a-ţi păzi spatele. Iar aici intervin eu. Financiar vorbind. Nu doar am să-ţi păzesc spatele, am să-ţi construiesc o fortăreaţă făcută din capital. Ceea ce înseamnă că, indiferent ce îţi rezervă viitorul, tot ai să fii într-o poziţie de forţă. Şi hai să privim adevărul în faţă — atât timp cât eşti într-o poziţie de forţă, nimeni nu o să te folosească drept preş de şters pe picioare.

— Şi ce propui, mai exact?

— N-am să-ţi propun nimic. Am să-ţi arăt, pur şi simplu, cum obţin eu rezultate. Aşadar, iată cum mi-ar plăcea să procedăm: dacă eşti dispus să-mi încredinţezi o sumă nominală — cincizeci de miare —, eu îţi trimit hârtiile necesare, iar după şase luni primeşti un cec pentru minimum o sută de mii…

— Şi dacă nu reuşeşti…

M-a întrerupt.

— Eu reuşesc întotdeauna.

Pauză. Am continuat:

— Dă-mi voie să te întreb ceva: de ce ai depus atâta efort ca să pui mâna pe mine?

— Fiindcă eşti foarte interesant, de-aia. Şi îmi place să mă asociez cu o echipă A. Uite că iar dau un nume de vedetă, dar ai auzit vreodată de Philip Fleck?

— Pustnicul multimiliardar? Nerealizatul regizor de film. Cine nu a auzit de Philip Fleck? Are o reputaţie proastă.

— De fapt, e doar un tip ca noi toţi. Un tip cu douăzeci de miliarde de dolari…

— Asta în mod sigur în registrul tău e „ţi-o trag", Bobby.

— Phil e „ţi-o trag" de Muzeul Celebrităţilor — şi foarte bun prieten cu mine.

— Frumos.

— Apropo, e un mare fan de-al tău.

— Glumeşti?

— „Cel mai isteţ scriitor pentru TV", mi-a spus el săptămâna

trecută.

N-am ştiut dacă să cred sau nu asta. Aşa că am zis doar:

— Mulţumeşte-i din partea mea.

— Crezi că iar mă dau mare cu vedetele, nu-i aşa?

— Dacă spui tu că eşti prieten cu Phil Fleck, te cred.

— Mă crezi îndeajuns ca să-mi scrii un cec pentru cincizeci de miare?

— Sigur, am spus, încurcat.

— Păi, scrie-mi cecul.

— Acum?

— Da. Scoate carnetul de cecuri din buzunarul de la haină…

— De unde ştii că am carnetul de cecuri la mine?

— Ei bine, din experienţa mea, din clipa în care un tip face bani serioşi — mai ales după mulţi ani de tras barca pe uscat — începe să umble cu carnetul de cecuri la el. Pentru că dintr-odată poate să cumpere o mulţime de chestii babane pe care înainte nu putea să le cumpere. Şi e mult mai aristocratic să scrii un cec decât să arunci jos o bucată de plastic platinat…

Am atins necugetat buzunarul de la piept al hainei.

— Mă declar vinovat.

— Deci, scrie cecul.

Am scos carnetul de cecuri şi stiloul. Le-am pus pe masă. M-am uitat la ele. Bobby a bătut nerăbdător cu arătătorul în carnetul de cecuri.

— Haide, Dave, a spus el. E timpul să facem târgul. Asta e unul dintre acele momente critice care stabilesc viitorul. Şi ştiu ce gândeşti: „Pot să am încredere în tipul ăsta?” Ei bine, n-am să te mai conving. Dă-mi voie doar să te întreb următorul lucru: ai curajul de a fi bogat?

Am luat stiloul. Am deschis carnetul. Am scris cecul.

— Deştept băiat, a spus Bobby.

După câteva zile, de la Roberto Barra şi partenerii a sosit documentaţia oficială pentru investiţia mea. Au trecut două luni până să mai am veşti de la el: un telefon scurt: „Hei, cum merge?”, în care mi-a spus că bursa era în urcare şi „noi câştigam”. A promis că mă sună iar după alte două luni. M-a sunat — punctual aproape la zi. Altă conversaţie rapidă, vioaie, în care părea ultraocupat, dar optimist în privinţa bursei. Apoi, după două luni, am primit la birou un plic. În el era un cec pe numele meu, cu suma de 122.344,82 de dolari. Cecul era însoţit de un bilet.

„Am realizat chiar ceva mai mult de sută la sută. Acum, să petrecem!”

A trebuit să admir stilul lui Bobby. După ce a reuşit să mă convingă, s-a retras de tot… până a obţinut rezultate. În urma acestei dobânzi uimitoare, i-am dat lui Bobby să reinvestească întreaga sumă, apoi, când a fost aprobată şi seria a doua, i-am mai dat 250 de miare. Am

început să ieşim împreună când şi când. Bobby nu era încă însurat („Sunt un prizonier recalcitrant”, mi-a spus el) şi întotdeauna avea la braţ o pipiţă — de obicei un model sau o aspirantă la cariera de actriţă. Inevitabil, pipiţa era blondă şi dulce şi nu foarte inteligentă. De obicei îl luam peste picior că se încadra în arhetipul „gagiului cu bani”.

— Hei, cândva eram doar un macaronar bondoc din Oraşul Automobilelor. Acum sunt un macaronar bondoc cu bani din Oraşul Automobilelor. Aşadar, fireşte că am să mă folosesc de asta ca un mod de a le da peste ochi şefilor ăia de galerie care mă considerau un salahor unsuros.

După ce am petrecut câteva seri cu Bobby şi iubita lui din momentul respectiv, i-am dat de înţeles că nu mă prea interesa ideea lui de viaţă mondenă. Aşa că am limitat ieşirea noastră lunară în oraş, „ca între băieţi”, la o cină nepretenţioasă *à deux* — în timpul căreia eu stăteam cu mâinile încrucişate şi îl lăsam pe Bobby să mă regaleze cu pălăvrăgeala lui non-stop despre toate. Sally nu înţelegea de ce îl plăceam. Deşi aproba felul în care îmi investea banii, unica şi singura ei întâlnire cu Bobby a fost un fel de dezastru social. După ce mă încurajase foarte mult în timpul despărţirii de Lucy, era dornic să o cunoască pe Sally odată ce proverbialul praf s-a aşezat… mai ales că ştia bine de statutul ei de persoană importantă la Fox Television. Aşa că, la vreo trei luni după ce am devenit un cuplu, el a propus o cină la La Petite Porte în West Hollywood. Din clipa în care ne-am aşezat la masă, mi-am dat seama că Sally îl categorisise pe loc drept „ţăran”. El a încercat să o vrăjească cu obişnuita lui linguşeală. „Orice om care este o personalitate cunoaşte numele de Sally Birmingham”, s-a gudurat el. A încercat să-şi etaleze cunoştinţele savante, cerându-i să spună titlul romanului ei preferat dintre scrierile lui Don Delillo.

— Nu am, a replicat ea. Viaţa e prea scurtă pentru genul de infatuare literară.

Ba chiar, Bobby şi-a jucat cartea „cunosc oameni de pe Lista A”, spunând că Johnny Depp îl sunase ieri de la locuinţa lui din Paris pentru a discuta nişte opţiuni de depuneri. Sally s-a uitat iarăşi la el cu ochi îngustaţi şi a spus:

— Ce viaţă interesantă duci!

A fost un spectacol descurajant s-o văd pe Sally dezumflând discret încercările disperate ale lui Bobby de a-i intra în graţii. Totuşi, lucrul cel mai contrariant la această muncă de demolare a fost zâmbetul aristocratic pe care l-a afişat Sally toată seara. N-a spus o dată: „Eşti de rahat”. N-a ridicat o dată glasul. Dar, la sfârşitul serii, îi micşorase importanţa de Toulouse Lautrec şi, în felul ei discret, i-a dat de înţeles că îl considera de joasă speţă, *petit bourgeois* şi că îşi pierdea vremea cu el.

În acea seară, în drum spre casă, a întins mâna spre mine, care eram la volan, m-a mângâiat pe cap şi a spus:

— Ştii că te ador, iubitule, dar să nu mă mai supui niciodată la aşa ceva.

Tăcere lungă. În cele din urmă, am spus:

— Ce-a fost atât de rău?

— Ştii despre ce vorbesc. O fi el un broker genial… dar, social vorbind, e un prost.

— Mie mi se pare amuzant.

— Şi înţeleg de ce — mai ales dacă ajungi vreodată să scrii ceva pentru Scorsese. Dar e un colecţionar de oameni, David — iar tu eşti *objet d'art* al acestei luni. În locul tău, l-aş lăsa să se ocupe de investiţiile mele şi nimic mai mult. E mitocan şi făţarnic: genul de descurcăreţ care poate să-şi dea din belşug cu aftershave Armani că tot a unsoare de rulmenţi trăsneşte.

Ştiam că Sally era răutăcioasă şi nu-mi plăcea să văd această latură rece a ei. Dar nu am spus nimic. Nu i-am spus mare lucru nici lui Bobby când, la câteva zile după cina respectivă, m-a sunat la birou ca să mă anunţe că plănuia anul ăsta o dobândă de douăzeci şi nouă la sută.

— Douăzeci şi nouă la sută! am exclamat, uluit. Pare absolut ilegal.

— Oh, e perfect legal.

— Glumeam, doar, am spus, sesizându-i intrarea în defensivă. Sunt foarte mulţumit. Şi recunoscător. Data viitoare fac eu cinste cu cina.

— O să fie o dată viitoare? Sally chiar m-a considerat o secătură, nu-i aşa?

— Din câte ştiu eu, nu.

— Minţi, dar apreciez buna intenţie. Crede-mă, ştiu când o dau în bară cu cineva.

— Chimia n-a funcţionat între voi, atâta tot.

— Eşti politicos. Însă atâta vreme cât nu-i împărtăşeşti sentimentele…

— De ce le-aş împărtăşi? Mai ales când îmi scoţi douăzeci şi nouă la sută.

A râs.

— Întotdeauna la mijloc e profitul, nu-i aşa?

— Tu mă întrebi asta?

Bobby era destul de isteţ ca să nu mai pomenească niciodată de acea cină dezastruoasă, deşi ori de câte ori vorbeam, întreba de Sally. Şi o dată pe lună luam cina cu el. La urma urmelor, douăzeci şi nouă la sută sunt douăzeci şi nouă la sută. Dar îmi plăcea sincer Bobby şi îmi dădeam seama că în spatele autoreclamei de proastă calitate, al iscusinţei stridente era un tip ca oricare ce trăia cu speranţa de a-şi face un nume într-o lume profund indiferentă. La fel ca toţi ceilalţi, îşi

umplea timpul cu ambiţii turbo şi îngrijorări aşijderea, în încercarea de a crede că, într-un fel sau altul, ceea ce facem în acest spasm efemer numit viaţă chiar contează.

Oricum, eram atât de ocupat cu a doua serie, încât, în afară de cina lunară pe care o luam împreună, nu ţineam legătura cu Bobby. La vremea la care sezonul doi cu *Cum să te vinzi* a intrat în producţie, ajunsesem la concluzia că viaţa mea era un important studiu ergonomie: paisprezece ore de lucru pe zi, şapte zile pe săptămână. Puţinele ore din zi rămase îi erau dedicate în întregime lui Sally. Dar n-aş putea spune că ea se plângea de calitatea timpului petrecut împreună. Pentru Sally, orice era mai puţin de şaptesprezece ore de muncă pe zi era lenevie.

Singura parte luminoasă în acest program infernal erau cele două weekenduri pe lună pe care le petreceam în Sausalito cu Caitlin.

Rupturii dintre noi nu-i luase mult să se vindece. La prima mea vizită la noua ei locuinţă, a fost distantă cu mine. Dar am avut o zi grozavă în San Francisco şi rezerva ei iniţială s-a topit. La începutul acelei seri, în timp ce luam cina într-un restaurant de pe Fisherman's Wharf, a spus:

— Trebuie să-ţi pun o întrebare, tati.

— Dă-i drumul, am zis.

— Ţi-e dor de mine şi de mami?

M-a cuprins o tristeţe imensă.

— Doar în fiecare oră din fiecare zi, am spus, luându-i mâna.

Nu şi-a retras-o, ci a strâns-o pe a mea.

— Nu poţi să trăieşti iar cu noi? a întrebat ea.

— Aş vrea să se poată, dar…

— Din cauză că nu o mai iubeşti pe mami?

— O voi iubi întotdeauna pe mama ta… însă uneori oamenilor care se iubesc le este greu să trăiască împreună. Sau se înstrăinează. Sau…

— V-aţi putea apropia din nou, a spus ea.

Am zâmbit.

— Nu e chiar atât de simplu, Caitlin. Oamenii pot să facă lucruri pe care altora le e greu să le ierte. Sau să-şi dea seama că au nevoie să ducă acum altă viaţă.

Şi-a retras mâna şi s-a uitat lung la masă.

— Nu-mi place că nu te am în preajmă.

— Nici mie nu-mi place că nu te am în preajma mea, am spus. Şi aş vrea să am o baghetă magică şi, la un semn, să îndrept lucrurile. Dar nu pot. Totuşi, o să fim împreună două weekenduri pe lună. În toate vacanţele poţi să stai cu mine cât vrei…

— Tu o să lucrezi în vacanţele mele.

— O să am grijă să nu lucrez.

— Promiţi?

— Promit.

— Şi o să vii la mine din două în două săptămâni?

— Negreşit.

Şi n-am ratat niciodată o vizită. Dimpotrivă, nimic nu m-ar fi putut împiedica să-mi văd fiica de două ori pe lună.

Au mai trecut în viteză şase luni. A doua serie era gata de lansare. Prima reacţie din cadrul FRT a fost formidabilă. Alison începuse deja să primească telefoane de la Brad Bruce şi Ted Lipton cu privire la a treia serie — şi mai aveam încă două până la lansarea celui de-al doilea sezon. Viaţa era haotică, dar frumoasă. Cariera mea avansa în ritm constant. Pasiunea mea pentru Sally nu slăbise… iar ea încă părea vrăjită de mine. Banii mei făceau pui. Şi, cu toate că Lucy tot mă mai trata ca pe ultimul gunoi ori de câte ori mă duceam la Sausalito, măcar Caitlin era încântată să-şi vadă tăticul, ba chiar începuse să petreacă un weekend pe lună la noi, în L.A.

— Ce ai? m-a întrebat Alison într-o zi la masa de prânz. Pari fericit.

— Sunt.

— Ar trebui să alertez presa?

— Are ceva să fii fericit?

— Nu prea. Doar că… niciodată nu te-ai simţit cu adevărat fericit, Dave.

Avea dreptate. Însă, până foarte de curând, nici nu mai obţinusem ce îmi doream.

— Ei bine, am spus, poate că acum pot să încep să mă simt fericit.

— Asta ar fi o schimbare. Şi fiindcă tot faci asta, ia-ţi puţin timp liber. Succesul te-a făcut să pari tare dărâmat.

Iarăşi avea dreptate. De mai bine de paisprezece luni nu făcusem cunoştinţă cu acel lucru numit „vacanţă”. Eram obosit şi aveam mare nevoie de o pauză. Aşa de mult încât atunci când, pe la mijlocul lunii martie, m-a sunat Bobby şi mi-a spus: „Am chef să mergem în Caraibe weekendul ăsta… şi poţi s-o aduci şi pe Sally”, am zis pe loc da.

— Bun, a zis Bobby. Fiindcă Phil Fleck vrea să te cunoască.

Trei

Câteva lucruri despre Philip Fleck. S-a născut în Milwaukee, acum patruzeci şi patru de ani. Tatăl lui avea o mică fabrică de ambalaje de hârtie. În 1981, când tatăl a făcut atac de cord şi a murit, Philip a fost chemat acasă de la Facultatea de artă cinematografică din cadrul Universităţii New York pentru a prelua afacerea familiei. Deşi nu îl trăgea inima să-şi asume această responsabilitate — deoarece era hotărât să se facă regizor de film — s-a supus dorinţelor mamei sale şi a devenit şeful companiei. În zece ani, a transformat această neînsemnată companie regională în una dintre importantele companii de ambalaje cu vânzare cu amănuntul din Statele Unite. Apoi a înscris compania la bursă şi a făcut primul său miliard. După aceea a început

să se joace de-a capitalistul care împrumută altora bani pentru noi afaceri, hotărând, la începutul anilor nouăzeci, să parieze pe un cal necunoscut numit „Internet”. Şi-a ales în mod înţelept investiţiile şi, în 1999, valora peste 20 de miliarde de dolari.

2000 a fost anul în care a împlinit patruzeci de ani. Şi a fost şi anul în care s-a hotărât brusc să dispară din peisaj.

Şi-a dat demisia din funcţia de preşedinte al companiei de ambalaje a familiei. Nu a mai fost văzut în public. A angajat o firmă de securitate pentru a se asigura că nu îi este invadată intimitatea. A refuzat să dea interviuri sau să apară în public. S-a ascuns în spatele marelui aparat care îi conducea imperiul antreprenorial. A dispărut fără urmă şi mulţi l-au crezut fie mort, fie nebun, fie J.D. Salinger.

Apoi, în urmă cu trei ani, Philip Fleck a reapărut în public. Rectific: nu a reapărut personal, ci numele lui a reapărut pe toate buzele când primul lui film, *Ultima şansă*, a ajuns pe marile ecrane. A scris, a regizat şi a finanţat el însuşi filmul — şi, în singurul interviu pe care l-a acordat revistei *Esquire* înainte de lansarea lui, l-a numit „încununarea a zece ani de gândire şi plănuire”. Filmul era o poveste apocaliptică despre două cupluri aflate pe o insulă în largul coastei Maine, cupluri care se confruntă cu o criză de proporţii metafizice când un accident nuclear rade de pe faţa pământului cea mai mare parte din New England. Sunt captivi în larg, sperând ca toxinele mortale să nu fie purtate de vânt înspre ei. În timp ce se ceartă şi se contrazic şi şi-o pun, încep să dezbată „adevăratul sens al existenţei vremelnice”… şi, fireşte, moartea lor iminentă.

Filmul a primit critici nimicitor de proaste. Fleck a fost acuzat că este infatuat şi caraghios; un bogătaş fără talent care a finanţat unul dintre cele mai absurde şi mai neserioase filme făcute vreodată.

După această călduroasă primire critică, Philip Fleck a dispărut iar din peisaj — întâlnindu-se doar cu foarte puţini membri ai aşa-numitului său „cerc intim de amici”… deşi numele lui a reapărut în treacăt la ştiri când s-a răspândit vorba că în sfârşit se însurase… cu cea care îi redactase scenariul la *Ultima şansă*. (O scurtă digresiune — când Brad Bruce a văzut anunţul căsătoriei la rubrica „Evenimente” din *Time*, s-a întors spre mine în biroul de producţie şi a spus: „Poate că tipul s-a însurat cu ea fiindcă a fost singura persoană care nu a râs de scenariul lui groaznic”.)

Or fi ştirbit criticii mândria lui Philip Fleck, totuşi n-au prea putut să-i afecteze contul din bancă. În statistica pe anul trecut al celor mai bogaţi 100 de americani publicată de *Forbes*, el s-a aflat pe locul opt, cu o avere netă actuală de 20 de miliarde de dolari. Avea case în Manhattan, Malibu, Paris, San Francisco şi Sydney, ca să nu mai spun de insula proprie din apropiere de Antigua. Avea avionul său personal — un Boeing 767. Era un colecţionar de artă pasionat, având o

predilecţie pentru pictorii americani din secolul douăzeci — în special abstracţionişti din anii ’60-’70 precum Motherwell, Philip Guston şi Rothko. Deşi oferea sume considerabile organizaţiilor de caritate, era mai cunoscut pentru obsesia lui pentru filme — obsesie atât de mare, încât subvenţionase la greu organizaţii bine-cunoscute precum American Film Institute, Cinematheque Franchise şi secţia de film din cadrul Universităţii New York. Era un cinefil autentic — în acel interviu pentru *Esquire*, recunoştea că văzuse în viaţa lui peste 10.000 de filme. În ocazii rare, chiar fusese văzut în mici cinematografe precum Accatone şi Action Christine — deşi, din toate relatările, era greu să-l identifici în mulţime, întrucât era un tip cu un aspect cum nu se poate mai obişnuit.

„Să lăsăm deoparte selecta garderobă de firmă [cum scria jurnalistul de la *Esquire* în acel profil caustic al lui Fleck]. Văzut de aproape şi cunoscut personal, e un individ obişnuit, scund şi îndesat, cu bypass de personalitate. Tipul e Domnul Taciturn. Nu-mi dau seama dacă suferă de neîncredere în sine letală sau de genul de aroganţă mizantropică ce însoţeşte bogăţia stratosferică. Dar cu megamilioanele lui, nu are nevoia sinceră să se complice cu restul lumii. Îl cunoşti pe Philip Fleck, îi treci în revistă domeniul — vastul lui muşchi financiar — în toată grandoarea lui infinită, apoi îl studiezi cu atenţie şi te gândeşti: când şi când, Dumnezeu chiar le zâmbeşte ciudaţilor.”

După ce Bobby a propus weekendul în ascunzătoarea caraibiană a lui Fleck, am pus-o pe secretara mea să-mi găsească acel interviu din *Esquire*. De îndată ce l-am citit, l-am sunat pe Bobby la birou şi l-am întrebat:

— Jurnalistul ăla mai trăieşte?

— *Sigur*… deşi eu culeg ştirile locale din *Bangor Daily News*, chiar nu se compară cu lumea palpitantă a revistelor *Hearst*.

— Dacă aş fi primit eu cronicile alea, m-aş fi înscris ca pilot kamikaze.

— Da, dar dacă ai fi avut 20 de miliarde de dolari în bancă…

— Punct ţintit, punct lovit. De bună seamă că, după ce a fost împroşcat cu rahat pentru *Ultima şansă*, nu a vrut să mai regizeze.

— Dacă ştiu ceva despre Phil, e următorul lucru: o fi el Domnul Misterios… dar tipul nu renunţă şi nu cedează *niciodată*. E neabătut. Dacă vrea ceva, obţine. Iar în momentul ăsta, te vrea pe tine.

Da, ăsta era motivul nerostit — subtextul — din spatele invitării mele la refugiul caraibian al lui Fleck. Smulsesem asta de la Bobby în timpul convorbirii telefonice iniţiale, când mă invitase să-l cunosc pe marele singuratic.

— Uite care-i treaba, a spus Bobby. E plecat pentru o săptămână pe insula lui de lângă Antigua. Se numeşte insula Saffron şi, crede-mă pe cuvânt, e paradis *de luxe*.

— Dă-mi voie să ghicesc, am zis. Şi-a construit pe insulă propriul Taco Bell…

— Hei, ce-i cu sarcasmul ăsta?

— Nu făceam decât să te iau peste picior cu privire la prietenul tău megabogat.

— Uite ce e, Phil e cu adevărat un original, unul aparte. Şi deşi azi îşi păzeşte intimitatea ca pe un loc unde se fac teste nucleare, printre amicii lui e un tip obişnuit.

Şi (conform spuselor lui Bobby) chiar îl plăcea pe Bobby.

— Fiindcă sunt un tip tare simpatic.

— Fără supărare, am spus, dar tot nu pricep cum ai reuşit să te infiltrezi în cercul lui intim. Adică, în comparaţie cu el, răposatul domn Kubrick pare accesibil.

Bobby mi-a explicat că „se pusese bine" cu Fleck în urmă cu trei ani, în timpul perioadei pregătitoare producerii filmului său. Cum Fleck achita în întregime nota de plată, căuta căi de a transforma întregul aranjament într-o uriaşă reducere de impozit. Unul dintre producătorii asociaţi ai lui Fleck era un client de-al lui Bobby şi, recunoscându-i geniul financiar (da, acelea au fost exact cuvintele lui Bobby), i-a sugerat lui Fleck să stea de vorbă cu el. Astfel, Bobby a fost invitat la San Francisco într-o „căsuţă modestă" de pe Russian Hill. S-au cântărit din ochi unul pe celălalt. Au stat la o şuetă. Bobby a prezentat un plan general conform căruia, dacă Fleck făcea filmul în Irlanda, putea să recupereze întregul buget de 20 de milioane din dobânda pe anul următor. Iar Administraţia Financiară n-ar fi putut să spună nici pâs.

Aşa că *Ultima şansă* s-a făcut pe o insuliţă amărâtă din largul coastei County Lane, scenele de interior fiind turnate într-un studio din Dublin. Deşi filmul a fost un dezastru pentru toţi cei implicaţi, măcar Bobby Barra s-a ales cu un premiu important: prietenia cu Philip Fleck.

— Mă crezi sau nu, vorbim aceeaşi limbă. Şi ştiu că îmi respectă opinia financiară.

Suficient ca să te lase să te joci cu banii lui? mi-a venit să-l întreb, dar mi-am ţinut gura. Fiindcă eram destul de sigur că un om cu megamijloacele lui Philip Feck avea pe statul de plată doisprezece Bobby Barra. Nu-mi dădeam seama exact ce vedea o figură atât de retrasă la un pungaş zgomotos ca Barra. Doar dacă, la fel ca mine, îl găsea amuzant, şi îl considera un material potenţial.

— Cum e proaspăta soţie? l-am întrebat pe Bobby.

— Martha? Foarte New England. Foarte citită. Nu arată rău, dacă îţi place genul Emily Dickinson.

— O cunoşti pe Emily Dickinson?

— Nu ne-am dat niciodată întâlnire, dar…

A trebuit să-mi scot pălăria în faţa lui Bobby. Era isteţ.

— Am să-ţi spun următorul lucru, *entre nous*, a zis el. Nimeni nu s-a mirat când Phil a hotărât că ea e aleasa. Înainte de asta îl interesau mult gâsculiţele arătoase, deşi mereu părea stânjenit când era cu vreun model care nu ştia să-şi spună numele pe litere. Cu toţi banii lui, n-a prea fost niciodată un magnet pentru pipiţe.

— Ce frumos că pe urmă a cunoscut pe cineva! am spus, gândindu-mă că, în ciuda pretinsei ei reputaţii de Frumoasa din Amherst, această Martha era probabil o şireată vânătoare de bani.

— Oricum, ideea acestei invitaţii e simplă. Cum ţi-am spus înainte, lui Phil îi place mult *Cum să te vinzi* şi, pur şi simplu, vrea să te cunoască şi s-a gândit că s-ar putea să-ţi placă să petreci câteva zile cu doamna ta sub palmierii de pe Insula Saffron.

— Poate să vină şi Sally?

— Tocmai am spus asta.

— Şi e doar o simplă întâlnire „îmi pare bine de cunoştinţă — salut", nimic mai mult?

— Da, corect, a răspuns Bobby, cu o uşoară notă de ezitare în glas. Sigur, poate o să vrea să discute cu tine despre profesie.

— N-am nimic împotrivă.

— Şi dacă nu te deranjează, citeşte un scenariu de-al lui înainte de a porni într-acolo.

— Ştiam eu că e o chichiţă la mijloc.

— Nu prea e o chichiţă. Tot ce îţi cere este o „lecturare din curtoazie" a unui scenariu nou.

— Uite ce e, nu sunt doctor în scenarii…

— Aiurea! Exact asta faci la toate episoadele din *Cum să te vinzi* pe care nu le-ai scris tu.

— Da, dar diferenţa e că este serialul *meu*. Scuză-mă că par încrezut, dar eu nu fac resuscitare cardiopulmonară lucrărilor altora.

— *Eşti încrezut* — dar treaba stă aşa: nimeni nu-ţi cere să faci pe doctorul. Cum am spus, e vorba despre o lecturare din curtoazie, atât. Mai la obiect, scriitorul cu pricina e domnul Philip Fleck. Iar el e dispus să te transporte cu avionul lui personal pe insula lui personală, unde vei avea apartamentul tău personal cu piscină proprie, valetul tău propriu şi genul de servicii de şase stele pe care nu le vei găsi niciodată în altă parte, iar în schimbul acestui weekend de lux rafinat nu ţi se cere decât să-i citeşti scenariul de film — care, trebuie să subliniez, are doar 104 pagini, fiindcă am în faţă obiectul afurisit — şi, după ce îl citeşti, nu trebuie decât să petreci puţin timp cu el sub palmierii de pe Insula Saffron, să bei o Pina Colada şi să vorbeşti în jur de o oră cu al optulea cel mai bogat american despre scenariul lui…

S-a oprit să-şi tragă răsuflarea. Dar şi pentru efect.

— Acum te întreb, domnule Armitage — e un aşa mare efort?

— Bine, am spus. Trimite-mi scenariul prin curier.

A sosit după două ore… vreme la care Jennifer scosese deja de pe internet profilul publicat de *Esquire*, care m-a intrigat peste poate. Paradoxul care era Philip Fleck avea ceva absolut irezistibil. Atât de mulţi bani. Aşa de puţină înzestrare creatoare. Şi — dacă era să-l cred pe autorul articolului respectiv — o nevoie disperată de a arăta lumii că este un om cu talent creator autentic. „Banii nu înseamnă nimic fără recunoaşterea valorii", îi spunea el jurnalistului. Dar dacă, să zicem, se dovedeşte că, în ciuda miliardelor tale, chiar n-ai talent? Ce se întâmplă atunci? Şi cred că o latură tâmpită a mea s-a gândit că ar fi destul de amuzant să petrec câteva zile studiind această ironie supremă.

Chiar şi pe Sally a intrigat-o ideea de a petrece un weekend în apropierea unei asemenea bogăţii extreme.

— Eşti absolut sigur că nu e cine ştie ce şiretlic pe care l-a copt micul Bobby Barra?

— În ciuda lăudăroşeniei lui, mă îndoiesc că Bobby chiar are acces la avionul personal al lui Fleck, darămite la o insulă din Caraibe. Oricum, am primit o copie a scenariului lui Fleck şi am pus-o pe Jennifer să verifice la Asociaţia Scriitorilor. Fleck e înregistrat ca fiind autorul — aşa că, da, toată treaba pare perfect legală.

— Cum e?

— Nu ştiu. L-am primit chiar înainte să plec de la birou.

— Ei bine, dacă e să plecăm vineri, ar fi bine să-ţi găseşti timp să faci câteva comentarii serioase pe marginea lui. La urma urmelor, o să trebuiască să plăteşti pentru ceea ce primim.

— Deci vii?

— Un weekend gratuit pe insula de legendă a lui Phil Fleck? Bineînţeles că vin. Din asta pot să iau multe luni cina în oraş.

— Şi dacă se dovedeşte că totul e absolut banal?

— Tot o să fie o poveste care merită să fie spusă prin oraş.

În noaptea aceea, după ce insomnia m-a azvârlit din pat la două dimineaţa, m-am aşezat în camera de zi şi am deschis scenariul de film al lui Fleck. Se numea Distracţie şi jocuri. Scena de deschidere suna astfel:

INT. PORNO SHOP, NOAPTEA.

BUDDY MILES, cincizeci şi cinci de ani, aprins la faţă, cu o ţigară înfiptă permanent în colţul gurii, stă la tejgheaua unui porno shop deosebit de murdar. Deşi în jurul lui sunt postere cu femei provocatoare şi diverse reviste cu coperţi în culori aprinse, observăm repede că citeşte Ulysses a lui Joyce. La radiocasetofonul de lângă casa de marcat se aude preludiul *Simfoniei nr. 1* de Mahler. Buddy ridică o cană cu cafea, gustă, se strâmbă, apoi bagă mâna sub tejghea şi scoate o sticlă de whisky Hiram Walker. Deşurubează dopul, toarnă de-un

deget în cafea, pune sticla la loc şi soarbe iar din cafea. De data asta e bună. Dar când ridică privirea din cană, observă că în faţa tejghelei se află un bărbat. E îmbrăcat cu un hanorac gros de iarnă. O cagulă de lână îi acoperă faţa. Buddy observă imediat că bărbatul mascat ţine o armă îndreptată spre el. După o clipă, cel cu cagulă vorbeşte.

LEON: Ce asculţi tu e Mahler?

BUDDY: *(derutat de pistol)* Sunt impresionat. Pe zece dolari că nu ghiceşti simfonia.

LEON: S-a făcut! *E Simfonia Numărul Unu.*

BUDDY: Dublu sau nimic că nu ghiceşti dirijorul.

LEON: Triplu sau nimic.

BUDDY: E cam exagerat.

LEON: Da, dar eu ţin pistolul.

BUDDY: Aici ai dreptate. Bine, triplu sau nimic. Cine e tipul care dă din băţ?

LEON stă în cumpănă o clipă, ascultând cu atenţie înregistrarea.

LEON: Bernstein.

BUDDY: Nici vorbă. Georg Solti şi Filarmonica din Chicago.

LEON: Faci mişto de mine?

BUDDY: Verifică singur.

LEON — cu pistolul tot aţintit asupra lui Buddy — deschide capacul radiocasetofonului, scoate discul şi îi studiază cu dezgust eticheta, iar într-un final îl aruncă.

LEON: La dracu'! Nu m-am prins niciodată la sunetul ăla de Chicago.

BUDDY: Da, îţi ia ceva timp să-ţi obişnuieşti urechea cu el. Mai ales cu toate alămurile alea mari. Ascultă, terminăm ce vrei să fie terminat?

LEON: Mi-ai ghicit gândurile. (Se apropie de Buddy.) Hai, deschide casa de marcat şi fă-mă fericit!

BUDDY: Nicio problemă.

BUUDY deschide casa de marcat. LEON se apleacă, folosindu-şi mâna liberă ca să înşface banii. Când să-i ia, BUDDY trânteşte sertarul prinzându-i mâna şi, concomitent, scoate de sub tejghea o carabină cu ţeavă scurtă. Până ca LEON să se dezmeticească, are o carabină la tâmplă şi mâna prinsă în casa de marcat.

BUDDY: Cred că ar trebui să arunci pistolul.

LEON: se conformează. BUDDY dă drumul sertarului casei de marcat, dar continuă să ţină arma la tâmpla lui LEON în timp ce întinde mâna şi îi smulge cagula de lână. Acum iese la iveală că LEON este un afro-american, şi el la vreo cincizeci şi cinci de ani. BUDDY se uită la LEON, cu ochii mari.

BUDDY: Leon? Leon Wachtell?

Acum e rândul lui Leon să facă ochii mari. Brusc, îi cade şi lui fisa.

LEON: Buddy Miles?

BUDDY coboară arma.

BUDDY: Pentru tine sergent Buddy Miles, tâmpitule.
LEON: Nu cred.
BUDDY: Iar eu nu cred că nu m-ai recunoscut.
LEON: Hei, a trecut mult de la Vietnam.

TĂIAT:

N-am mai citit. Am pus jos scenariul. Imediat am fost în picioare, îndreptându-mă spre debaraua mare de lângă intrarea mansardei. După ce am dat la o parte diverse cutii, am găsit ce căutam: o ladă înţesată cu scenarii vechi ale mele din toţi acei ani de anonimat. Am deschis lada. Am cotrobăit printre scenarii de film neizbutite şi filme-pilot de televiziune niciodată produse şi în cele din urmă am scos la suprafaţă *Noi, cei trei morocănoşi* — unul dintre primele scenarii pe care le-am scris după ce Alison m-a luat de client. M-am întors la canapea. Am deschis scenariul meu. Am citit prima pagină.

INT. PORNO SHOP, NOAPTEA.

BUDDY MILES, cincizeci şi cinci de ani, aprins la faţă, cu o ţigară înfiptă permanent în colţul gurii, stă la tejgheaua unui porno shop deosebit de murdar. Deşi în jurul lui sunt postere cu femei frumoase şi provocatoare şi diverse reviste cu coperţi în culori aprinse, observăm repede că citeşte *Ulysses* a lui Joyce. La radiocasetofonul de lângă casa de marcat se aude preludiul *Simfoniei nr. 1* de Mahler. Buddy ridică o cană cu cafea, gustă, se strâmbă, apoi bagă mâna sub tejghea şi scoate o sticlă de whisky Hiram Walker. Deşurubează dopul, toarnă de-un deget în cafea, pune sticla la loc şi soarbe iar din cafea. De data asta e bună. Dar când ridică privirea din cană, observă că în faţa tejghelei se află un bărbat. E îmbrăcat cu un hanorac gros de iarnă. O cagulă de

lână îi acoperă faţa. Buddy observă imediat că bărbatul mascat ţine o armă îndreptată spre el. După o clipă, cel cu cagulă vorbeşte.

LEON: Ce asculţi tu e Mahler?
BUDDY: (derutat de pistol) Sunt impresionat. Pe zece dolari că nu ghiceşti simfonia.

Şi scena continua exact cum era scrisă în scenariul lui Philip Fleck. Am înşfăcat scenariul lui Fleck. L-am pus pe un genunchi, în echilibru, în timp ce, pe celălalt genunchi, l-am deschis pe al meu. Le-am comparat pagină cu pagină. Fleck copiase în întregime scenariul meu original, scris cu vreo opt ani înaintea celui pe care îl înregistram cu o lună în urmă la Asociaţia Scriitorilor pentru Film şi Televiziune. Ăsta nu era doar plagiat: ăsta era plagiat *cuvânt cu cuvânt, semn de punctuaţie cu semn de punctuaţie*. De fapt — cum cele două scenarii erau imprimate cu aceleaşi caractere — am fost al naibii de sigur că, pur şi simplu, pusese vreo fătucă să dactilografieze o nouă pagină cu titlul, având pe ea numele lui, înainte de a-l prezenta asociaţiei.

Nu-mi venea să cred. Ce făcuse Fleck nu era doar revoltător; era de-a dreptul scandalos — într-atât încât, cu susţinerea ASFT, aş fi putut uşor să-l demasc public ca fiind pirat literar. Cu siguranţă că cineva care se gândeşte atât de mult la intimitatea lui, ca Fleck, şi-ar da seama că presei i-ar plăcea la nebunie să-l scoată din cochilie şi să-l hăcuiască folosindu-se de acuzaţia de plagiat. Şi, în mod cert, el mai ştia şi că, trimiţându-mi scenariul, îmi stârnea (în cel mai bun caz) revolta. Deci ce joc juca tâmpitul?

M-am uitat la ceas. Două patruzeci şi unu. Mi-am adus aminte ce îmi spusese odată Bobby: „Sunt aici 24/7 dacă ai nevoie de mine”. Am luat telefonul. L-am sunat pe mobil. Mi-a răspuns la al treilea apel. Am auzit în fundal muzică tehno asurzitoare şi zgomotul unui motor care accelera. Bobby părea foarte ameţit: fie cocaină prizată, fie ceva de la şcoala de farmacologie Ritalin.

— Dave, eşti treaz la ora asta! a spus el.

— E un moment bun?

— Dacă ţi-aş zice că merg cu o sută treizeci şi cinci la oră pe autostrada 10 cu o puicuţă hawaiiană care îmi mângâie scula în timp ce vorbim, m-ai crede?

— Nu.

— Şi ai avea dreptate. Acum mă îndrept spre casă după o seară lungă în care am discutat despre NASDAQ cu un cuplu de venezueleni foarte inteligenţi…

— Iar eu citeam. Ce mama dracului a fost în capul lui Fleck de mi-a copiat scenariul?

— Oh, l-ai primit!

— Oh, sigur că l-am primit — iar domnul Fleck e în mare belea. În primul rând, aş putea s-o conving pe Alison să intenteze proces…

— Hei, ştiu că e aproape trei dimineaţa, dar pricepi o ironie, 'ai? Fleck ţi-a făcut un compliment, tâmpitule. Un mare compliment. Vrea să facă scenariul tău. O să fie următorul lui proiect. Şi o să te plătească gras pentru el.

— Şi o să-l şi prezinte ca fiind al lui?

— Dave, individul valorează 20 de miliarde de dolari. Nu e un sărăntoc bătut în cap. Ştie că scenariul tău *e scenariul tău.* Nu a făcut decât să-ţi spună, în felul lui sucit, că îl apreciază cu adevărat…

— N-ar fi fost niţeluş mai uşor dacă, pur şi simplu, m-ar fi sunat şi mi-ar fi spus că îi place scenariul… sau dacă ar fi făcut ce se face de obicei, adică să-şi pună oamenii să stea de vorbă cu ai mei?

— Ce pot să spun? Phil ţine pe toată lumea în suspans. Dar, hei, în locul tău, aş fi încântat. Acum Alison poate să stoarcă de la el sume mari pentru scenariu.

— Am să mă gândesc la asta.

— Oh, rahat! Acum, fii atent — du-te să iei o pilulă de simţ al umorului şi culcă-te. Dimineaţă, toate astea ţi se vor părea al naibii de amuzante.

Am închis. M-am simţit dintr-odată foarte obosit. Atât de obosit încât n-am mai vrut să mă gândesc la jocul pe care îl juca Philip Fleck. Dar înainte de a mă prăbuşi în pat, am lăsat cele două scenarii pe tejgheaua din bucătărie. Ambele erau deschise la prima pagină. Lângă ele i-am lăsat un bilet lui Sally:

Iubito,
Părerea ta, te rog, despre acest caz ciudat de duplicare.
Te iubesc…
D

Pe urmă m-am furişat în dormitor, m-am suit în pat şi am adormit pe loc.

După cinci ore, când m-am trezit, am văzut-o pe Sally stând în capătul patului, cu un cappuccino pentru mine. Am mormăit nişte cuvinte incoerente de mulţumire. A zâmbit. Am observat că făcuse deja duş şi era îmbrăcată. Pe urmă am văzut şi că avea sub braţ cele două manuscrise.

— Aşadar, chiar vrei să ştii ce cred eu despre asta? m-a întrebat.

Am luat o gură de cafea, apoi am dat din cap.

— Ei bine, ca să fiu sinceră, toată treaba e un pic generică, nu-i aşa? Quentin Tarantino concurează cu unul dintre acele filme tâmpite cu jafuri din anii şaptezeci.

— Mulţam mult.

— Uite ce e, mi-ai cerut părerea, ţi-o spun. Oricum, e o lucrare de tinereţe, aşa-i? Şi, să fim sinceri, scena de deschidere e supraîncărcată. Adică, ţi s-or fi părând ţie amuzante referirile la Mahler, dar, recunoaşte, n-or să ţină la gloata care merge la multiplex.

Am mai luat o gură de cafea, apoi am spus:

— Au!

— Hei, nu spun că e lipsit de talent. Dimpotrivă, are toate caracteristicile care au făcut din *Cum să te vinzi* un aşa mare succes. Treaba e că ai evoluat mult de atunci.

— Cum să nu! am spus, pe un ton jignit.

— Oh, pentru Dumnezeu, doar nu te aştepţi de la mine să laud ceva care nu e chiar atât de bun, nu-i aşa?

— Bineînţeles că mă aştept.

— Dar n-ar fi cinstit.

— Ce treabă are cinstea cu asta? Nu ţi-am cerut decât părerea despre încercarea de plagiat a lui Fleck.

— Plagiat? Tu auzi ce spui? Eşti la fel ca toţi scriitorii pe care i-am cunoscut. Total lipsiţi de umor când vine vorba de munca lor. Ţi-a jucat o mică farsă ca să vadă cum ai să reacţionezi la faptul că „ţi-a furat" scenariul. Nu te-ai prins? Nu înţelegi ce încearcă să-ţi spună?

— Sigur că înţeleg: vrea să împărţim meritul pentru scenariul meu.

A dat din umeri.

— Da, ai dreptate. Asta e preţul pe care ai să-l plăteşti dacă îl laşi să producă scenariul. Şi ar trebui să-i acorzi jumătate din merit.

— De ce?

— Ştii de ce: pentru că aşa se joacă jocul. Şi, în plus, pentru că — dacă e să spunem adevărul — nu e cel mai bun film scris vreodată… aşa că de ce să nu-i acorzi un merit parţial?

N-am spus nimic. Sally a venit şi m-a sărutat pe creştet.

— Acum, nu fi îmbufnat, a spus ea. Dar n-am să te mint. E un produs vechi şi răsuflat. Iar dacă al optulea cel mai bogat om din America vrea să ţi-l cumpere, ia-i bănetul… chiar dacă asta înseamnă că se alege cu meritul de coautor. Crede-mă, Alison o să fie de acord cu mine în privinţa asta.

— Ei bine, trebuie să-ţi scoţi pălăria în faţa tipului, a zis Alison când am sunat-o ca să-i spun de mica şmecherie a lui Fleck. E un mod pervers de original de a-ţi capta atenţia.

— Şi de a-mi spune că speră să fie coautor.

— Mare brânză! Aşa e la Hollywood. Până şi băieţii care parchează maşinile starurilor cred că merită să împartă laudele pentru un scenariu de film. Oricum, nu e cea mai bună lucrare a ta.

N-am spus nimic.

— Oh, vai, o linişte *uşor ofensată*, a spus Alison. Le auteur e ultrasensibil în dimineaţa asta?

— Da. Puţin.

— FRT te-a răsfăţat, David. Acum te crezi domnul Creator-Şef. Dar nu uita că dacă acest scenariu este produs, vorbim despre marele ecran. Iar marele ecran înseamnă marile compromisuri. Dacă nu cumva, desigur, Fleck se hotărăşte să-ţi transforme filmul în cine ştie ce rahat pentru cinematografe unde se dau în principal filme străine…

— E un film cu jafuri, Alison.

— Hei — în mâinile lui Fleck, tot ar putea fi un candidat la nelinişte existenţială. Ai văzut *Ultima şansă?*

— Nu încă.

— Du-te să-l închiriezi ca să-ţi oferi o porţie bună de râs. Este probabil filmul cel mai neintenţionat hilar făcut vreodată.

Exact asta am făcut, luând filmul în acea după-amiază de la un magazin de închiriat DVD-uri din apropiere şi uitându-mă singur la el înainte ca Sally să ajungă acasă. Am pus DVD-ul în aparat, am desfăcut o bere, m-am aşezat confortabil şi am aşteptat să mi se ofere distracţie.

Nu a trebuit să aştept mult. Primul cadru al *Ultimei şanse* este un prim-plan al unui personaj pe nume Prudence — o pipiţă subţire şi mlădioasă, îmbrăcată cu o mantie lungă şi vaporoasă. După o clipă, camera se retrage şi vedem că fata stă în picioare pe un promontoriu stâncos al unei insule aride, uitându-se la norul în formă de ciupercă al unei explozii de pe uscatul din depărtare. În timp ce ochii se măresc din pricina intensităţii acestui holocaust nuclear, o auzim spunând: „Lumea se sfârşea… şi eu eram martoră”.

Al naibii început! După câteva minute, facem cunoştinţă cu tovarăşa de insulă a lui Prudence, Helen — şi ea o pipiţă atrăgătoare şi mlădioasă (chiar dacă poartă ochelari cu ramă de baga), care e căsătorită cu un pictor nebun, pe nume Herman, care pictează uriaşe pânze abstracte, înfăţişând scene apocaliptice de carnagiu uman.

— Am venit aici ca să scap de lanţurile materiale ale societăţii, îi mărturiseşte el lui Helen, dar acum acea societate a dispărut de tot. Aşa că în sfârşit mi s-a împlinit visul.

— Da, iubirea mea, îi spune Helen. E adevărat. Ni s-a împlinit visul. Însă există o problemă: o să murim.

Al patrulea membru al acestui cvartet vesel este un sihastru suedez pe nume Helgor, care face o chestie â la Walden Pond/Thoreau într-o barcă primitivă dintr-un colţ al insulei. Helen e foarte atrasă de Helgor, care a jurat să renunţe la sex, ca să nu mai spun de electricitate, sunete amplificate electronic, toalete cu apă şi tot ce nu a fost cultivat în sol organic. Dar, auzind că lumea se sfârşeşte, se hotărăşte să lase baltă treaba cu abstinenţa de la păcatul trupesc şi se lasă sedus de Helen. În timp ce se întind pe podeaua de piatră a coşmeliei lui, el îi spune:

— Vreau să-ţi sorb trupul. Vreau să-ţi beau forţa vitală.

Bineînţeles că se dovedeşte că Herman Nebunul i-o trage lui Prudence şi că ea e gravidă. Într-un moment de sclipitoare inspiraţie, ea îi spune: „Simt că în mine se dezvoltă o viaţă în timp ce moartea învăluie totul".

Helen află că Herman o înşală cu Prudence, iar pe Helgor îl ia gura pe dinainte şi spune că şi-o pune cu Helen, şi între cei doi băieţi se lasă cu lovituri de pumn urmate de o jumătate de oră de tăceri îngândurate şi triste, urmate de o împăcare definitivă şi o dezbatere foarte complicată pe tema naturii existenţei, filmate pe un platou de piatră, în aer liber, personajele mutându-se de la pătratele albe la pătratele negre precum *(pfiu!)* piesele într-o partidă de şah. În timp ce incendiile postnucleare se răspândesc cu viteză pe uscat şi norii toxici încep să coboare asupra insulei, cvartetul se hotărăşte să îşi înfrunte soarta cu capul înainte.

— Nu trebuie să murim sufocaţi, spune cu patimă Herman Nebunul. Trebuie să îmbrăţişăm flăcările.

Cu asta, se îngrămădesc toţi într-o barcă şi se îndreaptă spre infern, însoţiţi în propriul lor *Götterdämmerung* de acordurile *Călătoriei pe Rin a lui Siegfried*.

Ecranul se întunecă. Generic.

Când filmul s-a terminat, am rămas stupefiat în fotoliu mai multe minute. Apoi mi-am sunat agentul şi m-am lansat într-o tiradă vehementă la adresa proastei lui calităţi inerente. În cele din urmă, Alison a spus:

— Da, e o adevărată „splendoare".

— Nu pot să lucrez cu tipul ăsta. Anulez călătoria.

— Stai o clipă, a spus ea. N-ai niciun motiv să *nu* te întâlneşti cu Fleck. La urma urmelor, e vorba de puţină distracţie la soare, aşa-i? Mai la obiect, de ce să nu-i vinzi *Noi, cei trei morocănoşi*… sau *Distracţie şi jocuri* sau cum naiba vrea el să-i spună? Adică, dacă nu-ţi place deloc ce face el cu scenariul, putem să îţi scoatem numele de pe generic. Între timp, sunt sigură că pot să-l uşurez de o grămadă de bani. Am să fiu radicală în privinţa asta, Dave. Am să cer o sumă surprinzător de mare. Şi promit că o va plăti. Fiindcă deşi amândoi ştim că înregistrarea scenariului tău sub numele lui a fost o formă de flatare, tot n-o să vrea ca faptul să fie făcut public. Întrucât nici nu ne-a întrebat, o să plătească gras să nu vorbim.

— Chiar ai o părere proastă despre natura umană.

— Hei, sunt agent!

După ce am terminat de vorbit cu Alison, am sunat-o pe Sally. Secretara ei m-a pus să aştept pe fir vreo trei minute, apoi a revenit, spunându-mi cu un glas agitat că „intervenise ceva" şi Sally avea să mă sune în zece minute.

A trecut aproape o oră până când m-a sunat. Din clipa în care a intrat pe fir, mi-am dat seama că s-a întâmplat ceva rău.

— Bill Levy tocmai a făcut atac de cord, a spus ea şi glasul îi tremura.

— Doamne sfinte! am zis.

Levy era şeful ei — omul care o adusese pe Sally în Fox Television. El era protectorul ei şi unul dintre puţinii oameni din domeniu în care putea să aibă încredere.

— Cât de grav e? am întrebat.

— Destul de grav. S-a prăbuşit în timpul unei şedinţe de planificare. Din fericire, în incintă era o asistentă medicală a companiei şi i-a făcut o radiografie cardiopulmonară înainte să sosească ambulanţa.

— Unde-i acum?

— La spitalul clinic UCLA. La terapie intensivă. Uite ce e, incidentul ăsta a aruncat totul în haos aici. Am să vin târziu acasă.

— Bine, am spus. Dacă pot să te ajut cu ceva…

Dar tot ce a zis ea a fost: „Trebuie să fug” şi a închis.

Nu a ajuns acasă până după miezul nopţi, arătând trasă la faţă şi fără vlagă. S-a desprins cu blândeţe din strânsoarea mea şi s-a lăsat pe canapea.

— A scăpat ca prin urechile acului, a spus ea. Dar e tot în comă şi medicii se tem de leziuni cerebrale.

— Îmi pare nespus de rău, am zis, oferindu-i ceva cu alcool.

Însă ea a vrut numai Perrier.

— Ceea ce face ca situaţia asta să fie şi mai împuţită este faptul că, deocamdată, la şefia departamentului lui Bill a fost numit Stu Barker, a spus ea.

Asta era o veste proastă — Stu Barker era un cretin ultraambiţios care ţintea postul lui Bill de un an de zile. În plus, nu avea o părere prea bună despre Sally, din cauză că ea era o partizană înfocată a lui Levy.

— Şi ce-ai de gând să faci? am întrebat-o.

— Într-o situaţie ca asta trebuie să-mi adun forţele şi să-l împiedic pe jigodia aia de Barker să submineze tot ce am construit eu treptat la Fox. Şi, mă tem, asta înseamnă şi că weekendul la Chez Fleck iese hotărât din discuţie în ceea ce mă priveşte.

— Eram convins. Am să-l sun acum pe Bobby să-i spun că nu putem ajunge.

— Dar tu trebuie să mergi.

— Când tu te confrunţi cu o criză ca asta? Nici vorbă!

— Uite ce e, săptămâna viitoare am să lucrez pe brânci. Adică, acum când Barker e şeful departamentului, singurul mod de a menţine lucrurile aşa cum erau este să fiu la birou cincisprezece ore pe zi.

— În regulă. Dar măcar eu am să te aştept acasă seara, cu ceai,

înţelegere şi un martini.

A întins mâna şi a strâns-o pe a mea.

— Foarte drăguţ din partea ta. Dar vreau să faci această călătorie.

— Sally…

— Ascultă-mă. Pe bune că mi-e mai bine singură. Asta înseamnă că nu trebuie să mă concentrez pe altceva, şi pot să-mi pun toată energia în a-mi păstra slujba. Mai la obiect, nu poţi să dai cu piciorul unui prilej ca ăsta. Fiindcă, în cel mai rău caz, o să fie amuzant… şi mare lux pe deasupra. În cel mai bun caz, suma din plic o să fie uriaşă. Dat fiind că lui Stu Barker nimic nu i-ar plăcea mai mult decât să-mi facă vânt din companie, banii ne-ar putea prinde bine, aşa-i?

Ştiam că Sally vorbea prostii. Era unul dintre cei mai competenţi directori de televiziune din oraş. Însă deşi am încercat să o conving să mă lase să rămân, a fost de neînduplecat.

— Te rog să nu mă înţelegi greşit, a spus ea.

— Nu, am zis, căutând să par vesel că voia să mă scoată din casă. Dacă vrei să mă duc pe Planeta Fleck, fie.

— Mulţumesc, a spus ea, sărutându-mă uşor pe buze. Ascultă, scuze că fac asta, dar am aranjat o conferinţă târzie cu Lois şi Peter, a adăugat, menţionându-i pe doi dintre cei mai apropiaţi asociaţi ai ei de la Fox.

— Nicio problemă, am spus, ridicându-mă de pe canapea. Am să te aştept în dormitor.

— N-ar trebui să dureze prea mult, a zis, luând telefonul.

Dar după două ore, când am adormit, încă nu venise în pat.

M-am trezit la şapte dimineaţa. Ea plecase deja.

Pe perna de lângă mine era un bilet: „Am plecat la o şedinţă matinală de strategie cu echipa mea. Te sun mai târziu”.

Şi dedesubt a mâzgălit un „S”. Niciun cuvânt drăgăstos. Doar iniţiala ei.

După vreo oră, a telefonat Bobby Barra să stabilim ca unul dintre şoferii lui Fleck să ne ia a doua zi dimineaţa şi să ne ducă la Burbank Airport.

— Când a plecat duminică spre insulă, Phil a luat Boeingul 767. Aşa că, din păcate, o să mergem doar cu Gulf Streamul.

— Am să supravieţuiesc. Dar se pare că vin singur.

Şi i-am explicat criza profesională a lui Sally de la Fox.

— Hei, după mine e grozav! a spus Bobby. Adică, fără supărare, dacă trebuie să rămână acasă, n-aş putea spune că am să mor de supărare.

Apoi mi-a spus să mă aştept ca şoferul să sosească la uşa mea a doua zi dimineaţa la ora opt.

— O facem lată, băiete, a adăugat şi a închis.

Mi-am făcut un mic bagaj. Apoi m-am dus la biroul de producţie al

serialului *Cum să te vinzi* şi m-am uitat la primul montaj al episoadelor unu şi doi. Sally nu m-a sunat deloc. În seara aceea, când am ajuns acasă, pe robot nu era niciun mesaj de la ea. Mi-am petrecut seara recitind *Noi cei trei morocănoşi*. Am mâzgălit câteva însemnări despre cum mi-ar plăcea să-i îmbunătăţesc structura, ritmul narativ — şi să-l actualizez puţin. Cu un marker roşu, am început să tai unele dialoguri mai încărcate. Când scrii scenarii, cu cât spui mai puţin, cu atât o spui mai bine. Scrie economic, scrie simplu, lasă imaginile să vorbească — fiindcă intermediarul pentru care scrii sunt *imaginile*. Şi când ai imagini, cui îi trebuie o grămadă de cuvinte?

În acea seară, până la unsprezece, am parcurs jumătate de scenariu. Tot niciun telefon de la Sally. M-am gândit s-o sun pe mobil. Am respins ideea. Ar fi putut interpreta telefonul ca fiind o dovadă prea mare de dependenţă, precum şi dorinţa de a mă ţine scai de ea, sau o dovadă de nevoie de dragoste şi afecţiune; or ar fi putut spune că sunt paternal (în genul *de ce nu eşti acasă?*). Aşa că, pur şi simplu, m-am dus la culcare.

Când, la şapte dimineaţa, a sunat ceasul, am găsit alt bilet pe perna de lângă mine.

„Perioadă nebună. Azi-noapte am ajuns acasă la unu, iar acum alerg la un mic dejun stabilit pentru 6:30 cu nişte legişti de la Fox. Sună-mă la opt pe mobil. A… şi bronzează-te şi pentru mine.”

De data asta a scris în fugă *Cu dragoste*, la sfârşitul biletului. Asta m-a binedispus. Dar când am sunat-o după o oră (cum mi-a cerut), a fost succintă şi grăbită.

— Nu-i un moment bun, a spus. Îţi iei mobilul cu tine?

— Sigur.

— Atunci, am să te sun eu.

Şi a închis. M-am străduit să nu mă simt deranjat de bruscheţea ei. Sally era o persoană importantă. Şi aşa se purtau persoanele importante atunci când era vorba de luptă încrâncenată.

După câteva minute, s-a auzit soneria de la uşă. În faţa casei mă aştepta un şofer în livrea, lângă un Lincoln Town nou şi lucios.

— Cum vă simţiţi astăzi, domnule?

— Pregătit pentru puţină distracţie la soare, am spus.

Patru

Eu şi cu Bobby eram singurii pasageri de la bordul Gulfstreamului. Totuşi, era şi-un echipaj de patru persoane: doi piloţi şi două stewardese. Stewardesele erau amândouă blonde, amândouă de douăzeci de ani şi ceva şi amândouă arătau de parcă erau tamburmajori de odinioară. Le chema Cheryl şi Nancy, şi lucrau exclusiv pentru „Air Fleck”, cum numea Bobby flota de avioane a gentlemanului. Până să decolăm, Bobby se dădea deja la Cheryl.

— Crezi că aş putea avea parte de-un masaj pe drum?

— Sigur, a spus Cheryl. Studiez osteopatia la cursuri cu program redus.

Bobby i-a aruncat un zâmbet şiret.

— Şi dacă, să spunem, aş vrea un masaj foarte *local*?

Zâmbetul lui Cheryl s-a înăsprit. Apoi s-a întors spre mine şi m-a întrebat:

— Domnule, aţi dori ceva de băut înainte de decolare?

— Mi-ar prinde bine. Ai vreo apă care face spumă?

— Ei, haide, Dave, a spus Bobby, pentru o călătorie ca asta trebuie să toastezi cu puţină şampanie franţuzească. Air Fleck serveşte numai Cristal… nu-i aşa, dragă?

— Da, domnule, a spus Cheryl. Cristal e şampania de la bord.

— Atunci, două pahare de Cristal, drăguţă, i-a cerut Bobby. Şi, te rog… să fie foarte mari.

— Da, domnule, a încuviinţat ea. Şi s-o rog pe Nancy să vă ia comanda pentru micul dejun înainte să decolăm?

— Ar merge, a răspuns Bobby.

De cum a dispărut Cheryl în cambuză, Bobby s-a întors spre mine şi mi-a zis:

— Drăguţică, dacă îţi place genul obraznic.

— Eşti de superclasă, Bobby.

— Hei, doar flirtam!

— Numeşti o formă de flirt cererea de lucru manual?

— N-am cerut *direct*. Am fost subtil.

— Eşti cam la fel de subtil ca un accident de maşină. Şi cine cere un pahar de Cristal foarte mare? Aici nu eşti la Burger King. Regula Numărul Unu pentru a fi un invitat bun, Bobby: nu încerca să te culci cu personalul de serviciu.

— Hei, Domnule Băţos, tu eşti aici invitatul.

— Iar tu ce eşti, Bobby?

— Obişnuitul casei.

Cheryl a apărut cu două pahare de şampanie. Erau însoţite de triunghiuri mici de pâine prăjită punctate cu icre negre.

— Beluga? a întrebat Bobby.

— Beluga *iraniene*, domnule, a spus Cheryl.

Pilotul ne-a rugat la difuzor să ne punem centurile pentru decolare. Eram aşezaţi în fotolii de piele cu tapiserie supergroasă, fixate în podea, dar care puteau fi rotite în toate direcţiile. După spusele lui Bobby, acesta era Gulfstreamul cel mic — doar opt locuri în cabina din faţă, cu un mic pat dublu, o staţie de lucru şi o canapea împodobind cabina din spate. În dimineaţa asta avionul zbura numai pentru noi. Dar nu mă plângeam. Mi-am băut şampania. Avionul şi-a terminat rulajul şi s-a oprit. Apoi a prins avânt şi s-a năpustit pe pistă. În câteva secunde am fost în aer, San Fernando Valley dispărând sub

noi.

— Şi-acum ce o să fie? a întrebat Bobby. Un film sau două? Un poker mic pe mize mari? Un Chauteaubriand la masa de prânz. S-ar putea chiar să aibă cozi de homar…

— Eu am să lucrez puţin, am spus.

— Eşti tare de viaţă!

— Vreau ca scenariul ăsta să aibă o formă îmbunătăţită înainte să-l vadă gazda noastră. Crezi că are secretară pe insulă?

— Phil are acolo o întreagă divizie pentru servicii de afaceri. Vrei scenariul dactilografiat, nicio problemă.

Nancy a ieşit să ne ia comanda pentru micul dejun. Bobby a întrebat:

— Ai putea să-mi faci o omletă pufoasă de albuşuri cu arpagic şi doar un pic de Gruyere?

— Sigur, a spus Nancy, încurcată. Apoi m-a onorat cu un zâmbet. Şi pentru dumneavoastră, domnule?

— Doar grapefrut şi pâine prăjită şi cafea fără zahăr, te rog.

— De când te-ai făcut mormon? a întrebat Bobby.

— Mormonii nu beau cafea, am spus, apoi m-am scuzat şi m-am dus să lucrez în cabina din spate.

Am scos scenariul pentru Noi, cei trei morocănoşi şi markerul roşu. M-am instalat la birou. Am citit prima jumătate, destul de mulţumit de schimbările pe care le făcusem pentru întâlnire. Ce m-a frapat cel mai mult la schiţa originală din 1993 a fost nevoia mea de a explica totul — de a bate un cui cu un berbec. Erau porţiuni mulţumitoare de dialog, dar Dumnezeule, câtă nevoie aveam să îmi arăt deşteptăciunea, să mă dau mare! în esenţă, nu era decât un film cu tâlhării, ca mai toate filmele de gen. Dar încercasem să maschez faptul împodobind acţiunea cu replici haioase şi inteligente — ceea ce nu făcea decât să atragă atenţia asupra lui.

Mustea de stângăcie. Şi continuând munca pe care o făcusem pentru întâlnire l-am uşurat de balast — tăind bucăţi mari de dialog supraexplicativ şi detalii de intrigă de prisos — transformându-l în ceva mai dur, mai încrâncenat, mai sardonic… şi hotărât mai dinamic.

Am lucrat întins cinci ore. Am fost întrerupt doar de sosirea micului dejun şi de glasul mieros, â la Hugh Hefner, al lui Bobby care dădea şi alte comenzi caraghioase („Ştiu că s-ar putea să fie un efort, drăguţă… dar ai putea să-mi faci un cocteil de banane?”) sau încingea telefoanele dând ordine răstite cine ştie cărei fătuci ascultătoare de la Barra HQ din LA. Cheryl a apărut de câteva ori ca să-mi umple ceaşca de cafea şi să mă întrebe dacă am nevoie de ceva.

— Crezi că ai putea să-i pui căluş la gură prietenului meu?

A zâmbit.

— Cu plăcere.

L-am auzit pe Bobby urlând la telefon în cabina din faţă: „Ascultă, italian idiot, dacă nu rezolvi *pronto* mica noastră problemă, am să i-o trag nu doar soră-tii, am să i-o trag şi maică-tii!”

Zâmbetul lui Cheryl s-a înăsprit din nou. Am spus:

— Ştii, nu mi-e chiar prieten. E doar brokerul meu.

— Sunt sigură că vă aduce o grămadă de bani, domnule. Mai doriţi ceva?

— Aş vrea doar să vorbesc la telefon după ce termină el.

— Nu e nevoie să aşteptaţi, domnule. Avem două linii.

A luat telefonul de pe birou, a format un cod, apoi mi l-a întins.

— Formaţi doar prefixul zonei şi numărul şi veţi avea direct legătura.

Când Cheryl a ieşit din cabină, am format numărul de mobil al lui Sally. După două sunete de apel, am fost conectat la căsuţa ei vocală. Am încercat să-mi ascund dezamăgirea lăsându-i un mesaj rapid.

„Hei, sunt eu, la 2 200 de metri. Cred că ar trebui să ne cumpărăm un Gulfstream pentru Crăciun. Este singurul mod de a călători — deşi, preferabil, fără Bobby Barra, care încearcă să câştige un Oscar pentru cea mai bună interpretare a rolului de mascul libidinos. Oricum… ţi-am dat telefon ca să ştiu cum merg lucrurile în Fortăreaţa Fox şi să-ţi şi spun că tare aş vrea să fii acum lângă mine. Te iubesc, draga mea… şi când ai să ieşi un minut din tranşeele corporaţiei, sună-mă pe mobil. Pe mai târziu, scumpo…”

Am închis, având acea senzaţie de gol care apare întotdeauna când vorbeşti cu un robot. Pe urmă m-am întors la treabă.

Cinci ore mai târziu, pe când ne începeam coborârea pe Antigua, terminasem reparaţia generală a scenariului meu. M-am uitat în grabă peste schimbările făcute, mulţumit în general de structura lui narativă mai condensată, de dialogul mai dinamic… deşi eram sigur că, de îndată ce citeam versiunea rebătută la maşină, aveam să-mi doresc imediat să fi făcut mai multe schimbări. Şi dacă Philip Fleck chiar se hotăra să facă un film după el, avea să ceară, fără doar şi poate, o schiţă complet nouă, ceea ce avea să conducă la o a doua schiţă, o şlefuire, o a treia schiţă, altă şlefuire, sosirea unui doctor de scenarii, schiţa lui, şlefuirea lui, apoi aducerea unui al treilea scriitor pentru a da vigoare acţiunii, apoi un al patrulea scriitor pentru a finisa intriga, apoi s-ar fi putut ca Fleck să se hotărască brusc să mute întreaga acţiune din Chicago în Nicaragua, şi să transforme toată treaba într-un musical despre Revoluţia Sandinistă, abundând în forţe de gherilă care cântă…

— Domnul Greta Garbo se întoarce, a spus Bobby când am revenit în cabina din faţă. Să-mi aduci aminte să nu mai călătoresc niciodată cu tine.

— Hei, munca e muncă — iar Fleck va avea o schiţă nouă a

scenariului, la care să se uite mâine. Oricum, din ce s-a auzit, şi tu ai fost ocupat. Cel pe care îl ameninţai era un asociat?

— Doar un tip care a făcut varză un mic aranjament de-al meu.

— Să-mi aduci aminte să nu mă pun rău cu tine niciodată.

— Hei, eu nu regulez clienţii — şi vorbesc şi la propriu, şi la figurat.

Mi-a aruncat un zâmbet de-al lui.

— Decât dacă, fireşte, clientul mi-o trage. Dar de ce s-ar întâmpla asta, corect?

I-am zâmbit şi eu.

— Chiar, de ce?

Căpitanul ne-a rugat la difuzor să ne legăm centurile pentru aterizare. M-am uitat pe hublou şi am văzut conturându-se dedesubt o fâşie lată de albastru. Apoi ne-am înclinat mult într-o parte în timp ce avionul executa o întoarcere şi marea făcea loc unei localităţi sărăcăcioase alcătuită din barăci — zeci de locuinţe mici, urâte, de formă cubică — ce semăna cu o întindere cu zaruri deformate. După o clipă, au dispărut şi ele — şi coboram repede spre palmieri, pista de zgură şi bitum, marcată cu gropi, ridicându-se să ne întâmpine, soarele fiind incandescent, neiertător.

Ne-am oprit departe de principala clădire a terminalului. Când Cheryl a deschis uşa şi a apăsat butonul electronic ce cobora scara, ne-a izbit un val violent de căldură tropicală. Am observat că ne aşteptau doi bărbaţi: un tip blond, foarte bronzat, îmbrăcat în uniformă de pilot, şi un poliţist antiguan. Acesta avea într-o mână o ştampilă şi un carneţel. De îndată ce am coborât, pilotul a spus:

— Domnule Barra, domnule Armitage… bine aţi venit în Antigua. Sunt Spencer Bishop şi am să vă duc după-amiază spre Insula Saffron. Dar mai întâi trebuie să clarificaţi problemele privind imigraţia antiguană. Sunteţi amabili să-i arătaţi acestui domn paşapoartele dumneavoastră?

Le-am întins ofiţerului de la imigrări. Nu s-a deranjat să ne verifice fotografiile sau măcar să se uite dacă respectivele noastre documente de călătorie erau valabile. A ştampilat doar o viză de intrare pe prima pagină goală pe care a găsit-o, apoi ni le-a înapoiat. Pilotul i-a mulţumit ofiţerului şi i-a întins mâna. Când ofiţerul i-a strâns-o, am observat că pilotul a palmat o bancnotă americană. Apoi m-a atins uşor pe umăr şi a arătat spre un elicopter mic, parcat la o sută de metri distanţă de avion.

— Să vă duc la bord, a spus el.

În câteva minute eram legaţi cu centuri în scaunele noastre şi vorbeam între noi prin intermediul căştilor. În vreme ce elicea s-a rotit zgomotos, zdruncinându-ne violent, pilotul a închis supapa de admisie, şi aeroportul a dispărut şi a reînceput albastrul. M-am uitat pe geam la orizontul acvamarin, uluit de puritatea culorii lui, de

nemărginirea lui absolută. Când ne-am apropiat, acest fragment s-a conturat mai bine — o insulă cu circumferinţa de aproximativ o milă, cu o casă joasă şi lăbărţată înfiptă în mijloc. Am întrezărit un chei lung de care erau legate câteva ambarcaţiuni. Lângă chei era o fâşie de nisip. Iar apoi, pe neaşteptate, am văzut sub noi o pistă rotundă de bitum şi zgură, cu un *X* mare în centru. Pilotului i-au trebuit câteva clipe să execute manevre deasupra ei. Apoi a aterizat chiar pe *X* cu o izbitură uşoară, dar perceptibilă.

Şi aici ne aşteptau doi slujbaşi, un bărbat şi o femeie, ambii spre treizeci de ani, ambii blonzi şi foarte bronzaţi, şi purtând aceeaşi uniformă tropicală — pantaloni scurţi kaki, pantofi sport Nike, albi, şosete albe, tricou cu guler, de culoare albastră, pe care erau brodate discret, cu litere italice, cuvintele *Insula Saffron*. Păreau asistenţi selecţi. Stăteau în picioare lângă un Land Rover Discovery nou, albastru-închis. Când au zâmbit, au etalat lucrări dentare perfecte.

— Salut, domnule Armitage, a spus tipul. Bun venit pe Insula Saffron.

— Şi bine aţi revenit, domnule Barra, a spus femeia.

— Şi bun găsit şi ţie, a răspuns Bobby. Megan, aşa-i?

— Aveţi o memorie grozavă.

— Nu uit niciodată o femeie frumoasă.

Mi-am aruncat ochii spre cer, dar n-am spus nimic.

— Eu sunt Gary, a spus tipul. Şi, cum a spus deja domnul Barra, ea e Megan…

— Dar puteţi să-mi spuneţi Meg.

— Noi o să avem grijă de dumneavoastră pe timpul şederii aici. Orice doriţi, orice aveţi nevoie, pe noi trebuie să ne chemaţi.

— Cine cui îi este alocat? a întrebat Bobby.

— Păi, a spus Gary, întrucât Meg a avut grijă de dumneavoastră ultima dată, domnule Barra, ne-am gândit să o lăsăm pe ea să se îngrijească de domnul Armitage pe durata acestei vizite.

M-am uitat în fugă la Megan şi Gary. Zâmbetele lor fixe nu trădau nimic. Bobby şi-a ţuguiat buzele. Arăta dezamăgit.

— Cum vreţi, am spus.

— Să vă ducem bagajele în maşină, a zis Gary, plecând repede.

— Câte bagaje aveţi, domnule Armitage? m-a întrebat Megan.

— Doar unul… şi, te rog, mă cheamă David.

Eu şi Bobby ne-am aşezat în Land Rover — motorul mergea, aerul condiţionat era deja pornit — în timp ce asistenţii noştri ne-au încărcat bagajele.

— Deci, lasă-mă să ghicesc, am spus. Ultima dată când ai fost aici te-ai dat la Meg.

Bobby a ridicat din umeri.

— Hei, aşa e când ai penis, corect?

— Chiar e genul cu pectorali lucraţi, nu? Ţi-a sucit mâna la spate când ai încercat s-o apuci de fund?

— Nu s-a ajuns atât de departe… şi putem să lăsăm baltă asta?

— Dar, Bobby, ador să aud isprăvile tale romantice. Sunt înduioşătoare.

— Îţi spun aşa — în locul tău, nu m-aş da la ea. Are nişte bicepşi ca GI Joe.

— De ce aş vrea să mă dau la ea când o am pe Sally care mă aşteaptă acasă?

— Oh, domnul Virtuos şi Monogam! Domnul Soţ şi Tată Grozav.

— Du-te dracului!

— Hei, a fost o glumă.

— Sigur a fost.

— Ultrasensibil foc!

— Ai luat lecţii de creştinism sau e ceva natural?

— Scuze dacă am lovit un punct sensibil.

— Nu sunt sensibil la faptul…

— Că ţi-ai părăsit nevasta şi copilul? a spus el cu un zâmbet.

— Javră!

— Procuratura şi-a încheiat pledoaria.

Meg a deschis uşa din faţă a pasagerilor.

— Ce faceţi? a întrebat ea.

— Avem prima noastră ceartă, a spus Bobby.

Gary a urcat în scaunul şoferului şi a băgat maşina în viteză. Am pornit pe un drum neasfaltat, bolta copacilor închizându-se repede deasupra noastră. După vreun minut, m-am întors şi m-am uitat în urmă. Mica pistă de aterizare dispăruse. În faţa noastră nu se vedea decât jungla.

— Acum, domnilor, a spus Gary, am nişte veşti. Domnul Fleck e încântat că sunteţi cu noi şi vrea să aveţi un sejur grozav pe insulă. Totuşi, din păcate, a trebuit să plece pentru câteva zile…

— Poftim? l-am întrerupt eu.

— Domnul Fleck a plecat ieri pentru câteva zile.

— Trebuie că glumeşti! a insistat Bobby.

— Nu, domnule Barra — sigur nu glumesc.

— Dar ştia că venim, a spus Bobby.

— Bineînţeles că ştia. Şi regretă că a trebuit să plece aşa din scurt…

— A apărut vreo afacere importantă? a întrebat Bobby.

— Nu chiar, a răspuns Gary, râzând uşor. Dar ştiţi ce pasionat e de pescuit. Şi când am primit vorbă că în largul coastei St. Vincent muşcă marlinul…

— St. Vincent? a spus Bobby. Dar asta-i, parcă, la două zile de navigat de aici.

— Mai curând la treizeci şi şase de ore.

— Nemaipomenit! a exclamat Bobby. Deci, dacă ajunge acolo diseară şi mâine pescuieşte, o să se întoarcă abia peste trei zile.

— Mă tem că aşa e, a spus Gary. Dar domnul Fleck vrea să vă relaxaţi şi să vă bucuraţi de tot ce are de oferit Insula Saffron.

— Dar am venit — *la cererea lui* — să-l vedem, a precizat Bobby.

— Şi îl veţi vedea, a răspuns Gary. În câteva zile.

Bobby m-a înghiontit.

— Ce dracu' crezi despre asta?

Ştiam ce îmi venea să spun: „… şi tot îmi ziceai că sunteţi prieteni la cataramă". Dar nu mai voiam un schimb verbal cu Bobby. Aşa că am spus doar:

— Păi, dacă ar fi trebuit să aleg între un scriitor şi un marlin, clar m-aş fi dus după marlin.

— Da, dar peştele nu trebuie să-şi facă griji pentru un grup important de clienţi şi încâlcita situaţie actuală a NASDAQ.

— Ei, domnule Barra, ştiţi că Centrul de Servicii pentru Afaceri pe care îl avem poate să vă conecteze la un computer din mijlocul oricărei burse doriţi. Şi vă putem deschide o linie pentru dumneavoastră şi clienţii dumneavoastră cu program 24/7, dacă doriţi. Aşa că zău că nu aveţi de ce să intraţi în panică.

— Şi, a intervenit Meg, prognoza meteo pentru următoarea săptămână e grozavă. Niciun semn de ploaie, brize uşoare dinspre sud, iar mercurul ar trebui să se menţină la treizeci şi patru de grade.

— Aşa că puteţi fi la curent cu bursa *şi* să vă bronzaţi, a spus Gary.

— Eşti şucărit? m-a întrebat Bobby.

Sigur că eram. Dar, încă o dată, m-am hotărât să mă comport frumos şi sobru. Aşa că am dat din umeri şi am răspuns:

— Cred că mi-ar prinde bine puţin soare.

Land Roverul a continuat să se hurducăie pe drumul din junglă. Apoi a ajuns la un luminiş. Am parcat lângă un şopron doar cu acoperiş, sub care erau alte trei Land Roveruri şi o autodubă mare. Am vrut să întreb de ce era nevoie de patru Land Roveruri şi o autodubă pe o insulă micuţă, dar, iarăşi, n-am spus nimic. În schimb, am urmat-o pe Meg până la o potecă îngustă, pavată cu piatră de râu bolovănoasă. După zece metri, am ajuns la o punte care traversa un mare heleşteu ornamental. M-am uitat în jos şi am observat că era plin de peşti tropicali de specii foarte diverse. Apoi am ridicat privirea şi mi-am ţinut răsuflarea. Căci acolo, în faţa mea, se întindea Chez Fleck.

Din aer, părea să fie o structură mare din lemn. De aproape, se dezvăluia ca fiind o mostră de design modern, extravagant — o clădire joasă şi întinsă cu ferestre uriaşe şi lemn lăcuit. În fiecare capăt al acestui conac tropical erau două turnuri ca de catedrală, încadrate din toate părţile de patru panouri de sticlă, foarte înalte. Între aceste două structuri asemănătoare cu două aripi erau o serie de turnuri în formă

de V mai mici, fiecare cu o fereastră mare care dădea spre o privelişte frumoasă. Am luat-o pe un pavaj de scânduri spre partea opusă a casei. Când am dat colţul, mi-am înăbuşit încă o exclamaţie de uimire — deoarece, chiar în faţa conacului se afla o imensă piscină de piatră naturală. Dincolo de ea începea albastrul — întrucât casa avea o privelişte clară, nestânjenită de nimic, a Mării Caraibilor.

— Dumnezeule! am spus. Ce privelişte!

— Da, a aprobat Bobby. E Ţi-o Trag pe bune.

Mobilul lui a început să sune. A răspuns. După ce a mormăit un salut, s-a angajat pe loc în afaceri.

— Deci care e marja?… Da, dar anul trecut pe vremea asta se tranzacţiona la douăzeci şi nouă… Bineînţeles că i-am monitorizat pe tipii de la Netscape… chiar crezi că am să te fac să primeşti o lovitură neaşteptată… nu uita urcarea şi coborârea rapide ale bursei din ’97… 14 februarie 1997, chiar după ce tâmpenia cu Lewinsky a provocat bulibăşeală şi, timp de circa şaptezeci şi două de ore, a fost o îndreptare minoră. Însă implicaţiile pe termen lung…

Am ascultat mai departe, uluit de arta lui Bobby de a stăpâni faptele şi cifrele, şi de tonul mieros pe care îl folosea cu clienţii (în comparaţie cu modul feroce în care îşi teroriza subalternii). Am observat că şi Gary şi Meg ascultau desăvârşita lui măiestrie de a convinge. M-am întrebat dacă şi ei gândeau ce gândeam eu: cum poate un om atât de abil în ale bursei să se prefacă într-un clovn tâmpit când e vorba de bani grei? Şi de ce ţinea să facă pe Omul de Neanderthal când era vorba de femei? însă e drept că banii şi sexul ne prostesc pe toţi. Poate că Bobby hotărâse că nu-l deranja — atunci când era vorba de obsesiile lui — ca lumea să-l vadă cum se bălăcea în prostia lui.

Şi-a închis mobilul, apoi şi-a destins umerii şi a zis:

— Să nu iei niciodată drept client un dermatolog. Pentru ei, fiecare fluctuaţie a bursei este un melanom. Oricum… a adăugat, dându-i un cot lui Gary… ai auzit că i-am promis împuţitului un răspuns în zece zile…

Gary a luat aparatul de emisie-recepţie şi a transmis:

— Julie, sunt pe drum cu domnul Barra. Când ajungem, m vreo trei minute, o să vrea să vadă pe ecran indicele NASDAQ complet. Terminat.

În difuzorul aparatului de emisie-recepţie s-a auzit un glas.

— Îl are.

— Ia-o înainte, i-a spus Bobby lui Gary, apoi a clătinat din cap spre mine şi a adăugat: Am să văd mai târziu interpretarea ta, dacă ai să binevoieşti să mai vorbeşti cu un individ inferior ca mine.

De îndată ce au plecat, Meg ne-a întrebat:

— Să vă arăt acum camera dumneavoastră?

— Grozav!

Am intrat în casă. Holul de la intrarea principală era lung şi aerisit, cu pereţi albi şi pardoseală de lemn decolorat. Când am păşit înăuntru, m-am pomenit imediat faţă în faţă cu una dintre importantele lucrări de artă abstractă americană a secolului douăzeci: o pânză izbitoare cu ecuaţii matematice aşezată în mijlocul unei suprafeţe cu o textură minunată.

— E *Universal Field* a lui Mark Tobey? am întrebat-o pe Meg.

— Vă pricepeţi la pictură, a spus ea.

— Am văzut-o numai în cărţi. Uimitoare.

— Dacă vă place arta, ar trebui să vedeţi ceea ce numim noi aici Sala Mare.

— Avem timp acum?

— Suntem pe Insula Saffron — e timp cât doriţi.

Am cotit la stânga şi am mers pe coridor, pe lângă o lungă colecţie de fotografii înrămate făcute de Diane Arbus. Sala Mare era exact asta — una dintre cele două aripi vaste, ca o catedrală, cu un tavan aflat la o înălţime de cincisprezece metri, îmbrăcat complet în sticlă, şi un palmier uriaş, de interior, care se înălţa din podea. La fel ca tot ce văzusem până acum, Sala Mare era o dovadă a bunului-gust costisitor. În ea era un pian Steinway. Erau canapele lungi şi fotolii cu tapiserie excesiv de groasă în nuanţe discrete alburii, în unul dintre pereţii albi de piatră era înzidit un acvariu foarte mare. Sursele de lumină erau amplasate strategic. Iar pe pereţi se vedeau o mulţime de opere de artă — genul pe care, în general, te aştepţi să-l întâlneşti la MOMA, la muzeele Whitney sau Getty, ori la Institutul de Artă din Chicago.

M-am plimbat prin încăpere ca un vizitator într-un muzeu, uluit de lucrările expuse. Hopper. Ben Shahn. Două tablouri de Philip Guston din perioada mijlocie. Man Ray. Thomas Hart Baker. Claus Oldenberg. George L.K. Morris. Şi o colecţie de fotografii pentru *Vanity Fair* a lui Edward Steichen, reprezentând cele mai importante evenimente din anii treizeci.

Şi continua tot aşa. Pe pereţii Sălii Mari trebuie să fi atârnat cel puţin patruzeci de lucrări. Nici măcar nu puteam să-mi închipui câţi bani se cheltuiseră pentru alcătuirea unei astfel de colecţii.

— E de necrezut ce are aici.

Un glas din neant a spus:

— Ar trebui să vedeţi ce este expus în celelalte case.

Am ridicat privirea şi m-am pomenit uitându-mă la un tip scund şi îndesat, la vreo patruzeci şi cinci de ani, cam de un metru şaizeci înălţime, cu părul până la umeri, împletit într-o coadă de cal unsuroasă. Purta blugi scurtaţi, sandale Birkenstock şi un tricou întins pe burdihan, cu poza lui Jean-Luc Godard, sub care era citatul: „Cinemaul este adevăr cu 24 de cadre pe secundă”.

— Tu trebuie să fii Dave Armitage, a spus el.

— Eu sunt ăla, am zis.

— Chuck Karison, s-a prezentat el, venind la mine şi întinzându-mi mâna.

Am luat-o. Era umedă.

— Sunt un mare fan al tău.

— Mă bucur să aud asta.

— Da… pe-o sută de mii de dolari că cel mai bun lucru de la televizor e *Cum să te vinzi*. Şi Phil e de aceeaşi părere.

— Eşti prieten cu el?

— Asociat, de fapt. Eu sunt tipul cu filmele.

— Şi ce face un „tip cu filmele”?

— În primul rând, am grijă de arhiva lui.

— Are o arhivă de film?

— Sigur — cu vreo 7.000 de filme pe celuloid şi alte 15.000 împărţite între video şi DVD. În afară de American Film Institute, e cea mai bună arhivă din ţară.

— Nemaivorbind de Caraibi.

Chuck a zâmbit.

— Aici, pe Saffron, ţine vreo 2.000 de filme.

— Presupun că întrucât în oraş nu există multiplex…

— Da… şi, să ştii, Blockbuster nu prea trimite filme Pasolini aici.

— Îţi place Pasolini?

— Pentru mine, e un zeu.

— Şi pentru domnul Fleck?

— E Dumnezeu Tatăl. Oricum, avem toate cele douăsprezece filme ale lui — aşa că, oricând doreşti, sala de proiecţii e a ta.

— Mersi, am spus, gândindu-mă că *Evanghelia după Matei* (singurul Pasolini pe care îl văzusem) era cam ultimul lucru la care voiam să mă uit pe o insulă caraibiană.

— Apropo, ştiu că Phil chiar aşteaptă cu nerăbdare să lucreze cu tine.

— Drăguţ.

— Dacă nu te superi că spun, e un scenariu grozav.

— Care dintre ele? Al lui sau al meu?

Alt zâmbet superior de-al lui.

— Amândouă sunt la fel de valabile.

Eşti diplomat dacă le consideri la fel, m-am gândit.

— Apropo de scenariu, am spus. Am lucrat un pic la el în ultimele zile şi mă întreb dacă ar putea cineva să mi-l bată la maşină.

— Nicio problemă. Am s-o pun pe Joan să treacă pe la camera ta să-l ia. Ne vedem la filme, Dave.

Meg m-a condus în camera mea. Pe drum, am întrebat-o despre ea. Mi-a spus că e din Florida şi că face parte din „Echipa Insulei Saffron” de doi ani. Înainte a lucrat pe o navă de croazieră dincolo de Nassau,

dar aici era mult mai plăcut. Şi uşor — fiindcă, în general vorbind, cei din echipă erau singurii oameni de aici.

— Vrei să spui că domnul Fleck nu vine prea des pe insulă?

— Doar de vreo trei sau patru ori pe an.

— Şi restul timpului?

— E pustie… deşi, când şi când, închiriază insula câte unui prieten. Altfel, locul e în întregime al nostru.

— Câţi sunteţi?

— Paisprezece cu program întreg.

— Dumnezeule! am exclamat, gândindu-mă cum trebuia să arate factura anuală cu salariile… mai ales că insula era folosită mai puţin de două luni pe an.

— Păi, domnul Fleck e cu banii, a spus ea.

Camera mea era în unul dintre turnurile mai mici în formă de V, care defineau secţiunea centrală a casei. „Mic" era un mod inexact de a descrie acest spaţiu cât un apartament. Ziduri din piatră albă. Pardoseli din lemn de esenţă tare. Ferestre din podea până în tavan, cu vederea direct spre apă. Un pat Mission de dimensiuni uriaşe. O zonă living mare, cu două canapele enorme. Un bar încărcat cu tot felul de băuturi selecte. O baie cu cadă îngropată, o saună şi un duş — în cabină de plexiglas transparent — din acelea care trimit apa în cinci colţuri diferite ale corpului. Deasupra dormitorului, cu acces pe o scară metalică circulară, era o zonă de lucru completă, cu toată aparatura necesară comunicaţiilor.

Dar, fără discuţie, *coup de théâtre* în materie de aparatură electronică erau cele trei monitoare plate din camera mea. Erau aşezate în locuri uşor accesibile — convenabil pe birou, pe o masă din living şi lângă pat. Fiecare monitor era în întregime interactiv. II atingeai cu degetul şi prindea viaţă, informându-te că acesta era propriul tău centru audio şi video. Am atins monitorul, apoi am selectat *Filmotecă video*. Au fost afişate atunci literele alfabetului. Am atins A — şi pe ecran a apărut o listă cu treizeci de filme: de la *Alphaville* al lui Godard la *Totul despre Eva* al lui Joseph Mankewicz şi până la *Ulise* al lui Joseph Strick. Am atins *Alphaville*. Brusc, televizorul Panasonic cu ecran plat (suspendat pe un perete) a prins viaţă. Excelentul film de influenţă futuristă a lui Godard a umplut ecranul. Am atins săgeata care indica înapoi de pe ecran. A reapărut alfabetul. Am atins C şi am selectat *Cetăţeanul Kane*. În câteva secunde, *Alphaville* se sfârşise şi mă uitam la scena de început a clasicului film al lui Welles, filmată cu efect de travelling — înaltele ziduri şi porţi izolate, în spatele cărora pândeşte masiva locuinţă a unui Kubla Khan contemporan.

Dar Charles Foster Kane nu a avut niciodată o jucărie ca acest sistem de vizionat filme la comandă.

S-a auzit o bătaie în uşă. Când am strigat „Intră!”, şi-a făcut apariţia Meg.

— Vă deranjează dacă vă despachetez acum lucrurile? a întrebat ea.

— Mersi, dar mă descurc.

— Face parte din serviciu, a zis ea, ridicând bagajul meu. Sunt valetul dumneavoastră..

Mi-a aruncat vin zâmbet foarte slab — un zâmbet care doar sugera o undă de ironie în spatele faţadei degajate, însă foarte profesioniste.

— Văd că v-aţi prins cum funcţionează sistemul filmotecă.

— Doar puţin. E o selecţie uimitoare de filme.

— Domnul Fleck are totul, a spus ea, dispărând în vestiarul de alături cu bagajul meu.

Mi-am despachetat laptopul şi l-am conectat direct la internet. Am urcat în zona de lucru. Aşa cum spusese Meg, acest sistem de fibre optice era doar puţin mai rapid decât o singură respiraţie. Într-o nanosecundă, eram online şi îmi salvam corespondenţa electronică. Printre mesajele de la Brad Bruce şi Alison era cel pe care îl aşteptam.

Iubitule,
Aici e o nebunie. Dar tot nu mă las.
Mi-e dor de tine.
S.

Imediat am avut mai multe gânduri despre acest e-mail. Primul a fost: *mă rog, măcar a stabilit contactul*. Al doilea a fost: *mă rog, măcar a spus că îi este dor de mine*. Iar al treilea a fost: *de ce nu l-a semnat „te iubesc”?*

Apoi a intervenit latura raţională a mea şi mi-am atras singur atenţia, încă o dată, că Sally era într-un major *sturm und drang* stil L.A. Iar la Hollywood, o criză profesională de acest fel era imediat transformată de toţi cei implicaţi în ceva asemănător asediului Stalingradului.

Cu alte cuvinte, era preocupată.

S-a mai auzit o bătaie în uşă. A intrat o femeie la vreo treizeci de ani şi un pic, cu păr negru tuns scurt şi foarte bronzată. Şi era îmbrăcată cu regulamentarele tricou cu *Insula Saffron* pe el şi pantaloni scurţi. La fel ca Meg, şi ea semăna cu una dintre acele femei bine făcute, cu faţa proaspătă, care probabil a făcut parte cândva dintr-o asociaţie de studente a unei universităţi de prestigiu.

— Bună ziua, domnule Armitage! a spus ea. Eu sunt Joan. V-aţi instalat bine?

— Excelent.

— Aud că aveţi să ne daţi la dactilografiat un scenariu de film.

— Aşa e, am aprobat, înşfăcând scenariul din husa computerului şi

coborând scara în living. Din păcate, nu am discul original…

— Nicio grijă. Putem să dactilografiem din nou toată treaba.

— N-o să fie mult de lucru?

A dat din umeri.

— În ultima vreme lucrurile au cam lâncezit aici. Mi-ar prinde bine să lucrez.

— O să trebuiască să descifrezi hieroglifele mele, am spus, deschizând scenariul la pagina a treia şi arătând numeroase tăieri şi adăugiri.

— Am văzut eu şi mai rău. Oricum, o să staţi aici câteva zile, corect?

— Aşa mi s-a spus.

— Atunci, dacă nu vă deranjează, am să vă sun dacă mă împotmolesc undeva.

Când ea a plecat, Meg a ieşit din vestiar cu două perechi de pantaloni de-ai mei.

— Ăştia s-au cam şifonat în bagaj, aşa că am să-i dau la călcat. Acum aveţi chef de o cină propriu-zisă sau de ceva uşor?

M-am uitat la ceas. Era nouă seara, deşi creierul meu încă era cu patru ore în urmă, la ora L.A.

— Ceva foarte uşor, dacă nu e prea mare deranjul…

— Păi, domnule Armitage…

— Dave, te rog.

— Domnului Fleck îi place să ne adresăm cu „domnule” oaspeţilor săi. Aşadar, ce ziceţi de o duzină de stridii şi o sticlă de…

— Gewurztraminer. Însă doar un pahar.

— Am să-l pun pe somelier să aducă o sticlă. Dacă nu o beţi toată, nicio problemă.

— Aveţi aici un somelier?

— Fiecare insulă ar trebui să aibă.

Alt zâmbet slab de-al ei.

— Mă întorc într-o clipă cu stridiile dumneavoastră.

Pe urmă a plecat.

După câteva minute, a sunat somelierul. Îl chema Claude. A spus că mă ajută bucuros să aleg un Gewurztraminer — şi avea circa două duzini în pivniţă. L-am rugat să-mi propună unul. A început o complicată detaliere *goût-par-goût* a *choix preferé*-urilor lui, informându-mă că prefera în mod deosebit un Gisselbrecht din 1986: „un Vin d’Alsace *exceptionnel*”, cu un echilibru perfect între fruct şi aciditate.

— Ştii că vreau doar un pahar, am spus.

— Vă vom trimite o sticlă.

De îndată ce am terminat de vorbit la telefon, am intrat pe internet, am găsit un website pentru vinuri superioare şi am tastat: *Gisselbrecht*

Gewurztraminer 1986. Pe ecranul laptopului a apărut o fotografie a vinului cu pricina, împreună cu o descriere amănunţită, care mă informa că dintre Gewurztraminer-urile *premier cru*, acesta era crema cremelor. Şi puteam să comand o sticlă la doar 275 de dolari, *„o reducere specială”*.

Începeam să descopăr că viaţa în refugiul caraibian al lui Fleck se desfăşura conform unui set de reguli *banii sunt neimportanţi*.

M-am aşezat din nou pe scaunul de la birou şi i-am trimis un e-mail rapid lui Sally:

Iubito,

Salutări din parvenita ţară Oz. Locul ăsta este şi minunat, şi absurd. Este versiunea ultrarafinată pentru „Stilul de viaţă al celor bogaţi şi faimoşi”. Trebuie să recunosc că tipul are gust… dar, după doar o jumătate de oră petrecută aici încep deja să cred că e ceva aiurea în faptul de a avea tot ce vrei. Fireşte că, pentru a ne da de înţeles cine domină în viaţă, Fleck nu e *in situ* în momentul de faţă. În schimb, face pe Hemingway şi urmăreşte pe undeva un peşte mare şi alb, lăsându-l pe al tău devotat să aştepte de-i vine rău aici. Nu ştiu dacă să mă simt ofensat sau doar să consider această şedere o extraordinară vacanţă gratuită. Deocamdată, m-am hotărât să adopt al doilea mod de a vedea lucrurile şi să fac lucruri utile, hiperactive, cum ar fi să mă bronzez şi să recuperez restanţele la somn. Numai că aş fi vrut să recuperez restanţele la somn în pat lângă tine. Pot fi găsit la numărul direct 07045558660. Te rog să mă suni când reuşeşti să găseşti un răgaz de-o clipă în întrecerea carelor de luptă. Cunoscându-te, sunt sigur că ai elaborat o strategie care te va ajuta în această mică criză. La urma urmelor, eşti mai mult decât deşteaptă.

Te iubesc, şi aş fi vrut să fii aici.

David

Am trimis e-mailul. Pe urmă am luat telefonul şi am sunat-o pe fiica mea în Sausalito. A răspuns fosta mea soţie. A fost la fel de prietenoasă ca de obicei.

— Oh, tu eşti, a spus ea sec.

— Aşa e, eu sunt. Ce mai faci?

— Contează?

— Ascultă, Lucy, nu te condamn că tot mai eşti supărată pe mine… dar nu există un regulament care prescrie lucrurile de genul ăsta?

— Nu. Şi nu-mi place să fiu amabilă cu jigodiile.

— Bine, bine, fie ca tine. Conversaţia s-a încheiat. Pot să vorbesc cu fata mea, te rog?

— Nu, nu poţi.

— De ce?

— Fiindcă e miercuri seară — şi, dacă ai fi fost un părinte responsabil, ai fi ţinut minte că miercuri seara fiica ta are oră de balet.

— *Sunt* un părinte responsabil.

— Nici măcar n-am să mă duc acolo.

— Bine. Acum am să-ţi dau un număr unde pot fi găsit în Caraibi…

— Măi să fie, ce bine o tratezi pe curviştina aia de Princeton…

Mâna mi s-a strâns pe telefon.

— N-am să învrednicesc cu un răspuns acest comentariu reprobabil. Dacă vrei să ştii adevărul…

— Nu în mod deosebit.

— Atunci scrie numărul şi roag-o pe Caitlin să mă sune.

— De ce să te sune când poimâine vă vedeţi?

Nivelul anxietăţii mele — deja mare, mulţumită acestei conversaţii calde, cordiale — a urcat o linie sau două.

— Ce tot spui acolo? am zis. Vizita mea e programată de vineri în două săptămâni.

— Oh, să nu-mi spui că ai uitat…

— Ce să uit?

— Ai uitat că, *după cum ne-am înţeles*, ai s-o iei pe Caitlin weekendul ăsta fiindcă eu plec la o conferinţă…

Oh, fir-ar a dracului de treabă! Avea dreptate. Şi nu avea să fie plăcut.

— Stai aşa… când am discutat noi asta? Acum şase, opt săptămâni?

— Nu încerca să joci cu mine cartea amneziei *„asta a fost demult”*.

— Dar ăsta-i adevărul!

— Aiurea!

— Ce pot să spun — în afară de a *mea maxima culpa*?

— Nu se acceptă. Oricum, învoiala e învoială, aşa că trebuie să te întorci în treizeci şi şase de ore.

— Scuze, dar nu e cu putinţă.

— David — te întorci, aşa *cum ne-am înţeles*.

— Aş vrea să pot, dar…

— Nu te pune cu mine…

— Sunt la vreo cinci mile distanţă de tine. Am treabă aici. Nu pot să plec.

— Dacă nu faci asta…

— Sunt sigur că poţi să o aduci pe sora ta din Portland. Sau angajează o bonă pentru weekend. Şi, da, suport eu cheltuielile.

— Chiar eşti cel mai egoist porc din istorie.

— Ai dreptul la opinie, Lucy. Acum, uite numărul meu de aici…

— Nu vrem numărul tău. Fiindcă mă îndoiesc că fiica ta va dori să vorbească cu tine.

— Asta hotărăşte ea.

— I-ai ucis sentimentul de siguranţă în ziua în care ai plecat. Şi, îţi

promit, va ajunge să te urască pentru asta.

N-am spus nimic, în timp ce telefonul tremura în mâna mea. În cele din urmă, Lucy a vorbit din nou.

— Zău că am să ţi-o plătesc cu vârf şi îndesat pentru asta!

Şi a închis.

Am pus jos telefonul. Mi-am luat capul în mâini. Am simţit un val înspăimântător de vinovăţie.

Dar tot nu aveam de gând să dau fuga înapoi traversând continentul doar ca Lucy să poată participa la o conferinţă de o zi şi jumătate. Da, chestiunea îmi ieşise din minte. Dar, Doamne, erau aproape două luni de când îmi spusese de ea. Şi nu era ca şi cum aş fi ratat vreodată un weekend programat cu Caitlin. Dimpotrivă, o invitasem să petreacă mai mult timp cu mine şi cu Sally în L.A. Să mă mai lase cu aiureala *mă îndoiesc că va dori să vorbească cu tine*. Sentimentul de nedreptate al lui Lucy nu cunoaşte limite. În ceea ce o privea, eram Domnul Băiat Rău — şi deşi poate că am acţionat egoist hotărând să pun capăt căsniciei, ea nu a vrut niciodată să-şi recunoască slăbiciunea structurală, fapt care a împins căsnicia noastră în prăpastie (sau, cel puţin, asta mi-a spus terapeutul la care am fost în timpul divorţului).

Încă o bătaie în uşă. Am strigat „Intră!" A sosit Meg, împingând o elegantă măsuţă pe rotile, din oţel inoxidabil. Am coborât la parter. Duzina mea de stridii era însoţită de un coşuleţ cu pâine neagră şi o mică salată verde. Sticla de Gewurztraminer era într-o frapieră de plexiglas transparent.

— Poftim, a spus ea. Ce ziceţi, să o duc pe balcon? Puteţi să prindeţi ultimele raze de soare.

— Sună grozav.

A deschis uşile de sticlă, care dădeau spre balcon. M-am pomenit uitându-mă la un soare roşu-portocaliu care se lichefia şi se prelingea încet în apele întunecate ale Mării Caraibilor.

M-am trântit într-un scaun din balcon şi am încercat să mă detaşez de harababura de emoţii pe care le aveam în urma vitriolatei convorbiri telefonice cu Lucy. Probabil că radiam stres fiindcă, de cum a terminat de pus masa, Meg a spus:

— Arătaţi de parcă v-ar prinde bine un pahar cu vin.

În timp ce scotea dopul sticlei cu vin, am întrebat:

— Ce face domnul Barra?

— Vorbeşte non-stop la telefon. Şi urlă tot timpul.

— Te rog să-i spui că diseară mă culc devreme, am zis, gândindu-mă că n-aş fi putut cu niciun chip să mai înghit o doză de Bobby.

— Sigur.

A destupat vinul. A turnat puţintel într-un pahar înalt, cu striaţii verticale.

— Daţi-i drumul! m-a îndemnat ea cu voioşie.

Am ridicat paharul. Am făcut toate chestiile tehnice standard: am învârtit vinul, l-am adulmecat bine şi apoi am pus pe limbă doar o picătură. Imediat am simţit ceva asemănător unui şoc electric nemaipomenit. Avea un gust al naibii de bun.

— Chiar merge, am spus. *Dar aşa şi trebuie, la 275 de dolari sticla.*

— Mă bucur să aud asta, a zis ea, umplând paharul. Mai doriţi ceva?

— Absolut nimic… dar mersi pentru tot.

— Face parte din serviciu. Oricând aveţi nevoie de ceva, puneţi mâna pe telefon.

— Mă răsfeţi.

— Asta-i şi ideea.

Am ridicat paharul. M-am uitat cum soarele în declin se topea de tot. Am tras adânc aer în piept şi am simţit miresmele de migdal şi eucalipt, care definesc viaţa la tropice. Am sorbit vinul absurd de scump, absurd de minunat. Şi am spus:

— Ştii, chiar cred că m-aş putea obişnui cu toate astea.

Cinci

Am dormit neîntors şi m-am trezit cu acea bună dispoziţie curioasă ce însoţeşte nouă ore comatoase de odihnă. Sprijinindu-mă de perne, mi-am dat seama ce încordat fusesem de la succesul meu neaşteptat şi cataclismele care au rezultat din el. Succesul ar trebui să-ţi simplifice viaţa. În mod inevitabil, el o complică şi mai mult — şi poate că avem nevoie de complicaţii, de intrigi, de noi străduinţe pentru a obţine un succes şi mai mare. Odată ce am realizat ce ne-am dorit mereu, descoperim brusc o nevoie nouă, un sentiment nou că *lipseşte ceva*. Şi astfel continuăm să muncim din greu în căutarea acestei noi realizări, a acestei noi schimbări a vieţii, în speranţa că, de data asta, sentimentul de mulţumire va fi permanent… chiar dacă asta înseamnă să dăm peste cap tot ce am construit de-a lungul anilor.

Pe de altă parte, când ai atins acest nou nivel de realizare, te pomeneşti întrebându-te: poţi acum să menţii toate astea? Ar putea să se îndepărteze pe furiş de tine? Sau — şi mai rău — ai putea să te saturi de toate şi să descoperi că ce ai avut în trecut a fost, de fapt, ce ţi-ai dorit tot timpul?

Am ieşit din reveria melancolică — reamintindu-mi — cu vorbele acelui bine-cunoscut privilegiat hollywoodian Marcus Aurelius — că schimbarea e bucuria naturii. Şi cei mai mulţi dintre tipii pe care îi cunosc (scriitori, în special) şi-ar vinde mamele ca să fie acum în locul meu. Mai ales când puteam să apăs pe un buton pentru a ridica un stor, în spatele căruia se întindea azuriul unei dimineţi caraibiene. Sau când puteam să pun mâna pe telefon şi să mi se trimită în cameră tot ce doream.

Iar apoi a fost descoperirea plăcută că Bobby Barra părăsise în grabă

oraşul.

Am aflat această informaţie când în sfârşit m-am dat jos din pat să mă duc la baie şi am observat un plic băgat pe sub uşă.

Tontălăule,

Am vrut să te sun aseară, dar Meg mi-a spus că te-ai dus deja la culcare cu ursuleţul de pluş. Oricum, la cinci minute după ce am sosit ieri a venit vestea de pe Wall Street că preşedintele unei noi uzine furnizoare de armament, care trebuia să facă săptămâna viitoare o ofertă publică iniţială, tocmai a fost pus sub acuzaţie de către Fed pentru tot ce vrei de la delapidare şi fraudă la sodomizarea unui câine baset. Oricum, din nefericire, eu şi asociaţii mei am riscat vreo treizeci de milioane de dolari cu oferta asta publică, ceea ce înseamnă că trebuie să o şterg de urgenţă la New York şi să fac pe pompierul înainte ca întreaga afacere nenorocită să se prefacă în scrum.

Ceea ce mai înseamnă şi că vei fi lipsit de compania mea câteva zile. Sunt sigur că eşti îndurerat, îndoliat şi că desfaci sticle de şampanie în timp ce citeşti asta. Se pare că ieri ne-am scos reciproc din ţâţâni. Bineînţeles şi că sper că mai suntem prieteni.

Bucură-te de insulă. Eşti tâmpit de-a binelea dacă n-o faci. Am să încerc să mă întorc aici în câteva zile, vreme la care Herr Gazdă ar trebui să fie înapoi cu toată plevuşcă pe care a prins-o.

Relaxează-te. Chiar arăţi ca dracu' — aşa că vreo câteva zile la soare ar trebui să te facă să arăţi mai puţin nasol.

Pe mai târziu,

Bobby

Nu mi-am putut opri un zâmbet. Bobby chiar ştia să-şi atragă prietenii tocmai când erau gata să renunţe la el.

A sosit micul dejun, însoţit de o sticlă de Cristal 1991.

— Beţi cât doriţi, a spus Meg, aşezând farfuriile în balcon.

Chiar am băut două pahare, şi am golit farfuria cu fructe tropicale, şi am gustat din coşuleţul cu brioşe exotice, şi am băut cafeaua. În timp ce mâneam, am ascultat piesele lirice pentru pian ale lui Grieg, descoperind că în peretele balconului era înzidit un difuzor discret. Soarele era în plină putere. Mercurul părea să fie la treizeci şi cinci de grade. Şi, în afară de o verificare rapidă a poştei electronice, azi nu aveam nimic în agendă — decât să stau la soare.

Am regretat hotărârea de a intra pe internet. Deoarece comunicatele din cyberspaţiu erau oricum, numai vesele nu. Prima a venit o misivă tăioasă de la Sally:

David,

M-a mirat şi m-a durut că ai descris situaţia mea încurcată de la Fox

ca fiind doar o „mică criză”. În momentul de faţă mă lupt pentru viaţa mea profesională şi lucrul de care am cel mai mult nevoie este sprijinul tău.

În dimineaţa asta trebuie să plec la New York. Să nu încerci să mă suni, însă trimite-mi un e-mail. Vreau să cred că nu a fost decât o stângăcie din partea ta.

Sally

Am citit de două ori e-mailul ei, uluit de faptul că îmi interpretase total greşit cuvintele. Am intrat în fişierul AOL şi am recitit e-mailul meu din seara precedentă, încercând să-mi dau seama de ce naiba s-a simţit călcată pe coadă. La urma urmelor, tot ce scrisesem era:

Cunoscându-te, sunt sigur că ai elaborat o strategie care te va ajuta în această mică criză. La urma urmelor, eşti mai mult decât deşteaptă…

A, m-am prins! Detesta ideea că eu aş considera măreaţa ei bătălie ca fiind *mică* — în vreme ce încercasem să sugerez că, în marea schemă a lucrurilor, această criză avea să pară în cele din urmă un fleac.

Doamne, Dumnezeule, asta zic şi eu hipersensibilitate! Dar eram într-o situaţie fără ieşire, şi o ştiam. Până în prezent, eu şi cu Sally avuseserăm acel lucru rar: o relaţie fără dezacorduri. Sigur nu voiam ca ăsta să fie primul. Aşa că, ştiind că nu ar fi reacţionat bine dacă i-aş fi spus: „Ai interpretat total greşit ce am vrut să spun”, am hotărât că e mai bine să pun capăt ostilităţilor, înclinând steagul. Căci dacă în mulţii ani de căsnicie învăţasem ceva, acel lucru era următorul: dacă vrei să îndulceşti atmosfera după o ceartă, întotdeauna e mai bine să recunoşti că tu ai greşit… chiar dacă socoţi că ai avut dreptate.

Aşa că am apăsat pe tasta Reply şi am scris:

Iubito,

Ultimul lucru din lume pe care îl doresc este să te supăr. Ultimul lucru din lume pe care îl gândesc este că orice faci tu e neînsemnat. Tot ce am vrut să spun e că eşti atât de inteligentă în tot ce abordezi, încât această criză — deşi mare în momentul de faţă — până la urmă, în viitor, o să fie considerată mică, fiindcă vei reuşi s-o rezolvi cu bine. Greşeala mea a fost că n-am exprimat limpede acest sentiment. Îmi dau seama că te-am rănit. Iar acum mă simt îngrozitor.

Ştii că te consider minunată. Ştii că ai toată iubirea şi tot sprijinul meu în absolut tot ce faci. Îmi pare nespus de rău că faptul de a nu-mi fi ales cum trebuie cuvintele a declanşat această neînţelegere. Te rog să mă ierţi.

Te iubesc,
David

În regulă, mă umileam un pic. Însă ştiam că, în ciuda bărbăţiei ei profesionale, Sally avea un ego extrem de permeabil, care avea permanent nevoie să fie sprijinit. Mai la obiect, în acest stadiu incipient al relaţiei noastre, stabilitatea era totul. Mi-am repetat mantra din ultimele zile: *E sub o presiune enormă. În momentul de faţă, probabil ar interpreta greşit chiar şi să fie întrebată cât e ceasul. Dar se va calma când se va domoli situaţia.*

Sau, cel puţin, pe asta mă bazam.

Odată ce am trimis acel e-mail, m-am întors la următorul. Era de la Lucy, ceea ce în esenţă era direct din şcoala de comunicare „Lua-te-ar dracu', urmează o scrisoare tare":

David,

Vei fi mulţumit să ştii, ieri pe Caitlin au podidit-o lacrimile când i-am spus că n-ai să vii weekendul ăsta. Felicitări. Iarăşi i-ai frânt inima.

Am reuşit să o conving pe Marge să vină de la Portland ca să aibă grijă de Caitlin cele două nopţi cât voi fi plecată. Totuşi, nu a găsit bilet decât la clasa business, în ultimul moment, şi mai trebuie şi să-i ducă pe Dido şi Aeneas la pensiunea pentru pisici pe timpul weekendului — iar costul total, inclusiv preţul biletului de avion, ajunge la 803,45 dolari. Aştept obligatoriu un cec de la tine.

Cred că purtarea ta în această ocazie subliniază tot ce am simţit legat de tine de când ai făcut cunoştinţă cu zeiţa aia nemernică numită succes: eşti total motivat de egoism. Şi ce ţi-am spus aseară la telefon rămâne valabil: îţi voi plăti cu vârf şi îndesat pentru asta.

Lucy

Am luat imediat telefonul şi am format nişte numere. M-am uitat la ceas. 10:14 dimineaţa pe coastă. Cu puţin noroc, Caitlin nu plecase încă la şcoală.

Norocul a ţinut cu mine. Ba mai mult, a răspuns chiar fiica mea. Şi a părut entuziasmată să vorbească cu mine.

— Tati! a spus ea, bucuroasă.

— Bună, puştoaico, am zis. Totul e bine?

— Am să fiu înger în piesa de Paşte de la şcoală.

— Eşti deja un înger.

— Nu sunt înger. Sunt Caitlin Armitage.

Am râs.

— Îmi pare rău că nu vin weekendul ăsta.

— Dar weekendul ăsta vine mătuşa Marge să stea cu mine. Însă pisicile ei trebuie să meargă la un hotel pentru pisici.

— Deci nu eşti supărată pe mine?

— Vii săptămâna viitoare, aşa-i?

— Negreşit, Caitlin. Promit.

— Şi pot să stau şi eu cu tine la hotel?

— Absolut. Tot weekendul o să facem ce vrei tu.

— Şi ai să-mi aduci un cadou?

— Promit. Acum pot să vorbesc cu mami?

— Bine… dar să nu vă certaţi.

Mi-am ţinut răsuflarea.

— O să încercăm să nu ne certăm, scumpete.

— Mi-e dor de tine, tati.

— Şi mie mi-e dor de tine.

Pauză. Apoi am auzit-o predând telefonul. A urmat o tăcere lungă, pe care în cele din urmă Lucy a rupt-o.

— Despre ce vrei să vorbim? a întrebat ea.

— Chiar părea devastată, Lucy. Total distrusă, adică.

— N-am nimic să-ţi spun…

— Bine. Nici eu nu vreau să vorbesc cu tine. Dar să nu mai încerci vreodată să mă minţi cu privire la starea ei emoţională. Şi, te avertizez, dacă încerci să o întorci împotriva mea…

Linia a murit, căci Lucy a trântit telefonul. S-a zis cu schimbul de opinii matur. Dar măcar m-am simţit al naibii de uşurat că fiica mea nu era deloc nefericită că nu puteam să o văd weekendul ăsta. Subiectul mătuşii Marge şi tariful ei de 803 dolari pe weekend era altă problemă. Marge era o toantă tangenţial atinsă de curentul New Age, care trăia singură cu iubitele ei pisici şi cristalurile ei şi înregistrările ei cu incantaţii nepaleze prosteşti în ashramul ei cu un singur dormitor. Recunosc însă că era bună la inimă. Şi o adora pe unica ei nepoată, ceea ce mă bucura. Dar opt sute de dolari ca să-şi transporte talia mărimea 44 la San Francisco… ca să nu mai spun de asigurarea unei cazări de cinci stele preţioaselor ei prietene feline (cine naiba botează două pisici Dido şi Aeneas?) Oricum, îmi plăcea sau nu, ştiam că trebuia să ies cu gologanii… după cum ştiam şi că Swami Marge avea să bage, probabil, în buzunar jumătate din cei 800 de dolari. Dar nu aveam de gând să mă cert. Deja biruisem în mod efectiv în cearta cu Lucy. Simplul fapt de a o auzi pe Caitlin spunându-mi că îi e dor de mine ştersese toată angoasa acumulată în acea dimineaţă şi îmi redase buna dispoziţie. Şi acum aveam o întreagă insulă caraibiană la dispoziţia mea.

Am ridicat receptorul. Am întrebat dacă era la îndemână un ziar. Am fost informat că *New York Times* tocmai sosise cu elicopterul.

— Vă rog să mi-l trimiteţi.

Am atins ecranul audio-video. Am intrat în fonotecă. Am ales câteva sonate la pian de Mozart. A sosit ziarul. Meg mi-a instalat în balcon un pat pliant. A dispărut în baie şi a reapărut cu şase mărci diferite de cremă pentru protecţie solară. Mi-a reumplut paharul de şampanie. Mi-a spus s-o sun când vreau să iau masa de prânz.

Am citit ziarul. Am ascultat Mozart. M-am prăjit uşor la soare. După o oră, am hotărât că era timpul să înot. Am ridicat receptorul. Mi s-a făcut legătura cu Gary.

— Salut, domnule Armitage. Vă distraţi bine în paradis?

— Deloc rău. Mă întrebam doar dacă pe insulă există un loc anume pentru înot. În afară de piscină, adică.

— Păi, avem o mică plajă grozavă. Dar dacă aţi fi avut chef de scufundări…

După douăzeci de minute, eram la bordul lui *Truffaut* (exact, precum regizorul francez) — un vas de croazieră lung de patruzeci de metri, cu un echipaj alcătuit din cinci persoane. Am mers vreo treizeci de minute până am ajuns la un recif de corali din apropierea unui

arhipelag de insule micuţe. Doi dintre membrii echipajului m-au ajutat să-mi pun un costum de cauciuc („Azi e cam frig în apă”, mi-a explicat unul dintre ei), apoi m-au echipat cu labe de scafandru, mască şi tub de oxigen. Un membru al echipajului era deja în echipament de scufundări.

— Dennis o să vă călăuzească în jurul recifului, mi-a spus Gary.

— Mersi, dar chiar nu e nevoie, am zis.

— Păi, domnul Fleck cam insistă ca invitaţii să nu înoate niciodată singuri. Oricum, face parte din serviciu.

Asta era o expresie pe care o tot auzeam pe Insula Saffron. *Face parte din serviciu*. Să am propria-mi călăuză cu care să înot la recif de corali făcea parte din serviciu. Să am un întreg echipaj de patru oameni care să aibă grijă de mine pe vasul de croazieră făcea parte din serviciu. La fel şi homarul, cu carapacea deja îndepărtată, pe care mi l-au servit la bordul ambarcaţiunii, însoţit de un Chablis *premier cru*. În acea după-amiază, când ne-am întors pe uscat şi i-am întrebat dacă au ediţia *New Yorker* din săptămâna aceasta, au trimis elicopterul la Antigua să-mi cumpere un exemplar, chiar dacă am încercat din răsputeri să-i conving să nu se deranjeze atât — *şi cu cheltuială* — pentru o nenorocită de revistă. Dar, din nou, mi s-a spus că *face parte din serviciu*.

M-am întors în camera mea. Laurence, bucătarul insulei, m-a sunat şi m-a întrebat ce aş vrea la cină. Când l-am rugat să-mi propună ceva, a spus doar:

— Orice doriţi.

— Orice?

— Aproape.

— Propune ceva.

— Păi, specialitatea mea e bucătăria zonei Pacificului. Şi cum avem peşte proaspăt din belşug…

— Am să las la latitudinea ta.

După câteva minute, a sunat Joan de la departamentul de stenodactilografie. Era la jumătatea scenariului meu şi avea în jur de zece nelămuriri legate de scrisul meu îngrozitor. Le-am lămurit pe toate. Apoi mi-a spus că scenariul avea să fie dactilografiat din nou până a doua zi la prânz, întrucât domnul Fleck era aşteptat să se întoarcă la sfârşitul după-amiezii — şi de cum auzea că revizuisem scenariul, avea să dorească să-l citească imediat.

— Doar n-ai să stai trează jumătate de noapte ca să dactilografiezi!

— Face parte din serviciu, a spus ea, adăugând că, cu permisiunea mea, o să pună să-mi fie adus a doua zi, odată cu micul dejun, un exemplar al scenariului proaspăt revizuit. Dacă reuşeam să-l citesc până la capăt, putea să facă eventualele corecturi mai târziu în acea dimineaţă.

M-am întins în pat. Am aţipit. Când m-am trezit, trecuse o oră… şi pe sub uşă fusese strecurat un bilet. M-am dus să-l iau.

Stimate domnule Armitage,

N-am vrut să vă deranjăm, dar veţi găsi în faţa uşii exemplarul din New Yorker pe care l-aţi cerut, precum şi catalogul filmotecii insulei. Ne-am gândit că poate doriţi să aranjăm o proiecţie pentru diseară. Dacă da, daţi-mi un telefon la interior 16. De asemenea — când vă convine, puteţi să-l sunaţi pe Claude, somelierul. Vrea să discute cu dumneavoastră ce vin preferaţi diseară la cină. Puteţi să-i spuneţi şi când aţi vrea să mâncaţi. În problema asta, bucătăria e complet flexibilă. Doar să ne anunţaţi.

Încă o dată, e o plăcere să vă avem alături de noi. Şi, cum spuneam aseară, chiar sper să ne vedem la filme…

Toate cele bune,

Chuck

Am deschis uşa. Am luat catalogul cu filme şi exemplarul din *New Yorker* care fusese adus pe calea aerului la cererea mea. M-am trântit la loc în pat, întrebându-mă de unde ştiau că trăgeam un pui de somn — şi, prin urmare, nu trebuia să fiu deranjat. Erau microfoane în cameră? Era undeva o cameră ascunsă? Sau doar eram eu paranoic? în definitiv, poate că au dedus pur şi simplu că, după o zi de muncă obositoare la soare, aveam nevoie de o mică siestă. Poate reacţionam eu cu prea multă emoţie la toată atenţia ce mi se acorda.

Şi brusc mi-a venit în minte o anecdotă veche din lumea scriitorilor. Hemingway şi Fitzgerald stăteau într-o cafenea franţuzească şi se uitau la un grup de filfizoni plini de ifose care treceau alene pe lângă ei. „Să ştii, Ernest”, a spus plin de importanţă Fitzgerald, „bogaţii sunt altfel decât noi doi”.

La care Hemingway a replicat ursuz: „Da — ei au mai mulţi bani”.

Însă acum mi-am dat seama că ceea ce le aduceau, de fapt, bogătaşilor acei bani era un *cordon sanitaire*, în interiorul căruia puteai să eviţi toate problemele lumeşti supărătoare cu care trebuia să se lupte restul lumii. Bineînţeles că îţi confereau şi putere însă, în ultimă instanţă, dominaţia lor consta în faptul că îţi permiteau să duci o viaţă diferită de a celorlalţi. *20 de miliarde de dolari*. Încă mă mai străduiam să înţeleg acea cifră — şi statistica (oferită, fireşte, de Bobby) că dobânda săptămânală a lui Fleck din averea lui era în jur de două milioane de dolari… şi asta după impozitare. Fără să se atingă de un penny din averea lui, avea un venit net de circa 100 de milioane de dolari pe an, cu care să se joace. Ce absurditate! două milioane de dolari pe săptămână bani de buzunar. Oare ţinea minte Fleck cum e să-ţi baţi capul să găseşti bani de chirie? Sau să faci pe dracu’ în patru

ca să-ţi plăteşti factura la telefon? Sau să te mulţumeşti cu o maşină veche de zece ani care nu a intrat niciodată în viteza a patra fiindcă nu ţi-ai permis să repari cureaua de transmisie paradită?

Oare mai avea aspiraţii de vreun fel… când toate dorinţele lui pământeşti fuseseră deja satisfăcute? Şi cum îţi modifica lipsa unei ambiţii materiale concepţia despre lume? Te concentrai pe lucrurile mai intelectuale din viaţă, aspirând la gânduri şi fapte măreţe? Poate deveneai un rege filosof de ultimă oră, un prinţ Medici? Sau te transformai într-un Papă Borgia?

Doar după o singură zi la Chez Fleck deveneam răsfăţat. Şi — îndrăznesc s-o spun — îmi plăcea. Latentul meu complex de a avea dreptul la toate ieşea în prim-plan — şi acceptam rapid ideea că pe insulă era un întreg personal gata să-mi îndeplinească orice dorinţă. Pe vas, Gary mi-a spus că dacă am chef să mă duc să-mi petrec ziua în Antigua, o să-mi aranjeze bucuros un drum cu elicopterul. Sau, dacă voiam să plec mai departe, Gulfstreamul stătea degeaba pe Antigua Airport şi putea fi chemat oricând era nevoie.

— Eşti foarte amabil, am spus. Dar cred că voi rămâne să mă relaxez.

Şi cu siguranţă m-am relaxat. În seara aceea, după savurosul *bouillabaisse* gătit de bucătar ca în zona Pacificului (însoţit de un la fel de uimitor Au Bon Climat Chardonnay), am stat singur în sala de cinema şi am văzut la pachet două filme clasice de Fritz Lang: *Dincolo de orice îndoială* şi *Marca Zăpuşeală*. În loc de floricele, Meg a intrat când şi când cu o tavă cu bomboane de ciocolată belgiană şi un Bas Armagnac 1985. După aceea, Chuck a venit în sala de proiecţie şi s-a lansat într-un lung discurs despre aventurile lui Fritz Lang la Hollywood. Cunoştea atât de al naibii de bine aproape totul despre filme, încât l-am invitat să bea cu mine un Armagnac şi să-mi povestească puţin despre el. Se părea că îl cunoscuse pe Philip Fleck la începutul anilor şaptezeci, cânii erau studenţi amândoi la NYU.

— Asta a fost cu mult, mult înainte ca Phil să fie măcar puţin bogat. Adică, ştiam că tatăl lui avea această fabrică de ambalaje de hârtie în Wisconsin — dar, în principal, era doar un tip ca oricare altul, care voia să regizeze, şi locuia într-un apartament prăpădit de la intersecţia dintre 11th şi 1st Avenue. Timpul liber şi-l petrecea la Bleecker Street Cinema sau Thalia sau New Yorker, sau la vreunul dintre celelalte cinematografe din Manhattan, de mult dispărute, care reînviau tradiţia. Aşa ne-am împrietenit eu şi Phil — ne tot cioc neam unul de celălalt în aceste cinematografe mici, şi nu aveam nicio problemă să vedem patru filme pe zi…

Oricum, Phil a fost mereu hotărât să facă treaba de *auteur*, pe când marele meu vis era doar să am propriul meu cinematograf şi poate să prind ocazionalul articol într-o revistă europeană de film, de calitate

superioară, precum *Light and Sound* sau *Cahiers du Cinema*. Apoi, când eram în anul doi la NYU, tatăl lui Phil a murit şi el a trebuit să se întoarcă în Milwaukee să conducă afacerea familiei. Am pierdut complet legătura unul cu celălalt, deşi eu ştiam ce se petrecea cu el — fiindcă atunci când a făcut primul lui miliard înscriind compania la bursă, treaba a apărut în toate ziarele. Iar apoi, când a dat toate loviturile alea de investiţii şi a devenit… mă rog, *Philip Fleck*… n-am putut să trec peste asta. Vechiul meu amic cinefil, acum multimiliardar! Apoi, într-o zi, am primit din senin un telefon chiar de la Phil. Dăduse de urma mea în Austin, unde eram, ca să zicem aşa, asistent la arhiva de filme de la Universitatea Texas. Nu era o slujbă rea, chiar dacă nu câştigam decât în jur de douăzeci şi şapte de miare pe an. Nu mi-a venit să cred că era el la telefon.

„Cum dracu' m-ai găsit?" l-am întrebat.

„Am oameni care fac chestii de genul ăsta pentru mine", a spus el.

Şi pe urmă a trecut direct la subiect: voia să-şi înfiinţeze propria arhivă de filme… cea mai mare arhivă privată din America… şi voia să o conduc eu. Înainte chiar de a-mi spune cu cât avea să mă plătească, am acceptat. Adică, asta a fost şansa vieţii mele — să creez o arhivă mare… şi pentru unul dintre cei mai buni amici ai mei.

— Deci acum îl însoţeşti peste tot?

— Te-ai prins din prima, amice. Arhiva principală se află într-un depozit din apropierea casei lui din San Francisco, dar are secţii ale ei la fiecare dintre celelalte case. Eu sunt şeful unei echipe de cinci oameni care administrează arhiva principală, dar îl şi însoţesc oriunde merge, ca să mă aibă la dispoziţie oricând are nevoie de mine. Phil ia filmul foarte în serios.

Sunt convins. Pentru că trebuie să fii extrem de pasionat de filme să-ţi angajezi propriul arhivar cu normă întreagă pe care să-l cari după tine, doar în caz că ţi se face poftă noaptea târziu de un Antonioni din perioada de început, sau doar trebuie să vorbeşti de teoria lui Eisenstein despre montaj în timp ce te uiţi cum apune soarele peste palmierii de pe Insula Saffron.

— Pare o slujbă grozavă, am spus.

— Cea mai bună, a zis Chuck.

Iarăşi am dormit neîntors — o dovadă reală că, după doar o zi petrecută aici, chiar începeam să mă relaxez. N-am pus ceasul deşteptător să mă trezească. M-am trezit pur şi simplu când m-am trezit — adică iarăşi aproape de unsprezece —, şi am descoperit încă un bilet băgat pe sub uşă.

Stimate domnule Armitage,

Sper că aţi dormit bine. Vă anunţ că am primit veşti de la domnul

Fleck în această dimineaţă. Vă transmite cele mai bune urări şi regretul său că o să mai întârzie trei zile. Dar categoric luni dimineaţă va fi aici, şi speră că până atunci vă veţi bucura în continuare de scurta vizită pe insulă. A spus că dacă doriţi să faceţi ceva, să mergeţi undeva anume, să iniţiaţi o activitate, oricare, noi trebuie să vă stăm la dispoziţie.

Cu alte cuvinte, domnule Armitage, puneţi mâna pe telefon şi sunaţi-mă oricând. Suntem la dispoziţia dumneavoastră.

Sper să putem face în aşa fel încât să aveţi o zi grozavă în paradis.

Toate cele bune,

Gary

Aşadar, marlinul muşca şi Philip Fleck hotărâse că totuşi nu eram atât de important ca o găleată de peşte. Dintr-un motiv ciudat, nu-mi păsa. Dacă voia să mă facă să-l aştept, n-avea decât.

Înainte de a aborda lucruri aţâţ de solicitante precum să mă hotărăsc ce să comand la micul dejun, mi-am făcut curaj pentru o scurtă întâlnire cu poşta mea electronică, însă comunicatele din această dimineaţă nu aduceau întristare. Dimpotrivă, e-mailul de la Sally era extrem de împăciuitor.

Iubitule,

Scuze, scuze. În toiul bătăliei, am uitat cine este adevăratul meu aliat — într-atât încât totul mă irita. Îţi mulţumesc pentru minunatul tău e-mail. Îţi mulţumesc şi mai mult pentru înţelegere.

Sunt la New York, cazată la Pierre… care nu e chiar cea mai proastă adresă imaginabilă. Am venit aici la porunca lui Stu Barker, care trebuia să plece la New York pentru a se întâlni cu nişte mahări de la corporaţia HQ a Foxului. Şi a vrut să fiu şi eu acolo, ca să discutăm grila pe care am plănuit-o pentru la toamnă. Oricum, am zburat cu o cursă internă (a fost şiret şi nu a vrut să vină ca un arivist schimbător insistând asupra unui avion al companiei în clipa în care i-a luat locul lui Levy). Tot drumul până la New York a fost cum nu se poate mai fermecător — o schimbare completă de poziţie. Şi mi-a spus că vrea cu adevărat să lucreze cu mine, că are nevoie de mine în echipa lui — şi că vrea să dăm uitării anii de vrăjmăşie. „Rahaturile mele au fost cu Levy, nu cu tine”, mi-a zis.

Oricum, marea şedinţă Fox este peste câteva ore. Fireşte că sunt neliniştită — întrucât (ca s-o spun pe şleau) este important să strălucesc — şi în faţa mahărilor, şi a noului meu şef. Aş vrea să fii aici să mă ţii în braţe (şi să faci şi alte lucruri… dar nu vreau să fiu vulgară în cyberspaţiu). Am să încerc să te sun azi mai târziu, dar cred că o să ne întoarcem pe coastă chiar după şedinţă. Sper că te bronzezi pentru amândoi. Insula Fleck pare uimitoare.

Te iubesc,
Sally

Ei bine, era un progres. Evident, şi faptul că Stu Barker devenise foarte prietenos îi îmbunătăţise starea de spirit — dar nimic nu te ajută să începi dimineaţa într-o notă înaltă ca scuzele din partea femeii pe care o iubeşti.

Dar urmau veşti şi mai bune — fiindcă, în timp ce eram online, promptul New Mail a început să pâlpâie pe ecran. Am comutat şi am găsit următorul mesaj de la Alison:

Salut, superstarule,

Sper că în clipa de faţă eşti plăcut lovit de insolaţie şi stai tolănit într-un hamac, fiindcă am nişte veşti extrem de bune.

Tocmai ai fost nominalizat la un Emmy.

Dumnezeu să ne ajute pe toţi care de acum va trebui să ne luptăm cu egoul tău şi mai îngâmfat.

Mă bucur mult pentru tine, David. Mă bucur şi pentru mine, fiindcă ştiu că pot să-ţi ridic plata pentru următoarea serie cu 25 la sută. Ceea ce, dacă socoteşti…

Ca să-l citez pe regele Lear, ne-am descurcat bine, bărbate. Pot să fiu prietena ta la premiere sau o apucă pandaliile pe Sally?

Cu dragoste,
Alison

La sfârşitul zilei eram într-un delir plăcut de la toate felicitările pe care le primisem. M-a sunat Brad Bruce pe insulă şi mi-a spus că întreaga echipă de la *Cum să te vinzi* era încântată pentru mine — cu toate că erau destul de supăraţi pe cei de la Emmy că serialul meu a primit o singură nominalizare. M-a sunat şi Ned Sinclair — şeful departamentului de comedie de la FRT. Idem doi actori. Şi am primit e-mailuri de felicitare de la vreo duzină de prieteni şi asociaţi din aşa-zisa noastră industrie.

Cel mai bun lucru a fost că Sally a dezertat de la şedinţa din New York ca să-mi telefoneze.

— La jumătatea şedinţei, asistentul unuia dintre tipii de la Fox a intrat cu lista nominalizărilor la Emmy. Bineînţeles că ştabii au studiat-o cu atenţie, ca să vadă câte nominalizări a primit reţeaua. Apoi, unul dintre ei a ridicat privirea spre mine şi a spus: „David Armitage nu e iubitul tău?” Şi pe urmă mi-a spus. Puţin a lipsit să ţip. Sunt a naibii de mândră de tine. Şi trebuie să-ţi spun şi că asta mă pune într-o poziţie a naibii de bună în faţa mahărilor.

— Cum merge treaba acolo?

— Nu prea pot să vorbesc acum… dar, în general, câştigăm.

Câştigăm? Adică Sally şi încântătorul Stu Barker — tipul pe care ea îl descria odinioară ca fiind Heinrich Himmlerul comediei de televiziune?

— Pare-se că voi doi chiar v-aţi legat.

— Tot n-am câtuşi de puţină încredere în el, a spus ea în şoaptă. Dar, totodată, e mai bine să-l am de partea mea decât să aibă aţintite dispozitivele nucleare tactice în direcţia mea. Oricum, nu vreau să te plictisesc cu politica biroului…

— Nu mă plictiseşti niciodată, iubirea mea.

— Iar tu eşti cel mai dulce, cel mai alintat bărbat în viaţă.

— Acum chiar o să mi se urce la cap.

— Foarte bine. Meriţi.

— Ascultă, am spus, Mein Host e tot la vânătoare de peşti mari în insulele învecinate şi nu se întoarce până luni. Dar mi s-a acordat deplină libertate de acţiune pe insulă, ceea ce înseamnă că aş putea să-i fac să trimită Gulfstreamul la New York să te ia şi să te aducă aici.

— Oh, Doamne, tare mi-ar plăcea… dar trebuie să mă întorc la L.A. Cu Stu. E destul de important să menţin această relaţie. Iar el vrea ca duminică să plănuim împreună, la birou, nişte chestii serioase.

— Înţeleg, am spus.

— Ştii că, dacă n-ar fi fost criza asta de la serviciu, acum aş fi fost cu tine acolo.

— Chiar înţeleg.

— Bun, a zis ea. Voiam doar să-ţi spun că vestea despre tine este fantastică… şi că te iubesc… şi chiar trebuie să mă întorc la şedinţa asta. Am să te sun mâine când sunt acasă.

Şi până să apuc să-i spun la revedere, linia a murit. Fereastra mea de cinci minute cu Sally se închisese.

Sentimentul meu de nesiguranţă a fost repede domolit de încă o seară în care am fost servit şi de băutul unui Morgan ’75 absurd de bun, şi de vizionarea a încă unui pachet de două filme (*Asul din mânecă* al lui Billy Wilder şi *Măcelul* al lui Kubrick), şi de primirea unui tort cadou (făcut anume pentru mine de cofetarul insulei) în forma unui premiu *Emmy*.

— De unde aţi ştiut de nominalizarea mea? l-am întrebat pe Gary când mi-a adus tortul în sala de proiecţie, însoţit de şase persoane din staff.

— Hei, veştile circulă repede.

Lumea asta era una în care se ştia totul despre tine, în care toate dorinţele îţi erau îndeplinite, în care niciun amănunt nu era considerat prea mărunt. Primeai exact ce doreai, când doreai. În acest timp, deveneai echivalentul ambulant al unei retine desprinse, orbită de realităţile exterioare.

Nu că m-ar fi deranjat să fiu turist într-un astfel de tărâm accesibil

numai elitei. Însă deşi m-am jurat că n-am să lucrez deloc pe insulă, atunci când Joan a apărut cu manuscrisul meu proaspăt dactilografiat, m-am tolănit repede în hamacul din balconul meu, cu pixul roşu în mână. Noua versiune era cu vreo opt pagini mai scurtă. Ritmul era alert, atrăgător. Dialogul era mai vioi — şi mai puţin explicativ. Punctele esenţiale ale intrigii erau atinse cu uşurinţă. Dar, la a doua citire, am constatat că o mare parte din actul trei părea acum nefirească: secvenţele de după jaf şi felul în care toţi cei implicaţi se năpusteau unul asupra celuilalt păreau cam *ca la carte*. Aşa că, în weekend, am rescris toate cele treizeci şi una de pagini de la sfârşit, lăsându-mă cuprins de frenezia muncii. În ciuda vremii în continuare superbe, m-am încuiat în camera mea din care n-am ieşit decât trei ore pe zi, şi am terminat treaba duminică la şase după-amiaza. La scurt timp după aceea a apărut Joan şi a adunat cele în jur de patruzeci de pagini de hârtie concept galbenă pe care rescrisesem actul al treilea. Am sărbătorit cu o porţie de şampanie. Am stat tolănit o oră în cada cu apă fierbinte. Pe urmă am mâncat la cină crab *Callinectes* şi am băut o jumătate de sticlă dintr-un minunat Sauvignon Blanc din Noua Zeelandă. Pe la zece, a apărut Joan cu paginile bătute din nou.

— Ţi le dau înapoi până la miezul nopţii, am spus.

— Mulţumesc, domnule.

Am livrat paginile la termenul limită solicitat şi m-am trântit în pat. Am dormit până târziu. Scenariul proaspăt legat a sosit odată cu micul dejun, împreună cu un bilet:

„Tocmai am primit veşti de la domnul Fleck. A intrat în posesia scenariului dumneavoastră şi intenţionează să îl citească de îndată ce poate. Din păcate, întârzie iar pe mare, dar se va întoarce miercuri dimineaţă şi aşteaptă cu nerăbdare să vă întâlniţi atunci."

Prima mea reacţie la această misivă a fost naturală: *Ia mai du-te dracului, amice! N-am de gând să ard gazu' pe-aici, aşteptând să mă onorezi cu prezenţa ta.* Dar când am sunat-o pe Sally pe mobil în L.A. Şi i-am spus că Fleck mă şicana întârziindu-şi întoarcerea, ea a zis:

— La ce te aştepţi? Tipul poate să facă ce vrea. Aşadar, *o să facă* ce vrea, bineînţeles. Oricum, iubire, tu eşti doar scriitorul…

— Hei, mersi mult!

— Fii serios, ştii cum funcţionează lanţul alimentar în natură. O fi tipul amator, dar el e cu banii. Şi asta îl face să fie regele muşuroiului…

— În vreme ce, în scenariul ăsta, eu sunt robul.

— Hei, dacă eşti aşa de şucărit pe tip, fă o criză de isterie şi cere Gulfstreamul să te întorci la L.A… dar nu te aştepta să mă vezi în următoarele trei nopţi deoarece fac o vizită de serviciu pe la filialele noastre din San Francisco, Portland şi Seattle.

— Când a mai apărut şi asta?

— Ieri-seară. Stu a hotărât că trebuie să facem un mic tur de inspecţie pe la principalele noastre pieţe din Pacific.

— S-ar părea că tu şi cu Stu *chiar* v-aţi legat.

— Cred că l-am câştigat de partea mea, dacă asta vrei să spui.

Nu asta voiam să spun, dar n-am vrut să insist asupra subiectului de teamă că o să par posedat de proverbialul monstru cu ochi verzi. Însă Sally ştia exact despre ce vorbeam.

— Chiar disting o notă de gelozie în glasul tău? m-a întrebat.

— Deloc.

— Ştii de ce trebuie să-i cânt în strună tipului ăstuia, nu-i aşa?

— Sigur, sigur…

— Ştii că încerc să ţin barbarii la distanţă de poartă, nu?

— Ştiu…

— … şi ar mai trebui să ştii că sunt incredibil de îndrăgostită de tine şi nici prin cap nu mi-ar trece să…

— Bine, bine… Scuze.

— Se acceptă, a spus ea, înţepată. Şi trebuie să mă întorc la şedinţa asta. Vorbim mai târziu.

Şi a închis.

Cretin. Cretin. Cretin. *S-ar părea că tu şi cu Stu chiar v-aţi legat.* Ce remarcă inteligentă! Acum o să trebuiască să mă umilesc puţin şi în afara programului ca să rămână fericită.

Am luat telefonul şi am sunat-o pe Meg. Am întrebat-o dacă aş putea să trimit un buchet de flori la L.A. Nicio problemă, mi-a spus ea. Şi nu, nu era nevoie să-i dau un număr de card de credit. „Vom fi bucuroşi să ne îngrijim noi de asta.” Aveam vreo preferinţă? Nu, doar ceva rafinat. Şi mesajul de pe cartea de vizită? Aveam nevoie de ceva împăciuitor şi linguşitor, dar nu prea respectuos, aşa că m-am hotărât la:

Eşti cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat. Te iubesc.

Meg m-a asigurat că florile aveau să fie livrate la biroul lui Sally într-o oră. Bineînţeles, după nouăzeci de minute, a sosit un e-mail de la domnişoara Birmingham:

Astea da scuze stilate! Şi eu te iubesc. Dar încearcă s-o laşi mai moale, bine?

Sally

Am încercat să-i urmez sfatul. L-am sunat pe Gary şi am aranjat o zi de plimbare cu vaporul în jurul unui mic arhipelag din apropiere. Echipajul vasului de croazieră al lui Fleck era pregătit pentru acest

voiaj. Şi echipamentul de scufundare era la bord în caz că voiam să fac scufundări. A venit şi ajutorul bucătarului ca să încropească masa de prânz. Între catarge a fost instalat un hamac în care am tras un pui de somn de o oră. Când m-am trezit, mi s-a oferit un cappuccino (acceptat pe loc) şi mi s-a înmânat şi prinţul unui e-mail de la Chuck:

Salut, domnule Armitage,

Sper că n-ai niciun plan pentru diseară, fiindcă tocmai am primit veşti de la domnul Fleck, şi vrea să aranjez proiecţia unui film cu totul deosebit pentru tine, în seara asta. Anunţă-mă ce oră ţi-ar conveni, şi am să pregătesc floricele.

Când i-am spus stewardului de pe iaht că aş vrea să vorbesc personal cu Chuck, m-a racordat la un telefon ce făcea legătura dintre vas şi ţărm.

— Care-i filmul? l-am întrebat pe Chuck.

— Scuze, domnule Armitage, dar e o surpriză. Ordinele domnului Fleck.

Aşa că în seara aceea, la nouă, m-am prezentat în sala de proiecţie. M-am afundat într-un fotoliu adânc de piele, ţinând între picioare un bol Waterford Crystal cu floricele de porumb. Lumina a scăzut în intensitate şi proiectorul a prins viaţă. Coloana sonoră de generic era o înregistrare grozavă din anii ’40 a piesei *Aceste dulci nimicuri*, apoi pe ecran a apărut un titlu mare, în italiană, care mă anunţa că eram pe cale să vizionez *Salo — Cele 120 de zile ale Sodomei* de Pier Paolo Pasolini.

Bineînţeles că auzisem de ultimul film scandalos al lui Pasolini — o reluare postbelică a dementului roman al marchizului de Sade. Dar nu îl văzusem. Fiindcă după primele proiecţii de la mijlocul anilor şaptezeci, filmul a fost interzis aproape peste tot în State… inclusiv în New York. Iar când filmul tău e interzis în New York, ştii că ai plăsmuit ceva prea periculos ca să-i faci faţă.

În vreo douăzeci de minute, am înţeles de ce autorităţile de la New York au avut câteva îndoieli morale cu privire la acest film, a cărui acţiune se desfăşoară în republica fascistă Salo (creată de Mussolini în ultima lui poziţie de la sfârşitul războiului). Filmul începea arătând cum patru aristocraţi italieni (cu o conduită în mare măsură imorală) cad de acord să se însoare fiecare cu una dintre fiicele celorlalţi. Era cel mai blând dintre delictele morale puse la cale de acest cvartet, fiindcă în scurtă vreme cutreierau ţinutul de nord al Italiei în căutare de adolescente şi adolescenţi nobili, care erau ridicaţi pentru ei de gărzi fasciste. Victimele erau apoi transportate într-o casă mare de la ţară unde cei care le răpiseră le anunţau că acum trăiau într-un ţinut aflat deasupra legii — un loc în care avea să li se ceară să participe în

fiecare noapte la o orgie, şi unde oricine era prins într-un act religios avea să fie omorât.

Şi astfel, aristocraţii începeau să facă ce voiau cu victimele lor. Pe băieţi îi sodomizau şi regizau o căsătorie falsă între o virgină şi unul dintre adolescenţi, forţând cuplul să-şi consume „căsătoria" în faţa lor. Însă tocmai când băiatul era pe cale să îşi penetreze mireasa, aristocraţii se năpusteau şi deflorau ei aceste copile.

A continuat şi mai rău. În timpul unei „orgii", aristocratul-şef şi-a făcut nevoile pe podea, apoi a silit-o pe mireasa copilă din scena precedentă să-i mănânce fecalele. Considerând că toată lumea trebuia să ia parte la petrecere, i-au forţat pe prizonierii lor să-şi facă nevoile în ploşti pentru bolnavi şi apoi au dat un banchet la care au servit excremente în farfurii de porţelan fin. Dar tocmai când începeam să cred că lucrurile nu puteau să se denatureze şi mai mult, şi-au schingiuit şi lichidat toate victimele în curtea casei — scoţându-le ochii, sugrumând o tânără, arzând cu o lumânare sânii alteia, tăindu-le limba. Şi în timp ce coloana sonoră relua acordurile piesei *Aceste dulci nimicuri*, doi gardieni fascişti încep să danseze lent unul cu celălalt.

Ecranul s-a înnegrit. Generic.

Când luminile s-au aprins, m-am pomenit într-o adevărată stare de şoc. *Salo* nu era doar grozav… era mai mult decât grozav. Ceea ce m-a tulburat şi mai mult a fost faptul că filmul ăsta nu era o chestie ieftină făcută de câteva jigodii pentru cinci sute de dolari într-un depozit din San Francisco Valley. Pasolini fusese un regizor ultraserios, ultrasofisticat. Iar *Salo* era o explorare ultraserioasă a totalitarismului, dusă până la limitele extreme ale gustului. Tocmai fusesem martor la cele mai urâte excese imaginabile ale comportamentului uman, în timp ce stăteam într-o sală de proiecţii minunat mobilată de pe o insulă caraibiană privată. Şi n-am putut să nu mă întreb: *ce naiba voia să-mi transmită Philip Fleck?*

Dar până să apuc să găsesc un răspuns, am auzit în spatele meu un glas.

— Probabil că, după asta, ţi-ar prinde bine ceva de băut.

M-am întors şi m-am pomenit faţă în faţă cu o femeie până în treizeci şi cinci de ani, atrăgătoare într-un fel sobru â la New England, cu ochelari cu ramă de baga şi păr lung, şaten prins într-un coc.

— Cred că am nevoie de un pahar cu ceva foarte tare, am spus. A fost…

— Înfiorător? înfricoşător? Greţos? Abominabil? Sau poate doar vulgar şi demodat?

— Toate la un loc.

— Îmi pare rău. Dar, din păcate, aşa înţelege soţul meu să glumească.

Am fost imediat în picioare, cu mâna întinsă.

— Scuzaţi-mă că nu v-am recunoscut. Sunt…

— Ştiu cine eşti, David, a spus ea, cu un surâs. Iar eu sunt Martha Fleck.

Şase

— Aşadar… CUM E să fii talentat?

— Poftim? am spus, uşor luat prin surprindere.

Martha Fleck mi-a zâmbit şi a spus:

— E doar o întrebare.

— O întrebare foarte directă.

— Zău? Credeam că e o întrebare destul de plăcută.

— Nu sunt deosebit de talentat.

— Dacă spui tu… a zis ea, zâmbind din nou.

— Dar ăsta-i adevărul.

— Mă rog, modestia e un lucru de admirat. Dar singurul lucru pe care îl ştiu eu despre scriitori este că, în mod normal, sunt un amestec de îndoială şi aroganţă. Însă, de obicei, aroganţa învinge.

— Spuneţi că sunt arogant?

— Prea puţin, a zis ea, aruncându-mi încă un zâmbet. Pe de altă parte, cine se trezeşte dimineaţa şi are în faţă un ecran negru are nevoie de o părere fantastic de bună despre el. Un pahar? Sunt convinsă că ai nevoie să bei ceva după ce ai văzut *Salo*… deşi soţul meu îl consideră o capodoperă în adevăratul sens al cuvântului. Dar să nu uităm că el a făcut *Ultima şansă*. L-ai văzut, presupun?

— Ăă, da. Foarte interesant.

— Ce diplomat eşti!

— E bine să fii diplomat.

— Dar asta duce la o conversaţie fără nerv.

N-am spus nimic.

— Ei haide, David! E timpul să jucăm *A spune adevărul*. Ce crezi cu adevărat despre filmul lui Philip?

— Nu e… ăă… cel mai bun lucru pe care l-am văzut.

— Eşti în stare de mai mult.

I-am cercetat faţa în căutarea unui semn. Dar n-am văzut decât acel zâmbet amuzat. Am spus:

— Bine, dacă vreţi să ştiţi adevărul, mi s-a părut o aiureală pretenţioasă.

— Bravo! Şi acum primeşti băutura aia.

A atins un buton mic de pe marginea scaunului ei. Ne aflam în „camera grozavă” a casei, ajungând acolo la propunerea ei. Stătea sub un Rothko din perioada târzie — două pătrate mari, care se îmbinau, de un negru accentuat de o cută de orange, poziţionată central; o uşoară aluzie la viitoarele zori de zi în tot acel întuneric.

— Eşti fan Rothko? m-a întrebat ea.

— Da.

— Şi Philip este. De asta a ţinut să aibă opt lucrări de-ale lui.

— Asta înseamnă o grămadă.

— Şi o grămadă de bani — în jur de 74 de milioane de dolari.

— O sumă impresionantă.

— Bani de buzunar.

Iarăşi o mică pauză de-a ei, în care m-a urmărit urmărind-o. Totuşi, tonul ei era în mod constant foarte liniştit şi sfios. Spre mare mea mirare, o găseam cu adevărat atrăgătoare.

A sosit Gary.

— Mă bucur că v-aţi întors, doamnă Fleck. Cum a fost la New York?

— Distractiv.

S-a întors spre mine.

— Tragem o băută serioasă, David?

— Păi…

— Am să interpretez asta drept acceptare. Câte mărci de votcă avem, Gary?

— Treizeci şi şase, doamnă Fleck.

— Treizeci şi şase de votci. Nu e caraghios, David?

— Mă rog, sunt o grămadă de votci.

S-a întors iar spre Gary.

— Aşadar, Gary, dezvăluie tot: care e votca ultrasupremă dintre toate votcile noastre supreme?

— Am o Stoli Gold triplu filtrată, din 1953.

— Lasă-mă să ghicesc — a fost stocul de rezervă al lui Stalin.

— Nu garantez pentru asta, doamnă Fleck. Dar trebuie să fie absolut extraordinară.

— Atunci, te rog să ne serveşti… cu puţin Beluga alături.

Gary a înclinat uşor capul, apoi a plecat.

— N-aţi fost pe iaht cu soţul dumneavoastră, doamnă Fleck? am întrebat.

— Mă cheamă Martha… şi cum n-am avut niciodată o simpatie pentru Hemingway, n-am văzut nevoia să petrec mai multe zile pe mare, urmărind nu ştiu ce peşte mare după care umblă Philip.

— Şi aţi fost la New York în călătorie de afaceri?

— Chiar mă impresionează diplomaţia ta, David. Fiindcă atunci când soţul tău valorează 20 de miliarde de dolari, majoritatea oamenilor se aşteaptă să nu munceşti deloc. Dar da, am fost la New York pentru a mă întâlni cu comitetul de administraţie al unei mici fundaţii pe care o conduc şi al cărei scop e să-i ajute pe scenarişti lipsiţi de mijloace.

— N-am auzit să existe o astfel de specie.

— Oare nu cei mai mulţi scenarişti sunt într-o situaţie disperată… în afară de cazul în care dă norocul peste ei? Ca în cazul tău.

— Dar… dar a fost totuşi noroc.

— Modestia ta exagerată începe să mă îngrijoreze teribil, David, a spus ea, atingându-mi uşor mâna.

— Aţi fost redactor scenarist, aşa-i? am întrebat, retrăgându-mi mâna.

— Oh, eşti un tip bine informat! Da, am fost ceea ce în teatrul de provincie este cunoscut drept *dramaturg* — un pretenţios mod german de a spune că doftoriceam scenarii şi lucram cu scriitori şi, din când în când, găseam în mormanul de scenarii fără valoare o piesă interesantă care merita să fie perfecţionată.

— Şi aşa l-aţi cunoscut pe…?

— Domnul Fleck? Da, acolo am dat nas în nas cu soarta mea maritală. În acel loc cu lumini scânteietoare şi farmec romantic numit Milwaukee, Wisconsin. Cunoşti Milwaukee, David?

— Nu, din păcate.

— Un oraş fermecător. Veneţia Vestului Mijlociu.

Am râs.

— Atunci de ce vă aflaţi *dumneavoastră* acolo?

— Fiindcă acolo există un teatru cu repertoriu variat, oarecum decent. Aveau nevoie de un redactor scenarist. Eu aveam nevoie de o slujbă, iar ei mi-au oferit una. Nici banii nu erau răi — douăzeci şi opt de mii pe an. Mai mult decât am câştigat în alte locuri. Însă e drept şi că Milwaukee Rep era foarte bine finanţat, mulţumită domnului Fleck, fiul oraşului, care s-a descurcat de minune şi care ducea o cruciadă personală de transformare a oraşului natal în propria Veneţie.

O nouă galerie de artă. Un centru nou de informaţii la universitate, cu — *naturellement* — propria arhivă de filme. Exact după ce jinduia Milwaukee. Şi, desigur, un grozav sediu nou pentru teatrul profesionist din localitate. Cred că pe toate cele trei proiecte Philip a cheltuit în jur de 250 de milioane de dolari.

— Şi a şi făcut-o cu isteţime întrucât a reuşit să-şi compenseze impozitul.

Gary s-a întors, împingând o măsuţă pe rotile, pe care se aflau un mic bol cu caviar frumos înconjurat de gheaţă mărunţită, o farfurie cu feliuţe rotunde de pâine neagră de Westfalia, sticla de votcă şi două păhărele elegante. Gary a scos sticla din gheaţă şi i-a prezentat-o ceremonios Marthei. Ea s-a uitat în treacăt la etichetă, care avea patina timpului şi era scrisă cu litere chirilice.

— Ştii limba rusă? m-a întrebat ea.

Am clătinat din cap.

— Nici eu. Dar sunt sigură că 1953 a fost un an foarte bun. Aşa că, haide, Gary, toarnă.

El s-a executat, ţinându-ne fiecăruia un pahar plin ochi. Martha l-a ridicat pe al ei şi l-a ciocnit de al meu. Am dat pe gât păhărelele.

Votca era foarte rece şi avea un gust foarte plăcut. Am tresărit de plăcere când mi-a îngheţat gâtlejul şi apoi mi s-a dus drept la creier. Martha părea să aibă o reacţie asemănătoare.

— Merge, a spus ea.

Gary ne-a umplut paharele la loc, apoi ne-a oferit fiecăruia o feliuţă de pâine cu o moviliţă de caviar pe ea. Am gustat din a mea. Martha m-a întrebat:

— Cum ţi se pare?

— Păi… chiar are gust de caviar.

I-a spus lui Gary că acum o să se ocupe ea de sticlă. După ce el s-a retras, Martha mi-a mai turnat un păhărel şi a zis:

— Ştii, până să-l cunosc pe Philip, nu ştiam nimic despre mărcile de lux, sau diferenţa dintre… ştiu şi eu… o poşetă Samsonite şi una Louis Vuitton. Chestiile astea nu mi s-au părut niciodată importante.

— Şi acum?

— Acum deţin tot felul de secrete comerciale. Ştiu care e preţul caviarului iranian — 160 de dolari uncia. Ştiu şi că paharul din mâna ta e Baccarat şi că scaunul pe care stai este un model original Eames, pe care Philip a dat 4.200 de dolari.

— Şi înainte de a cunoaşte toate lucrurile astea…?

— Duceam acasă 1.800 de dolari pe lună, locuiam într-un apartament mic, de două camere şi conduceam un VW Rabbit vechi de doisprezece ani. Pentru mine, o etichetă de firmă însemna Inaccesibilul.

— Vă deranja că nu aveaţi bani?

— Asta chiar nu mi-a trecut prin minte. Eram în sectorul nonprofit, aşa că mă îmbrăcam ca o călugăriţă şi gândeam ca o călugăriţă, şi nu mă supăra câtuşi de puţin. Dar aş greşi dacă aş crede că nu ţi-a plăcut deloc să fii falit?

— Când ai bani e mai uşor.

— Asta-i adevărat. Însă când lucrai la Book Soup, nu îi invidiai pe toţi scriitorii ăia de succes pe care îi vedeai răsfoind într-o doară cărţi prin librărie, cu contractele lor de şapte cifre şi Porscheurile lor din parcare, şi ceasurile lor Cartier şi…

— De unde ştiţi de Book Soup? am întrebat, întrerupând-o.

— Ţi-am citit dosarul.

— Dosarul meu? Am un dosar?

— Nu chiar. Mai mult o mapă, pe care au întocmit-o oamenii lui Philip când ai acceptat să vii aici.

— Şi ce anume era în acest dosar?

— Doar tăieturi din ziare, şi o biografie la zi, şi o listă cu toate meritele tale, şi câteva informaţii despre trecut, pe care oamenii lui Philip le-au cules de ici şi de colo…

— Cum ar fi?

— Oh, ştii tu — chestii elementare necesare de ştiut precum ce băuturi preferi, genul de filme la care îţi place să te uiţi, situaţia conturilor tale bancare, portofoliul investiţiilor tale, numele terapeutului tău…

— Eu *nu fac* terapie, am spus, supărat.

— Dar ai făcut. Chiar după ce ai părăsit-o pe Lucy şi te-ai mutat cu Sally, ai petrecut şase luni stând de vorbă cu un anume doctor… oare cum îl chema?… Tarbuck, poate? Un anume Donald Tarbuck care are cabinetul chiar lângă Victory Avenue în West L.A. Scuze… m-a luat gura pe dinainte?

M-am simţit dintr-o dată foarte stânjenit.

— Cine v-a spus toate astea? am întrebat.

— Nimeni nu mi-a spus nimic. Doar le-am citit…

— Dar cineva trebuie să le fi spus oamenilor dumneavoastră toate astea. Cine, aşadar?

— Sincer, habar n-am.

— Pun pariu că jigodia aia, Barra.

— Este clar că te-am supărat, ceea ce în mod sigur n-a fost intenţia mea. Dar te asigur că Bobby nu e turnător, iar tu n-ai aterizat în fosta Germanie de Est. Pur şi simplu, soţul meu e un tip foarte meticulos care vrea să aibă o analiză detaliată despre orice persoană pe care se gândeşte s-o angajeze.

— N-am făcut cerere pentru vreo slujbă.

— Punct lovit. Pe Philip îl interesa pur şi simplu să lucreze cu tine şi a considerat că trebuie să afle câteva amănunte elementare… cum face toată lumea în ziua de azi. Punct. Bine?

— Nu sunt paranoic…

— Sigur că nu, a spus ea, umplând iar paharele. Acum dă ăsta pe gât.

Am ciocnit iar paharele şi am băut. De data asta votca a alunecat uşor, semn că gâtul şi creierul meu începuseră să amorţească.

— E mai bine acum? a întrebat ea cu blândeţe.

— E o votcă bună.

— Te consideri un tip fericit, David?

— Poftim?

— Mă întrebam dacă în adâncul fiinţei tale te îndoieşti de succesul tău şi te întrebi dacă îl meriţi cu adevărat.

Am râs.

— Întotdeauna faceţi pe agentul provocator?

— Doar cu oamenii care îmi plac. Dar am dreptate, nu-i aşa? Pentru că simt că nu crezi în realizările tale şi regreţi în secret că ţi-ai părăsit soţia şi copilul.

Tăcere lungă, în timpul căreia am luat sticla de votcă şi am umplut iar paharele.

— Cred că pun prea multe întrebări, a spus ea în cele din urmă.

Am ridicat paharul şi l-am dat pe gât.

— Dar îmi dai voie să-ţi mai pun una?

— Care?

— Spune-mi ce ai gândit cu adevărat despre filmul lui Philip.

— V-am spus…

— Nu, ce mi-ai spus a fost: „E o aiureală pretenţioasă”, însă nu ai explicat de ce îl consideri o aiureală pretenţioasă.

— Chiar vreţi să ştiţi? am întrebat.

A băut votca dintr-o înghiţitură şi a dat din cap. Aşa că i-am spus exact de ce era cel mai prost film pe care l-am văzut în viaţa mea, luând scenă cu scenă, explicând de ce personajele erau esenţialmente absurde, de ce dialogul dădea un nou înţeles cuvântului „artificial” şi de ce întregul proiect era absolut ridicol. Probabil că votca activase o tendinţă guralivă în creierul meu, fiindcă am vorbit non-stop vreo zece minute, oprindu-mă doar ca să accept încă două pahare de la Martha. Când în cele din urmă am terminat, s-a lăsat o tăcere lungă.

— Mă rog… mi-aţi cerut părerea, am spus, cu limba uşor împleticită.

— Şi cu siguranţă ţi-ai dat-o.

— Scuze.

— De ce te scuzi? Tot ce ai spus este absolut corect. De fapt, ai spus exact ce i-am spus eu lui Philip înainte ca filmul să intre în producţie.

— Dar credeam că aţi lucrat îndeaproape cu el la scenariu.

— Aşa e — şi, crede-mă, comparat cu ciorna iniţială, scenariul final a fost mult mai bun… ceea ce nu spune mare lucru, căci filmul în sine a fost un dezastru.

— N-aţi avut nicio influenţă asupra lui?

— Când un umil redactor scenarist a avut vreo influenţă asupra unui regizor? Vreau să spun că, dacă 99,5 la sută din autorii de scenarii de la Hollywood sunt trataţi ca nişte argaţi, atunci redactorul scenarist este considerat practic neom.

— Chiar şi de cel care e îndrăgostit de dumneavoastră?

— Oh, asta s-a întâmplat abia după film.

Apoi mi-a povestit că Fleck a apărut într-o zi la teatrul pe care îl construise în Milwaukee pentru o mică şedinţă informală cu personalul… personalul lui mai precis, deoarece subvenţia lui anuală asigura şi salariile. Oricum, în timpul acestui regesc contact direct cu poporul, regizorul artistic al teatrului l-a dus repede în cămăruţa pe care Martha o numea biroul ei pentru un rapid: *„Bună, îmi pare bine de cunoştinţă”*. Când au fost prezentaţi, şi Fleck a auzit că ea era redactorul scenarist al teatrului, i-a spus că tocmai terminase de scris un film şi i-ar fi prins bine sfatul unui profesionist privitor la aşa-zisele puncte tari şi slabe ale filmului.

— Bineînţeles că i-am spus pe loc că aş fi onorată să-l citesc — pentru că ce altceva era să spun? Adică, el era sfântul nostru protector, Omul de Sus al nostru. În sinea mea am gândit: „Oh, Doamne, un scenariu fără valoare, scris de Superbogătaşul Joe!" însă nici nu credeam cu adevărat că o să trimită scenariul… deoarece, dat fiind că domnul avea aşa de mulţi bani, ar fi putut să obţină acest sfat pe bani «lila Robert Towne sau William Goldman. Dar în dimineaţa următoare *zbang* — scenariul a aterizat pe biroul meu. Pe pagina de titlu era lipit un bileţel: „Ţi-aş fi foarte recunoscător dacă mi-ai transmite părerea ta sinceră despre acest scenariu până mâine-dimineaţă". Şi era semnat: *P.F.*

Aşa că Martha n-a avut de ales decât să-şi petreacă restul zilei citind afurisitul de scenariu şi apoi toată noaptea într-o stare de nelinişte crescândă, deoarece îşi dădea seama că, deşi scenariul lui Fleck era fără doar şi poate bun de aruncat la gunoi, dacă ar fi scris exact ce gândea, putea să-şi ia adio de la slujba ei.

— Am stat trează până la cinci dimineaţa încercând să întocmesc un raport care să transmită cumva mesajul că scenariul era îngrozitor, dar s-o facă într-un fel cât mai neutru cu putinţă. Însă adevărul era că nu-mi venea în minte nici măcar un lucru bun de spus despre el. În cele din urmă, când soarele răsărea, am rupt a patra încercare de raport imparţial şi mi-am spus: am să-l tratez pe tip ca pe oricare alt scriitor aspirant prost, şi am să-i spun exact de ce i-a ieşit aşa de prost.

Aşa că s-a aşezat şi a scris un raport ucigător, l-a trimis la teatru şi s-a dus la culcare, gândindu-se că atunci când se va trezi, va trebui să înceapă să-şi caute altă slujbă.

În loc de asta, telefonul din apartamentul ei a sunat în acea după-amiază la cinci. Era unul dintre „oamenii lui Fleck", care i-a transmis că domnul Fleck dorea să o vadă, şi că Gulfstreamul avea să o ducă la San Francisco în acea seară. Oh… şi că teatrul fusese informat că ea va lipsi câteva zile.

— Ei bine, până în acest moment, nu mai călătorisem decât cu autobuzul, aşa că limuzina până la aeroport şi zborul cu Gulfstreamul au fost cam neobişnuite. La fel şi casa lui Philip din Pacific Heights, cu personalul compus din cinci oameni şi sala de proiecţie de la subsol. Bineînţeles că tot drumul până la San Francisco m-am întrebat de ce voia să mă vadă… şi dacă mă aducea în vest ca un fel de demonstraţie de forţă: „Te aduc aici cu avionul personal ca să pot avea plăcerea deosebită de a te concedia faţă în faţă". Dar când am ajuns la el acasă, a fost cum nu se poate mai fermecător… ceea ce, dată fiind firea taciturnă a lui Philip, e întru câtva un efort. Cu raportul meu în mâna ridicată, a spus: „E sigur că nu umbli cu periuţa". Apoi m-a rugat ca următoarele şapte zile să lucrez cu el pentru a îmbunătăţi scenariul. Şi mi-a cerut să-i spun preţul meu. I-am zis că eram deja plătită de

teatrul din Milwaukee, aşa că nu aşteptam nimic de la el… în afară de muncă grea. „Pentru mine sunteţi un scriitor ca oricare, şi unul al cărui scenariu necesită reparaţii majore. Aşa că dacă sunteţi dispus să ascultaţi, eu sunt dispusă să vă ajut.” Şi astfel am petrecut şapte zile desfăcând în bucăţi scenariul şi refăcându-l la loc. Philip şi-a suspendat toate activităţile ca să lucreze cu mine şi chiar m-a ascultat. Părea şi să fie receptiv la criticile mele — pentru că, până la sfârşitul săptămânii, am reuşit să tăiem din scenariu majoritatea prostiilor, condensând structura şi făcând personajele semicredibile. I-am spus că tot mai credeam că întregul proiect era mult prea artificial. Dar, fără îndoială, era un scenariu mai bun decât înainte… Şi tot fără îndoială, între noi era o chestie nerostită. O fi Philip nefiresc de reticent… dar odată ce ajunge să te cunoască, poate fi foarte amuzant. Şi chiar mi-a plăcut isteţimea lui. Pentru un tip care construise un imperiu de multe miliarde de dolari, ştia foarte multe despre filme şi cărţi, şi chiar era hotărât să bage o grămadă de bani în arte. Oricum, în ultima noastră seară împreună, am intrat într-o sesiune maraton de băut…

— Votcă?

— Fireşte, a spus ea, înălţând jucăuş din sprâncene. Otrava mea preferată.

I-am întâlnit privirea.

— Şi să ghicesc ce s-a întâmplat apoi?

— Da. Numai că dimineaţă, când m-am trezit, Philip plecase, deşi pe pernă era un bilet cu adevărat romantic: „Păstrăm legătura”. Măcar nu l-a semnat *P.F*… Aşa că m-am întors în Milwaukee şi n-am mai primit nicio veste de la el. După şase luni, am citit undeva că *Ultima şansă* intrase în producţie în Irlanda. Opt luni mai târziu, inaugura singurul cinematograf pentru filme străine sau făcute de companii mici din Milwaukee — şi, fireşte, m-am dus să-l văd, şi nu mi-a venit să cred ce făcuse domnul Fleck. Nu numai că tăiase optzeci la sută din schimbările pe care le făcuserăm, ci şi băgase la loc jumătate din dialogul prost pe care reuşiserăm să-l tăiem. Bineînţeles că nu am fost singura persoană care a considerat că făcuse alegerile greşite, căci ziarele erau pline de articole cu adevărat defavorabile filmului, şi scriau că Philip tocmai se despărţise de un supermodel cu care se vedea de un an… lucru care mi-a explicat imediat de ce nu primisem nicio veste de la domnul în cauză după acea unică noapte în patul lui… Oricum, am fost aşa de nemulţumită — atât de felul în care subminase toată munca noastră, cât şi de faptul că nu mă mai sunase —, încât m-am aşezat şi am compus o scrisoare dură în care mi-am exprimat marea nemulţumire faţă de felul urât în care se purtase atât profesional, cât şi personal cu mine. Chiar nu mă aşteptam să primesc un răspuns. Însă apoi, după vreo săptămână, a apărut într-o seară la uşa mea. „Am greşit cu privire la toate. Mai ales cu tine.”

— Şi după aceea?

— În şase luni ne-am căsătorit.

— Ce romantic! am spus.

A zâmbit iarăşi slab în timp ce a turnat ultimele două porţii din sticlă.

— Deci… care e morala acestei poveşti? am întrebat. Nu aveţi nicio vină pentru filmul prost al soţului dumneavoastră?

— *Touché*, din nou.

Am băut paharul dintr-o înghiţitură. Nici n-am mai simţit votca alunecându-mi pe gât. Fiindcă nu mai simţeam absolut nimic.

— Să-ţi împărtăşesc un secret. Motivul pentru care soţul meu te lasă să aştepţi aici e că nu suportă să fie în preajma unui om talentat.

— Cred că oricine a făcut aşa de mulţi bani ca el merită să fie numit talentat.

— Poate. Dar talentul după care jinduieşte el — darul pe care visează să-l aibă — este talentul pe care îl ai tu. Şi eu îl admir enorm. De ce crezi că m-am întors aici în seara asta? A fost şansa de a te cunoaşte. Şi cred cu adevărat că serialul *Cum să te vinzi* este unul de referinţă.

— Mă simt flatat.

— Cu plăcere.

M-a privit ţintă şi a zâmbit iar. M-am uitat la ceas. A spus:

— Dacă ţi-a trecut de mult ora de culcare, nu te mai reţin. Pot să-l pun pe Gary să-ţi aducă nişte lapte cald şi fursecuri. Şi sunt sigură că avem pe undeva pe aici un ursuleţ de pluş, în caz că ai nevoie de companie.

Şi-a arcuit uşor sprâncenele, mai mult amuzată decât senzuală.

— Cred că am nevoie doar să mă văd în pat, am spus. Vă mulţumesc pentru votcă.

— Face parte din serviciu, a răspuns ea. Vise plăcute.

Mi-am luat la revedere şi am pornit împleticit înspre camera mea.

Nu mai ţin minte cum am ajuns acolo. Nici când am adormit, complet îmbrăcat, pe pat. Dar sigur ţin minte că m-am trezit brusc pe la patru dimineaţa, şi abia am reuşit să ajung la baie, şi am borât non-stop vreo cinci minute, şi mi-am scos toate hainele, şi am stat în picioare sub un duş fierbinte, şi în cele din urmă m-am întors bălăbănindu-mă la pat, încă ud leoarcă, şi m-am strecurat sub învelitoare, şi m-am gândit la conversaţia cu Martha Fleck, şi până la urmă am adormit iar, şi nu m-am trezit până pe la amiază, şi m-am gândit că acum creierul meu suferea de topire aproape nucleară, şi am încercat, totodată, să înţeleg tot ce s-a întâmplat în seara precedentă: de la vârârea pe gât a lui *Salo* în toată gloria lui împuţită până la conversaţia-flirt cu Martha, alimentată cu pileală.

Dar în timp ce mă străduiam să recompun ciudatul puzzle care

fusese seara trecută, am ajuns şi la o decizie: aveam să părăsesc insula chiar în acea zi. De prea mult timp eram ţinut în aşteptare, şi fără un motiv anume, şi nu mai voiam să tolerez capriciile unui bogătaş. Aşa că am luat telefonul şi l-am sunat pe Gary, şi l-am întrebat dacă era cu putinţă să-mi aranjeze deplasarea în Antigua în după-amiaza aceea, cu o legătură pentru Los Angeles. A spus că o să mă sune el. Apoi, după cinci minute, a sunat telefonul. Era Martha.

— Ai făcut vreodată cunoştinţă cu ceva numit Berocca?

— Bună, Martha.

— Bună dimineaţa, David. Pari cam răvăşit.

— Oare de ce? Dar tu pari uimitor de trează.

— Asta datorită minunatelor proprietăţi fortifiante ale Beroccii. E o vitamină solubilă, cu o doză uriaşă de vitamine B şi C — şi este singurul leac cunoscut pentru mahmureală pe care l-am întâlnit. Se fabrică în Australia, unde oamenii sunt experţi în materie de mahmureală.

— Te rog să-mi trimiţi şi mie două, imediat.

— Sunt pe drum în timp ce vorbim. Numai să nu le mărunţeşti cu un card de credit şi să le înghiţi cu ajutorul unei bancnote de 50 de dolari, rulată.

— Eu nu fac aşa ceva, am spus, în defensivă.

— A fost o glumă, David. Înveseleşte-te, te rog.

— Scuze… şi, apropo, chiar mi-a plăcut aseară.

— Atunci de ce vrei să ne părăseşti după-amiază?

— Este clar că veştile circulă repede.

— Sper că decizia asta nu a fost determinată de ceva ce am spus eu.

— Deloc. Cred că e legată mai degrabă de faptul că soţul tău mă face să aştept aici de peste o săptămână. Şi am şi eu o viaţă cu care trebuie să merg înainte… şi o fiică pe care trebuie să o vizitez în San Francisco vinerea asta.

— Asta se rezolvă uşor. Am să pun ca Gulfstreamul să fie rezervat pentru a te duce direct vineri-dimineaţă. Cum schimbarea de fus orar e în favoarea ta, ai să ajungi acolo până la mijlocul după-amiezii, fără probleme.

— Dar asta înseamnă să mai ard două zile gazul de pomană aici.

— Uite ce e, înţeleg de ce eşti supărat pe soţul meu. Cum spuneam aseară, se joacă cu tine… cum se joacă cu toată lumea. Iar eu mă simt foarte prost din cauza asta, fiindcă i-am propus să încerce să lucreze cu tine. Sunt o mare admiratoare a ta. Pe lângă *Cum să te vinzi*, ţi-am citit toate piesele de teatru pe care le-ai scris pe la început.

— Zău? am spus, străduindu-mă să nu par flatat, dar nereuşind.

— Da, am pus un asistent de-al meu de la fundaţie să dea de urma tuturor scenariilor tale pentru teatru…

Probabil a avut ceva de muncit, m-am gândit… dat fiind faptul că

niciuna dintre piesele alea n-a fost publicată. Dar dacă era un lucru pe care îl ştiam acum despre soţii Fleck, acesta era următorul: dacă voiau ceva, obţineau.

— Şi mai voiam, de fapt, să discut cu tine despre schimbările pe care tocmai le-ai făcut la filmul pentru Philip.

Ceea ce, evident, îi suflase Joan.

— Ai citit deja scenariul refăcut?

— Azi-dimineaţă, la prima oră.

— Şi soţul tău?

— N-am de unde să ştiu. N-am mai vorbit cu el de câteva zile.

Eram gata să întreb de ce, dar m-am răzgândit. În schimb, am spus:

— Chiar te-ai întors de la New York să mă cunoşti?

— Nu se întâmplă prea des să avem pe insulă un scriitor pe care îl admir.

— Şi chiar îţi place noua versiune a scenariului?

A râs misterios.

— Vrei asigurări?

— Absolut, am spus.

— Ei bine, părerea mea e că ai făcut o treabă grozavă.

— Mulţumesc.

— Altfel ţi-aş spune, crede-mă.

— N-am nicio îndoială în privinţa asta.

— Iar dacă rămâi, promit să nu-ţi mai torn votca cu forţa pe gât… decât dacă, firește, vrei şi tu.

— Nicio şansă.

— Atunci vom fi toată ziua mormoni antialcoolici. De fapt, chiar am să-ţi spun Fratele David, dacă vrei…

A fost rândul meu să râd.

— Bine, bine. Am să mai stau o zi. Dar dacă nici mâine nu e aici, am plecat.

— S-a făcut, a spus ea.

Tabletele Berocca au sosit după câteva minute şi, spre marea mea mirare, chiar mi-au micşorat chinul provocat de mahmureală. Dar acelaşi efect l-a avut şi după-amiaza petrecută cu Martha. În ciuda cantităţii de Stoli pe care o dăduse pe gât în seara precedentă, arăta a naibii de vioaie, aproape radioasă. A aranjat să luăm prânzul în balconul principal al casei. Soarele era în înaltul cerului, dar o briză uşoară tempera căldura. Am mâncat homar rece şi am băut Virgin Mary şi am vorbit de mi s-a uscat gura. Martha renunţase la tonul de cochetărie care caracterizase seara precedentă, şi s-a dovedit a fi amuzantă, erudită şi o persoană cu care puteai să vorbeşti cu brio şi multă seriozitate despre o duzină de subiecte diferite. Şi mai important, chiar ştia meserie când era vorba de scrierea pieselor — şi a făcut o grămadă de remarci inteligente despre noua versiune a piesei

Noi, cei trei morocănoşi. Spre marea mea uimire, chiar citise întreaga operă a lui David Armitage… inclusiv acele piese uitate de la începutul anilor 1990, care fuseseră date spre citire unei companii obscure aflate hăt departe de Broadway, şi pe care de atunci se aduna praful în arhiva lor cu manuscrise.

— Drace, nici eu n-am mai citit de ani de zile piesele alea!

— Păi, când Philip mi-a spus că vrea să lucreze cu tine, m-am gândit că ar fi un lucru deştept să văd de ce ai fost în stare înainte de a fi faimos.

— Şi aşa ai reuşit să găseşti *Noi, cei trei morocănoşi?*

— Da, eu sunt de vină că l-am pus în mâinile lui Philip.

— Şi tot ideea ta a fost să-şi scrie numele pe scenariul meu?

S-a uitat la mine de parcă aş fi fost alienat mintal. Şi a spus:

— Ce naiba zici tu acolo?

I-am povestit despre mica scamatorie pe care o făcuse soţul ei cu scenariul meu… cum sosise (via Bobby) cu numele lui pe pagina de titlu.

A oftat adânc.

— Îmi pare nespus de rău, David, a zis.

— Să nu-ţi pară. N-aş putea spune că a fost vina ta. Şi realitatea e că am acceptat totuşi oferta lui de a veni aici… ceea ce îţi dovedeşte ce prost sunt!

— Banii lui Philip fraieresc pe toată lumea. Şi asta îi permite să joace jocurile pe care adoră să le joace. De asta mă simt prost pentru situaţia asta. Fiindcă atunci când m-a sunat să mă întrebe despre tine, ar fi trebuit să ştiu că o să te zăpăcească şi pe tine.

— *Te-a sunat* să vorbiţi despre mine? Nu sunteţi, ca să zic aşa, căsătoriţi?

— De fapt, suntem, ca să zic aşa, despărţiţi.

— Oh, da.

— Nu e oficial. Şi cu siguranţă e ceva ce niciunul dintre noi nu vrea să fie făcut public. Dar, de vreo zece ani, în esenţă, trăim separat.

— Îmi pare rău să aud asta.

— Să nu-ţi pară. Fiindcă a fost hotărârea mea. Nu că aş putea spune că Philip m-a implorat să mă mai gândesc sau că m-a urmărit în toate cele patru colţuri ale pământului. Oricum, nu e stilul lui. Nu că ar avea un stil.

— Crezi că e ceva permanent?

— Nu ştiu. Vorbim din când în când — poate o dată pe săptămână. Dacă are nevoie pentru o apariţie în public — un mare eveniment în scop caritabil, o cină importantă de afaceri sau invitaţia anuală la Casa Albă — îmi pun rochia potrivită şi afişez zâmbetul potrivit, şi îl las să mă ţină de braţ şi facem pe cuplul fericit. Şi, desigur, locuiesc în toate casele lui şi folosesc toate avioanele lui — dar numai când nu le

foloseşte el. Faptul că are atâtea case şi atâtea avioane înseamnă că e uşor să ne evităm.

— Situaţia a ajuns atât de rea între voi doi?

A tăcut o clipă şi s-a uitat în zare la jocul dintre soare şi apă de pe suprafaţa sclipitoare a Mării Caraibilor.

— Am ştiut de la început că Philip e cam ciudat. Dar m-am îndrăgostit de ciudăţenia lui. Şi de intelectul lui. Şi de vulnerabilitatea pe care o ţine ascunsă în spatele faţadei de bogătaş taciturn. În primii ani, chiar ne-am înţeles bine. Până când, într-o zi, a început să se retragă. Nu am înţeles deloc de ce. Nici *el* nu a vrut să-mi explice. Căsnicia era ca o maşină nouă, lucioasă care, într-o dimineaţă, refuză pur şi simplu să pornească. Şi deşi încerci totul ca s-o faci să meargă din nou, începi să-ţi faci griji: o fi asta o rablă? Şi îngrijorarea sporeşte şi mai mult când îţi dai seama că tot îl iubeşti pe idiotul cu care te-ai măritat.

A tăcut, uitându-se iar la întinderea de apă.

— Bineînţeles că, uitându-te la această privelişte, probabil gândeşti: toată lumea ar trebui să aibă problemele ei.

— O căsnicie nereuşită e o căsnicie nereuşită, am spus.

— A ta a fost foarte rea?

Acum a fost rândul meu să evit contactul vizual.

— Vrei răspunsul uşor sau răspunsul sincer? am întrebat.

— E decizia ta.

Am ezitat o clipă, apoi am spus:

— Retrospectiv privind, nu, n-a fost chiar atât de îngrozitoare. Ne rătăciserăm un pic… şi cred că se acumulase o anumită cantitate de resentimente de ambele părţi fiindcă ea ne întreţinea financiar pe amândoi de multă vreme. Iar succesul meu chiar nu a simplificat problemele dintre noi. Dimpotrivă, a mărit prăpastia…

— Şi apoi ai cunoscut-o pe uimitoarea domnişoară Birmingham.

— Cercetările tale sunt foarte amănunţite.

— Eşti îndrăgostit de ea?

— Bineînţeles.

— Asta e răspunsul uşor sau cel sincer?

— Dacă pui problema aşa… situaţia de acum e foarte diferită de căsnicia mea. Suntem un „cuplu de forţă”, cu tot ce implică asta.

— Răspunsul ăsta mi se pare destul de sincer.

M-am uitat la ceas. Era aproape ora patru. După-amiaza trecuse într-o nanosecundă. M-am uitat la Martha. Soarele bătea în aşa fel încât faţa ei era scăldată într-o lumină blândă. Am privit-o cu atenţie şi, brusc, m-am gândit: e chiar frumoasă. Foarte deşteaptă. A naibii de spirituală. Şi (spre deosebire de Sally) foarte autocritică. Mai la obiect, ne armonizam foarte bine ca sensibilitate. Comunicaserăm foarte bine încă din prima clipă, totul fusese atât de…

Atunci, un al doilea gând mi-a apărut brusc în minte: nici *să nu-ţi treacă prin cap să ajungi acolo*.

— Un penny pentru ele, a spus ea, întrerupându-mi reveria.

— Poftim?

— Pentru gândurile tale, David. Păreai să fii în altă parte.

— Nu — eram clar aici.

A zâmbit şi a spus:

— E bine de ştiut.

În acea clipă mi-am dat seama că… *ce?* Că mă urmărea cum o urmăream?… Că între noi exista „un lucru nerostit”?… Efectele unui *coup de foudre* care chiar încurca situaţia?… *„Maturizează-te, idiotule!”* (am auzit Glasul Raţiunii şoptindu-mi la ureche). *„Şi ce dacă există o atracţie? Ştii ce s-ar întâmpla dacă i-ai da curs. Consecinţă fatală, urmată de cea mai lungă iarnă nucleară imaginabilă.”*

Acum a fost rândul ei să se uite la ceas.

— Dumnezeule, uite cât e ceasul! a exclamat.

— Sper că nu te-am reţinut de la ceva, am zis.

— Deloc. Oricum, timpul zboară când conversaţia zboară.

— Am să beau pentru asta.

— E un indiciu că încâlci jurământul de abstinenţă la alcool şi comanzi ceva franţuzesc şi spumos?

— Nu încă.

— Dar mai târziu, poate?

M-am auzit spunând:

— Dacă n-ai nimic de făcut…

— Agenda mea socială nu e chiar plină aici.

— Nici a mea.

— Deci dacă aş propune ceva… o mică ieşire, poate… ai fi dispus?

Să nu faci asta, mi-a şuierat la ureche Glasul Raţiunii. Dar, fireşte, am spus:

— Minunat!

O oră mai târziu, când soarele asfinţea, m-am pomenit stând cu Martha pe puntea vasului de croazieră, bând un pahar de Cristal şi îndreptându-ne spre orizont. Înainte de îmbarcare, îmi spusese să îmi iau un schimb de haine şi un pulover.

— Unde anume mergem? o întrebasem.

— Ai să vezi, îmi răspunsese ea.

După vreo jumătate de oră, am zărit o insuliţă: deluroasă, verde, mărginită de palmieri. De la distanţă, am desluşit un doc, o plajă, dincolo de care era un grup de trei clădiri simple, construite în stil pseudo-Insula Paştelui, cu acoperişuri de stuf.

— O adevărată ascunzătoare, am spus. A cui e?

— A mea.

— Vorbeşti serios?

— Categoric. A fost darul meu de nuntă de la Philip. A vrut să-mi cumpere un diamant absurd de uriaş, stil Liz Taylor. Însă am spus că nu sunt chiar fata potrivită pentru Steaua Indiei. Aşa că el a întrebat: „Ce zici de-o insulă?" Iar eu m-am gândit: ei bine, asta-i ceva al naibii de original!

Când am acostat, Martha m-a condus pe ţărm. Plaja nu era mare, dar nisipul ei era de un alb perfect. Ne-am dus la micul grup de clădiri. Structura principală era circulară, cu un hol confortabil (numai din lemn decolorat şi ţesături albite) şi o verandă mare, cu şezlonguri şi o masă mare. În partea din spate a clădirii era o bucătărie. De o parte şi de alta a acestei structuri centrale erau două căsuţe în stil polinezian, fiecare mobilată cu un pat dublu, fotolii cochete din trestie, iarăşi ţesături albite, şi o baie cu lemn decolorat.

— Asta da cadou de nuntă, am spus. Presupun că ai avut un rol în proiectarea caselor.

— Da, Philip a adus un arhitect şi un constructor din Antigua şi, în esenţă, mi-a dat mână liberă. Iar eu le-am spus că, desigur, vreau o copie fidelă, de cinci stele a Jonestown-ului…

— Vrei să spui că ai de gând să îţi înfiinţezi propriul cult?

— Cred că în contractul prenupţial există o clauză care îmi interzice în mod anume să-mi întemeiez propria religie.

— Ai un contract prenupţial?

— Când te măriţi cu un individ care valorează douăzeci de miliarde de dolari, bineînţeles că oamenii lui insistă să semnezi un contract prenupţial… care, în cazul nostru, a avut cam aceeaşi lungime ca Biblia Gutenberg. Însă am angajat un avocat nemaipomenit de dur să negocieze partea mea de înţelegere… aşa că, dacă lucrurile chiar nu mai merg deloc, sunt acoperită. Eşti gata pentru un tur al insuliţei?

— Păi nu se întunecă?

— Asta-i ideea! a spus, luându-mă de mână.

În drum spre ieşirea din căsuţă, a luat o lanternă aflată lângă uşă. Apoi m-a condus pe o potecă îngustă care începea din spatele clădirii principale şi o lua direct la deal printr-un crâng des de palmieri şi liane încâlcite. Soarele încă mai arunca o lumină slabă, dar coloana sonoră a insectelor şi a păsărilor tropicale de noapte era în toi… o cameră de ecou pentru şuierături şi ţipete nepământeşti care au scos la suprafaţă temerile mele adânci de băiat de oraş legate de chemarea naturii.

— Eşti sigură că e înţelept ce facem? am întrebat.

— La ora asta, pitonii n-au ieşit încă. Aşa că…

— Foarte amuzant, am spus.

— Cu mine eşti în siguranţă.

Am urcat tot mai sus — acum flora şi fauna erau atât de dese încât poteca părea un tunel care se tot întuneca. Dar apoi, pe neaşteptate,

am ieşit în vârful dealului pe care îl urcam. Frunzişul a făcut loc unui creştet golaş. Martha sincronizase perfect sosirea noastră… pentru că, în faţă, era discul incandescent al soarelui, perfect conturat pe cerul care se întuneca.

— Dumnezeule! am exclamat.

— Îţi place?

— Un adevărat spectacol!

Am stat acolo în tăcere. Martha s-a întors spre mine şi a zâmbit şi mi-a luat mâna şi a strâns-o. Apoi, într-o clipită, lumea s-a întunecat.

— Asta-i un semn că trebuie să plecăm, a spus Martha, aprinzând lanterna.

Am luat-o încet la vale. A continuat să mă ţină de mână până am ajuns la clădiri. Atunci, chiar înainte să intrăm, mi-a dat drumul şi s-a dus să vorbească cu bucătarul. M-am instalat pe verandă, uitându-mă la plaja întunecată. După câteva minute, Martha s-a întors însoţită de Gary. El ducea o tavă cu un shaker de argint pentru cocteiluri şi două pahare de martini brumate.

— Şi eu care credeam că o să exersăm abstinenţa în seara asta! am spus.

— N-aş spune că ai refuzat cele două pahare de şampanie pe vas.

— Da, dar martini nu e în aceeaşi ligă cu şampania. E ca şi cum ai compara o rachetă Scud cu o puşcă cu aer comprimat.

— Îţi spun încă o dată, nimeni nu ţi-l toarnă cu sila pe gât. Dar mi-am închipuit că n-o să te deranjeze că al tău e cu Bombay Gin, fără gheaţă şi cu două măsline.

— Oamenii tăi au cercetat şi asta?

— Nu — aici am mers pur şi simplu pe ghicite.

— Ei bine, ai ghicit la fix. Dar îţi promit că îl beau doar pe ăsta.

Bineînţeles că nu a fost nevoie ca Martha să mă forţeze să dau pe gât un al doilea martini. Nici nu a fost nevoie să mă mituiască pentru a împărţi sticla cu alt vin absurd de minunat şi peştele la grătar. În timp ce dădeam gata o jumătate de sticlă de Muscat din Australia, amândoi eram într-o formă gălăgioasă, făcând schimb de istorioare despre aventurile din domeniul teatrului şi filmului. Am vorbit despre copilăria noastră din Chicago şi de la periferia Philadelphiei, şi despre încercările ratate ale Marthei de a deveni regizor de teatru după ce a absolvit Carnegie-Mellon, şi despre cei cincisprezece ani ai mei de nesfârşite rateuri profesionale. Când am început să ne povestim unul altuia despre nepotrivire, eram la a doua jumătate de sticlă de Muscat. Era târziu şi Martha le spusese lui Gary şi restului personalului că nu mai au nimic de făcut. Aşa că toţi s-au retras în odăile lor din spatele bucătăriei, şi ea a spus:

— Hai să facem o plimbare.

— Cred că, în faza asta, s-ar putea ca plimbarea să fie o

bălăbăneală.

— Atunci, aşa să fie.

A apucat sticla de Muscat pe jumătate goală şi două pahare şi a luat-o înaintea mea la vale, până pe plajă. Apoi s-a aşezat pe nisip şi a spus:

— Ţi-am promis o bălăbăneală scurtă.

M-am aşezat lângă ea pe nisip şi m-am uitat la cerul nopţii. Era o noapte extraordinar de senină, iar cosmosul părea şi mai vast ca de obicei. Martha a umplut paharele cu vinul auriu şi vâscos şi a spus:

— Să ghicesc la ce te gândeşti în timp ce te uiţi în sus? Totul e neimportant şi fără sens, şi în cincizeci de ani am să fiu mort…

— Dacă am noroc…

— Bine, *patruzeci* de ani. Zece ani mai puţin de strădanii neînsemnate. Pentru că, în anul 2041, va mai conta ceva din ce facem acum? În afară de cazul în care unul dintre noi porneşte un război, sau scrie comedia definitorie a noului mileniu…

— De unde ai ştiut că asta e ambiţia mea supremă?

— A fost limpede din clipa în care am dat ochii cu tine…

A făcut o pauză, şi mi-a atins faţa cu mâna, şi a zâmbit, apoi s-a gândit mai bine la ce era pe cale să spună.

— Da…? am întrebat.

— … din clipa în care te-am văzut, a zis ea pe un ton iarăşi frivol, mi-am dat seama că eşti hotărât să fii Tolstoi al comediei de situaţii.

— Mereu spui prostii de felul ăsta?

— Categoric. E singurul mod de a ţine la distanţă irelevanţa cosmică, de aceea vreau să-mi povesteşti câte ceva despre soţia ta.

— Cum ar fi?

— A fost Lucy una dintre acele iubiri adevărate *la prima vedere?*

— Categoric.

— Şi a fost prima mare iubire a vieţii tale?

— Da. Fără doar şi poate.

— Şi acum?

— Acum, marea iubire a vieţii mele e fiica mea, Caitlin. Şi Sally, desigur.

— Da, desigur.

— Şi Philip…?

— Philip n-a fost niciodată marea iubire a vieţii mele.

— În regulă — dar înainte de el?

— Înaintea lui a fost cineva pe nume Michael Webster.

— Şi el a fost marea iubire?

— Pe de-a-ntregul. Ne-am cunoscut când eram studenţi la Carnegie. Era actor. Când l-am văzut prima dată, mi-am zis: el e alesul. Era actor. Din fericire, treaba a fost reciprocă. Atât de reciprocă, încât, începând din anul doi, am fost nedespărţiţi. După colegiu, am încercat

să supravieţuim şapte ani în New York — dar majoritatea timpului ne-am târât de-a buşilea. Apoi el a obţinut o slujbă pentru un sezon la Guthrie — un noroc neaşteptat, care a fost şi mai mare datorită faptului că eu m-am învârtit de un post la departamentul lor de scenarii. Oricum, amândoi am prins cu adevărat drag de Minneapolis; directorul teatrului Guthrie chiar îl plăcea pe Michael şi i-a reînnoit contractul pentru încă un sezon. Un director de distribuţie din L.A. L-a vrut într-un rol într-o chestie numită Filmul Săptămânii. Noi discutam despre întemeierea unei familii, poate… cu alte cuvinte, în sfârşit totul ne reuşea. Şi apoi, într-o noapte în care ningea zdravăn, Michael s-a hotărât să dea o fugă până la localul cu program 7-11 după un bax de şase beri. La întoarcere, maşina lui a prins un petic de polei şi a intrat într-un copac cu şaizeci şi cinci de kilometri la oră, şi idiotul uitase să-şi pună centura… şi a ieşit direct prin parbriz, intrând cu capul înainte în copac.

A întins mâna după sticla de Muscat.

— Merge încă un pahar?

Am dat din cap. A umplut paharele din nou.

— E o poveste cumplită, am spus.

— Da. Este. Şi mai cumplit a fost faptul că timp de patru săptămâni a fost ţinut artificial în viaţă la terapie intensivă, deşi oficial creierul lui era mort. Ambii lui părinţi erau morţi de mult, fratele lui staţiona cu armata în Germania, aşa că mi-a revenit mie sarcina de a lua decizia. Iar eu nu suportam ideea să-l las să moară. Fiindcă eram atât de înnebunită de durere, încât mă amăgeam că o să se producă o înviere miraculoasă, iar cel care era marea iubire a vieţii mele avea să-mi fie redat întreg… În cele din urmă, o soră urâcioasă şi foarte autoritară — o muiere cu adevărat dură care văzuse tot ce se poate vedea în secţia de terapie intensivă — a insistat să merg cu ea după muncă la un pahar la barul din localitate. La vremea respectivă, stăteam douăzeci şi patru de ore pe zi la căpătâiul lui Michael, şi nu dormisem de vreo săptămână. Oricum, această muiere doar că nu m-a dus cu forţa până la cea mai apropiată cârciumă, a insistat să dau pe gât două pahare de whisky tare şi apoi mi-a spus direct: „Tipul tău n-o să se mai trezească niciodată. N-o să fie niciun miracol medical. E mort, Martha. Şi pentru sănătatea ta mentală, trebuie să accepţi acest adevăr îngrozitor şi să tragi ştecherul din priză…” Apoi mi-a luat încă un whisky şi m-a dus acasă. Acolo m-am prăbuşit de tot şi în cele din urmă mi s-a rupt filmul şi am dormit în jur de douăsprezece ore. A doua zi, când m-am trezit, am sunat la spital şi i-am spus rezidentului de gardă că sunt pregătită să semnez actele necesare opririi aparatelor care îl ţineau pe Michael în viaţă… Iar la o săptămână după aceea — într-un moment de proastă inspiraţie, cauzată de durere, am solicitat postul de redactor scenarist, care tocmai se înfiinţase la Milwaukee

Rep. Apoi nu mai ştiu decât că mi s-a oferit slujba şi am plecat în Wisconsin.

Şi-a golit paharul.

— Ştii, în mod tradiţional, se presupune că dacă eşti căpiat de durere, te duci la Paris sau la Veneţia sau la Tanger. Eu ce-am făcut? Am plecat la Milwaukee.

S-a întrerupt şi s-a uitat în largul mării.

— L-ai cunoscut pe Philip la scurt timp după aceea?

— Nu — cam un an mai târziu. Dar în săptămâna pe care am petrecut-o împreună lucrând la scenariul lui, am evitat să-i povestesc despre Michael. Philip a fost primul bărbat cu care m-am culcat de la moartea lui, de asta felul în care m-a lăsat cu ochii în soare după aceea a fost de vreo zece ori mai urât. Îl etichetasem ca fiind mai mult decât arogant… mai ales după ce am văzut ce făcuse din scenariul nostru… până în seara în care a apărut la uşa mea, cu scrisoarea mea mânioasă în mână, cerşind iertare.

— L-ai iertat pe loc?

— Nici vorbă. L-am făcut să alerge după mine. Şi a alergat cu asiduitate şi, îndrăznesc să spun, cu mult stil. Spre marea mea uimire, chiar m-am pomenit îndrăgostindu-mă de el. Poate pentru că era un personaj tare izolat şi, totuşi, unul care, am descoperit treptat, mă plăcea pentru ce eram, pentru cum gândeam şi vedeam lumea. Şi, în plus, avea nevoie de mine. Asta a fost cea mai mare surpriză dintre toate — faptul că tipul ăsta, cu toţi banii lui şi capacitatea de a obţine tot ce dorea, mi-a spus că e sigur că sunt cel mai bun lucru care i s-ar putea întâmpla.

— Deci te-a recâştigat?

— Da, până la urmă m-a recâştigat — aşa cum câştigă Philip până la urmă totul — printr-o perseverenţă feroce.

Şi-a golit paharul, apoi a spus:

— Problema e că, odată ce a câştigat ceva, nu-l mai interesează.

— Un nesăbuit.

— Ha!

— Nu, ăsta-i adevărul, m-am auzit spunând. Cum ar putea cineva să nu mai fie interesat de tine?

S-a uitat lung la mine, apoi a întins mâna şi m-a mângâiat pe păr. Şi a spus:

Dominaţia durează până când se obţine –
Posesia la fel de mult –
Dar acestea — dăruind în timp ce zboară
Rămân veşnic.

— Dacă îmi spui numele autorului, capeţi un sărut, a spus ea.

— Emily Dickinson, am zis.

— Bravo! a exclamat, apoi m-a luat cu braţele pe după gât, m-a tras aproape şi m-a sărutat uşor pe buze.

Atunci am spus:

— E rândul meu. E valabilă aceeaşi înţelegere.

Toţi cei care analizează
Cu părere obiectivă
Confirmă că elocvenţa este atunci când Inima
Nu îşi menajează Glasul –

— Asta e grea, a spus ea, înconjurându-mi gâtul cu braţele. Emily Dickinson.

— Sunt impresionat.

Ne-am sărutat iar. Un sărut ceva mai lung.

— Şi-acum, iarăşi eu, a continuat, fără să-şi desfacă braţele. Eşti gata?

— Categoric.

— Fii foarte atent, mi-a zis. Asta e cu schepsis.

Ce blândă e această închisoare
Ce plăcute aceste graţii ursuze
Nu un despot, ci Regele Tristeţii
A inventat această odihnă.

Dacă Totul este mâna Sorţii
El nu are niciun Tărâm în plus
Dar o temniţă Rudă îi este
Încarcerarea-Căminul.

— Asta e încurcată, am spus.

— Hai, ghiceşte la întâmplare.

— Dar dacă, să zicem, greşesc? Ce-o să fie atunci?

M-a tras şi mai aproape.

— Am încredere că nu greşeşti.

— Să fie… Emily Dickinson?

— Bingo! a spus ea şi m-a tras direct pe nisip.

Am început să ne sărutăm intens, pătimaş. Totuşi, după câteva momente nestăpânite, Glasul Raţiunii a început să emită semnale de alertă antiaeriană între urechile mele. Însă când am încercat să mă desprind din îmbrăţişarea ei, Martha m-a ţintuit de nisip şi a şoptit:

— Nu gândi. Doar…

— Nu pot, am şoptit şi eu.

— Ba poţi.

— Nu.

— O să fie doar în noaptea asta.

— Ba nu — şi o ştii. Lucrurile astea au întotdeauna repercusiuni. Mai ales…

— Da?

— Mai ales când… tu ştii şi eu ştiu că nu va fi doar o noapte.

— Simţi şi tu asta?

— Care asta?

— *Asta*…

I-am înlăturat cu blândeţe braţele şi m-am ridicat în şezut.

— Ce simt eu e că sunt… *beat.*

— Nu pricepi, nu-i aşa? a spus ea încetişor. Priveşte totul în felul ăsta: tu, eu, insula asta, marea asta, cerul ăsta, noaptea asta. Nu o noapte, David. *Noaptea asta.* Noaptea asta unică, irepetabilă…

— Ştiu, ştiu. Dar…

Am pus mâna pe umărul ei. A luat-o şi a ţinut-o strâns.

— Naiba să te ia că eşti atât de raţional, a spus.

— Aş vrea…

S-a aplecat şi m-a sărutat uşor pe buze.

— Taci, te rog, mi-a cerut.

Apoi s-a ridicat în picioare.

— Am să fac o plimbare.

— Pot să vin şi eu?

— Cred că am să fac o plimbare solo, dacă nu te superi.

— Eşti sigură?

A dat din cap.

— Ai să fii în siguranţă aici?

— E insula mea, a spus ea. N-am să păţesc nimic.

— Îţi mulţumesc pentru noaptea asta, am zis.

Mi-a zâmbit trist şi a spus:

— Nu — eu îţi mulţumesc.

Apoi s-a întors şi a pornit pe plajă. M-am gândit să alerg după ea, să o iau iar în braţe şi să o sărut, şi să dau glas pe nerăsuflate la o mulţime de gânduri învălmăşite despre iubire, unicitatea acelui moment şi că nu voiam să-mi complic şi mai mult viaţa, şi că voiam tare mult să o sărut…

Însă, în loc de asta, am făcut ceea ce era înţelept şi am urcat cu greu dealul. Odată ajuns în cabana mea, m-am aşezat pe marginea patului, mi-am luat faţa în mâini şi m-am gândit: *a fost o săptămână ciudată*. Totuşi, doar atât am gândit, fiindcă aptitudinile mele cognitive erau amorţite de echivalentul alcoolic al şocului toxic. Dacă aş fi fost în stare să înţeleg aşa cum trebuie ceea ce tocmai se petrecuse — ca să nu mai vorbesc de gândul neliniştitor că, poate, *doar poate*, eram un pic îndrăgostit de ea — poate aş fi început să mă simt tulburat.

Dar n-am avut prilejul să mă las pradă vinovăţiei. Fiindcă, a doua noapte la rând, am adormit buştean complet îmbrăcat. Numai că de data asta eram atât de epuizat, încât nu m-am mişcat până la 6:30 dimineaţa, când s-a auzit o bătaie uşoară în uşă. Am mormăit ceva ce semăna vag cu engleza, apoi uşa s-a deschis şi a intrat Gary cu o tavă pe care erau un ibric cu cafea şi un pahar mare cu apă. Am observat că, deşi eram tot îmbrăcat ca aseară, fusesem învelit cu o pătură. M-am întrebat cine intrase în cameră mai devreme ca să facă pe Bunul Samaritean.

— Bună dimineaţa, domnule Armitage, a spus Gary. Cum vă simţiţi în dimineaţa asta?

— Nu bine.

— Atunci aveţi nevoie de două din astea, a zis el, aruncând în pahar două tablete de Berocca.

Când s-au dizolvat complet, mi-a întins paharul. Am băut conţinutul dintr-o înghiţitură lungă. În timp ce mi se ducea pe gâtlej, imagini cu isprăvile nopţii precedente au început să se deruleze pe acel teren vacant cunoscut mai bine drept interiorul capului meu. În timp ce reluam imaginea cu îmbrăţişarea noastră pe plajă, am fost nevoit să rezist tentaţiei de a mă înfiora. N-am reuşit… totuşi, Gary s-a prefăcut că nu observă şi în schimb a zis:

— Poate v-ar prinde bine acum o ceaşcă de cafea foarte tare, fără zahăr.

Am dat din cap. A turnat cafeaua. Am băut din ea, aproape să mă înec la prima gură. Dar a doua sorbitură s-a dus mai uşor pe gât, iar când eram la a treia, Berocca a început să-mi ridice ceaţa de pe creier.

— Aţi avut o seară plăcută, domnule? m-a întrebat Gary.

I-am studiat faţa cu atenţie, întrebându-mă dacă mica javră slugarnică încerca să-mi spună ceva… dacă fusese pe verandă cu un binoclu, urmărindu-ne imitând pe plajă un cuplu de adolescenţi fraieri. Dar faţa lui nu trăda nimic. Nici a mea.

— Da, grozavă, am spus.

— Îmi pare rău că v-am trezit atât de devreme, dar — aşa cum aţi cerut — Gulfstreamul vă va duce la San Francisco în dimineaţa asta. V-ar deranja dacă v-aş spune pe scurt aranjamentele de călătorie?

— Dă-i bătaie… dar s-ar putea să trebuiască să le repeţi de câteva ori.

A schiţat un zâmbet şi a spus:

— Doamna Fleck ne-a zis că trebuie să fiţi la San Francisco până pe la patru după-amiază ca să vă întâlniţi cu fetiţa dumneavoastră după şcoală.

— Da, aşa e. Ce face doamna Fleck?

— La ora asta, e în drum spre New York.

Mi s-a părut că n-am auzit bine.

— Ce face?

— Se îndreaptă spre New York, domnule.

— Dar cum…?

— Aşa cum ajunge de obicei la New York, domnule. Cu unul dintre avioanele noastre. A părăsit azi-noapte insula. La scurtă vreme după ce v-aţi dus la culcare.

— Serios?

— Da. Serios.

— Oh!

— Totuşi, v-a lăsat un bilet, a spus el, scoţând un plic mic şi alb pe care era scris numele meu.

Am rezistat tentaţiei de a-l deschide şi l-am pus pur şi simplu pe perna de lângă mine.

— Mi-a mai cerut să fac toate aranjamentele pentru zborul dumneavoastră spre coastă. Deci, iată ce am organizat — în jur de nouă vă vom duce la Saffron, elicopterul vă va lua de acolo la zece treizeci până la Antigua, de unde Gulfstream-ul va pleca spre San Francisco la unsprezece şi cincisprezece. Pilotul m-a informat că zborul durează şapte ore şi patruzeci de minute, dar datorită decalajului de fus orar de patru ore, ar trebui să ajungeţi în jur de trei şi zece. Am aranjat să vă ia o limuzină de la aeroport şi să fie la dispoziţia dumneavoastră tot weekendul. Şi, cu urările noastre de bine, am aranjat şi un apartament pentru dumneavoastră şi fiica dumneavoastră la Mandarin Oriental.

— Asta-i mult prea extravagant din partea voastră.

— Puteţi să-i mulţumiţi doamnei Fleck — ea a stabilit asta.

— Am s-o fac.

— Şi încă ceva — în cele nouăzeci de minute cât o să staţi pe Saffron, domnul Fleck va fi nerăbdător să vă întâlnească.

— Poftim? am spus, simţindu-mi brusc mâinile reci şi umede.

— Domnul Fleck se va întâlni cu dumneavoastră la nouă.

— S-a întors pe insulă?

— Da, domnule. De fapt, a sosit aseară, târziu.

Grozav! m-am gândit. Pur şi simplu, grozav!

Şapte

În timp ce barca se îndrepta cu viteză spre Insula Saffron, nivelul neliniştii mele a început să crească. Fără îndoială că treaba asta avea legătură cu faptul că în sfârşit mă întâlneam cu tipul care mă făcuse să aştept şapte zile. Dar probabil avea o legătură şi cu faptul că, la sosirea acasă, gazda mea a descoperit că soţia şi oaspetele lui o întinseseră să-şi petreacă noaptea pe insula ei privată. Mai era şi mica problemă a îmbrăţişării mele cu Martha, pe plajă, cauzată de beţie. Faptul că ea se întorsese aseară târziu la Saffron ar fi risipit orice bănuială că am petrecut noaptea împreună, însă mă întrebam dacă nu

cumva cineva din personal ne văzuse sărutându-ne pe nisip şi îşi făcuse datoria de a-l informa pe Fleck că soţia şi oaspetele lui rejucau renumita îmbrăţişare Burt Lancaster/Deborah Kerr de la malul mării din *De aici spre eternitate* — o scenă pe care pasionatul de film Fleck o ştia al naibii de bine.

Tăiat!

M-am apucat de gratiile care împrejmuiau puntea vasului de croazieră şi mi-am spus să mă calmez. Mi-am reamintit că întotdeauna după mahmureală mă simt vulnerabil şi sunt înclinat spre închipuiri morbide. În marele şi cuprinzătorul catalog al tâmpeniilor sexuale, mozoleala la beţie pe o plajă era clasificată drept un delict minor. La naiba, mă întâlnisem cu ispita şi îi rezistasem! Aşa că felicită-te şi nu te mai autoflagela. Şi în timp ce faci asta, nu mai amâna inevitabilul şi deschide scrisoarea Marthei.

Exact asta am făcut. Era un bilet cu un scris ordonat, înghesuit. Pe faţa lui erau scrise următoarele versuri:

Pot străbate apele Amărăciunii –
Iazuri întregi de Amărăciune –
Sunt obişnuită cu asta –
Dar cel mai mic brânci al Bucuriei –
Îmi înfrânge pasul –
Şi mă împiedic — ameţită –
Nu las nicio Pietricică să zâmbească –
Era Noua Băutură –
Asta a fost tot!

Am întors biletul şi am citit:

Cred că ştii cine e poetul, David
Şi da, ai dreptate: în mod jalnic, sincronizarea e totul.
Ai grijă de tine,
Martha

Prima mea reacţie a fost: „Mă rog, putea să fie mult mai rău”. A doua mea reacţie a fost: „E minunată”. Iar a treia reacţie a fost: „Uită totul…”

Când vasul a acostat lângă Insula Soffron, Meg mi-a ieşit în întâmpinare. Îmi împachetase toate lucrurile, a spus ea, şi pregătise ca totul să fie încărcat în elicopter. Dar, dacă voiam să verific apartamentul înainte de plecare…

— Sunt sigur că ai găsit tot, am spus.

— Atunci, domnul Fleck vă aşteaptă în Sala Mare.

Am urmat-o pe doc, în casă şi pe coridor până la încăperea mare, ca

o catedrală. Înainte de a intra, am inspirat adânc, să mă liniştesc. Însă când am intrat, am constatat că sunt singur.

— Probabil că domnul Fleck a ieşit o clipă. Aş putea să vă aduc ceva de băut?

— Doar un pahar de Perrier, te rog.

Meg a ieşit, iar eu m-am instalat în acelaşi scaun care, după spusele Marthei, costa 4.200 de dolari. După aproximativ un minut m-am ridicat şi am început să mă plimb prin cameră, uitându-mă la ceas, spunându-mi că nu aveam de ce să mă îngrijorez fiindcă, la urma urmelor, tipul ăsta era un tip ca oricare altul. Deşi o fi fost el un tip cu mulţi bani, nimic din ce spunea sau făcea sau credea despre mine nu avea un impact asupra carierei mele. Mai la obiect, el trimisese după mine. *Eu* eram talentul. El era cumpărătorul. Dacă dorea ce vindeam eu, bine. Dacă nu, aveam să supravieţuiesc.

Au trecut două minute, apoi trei, apoi cinci. Apoi s-a întors Meg cu o tavă. Dar în loc de apa mea Perrier, pe tavă era un pahar înalt de suc de portocale, împodobit cu o crenguţă de ţelină.

— Ce e asta? am întrebat-o.

— E un Bloody Mary, domnule.

— Dar eu am comandat un pahar de Perrier.

— Da, dar domnul Fleck a considerat că ar trebui să beţi mai întâi un Bloody Mary.

— *Ce-a făcut?*

Brusc am auzit un glas de sus: anume, din balconul aflat deasupra acestei camere.

— M-am gândit că poate ai avea nevoie de Bloody Mary, a spus glasul încet, uşor ezitant.

După o clipă, am auzit paşi pe scara de oţel circulară care ducea la balcon. Philip Fleck a coborât încet treptele, onorându-mă cu un zâmbet. Sigur că îi ştiam chipul din nenumăratele fotografii din presă, dar ce m-a surprins la început a fost statura lui scundă şi îndesată. Nu putea să aibă mai mult de un metru cincizeci, avea părul şaten-deschis, grizonant şi o faţă de copil, care trăda toate semnele unui consum exagerat de carbohidraţi. Nu aş putea spune că era gras — dar era categoric corpolent. Era îmbrăcat ca un tânăr din lumea bună — o cămaşă de un albastru decolorat, închisă cu nasturi, purtată peste o pereche de pantaloni de doc cafenii, prespălaţi, şi avea în picioare pantofi sport, albi, firma Converse. Deşi, chipurile, tocmai petrecuse o săptămână pe un vas de pescuit sub un soare caraibian pârjolitor, era surprinzător de alb, ceea ce m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva era unul dintre acei obsedaţi de cancerul de piele care se tem că melanoamele stau la pândă chiar în spatele celei mai slabe închideri la culoare a pigmentului lor.

Mi-a întins mâna. Am luat-o. Strânsoarea lui era moale, lipsită de

forţă — strânsoarea omului căruia nu-i pasă dacă îţi place sau nu impresia pe care o face.

— Tu trebuie să fii David, a spus el.

— Eu sunt.

— Atunci, din ce am auzit, un Bloody Mary este clar în ordine.

— Zău? Şi ce anume ai auzit?

— Am auzit de la soţia mea că aseară aţi tras o băută pe cinste.

S-a uitat spre mine, dar nu direct la mine, de parcă ar fi fost niţeluş miop şi nu putea să-şi focalizeze privirea pe un obiect din apropiere.

— Am auzit bine?

Mi-am ales cu grijă cuvintele.

— A fost o seară cu puţină pileală, am spus.

— Puţină pileală, a zis el, cu glasul tot blând şi chiar şovăielnic. Ce frumoasă exprimare! însă dată fiind „puţina pileală" de aseară…

A arătat spre Meg şi băutura de pe tavă. O parte din mine a vrut să refuze. Dar cealaltă parte mi-a spus să intru în joc… mai ales că într-adevăr simţeam brusc nevoia unui leac împotriva mahmurelii.

Aşa că am luat de pe tavă paharul cu Bloody Mary, l-am ridicat în direcţia lui Fleck, şi l-am dat pe gât dintr-o înghiţitură. Apoi l-am pus la loc pe tavă şi i-am zâmbit lui Fleck direct.

— E clar că ţi-a fost sete. Încă unul, poate?

— Nu, mersi. Unul a mers la fix.

I-a făcut un semn cu capul lui Meg şi ea s-a retras. M-a invitat cu un gest să iau loc în scaunul Eames. El s-a aşezat pe canapea, vizavi de mine, însă astfel încât să nu trebuiască să se uite la mine, ci să poată vorbi în diagonală, care era şi direcţia celui mai apropiat perete.

— Aşadar… a spus el încet… o întrebare pentru tine…

— Dă-i drumu'! am zis.

— Crezi că soţia mea e alcoolică?

Oh, Doamne…

— N-am de unde să ştiu.

— Dar ai petrecut două seri bând cu ea.

— Da, e adevărat.

— Şi în ambele dăţi a băut vârtos.

— Dar şi eu.

— Deci şi tu eşti alcoolic?

— Domnule Fleck…

— Poţi să-mi spui Philip. Şi trebuie să ştii că Martha a vorbit foarte frumos despre tine. Ia aminte — la momentul respectiv era foarte ameţită. Dar asta face parte din farmecul Marthei, nu eşti de acord?

N-am spus nimic. Fiindcă nu ştiam ce dracu' să spun.

Iar Fleck s-a mulţumit să lase să se aştearnă între noi o tăcere stânjenitoare, care a durat aproape un minut şi pe care, în cele din urmă, am rupt-o.

— Cum a fost la pescuit? am întrebat.
— La pescuit? N-am fost la pescuit.
— N-ai fost?
— Nu.
— Dar mie mi s-a spus…
— Ai fost greşit informat.
— Aha. Păi dacă n-ai fost la pescuit…?
— Am fost în altă parte. La Sao Paulo, mai precis.
— Cu afaceri?
— Nimeni nu se duce la Sao Paulo de plăcere.
— Corect.

Conversaţia a stagnat din nou. Fleck s-a uitat din nou lung la peretele opus.

În cele din urmă, după alt minut de tăcere care părea să nu se mai termine, a vorbit.

— Aşadar… ai vrut să vorbeşti cu mine, a zis el.
— Eu?
— Aşa mi s-a spus.
— Dar… *tu* m-ai invitat aici.
— Eu?
— Categoric.
— Oh! Bine.
— Adică, credeam că tu vrei să vorbeşti cu mine.
— Despre ce?
— Despre scenariu.
— Care scenariu?
— Scenariul pe care l-am scris.
— Scrii scenarii?
— Încerci să fii amuzant?
— Vorbesc ca şi cum aş încerca să fiu amuzant?
— Nu — vorbeşti ca şi cum ai încerca să te joci cu mine.
— Şi cam ce fel de joc ar fi?
— Ştii de ce mă aflu aici.
— Mai spune-mi o dată…
— Las-o baltă, am zis, ridicându-mă.
— Poftim?
— Am spus — las-o baltă…
— De ce ai spus asta?
— Fiindcă mă faci să-mi pierd timpul de pomană.
— Eşti supărat?
— Nu — plec şi gata.
— Am făcut eu ceva ce nu trebuia?
— N-am să marşez la asta.
— Dar dacă am făcut ceva rău…

— Discuţia asta e închisă. La revedere.

Şi m-am îndreptat spre uşă. Dar glasul lui Fleck m-a oprit.

— David…

— Poftim? am spus, răsucindu-mă pe călcâie.

Fleck se uita acum direct la mine, cu un zâmbet mare şi ştrengăresc pe faţă, ţinând în mâna dreaptă un exemplar al scenariului meu.

— Plasă! a spus el.

Şi cum nu m-am luminat imediat la faţă, zâmbind cu gura până la urechi ca pentru a spune *vai, ce glumă bună!*, a zis:

— Sper că nu eşti prea supărat pe mine, acum.

— După ce am aşteptat aici o săptămână, domnule Fleck…

M-a întrerupt.

— Ai dreptate, ai dreptate — şi, pentru asta, scuzele mele. Dar, hei, ce înseamnă o mică farsă între colegi?

— Suntem colegi?

— Eu aşa sper. Fiindcă, în ceea ce mă priveşte, vreau să fac un film după scenariul ăsta.

— Serios? am spus, căutând să par neutru.

— Cred că ce ai făcut în noua versiune este absolut remarcabil. Fiindcă e ca un film cu jafuri fără nicio noimă cu un adevărat substrat politic riguros. Iar ce insinuezi tu de fapt este starea proastă de lucruri proprie consumului lipsit de controlul statului; o tară care a devenit o parte importantă, definitorie a vieţii americane contemporane.

Asta era ceva nou pentru mine, dar dacă am învăţat un lucru despre meseria scrisului, acela e următorul: când un regizor începe să-ţi povestească entuziasmat despre ce e vorba în filmul tău, totdeauna e bine să dai din cap cu înţelepciune în semn că eşti de acord… chiar dacă îţi spui că bate câmpii.

— Sigur, am zis, înainte de orice, e un film de gen…

— Categoric, a spus Fleck, făcându-mi semn să mă aşez la loc în scaunul Eames. Dar el subminează genul — aşa cum Jean-Pierre Melville a redefinit legenda existenţială a ucigaşului plătit în *Le Samourai*.

Legenda existenţială a ucigaşului plătit? Haida de!

— Totuşi, în esenţă, e despre doi tipi din Chicago, care vor să jefuiască o bancă.

— Şi chiar ştiu să filmez acel jaf de bancă.

În următoarea jumătate de oră mi-a explicat cadru cu cadru cum ar filma jefuirea băncii (folosind o cameră fixă şi film color granular, nefolosit, pentru a da senzaţia de film făcut cu adevărat cu cap). Apoi a vorbit despre distribuţie.

— Vreau numai necunoscuţi. Iar pentru rolurile principale, mă gândesc la aceşti doi actori uimitori pe care i-am văzut anul trecut la Ansamblul Berlinez…

— Cum stau cu engleza? am întrebat.

— La asta putem lucra, a spus el.

Aş fi putut să vorbesc despre mica problemă de credibilitate cauzată de faptul că doi nemţi cu accent puternic interpretează doi veterani cărunţi din Vietnam, dar mi-am ţinut gura. Pe parcursul monologului său epic, a spus că se gândea să aloce filmului un buget de 40 de milioane de dolari — o sumă absurdă pentru un presupus film făcut prin metode neobişnuite. Dar cine eram eu să contest felul în care voia să-şi toace banii? Şi mi-am adus aminte ce îmi spusese Alison înainte de a veni aici.

„Sunt sigură că pot să storc de la el o grămadă de bani. De data asta am să-i forţez mâna, David: ori, ori. Un milion bătut pe muchie. Şi îţi promit că îl va da. Deoarece, cu toate că amândoi ştim că înregistrarea scenariului tău pe numele lui a fost o linguşeală, tot n-o să vrea să fie făcută publică. Şi fără ca măcar să cerem, va plăti gras ca să păstrăm secretul."

Chiar începeam să cedez niţel în faţa zelului său; mă făcea să mă simt de parcă nu scrisesem un simplu scenariu amuzant, ci unul dintre marile documente umane definitorii ale epocii. Martha avea dreptate — atunci când Fleck voia ceva, îl urmărea cu o fervoare totală. Dar mi-am adus aminte şi că spusese că odată ce el obţinea ce voia, nu-l mai interesa. Şi încă eram cam năucit de felul în care încercase să mă întoarcă pe dos la începutul conversaţiei noastre — deşi, spre cinstea lui, nu îşi dusese la capăt discursul şi îşi ceruse scuze că mă trăsese în piept.

— Din păcate, am un obicei prost, a spus el. Când mă întâlnesc cu cineva pentru prima dată, îmi place să-l prind pe picior greşit niţeluş… doar ca să văd cum reacţionează.

— Şi am trecut testul?

— Cu zece plus. Martha mi-a spus că eşti un actor de superclasă — şi ea se pricepe la scriitori. Îţi mulţumesc încă o dată că ai petrecut atâta vreme cu ea în ultimele zile. E o mare admiratoare a ta, şi sunt sigur că i-a făcut mare plăcere faptul că a avut prilejul să stea de vorbă cu tine pe îndelete.

Ca să nu mai spun de joaca de-a sărutatul cu mine, implicând poeziile lui Emily Dickinson. Dar faţa lui Fleck nu trăda că ar fi avut cunoştinţă de astfel de evenimente. Oricum (mi-am spus), erau despărţiţi neoficial. Probabil că el avea amante în fiecare din multele lui porturi de escală. Aşa că ce dacă afla că mă mozolisem cu nevastă-sa? îi plăcea la nebunie scenariul meu. Dacă ţinea morţiş să-şi aplice ideile aiurite, aveam să-mi retrag numele de pe genericul filmului… după ce încasam cecul de la el.

Dar înainte de a continua să discutăm pe tema soţiei lui, m-am hotărât să schimb subiectul.

— Voiam să-ţi mulţumesc că mi-ai făcut cunoştinţă cu Salo al lui

Pasolini, am spus. Putea să fie cea mai neplăcută primă întâlnire cu un film din toate timpurile, dar este un film pe cinste, pe care sigur nu ţi-l scoţi uşor din minte.

— Pentru mine este, fără doar şi poate, cel mai grozav film făcut de la război încoace. Nu eşti de acord?

— Asta-i o afirmaţie tare…

— … şi am să-ţi spun de ce merită lauda asta. Pentru că tratează chestiunea de primă însemnătate a ultimului secol… şi anume nevoia de a exercita controlul absolut asupra altora.

— Nu cred că asta a fost preocuparea secolului douăzeci.

— Adevărat — dar, în ultimul secol, am făcut un salt mare înainte în ceea ce priveşte controlul oamenilor… am folosit puterea tehnologiei pentru a stabili hegemonia totală asupra altora. Lagărele de concentrare germane, de exemplu, au fost primul şi cel mai elocvent exemplu de moarte hipertehnologizată, căci ele au creat un aparat extrem de eficient de exterminare a oamenilor. Şi bomba atomică a fost un triumf al controlului asupra oamenilor, nu doar prin capacitatea ei de a declanşa fără părtinire distrugerea în masă, ci şi ca unealtă politică. Să recunoaştem că toţi am adus în Războiul Rece aparatul Securităţii Secrete a statului, mulţumită ameninţării bombei… şi el a pus la dispoziţia guvernelor din ambele tabere puternic divizate ideologic mijloacele perfecte de a ţine în frâu gloata, dându-le totodată motivul de a înfiinţa o vastă reţea de spionaj pentru a înăbuşi disidenţa. Bineînţeles că acum avem vastele posibilităţi informaţionale necesare unui control şi mai mare asupra indivizilor. Exact cum societăţile occidentale folosesc consumul — şi nesfârşitul ciclu al achiziţionării — ca mijloc de a da permanent populaţiei o preocupare, de a o ţine în frâu.

— Dar ce legătură are asta cu *Salo*?

— E simplu, zău — Pasolini a arătat fascismul în cea mai pură formă pretehnologică a lui: credinţa că ai dreptul, *privilegiul,* de a exercita controlul total asupra altei fiinţe până în punctul de a-i nega demnitatea şi drepturile umane fundamentale; s-o deposedezi de personalitate şi să o tratezi ca pe un obiect cu utilitate practică, de care te descotoroseşti când nu-ţi mai trebuie. Aristocraţii dementi din film au fost înlocuiţi acum de puteri mai mari: guverne, corporaţii, bănci de date. Dar trăim într-o lume în care impulsul de a domina alt individ este una dintre motivaţiile de frunte ale omului. Toţi vrem să le impunem celorlalţi concepţia noastră despre lume, nu-i aşa?

— Presupun că da… dar care-i legătura dintre această întreagă, ăă, *disertaţie* şi filmul meu… al nostru… cu jafuri?

S-a uitat la mine şi a zâmbit cu zâmbetul omului care e pe cale să împărtăşească o sugestie fantastică, foarte originală, şi nu aştepta decât momentul potrivit să mi-o dezvăluie brusc.

— Să zicem… şi asta e doar o sugestie, dar una la care vreau să te gândeşti serios… să zicem că cei doi veterani din Vietnam ai noştri reuşesc să jefuiască o bancă, dar pe urmă fac greşeala de a deveni cam lacomi şi hotărăsc să pună mâna pe bănetul unui miliardar ultrasecretos.

Oare cine o fi ăla? m-am gândit. Dar Fleck nu mi-a aruncat un zâmbet autoironie. A vorbit mai departe.

— Oricum, a continuat el, să zicem că acest miliardar trăieşte într-o fortăreaţă din vârf de deal din nordul Californiei… şi are una dintre cele mai mari colecţii de artă particulare din Statele Unite, pe care tipii noştri s-au hotărât s-o şterpelească. Dar, când în cele din urmă, intră prin efracţie în citadela acestui tip, sunt imediat luaţi prizonieri de plutonul lui de gărzi înarmate. Şi descoperă că el a înfiinţat o societate libertină pentru sine şi un grup de amici de-ai lui — cu propriii sclavi pentru sex, atât bărbaţi, cât şi femei. De îndată ce sunt capturaţi, cei doi tipi ai noştri devin şi ei sclavi… dar încep imediat să urzească un mod de a se elibera pe ei şi pe toţi ceilalţi din acest regim draconic.

S-a oprit şi mi-a zâmbit.

— Ce părere ai? m-a întrebat.

Ai grijă acum. Nu vrei să te vadă cutremurându-te.

— Păi, am zis, e puţin ca şi cum Greu de ucis dă piept cu marchizul de Sade. O întrebare, totuşi: cei doi tipi ai noştri scapă cu viaţă?

— Contează?

— Sigur că da… dacă vrei ca filmul ăsta să fie întru câtva comercial. Adică, dat fiind că te gândeşti să cheltuieşti 40 de milioane de dolari, o să vrei ca el să se adreseze mulţimii care merge la multiplex. Ceea ce înseamnă că ea o să trebuiască să aibă pe cineva cu care să ţină. Ceea ce înseamnă că unul dintre veterani pleacă de acolo după ce i-a lichidat pe toţi băieţii răi…

— Şi cu prietenul lui ce se întâmplă? a întrebat Fleck, cu glasul brusc răspicat.

— Lasă-l să moară eroic… şi, preferabil, de mâna miliardarului dement. Ceea ce, desigur, face ca personajul Bruce Willis să-i poarte şi mai multă pică celui care l-a luat în captivitate. La sfârşitul filmului, după ce îi lichidează toţi favoriţii şi slugile, Willis şi miliardarul se înfruntă, în sfârşit. Fireşte, Willis trebuie să plece din ruinele conacului cu o puicuţă la braţ… de preferinţă una dintre sclavele pentru sex, pe care a eliberat-o. Genericul curge. Şi ai o premieră în weekend garantată de 20 de milioane de dolari.

Pauză lungă. Philip Fleck şi-a ţuguiat buzele.

— Nu-mi place asta, a spus el. Nu-mi place deloc.

— Nici mie. Dar nu asta-i ideea.

— Care-i ideea, atunci?

— Dacă vrei să transformi acest film cu jafuri într-un film cu doi tipi care sunt capturaţi de un nebun bogat, şi vrei şi ca filmul să aducă bani, atunci o să trebuiască să joci după anumite reguli importante de la Hollywood.

— Dar ăsta nu e filmul pe care l-ai scris tu, a spus el, cu o notă de supărare în glas.

— Mie-mi spui? am replicat. După cum bine ştii, filmul pe care l-am scris eu — *şi l-am rescris* — este o comedie neagră, amuzantă, uşor periculoasă stil Robert Altman; genul care li s-ar potrivi perfect lui Elliot Gould şi Donald Sutherland în rolurile bătrânilor veterani din Vietnam. Ce propui tu…

— Şi ce propun eu e negru şi periculos, m-a întrerupt el. Nu vreau să fac un rahat de duzină. Vreau să reinterpretez Salo într-un context american din secolul douăzeci şi unu.

— La ce te referi când spui „reinterpretez”?

— Adică… momesc publicul să creadă că se uită la un film cu jafuri convenţional, şi apoi… *bam!*… îl arunc în cea mai neagră inimă a întunericului imaginabilă.

L-am studiat cu atenţie pe Fleck. Nu era ironic, nici prefăcut şi nici măcar visător. Tipul era cât se poate de serios.

— Defineşte ce înţelegi tu prin „inima întunericului”, am spus.

A dat din umeri.

— Ai văzut *Salo*, a zis. Ce aş urmări eu este aceeaşi cruzime extremă… împingerea până la extrem a limitelor gustului şi toleranţei publicului spectator.

— Cum ar fi, să zicem, banchetul excrementelor umane…?

— Mă rog, fireşte, n-am vrea să-l imităm fidel pe Pasolini…

— Bineînţeles că *n-am* vrea…

— Dar sunt de părere că ar trebui să fie un soi de degradare cumplită care să implice materii fecale. Fiindcă nimic nu e mai primitiv şi mai animalic ca rahatul, nu-i aşa?

— Cu asta sigur aş fi de acord, am spus.

Tot aşteptam să-mi spună iar *Plasă!*, şi să mă facă să mă simt prost că mă prinsese pe picior greşit a doua oară. Dar el era extrem de serios. Aşa că am spus:

— Dar ştii că dacă, să zicem, chiar arăţi un tip că (. Hi du-se pe podea, nu doar că filmul nu o să fie trecut pe lista celor cu succes la public… s-ar putea nici să nu obţină autorizaţia de difuzare.

— Oh, aş face eu să fie difuzat, a replicat el.

Adevărat… fiindcă putea să obţină orice cu bani. Tot aşa cum putea şi să arunce 40 de milioane de dolari pe alt proiect extremist. Tipul putea să facă orice dorea fiindcă banii lui îl scuteau de grijile obişnuite privind scoaterea unui pro fit pe un film (nemaivorbind de difuzarea pe scară largă a afurisitului de film).

— Să ştii, totuşi, că genul de film pe care îl propui va rula doar la Paris sau poate într-un cinematograf care difuzează filme străine din Helsinki, unde rata sinuciderilor este mare…

Fleck s-a încordat puţin.

— Asta-i o glumă, aşa-i?

— Da. Glumeam. Tot ce spun eu e…

— Ştiu ce spui tu. Şi îmi dau seama că propunerea meu e radicală. Dar dacă cineva ca mine — date fiind resurse le pe care le am la dispoziţie — nu ar risca, cum ar mai pro gresa arta? Recunoaşte că întotdeauna elita înstărită a fost cea care a finanţat arta de avangardă. Eu pur şi simplu mă finanţez singur. Iar dacă restul lumii alege să arunce cu noroi în ce am făcut, n-are decât. Atât timp cât nu e ignorat…

— Ca primul tău film, vrei să spui? m-am auzit zicând.

Fleck s-a încordat iar, apoi s-a uitat urât la mine, într-un fel care îl făcea să pară jignit şi periculos totodată. Na! Tm mai dădusem cu băţu-n baltă… într-un mare fel. Aşa că i-am zis repede:

— Nu, desigur, ăla nu merita un astfel de tratament Şi mă îndoiesc că ce propui acum — cu scenariul nostru .11 fi ignorat. S-ar putea ca imediat Coaliţia Creştină să dea Im imaginilor cu chipul tău, dar sunt sigur că filmului i s-ar acorda atenţie! în stil mare.

Acum zâmbea el, iar eu eram uşurat. Apoi a atins un buton de pe masă. Meg a sosit în câteva secunde. Fleck i-a cerut o sticlă de şampanie.

— Cred că ar trebui să toastăm pentru colaborarea noastră.

— Colaborăm la asta?

— Aşa presupun. Adică, te interesează să continui munca la proiect, nu-i aşa?

— Depinde…

— De ce?

— De chestiile obişnuite: de programul meu şi respectiv al tău, de alte obligaţii profesionale ale mele, de termenii contractului pe care oamenii tăi îl elaborează cu oamenii mei. Şi mai e problema banilor.

— Banii n-ar fi o problemă.

— Banii sunt *întotdeauna* o problemă în industria filmului.

— Nu şi în cazul meu. Spune care e preţul tău.

— Poftim?

— Spune care e preţul tău. Spune-mi cât ai vrea ca să rescrii scenariul.

— Asta e un domeniu de care chiar nu m-am ocupat niciodată. Va trebui să discuţi cu agentul meu…

— Am să repet, David: *Spune care e preţul tău.*

Am inspirat adânc, agitat.

— Vorbeşti despre o singură rescriere potrivit indicaţiilor tale

precise?

— Două ciorne şi o finisare.

— Atunci îmi ceri un efort de durată.

— Şi sunt sigur că mă vei taxa corespunzător.

— Şi vorbim despre scenariul tău „Salo din Napa Valley”?

Un zâmbet slab, rigid.

— Cred că i s-ar putea spune şi aşa, a răspuns el. Aşadar… preţul, te rog.

Fără să clipesc, am spus:

— 2,5 milioane de dolari.

Şi-a studiat unghiile. Şi a spus:

— S-a făcut.

Acum am tresărit.

— Eşti sigur?

— Aşa rămâne. Deci, ne punem pe treabă?

— Păi… ăă… de obicei nu încep să lucrez până se semnează un contract. Şi trebuie să discut pe îndelete cu agentul meu.

— Despre ce să discuţi? Ai spus un preţ. L-am acceptat. Să trecem la treabă.

— Acum?

— Da — în clipa asta.

Dar de acum într-o oră trebuie să fiu la bordul unuia dintre avioanele tale particulare, îndreptându-mă spre vest ca să-mi văd fiica; un weekend împreună pe care nu pot (şi nu vreau) să-l ratez.

— Păi, ştiu că agentul meu e plecat acum din oraş…

— Dar sigur putem să-i dăm de urmă. Iar dacă nu, tot am să aranjez ca jumătate din cele 2,5 milioane de dolari să fie transferată în contul tău bancar în după-amiaza asta.

— E incredibil de generos — şi onorabil — din partea ta. Dar nu asta-i problema, de fapt. Treaba e că am o obligaţie familială pe coastă.

— E ceva vital?

— Nu, dar dacă nu mă duc, fiica mea chiar o să se supere, iar fosta mea soţie se va folosi de absenţa mea de la întâlnire pentru a mă jupui legal.

— Dă-o-n mă-sa! a spus el.

— Nu-i chiar atât de uşor.

— Ba da, este. Oricum, cu 2,5 milioane de dolari poţi să-ţi asiguri asistenţă juridică berechet.

— Dar aici e vorba şi de un copil.

— O să supravieţuiască.

Poate. Dar s-ar putea ca eu să nu fiu în stare să fac faţă vinovăţiei.

— Uite ce propun eu, am spus. Lasă-mă să plec acum la San Francisco şi luni dimineaţă, la prima oră, am să fiu aici.

A început să-şi privească iar cu atenţie unghiile.

— N-am să fiu eu aici, a zis.

— Păi atunci, ne-am putea întâlni acolo unde eşti.

— Săptămâna viitoare e imposibil.

— Ce zici de săptămâna ailaltă? am întrebat şi, imediat, am regretat.

Fiindcă încălcasem Regula Numărul Unu a Scrisului pentru Filme: părusem mult prea nerăbdător… lucru care, la rândul lui, însemna că părea să am nevoie de lucru sau chiar voiam banii. Ceea ce era adevărat — însă la Hollywood (şi mai ales în preajma unui tip abil ca Fleck) trebuia să te porţi ca şi cum puteai să trăieşti fără contractul de milioane de dolari. Era foarte important să iei o poză de autocontrol şi să nu recunoşti niciodată că te îndoieşti sau (grozăvia grozăviilor) că ai de fapt nevoie de altcineva. Dar cum aş fi putut eu să rezist la cecul absurd… mai ales când mai şi aveam s-o pun pe Alison să redacteze contractul astfel încât să n-am nicio problemă să-mi scot numele de pe scenariu şi, ulterior, să pot nega că am avut cunoştinţă de faptul că, obsedat de fecale cum era, Fleck făcuse modificări scenariului meu original, denaturându-l?

Treaba era că şi Fleck îşi dăduse seama acum că mă pusese într-o dilemă: să rămân în weekend şi să rescriu scenariul în baza unui contract de 2,5 milioane de dolari sau să plec şi…

— Din păcate, ăsta e singurul weekend liber pe care îl am, a spus el pe un ton sec. Şi, ca s-o spun pe şleau, atitudinea ta mă cam dezamăgeşte, David. Adică, ai venit aici ca să lucrezi cu mine, nu-i aşa?

Am adoptat un ton calm, echilibrat.

— Philip… să mai lămurim o dată lucrurile. M-ai adus aici ca să discutăm despre scenariul meu. M-ai şi făcut să aştept şapte zile… o săptămână întreagă în care am fi putut lucra mult la scenariu. În loc de asta…

— Chiar ai aşteptat aici şapte zile?

Oh, Doamne! Iarăşi intrăm în Zona Crepusculară!

— Nu asta ţi-am spus la începutul conversaţiei noastre? am zis.

— Atunci de ce nu mi-a spus nimeni?

— Habar n-am, Philip. Dar eu sigur am fost făcut să cred că ştii că fac bătături în tălpi aşteptându-te aici.

— Scuze, a spus el, dintr-odată iarăşi vag şi distant. N-am avut idee de asta…

Ce mincinos! Nu-mi venea să cred ce talent avea să se detaşeze brusc şi să se poarte de parcă avea un lapsus sau o amnezie ciudată… într-atât încât era străin chiar şi de prezenţa mea. Era ca şi cum te excludea brusc din mintea lui odată ce spuneai (sau făceai) ceva care nu se potrivea cu planul lui sau cu concepţia lui despre lume. De cum

se întâmpla asta, apăsa un buton mental pentru *ştergere*, şi erai expediat la tomberonul marcat „niciunde”.

— Ei bine… a spus el, uitându-se la ceas. Am terminat aici?

— Tu hotărăşti asta.

S-a ridicat.

— Am terminat. Mai ai ceva să-mi spui?

Da — că eşti un dobitoc şi jumătate.

— Cred că următoarea mutare este a ta, am spus. Ai pe foaie numele şi telefonul agentului meu. Continui bucuros să rescriu scenariul în condiţiile discutate de noi. Întrucât abia peste două luni încep să lucrez la următoarea serie pentru *Cum să te vinzi*, acum e un moment bun să mă ocup de ce vrei tu să fac. Dar, încă o dată, e decizia ta.

— Bine, bine, a spus el, uitându-se peste umărul meu la unul dintre slujbaşii lui care ţinea în mână un telefon mobil, făcându-i semn în tăcere că trebuia să răspundă. Ascultă… îţi mulţumesc că ai venit. Sper că această venire ţi-a fost de folos.

— Oh, categoric! am spus, cu o notă clară de sarcasm în glas. Mi-a fost *foarte* de folos.

Mi-a aruncat o privire întrebătoare.

— Eşti sarcastic?

— Câtuşi de puţin, am spus, şi mai sarcastic.

— Ştii care e problema ta, David?

— Luminează-mă.

— Nu ştii de glumă, aşa-i?

A zâmbit brusc, a *Plasă!*

— Adică, *vrei* să lucrezi cu mine? am întrebat.

— Categoric. Iar dacă asta înseamnă să aştept o lună, fie.

— Cum spuneam, pot să încep oricând…

— Atunci să-i lăsăm pe oamenii mei să stea de vorbă cu ai tăi şi odată ce toate problemele contractuale sunt puse în ordine, vom aranja un weekend liber undeva, în care să dezbatem pe larg întreaga rescriere. E bine aşa?

— Da, grozav, am spus, nemaiştiind ce să cred.

— Păi, dacă tu eşti mulţumit, şi eu sunt mulţumit, a zis el, scuturându-mi mâna. Mă bucur că o să lucrez cu tine. Şi chiar cred că o să ieşim cu ceva realmente original. Ceva ce nu se uită repede.

— Sunt sigur.

M-a bătut pe umăr.

— Drum bun, prietene.

Şi dus a fost.

Meg — care stătea tăcută într-un colţ — a făcut un pas înainte şi a spus:

— Elicopterul vă aşteaptă, domnule. Vă mai pot ajuta cu ceva

înainte să plecaţi?

— Cu absolut nimic, am răspuns, dar pe urmă i-am mulţumit că a avut grijă de mine.

— Sper că timpul petrecut aici v-a fost de folos, a zis ea cu un zâmbet fugar.

Elicopterul m-a dus la Antigua. Gulfstreamul m-a dus la San Francisco. Am aterizat exact la trei după-amiaza. Aşa cum mi se promisese, mă aştepta o limuzină care m-a dus în Sausalito, acasă la Lucy. Caitlin a venit în fugă pe cărare şi s-a aruncat în braţele mele. Mama ei a ieşit din casă, uitându-se urât la mine, uitându-se urât la limuzină.

— Vrei să ne impresionezi? a întrebat ea, întinzându-mi geanta cu bagajul de weekend al lui Caitlin.

— Când am fost eu în stare să te impresionez, Lucy? am întrebat.

Caitlin se uita neliniştită la noi, implorându-ne din ochi să nu începem. Aşa că am condus-o la limuzină, am informat-o pe Lucy că ne întoarcem duminică după-amiază la şase şi apoi i-am spus şoferului să ne ducă la Mandarin.

— De ce ai maşina asta mare? m-a întrebat Caitlin în timp ce treceam podul şi intram în San Francisco.

— Cineva căruia îi place cum scriu mi-a dat-o pentru weekendul ăsta.

— Vei putea să o păstrezi?

— Nu — dar putem să profităm la maximum de ea în weekendul ăsta.

Caitlin a fost foarte încântată de apartamentul luxos, de la ultimul etaj, de la Mandarin Oriental. La fel şi eu. De la ferestrele lui se vedeau golful şi cele două poduri, centrul care se profila lucios în zare, întreaga întindere spectaculoasă a oraşului. În timp ce stăteam cu nasul lipit de ferestrele mari ale apartamentului şi ne uitam afară, Caitlin m-a întrebat:

— Putem să stăm aici în fiecare weekend în care vii la mine?

— Din păcate, ăsta e o excepţie.

— Tot bogătaşul?

— Chiar el.

— Dar dacă o să te placă în continuare… a spus ea, cu speranţă.

Am râs.

— În viaţă nu e aşa, am zis, vrând să adaug: *Mai ales în industria filmului.*

Caitlin nu a vrut să iasă seara în oraş: era foarte mulţumită de cameră şi de privelişte. Aşa că am comandat masa în cameră. În timp ce aşteptam să sosească, a sunat telefonul — şi am auzit un glas pe care nu-l mai auzisem de mai mult de o săptămână.

— Cum e în vacanţă? a întrebat Bobby Barra.

— Măi, ce surpriză plăcută! am spus. Eşti tot la New York?

— Da — tot mă mai străduiesc să salvez afurisita asta de ofertă publică iniţială. Dar e ca şi cum ai încerca să pui un leucoplast pe o venă jugulară tăiată.

— Frumoasă imagine, Bobby. Şi dă-mi voie să ghicesc cum ai aflat că sunt aici.

— Da — mi-au spus oamenii lui Philip. Dar am vorbit şi cu Omul. Şi trebuie să-ţi spun, băiete, că i-ai plăcut la nebunie.

— Zău?

— Hei, ce-i cu tonul ăsta ironic?

— M-a făcut să aştept o săptămână, Bobby. O săptămână. Apoi a apărut cu o oră înainte să plec, şi mai întâi s-a prefăcut că nici nu mă cunoaşte, apoi că vrea să lucreze cu mine, şi pe urmă a încercat să mă păcălească în multe alte feluri. M-a şicanat în fel şi chip şi nu mi-a plăcut.

— Ce pot să spun? între noi fie vorba, e cam diliu. Există dăţi când cred că tipul e Planul Nouă din spaţiul cosmic. Dar e şi un diliu care valorează 20 de miliarde de dolari, şi mi-a spus că vrea cu adevărat să facă filmul ăsta cu tine…

— Are nişte idei de rahat, să ştii, am spus, întrerupându-l. De fapt, e chiar obsedat de rahat.

— Şi ce? Adică, rahatul are integritatea lui, corect? Mai ales când vine cu o etichetă de preţ cu şapte cifre. Aşa că nu te mai gândi la proastele obiceiuri ale tipului, bucură-te de Mandarin, distrează-te cu fiica ta şi spune-i agentului ăluia al tău să aştepte săptămâna viitoare un telefon de la oamenii lui Fleck.

Dar când duminică noaptea m-am întors în L.A. Şi i-am povestit lui Sally toată tărăşenia, ea a spus că, după părerea ei, nu aveam nici cea mai mică şansă să mai primesc vreo veste de la el.

— S-a jucat cu tine de parcă ai fi fost un moft. Dar măcar te-ai ales cu ceva — te-ai bronzat. Ai mai cunoscut pe cineva pe insulă?

Am hotărât că e mai bine să nu pomenesc de seara petrecută cu doamna Fleck, aşa că am spus că nu, şi apoi am schimbat subiectul revenind la ceea ce voia Sally să revină — şi anume la faptul că gestionase cu succes criza Stu Barker… Transformându-l într-o săptămână pe adversarul de odinioară în marele ei aliat şi protector. De fapt, o susţinea într-atât încât îi dădea mână liberă privitor la grila de toamnă a emisiunilor difuzate la ora de maximă audienţă, şi făcea cunoscut în cercurile înalte de la Fox că *ea* era acum persoana importantă care trebuia urmărită.

Oh, şi undeva pe la mijlocul eroicei ei relatări a celei mai recente cuceriri profesionale, a făcut menţiunea că i-a fost dor de mine şi că mă iubeşte la nebunie. Am sărutat-o şi i-am spus exact aceleaşi lucruri.

— Fiecare om are momentul lui, a spus ea. Asta e al nostru.

Şi, într-un fel, a avut dreptate. Pentru că, spre imensa mea uimire, avocatul lui Fleck a sunat-o după o săptămână pe Alison pentru a discuta termenii şi condiţiile contractului. Totul a fost foarte practic şi la obiect. Nu a existat nicio dispută privitor la cele 2,5 milioane de dolari pentru serviciile mele. Nu a existat nicio dispută legată de clauza care îmi permitea să-mi scot numele de pe scenariu.

Alison a spus:

— Recunoaşte că un contract de două virgulă cinci milioane ar lăsa pe oricine cu gura căscată şi l-ar face să saliveze… pe mine, mai ales. Dar dacă o să meargă înainte cu toate fanteziile lui cu excremente sub nicio formă n-o să vrem ca numele nostru să fie legat de soiul ăsta de nebunie… de aceea am insistat asupra acestei clauze „ia banii şi fugi”.

— Crezi că-s nebun să mă bag în asta? am întrebat-o.

— Din ce mi-ai povestit, tipul e cam dus cu pluta. Dar atâta vreme cât ştii asta — şi atâta vreme cât te-am prevăzut cu o paraşută contractuală — preţul e corect. Totuşi, ar fi bine să mergi pe burtă cu slujba asta câteva săptămâni, maximum, fiindcă n-am nicio îndoială că eşti pe cale să fii şi mai solicitat din punct de vedere profesional.

Bineînţeles că Alison a avut dreptate. Când, după o lună, al doilea sezon din *Cum să te vinzi* a apărut pe micul ecran, a avut imediat un succes colosal.

„Dacă cele două episoade de deschidere dovedesc ceva, acel lucru este că David Armitage nu e doar o speranţă”, scria *Nerv York Times*. „Scenariile lui inteligent structurate, incisive şi caustice pentru aceste prime două episoade din noua serie arată că este unul dintre cei mai mari scriitori umorişti din vremea noastră, cu un simţ pentru absurd care totuşi reuşeşte să prindă inerenta complexitate socială de la locul de muncă din America de azi.”

Mulţumesc foarte mult. Cronicile — cuplate cu laude verbale nemaipomenite (şi un număr considerabil de fani din primul sezon) — au garantat ratinguri extraordinare. Atât de extraordinare, încât, după episodul al treilea, FRT a aprobat un al treilea sezon, iar Alison a negociat în numele meu un pachet scris-producere în valoare de 2,5 milioane de dolari. Cam tot pe atunci, Warner Brothers mi-a oferit un milion jumate ca să scriu un film la alegerea mea. Fireşte că am acceptat.

I-am spus lui Bobby Barra de acest contract cu Warners într-o convorbire telefonică ce a avut loc chiar după premiera sezonului pentru *Cum să te vinzi*. M-a felicitat şi m-a întrebat dacă aş vrea să fiu unul dintre puţinii privilegiaţi cărora li s-ar permite să investească în mod serios într-o ofertă publică iniţială extrem de sigură pentru un program asiatic de căutare pe internet, care în mod garantat avea să devină jucătorul numărul unu din China şi toată Asia de Sud-Est.

— Asta-i ca şi cum ai susţine Yahoo cu ochi asiatici, mi-a spus el.

— E foarte înţelept din partea ta, Bobby.

— Ascultă — vorbim despre cea mai mare piaţă neabordată din lume. Şi avem şansa să-o luăm înaintea celorlalţi. Dar trebuie să ştiu repede… te interesează?

— Până acum nu m-ai îndrumat niciodată greşit.

— Isteţ băiat!

De fapt, chiar mă simţeam întru câtva băiat isteţ, fiindcă totul îmi ieşea.

Şi apoi a mai fost mica afacere cu Premiile Emmy, la a căror decernare am participat cu Sally şi Caitlin (pe care toată lumea a considerat-o fermecătoare). Când s-a ajuns la premiul pentru cel mai bun scenariu pentru un serial de comedie şi s-a deschis plicul şi s-a strigat numele meu, mi-am îmbrăţişat cele două fete şi am gonit spre scenă şi am acceptat premiul rostind un scurt discurs în care le-am mulţumit „tuturor oamenilor mult mai talentaţi decât mine care au transpus remarcabil pe micul ecran mâzgăliturile mele", recunoscând totodată şi că singura cale de a reuşi să câştigi un premiu ca ăsta este norocul chior.

— Şi astfel, când privesc în urmă la extraordinara experienţă profesională care a fost *Cum să te vinzi*, ştiu că mă voi gândi că ăsta a fost unul dintre acele momente rare, inegalabile din viaţa profesională când toate planetele s-au aliniat, când Zeii Şansei au zâmbit, când am aflat că Providence nu e doar un orăşel din Rhode Island… când, pe şleau, am fost băftos.

A fost momentul culminant a doi ani uimitori. În noaptea aceea, prăbuşindu-mă în pat cu Sally, cu creierul ţiuind de prea multă şampanie, m-am pomenit gândindu-mă: *Ai visat cândva o viaţă ca asta. Acum o ai.*

Felicitări: ai ajuns.

PARTEA A DOUA

Unu

Tot necazul a început cu un telefon. Un telefon foarte matinal în miercurea de după decernarea Premiilor Emmy. Sally plecase deja la un mic dejun de lucru cu Stu Barker, iar eu eram cufundat încă în ţara viselor când telefonul a prins brusc viaţă. Când m-am trezit tresărind, un singur gând mi-a umplut mintea înceţoşată: un telefon la ora asta nu e niciodată o veste bună.

Telefonul era de la producătorul meu, Brad Bruce. Părea agitat — aşa sunt mereu producătorii —, dar din clipa în care a început să vorbească mi-am dat seama că nu era doar ţâfnos ca de obicei, ci că s-a întâmplat ceva foarte rău.

— Scuză-mă că sun la ora asta, dar avem o problemă, a spus Brad.

M-am ridicat în capul oaselor.

— Ce fel de problemă, Brad?

— Îţi este cunoscută o fiţuică *Hollywood Legit?* a întrebat el, menţionând un ziar gratuit, alternativ care intrase în scenă cu un an în urmă, la concurenţă cu *LA Reader*, şi care se mândrea cu reportajele lui dure de investigaţii şi cu dispreţul lui pentru toţi înfumuraţii de la Hollywood, plătiţi prea mult.

— A ajuns serialul în paginile din *Legit?* am întrebat.

— Tu ai ajuns în paginile lui, David.

— Eu? Dar eu sunt doar scriitor.

— Un scriitor foarte în vogă… şi, ca atare, ţinta a tot felul de acuzaţii.

— Sunt acuzat de ceva?

— Da, din păcate.

— De ce anume?

L-am auzit trăgând aer în piept, apoi însoţindu-şi expiraţia cu un singur cuvânt:

— Plagiat.

Mi-a stat inima.

— *Poftim?*

— Eşti acuzat de plagiat, David.

— Asta-i o nebunie.

— Mă bucur să aud asta.

— Eu nu plagiez, Brad.

— Sunt sigur că nu…

— Aşa că dacă nu plagiez, de ce sunt făcut plagiator?

— Fiindcă împuţitul ăla de jurnalist pe nume Theo McCall a scris ceva în rubrica lui săptămânală, care urmează să apară mâine-dimineaţă pe străzi.

Ştiam rubrica lui Theo McCall. Se numea „Bârfe din interior” — şi cu siguranţă le servea. Săptămână de săptămână, tipul ăsta scotea la iveală tot felul de chestii neplăcute, calomniatoare despre lumea divertismentului. Era genul de rubrică pe care o citeam cu plăcere şi poftă. Pentru că tuturor ne place bârfa… până în clipa în care devenim noi înşine subiectul.

— Nu sunt în rubrica *aia*, nu-i aşa?

— Ba chiar în ea. Vrei să-ţi citesc articolul? E destul de lung.

Asta nu suna promiţător.

— Dă-i bătaie, am spus.

— Bine… uite: *„Felicitările sunt un lucru firesc pentru autorul şi creatorul lui* Cum să te vinzi*, David Armitage. Pe lângă faptul că săptămâna trecută a pescuit un Emmy pentru Dramaturgie comică, acum se lăfăie la căldura unor cronici senzaţionale referitoare la noua serie care, trebuie să recunoaştem, e şi mai bună decât primul sezon al serialului…”*

L-am întrerupt.

— „Trebuie să recunoaştem”… Ce formulare pizmaşă, meschină!

— Treaba devine şi mai nasoală, din păcate. *Fără discuţie, Armitage trebuie privit ca una dintre marile descoperiri din ultimii ani… nu doar pentru remarcile lui umoristice răutăcios pervertite, ci şi pentru şuvoiul inteligent de vorbe de duh rostite săptămână de săptămână de personajele lui hiperanxioase. Dar, deşi nimeni nu pune la îndoială originalitatea amuzantă a domnului Armitage, o sursă cu auz fin a furnizat săptămâna trecută acestei rubrici contrarianta informaţie că un întreg fragment de dialog din episodul cu care a câştigat Armitage Premiul Emmy este furat aproape cuvânt cu cuvânt din comedia clasică, inspirată din jurnalism a lui Ben Hecht şi Charles McArthur,* Prima pagină…

L-am întrerupt iarăşi pe Brad.

— Asta-i o aiureală! am spus. N-am mai văzut *Prima pagină* de…

Acum m-a întrerupt Brad.

— Dar *ai văzut-o?*

— Sigur — atât filmul lui Billy Wilder, cât şi versiunea lui Howard Hawks cu Carry Grant şi Rosalind Russell. Ba chiar am jucat în colegiu, la Dartmouth, în piesa cu acelaşi nume…

— Asta-i chiar culmea!

— Dar asta a fost acum aproape douăzeci de ani…

— Mă rog, e clar că ai ţinut minte ceva din ea. Fiindcă pasajul pe care se presupune că l-ai furat…

— N-am furat *nimic*, Brad…

— Ascultă-mă până la capăt. Uite ce scrie McCall: *Replicile cu pricina pot fi găsite în episodul din* Cum să te vinzi *— „Şmecheria se produce” — pentru care Armitage a câştigat un Emmy. În el, Joey — neseriosul om bun la toate de la fictiva agenţie de PR a lui Armitage — buşeşte o dubă de poliţie în timp ce ducea cu maşina o clientă importantă (o divă megaegoistă a muzicii soul) la o înregistrare pentru* Oprah Show. *Apoi se întoarce şi intră bălăbănindu-se în birou pentru a-l informa pe Jerome — întemeietorul companiei — că diva lor e la spital, acuzând isteric brutalitatea poliţiei. Iată schimbul de replici din scenariul lui Armitage:*

JEROME: Chiar ai intrat într-o maşină de poliţie?

JOEY: Ce pot să spun, şefu’? A fost un accident.

JEROME: A fost rănit vreun poliţist?

JOEY: N-am rămas să aflu. Dar ştiţi ce se întâmplă când loveşti o maşină de poliţie. Sar toţi şi te fac chisăliţă.

Acum comparaţi acest isteţ dialog hazos cu următorul dialog din Prima pagină*, în care Louis — omul de încredere al redactorului coţcar, Walter Burns — intră în fugă în redacţie ca să-i spună şefului său că, în timp ce o ducea în grabă pe viitoarea soacră a superreporterului, Hildy Johnson, în cealaltă parte a oraşului, s-a ciocnit cu o dubă a poliţiei din Chicago:*

WALTER: Chiar ai intrat într-o dubă de poliţie?

LOUIE: Ce pot să spun, şefu'? A fost un accident.

WALTER: A fost rănit vreun poliţist?

LOUIE: N-am rămas să aflu. Dar ştiţi ce se întâmplă când loveşti o dubă de poliţie. Sar toţi şi te fac chisăliţă.

— Oh, Doamne!… am şoptit. Niciodată n-am…

— Mai bine ascultă ultimul paragraf al lui McCall: *Fără îndoială, această reproducere fidelă a lui Armitage este unul dintre acele exemple neintenţionate de ceea ce francezii numesc „hommage"… adică, pe şleau, imitaţie. Nu încape îndoială că acesta este singurul exemplu de plagiat din „opera" lui Armitage. Dar e limpede că acest scriitor isteţ, talentat a adoptat, în acest caz, acea faimoasă afirmaţie a lui T.S. Eliot: „Poeţii imaturi imită; poeţii maturi fură".*

Pauză lungă. M-am simţit brusc de parcă tocmai aş fi păşit într-o casă a liftului goală.

— Nu ştiu ce să spun, Brad.

— Nu sunt multe de spus. Adică, pe şleau vorbind, te-a prins cu mâţa-n sac…

— Stai aşa! Tu spui că am furat în mod deliberat dialogul ăla din *Prima pagină?*

— Eu nu spun nimic. Mă uit doar la fapte. Iar realitatea e că dialogul pe care l-a citat el din scenariul tău şi din piesa aia sunt unul şi acelaşi…

— Bine, bine, poate că dialogul e acelaşi. Dar nu e ca şi cum m-aş fi aşezat şi aş fi deschis scenariul Primei pagini şi aş fi copiat…

— Crede-mă, David, nu te acuz de asta. Dar ai fost prins cu pistolul fumegând în mână…

— Asta-i o chestie minoră…

— Ba nu, asta e o chestie foarte serioasă…

— Ascultă, cu ce avem de-a face aici? Cu o glumă dintr-o piesă veche de şaptezeci de ani, care a ajuns cumva, *prin osmoză,* în scenariul meu. Dar nu discutăm despre un caz de furt literar intenţionat. Discutăm despre faptul că am folosit în mod necugetat gluma altcuiva, atâta tot. Cine nu fură glume? Aşa e jocul.

— E drept — dar e o diferenţă între a folosi bancul cuiva *„ia-mi nevasta…"* şi a pune în scenariul *tău* patru rânduri de dialog dintr-o piesă renumită.

Pauză lungă. Inima a început să-mi bată ca o tobă când am înţeles că sunt într-o mare belea.

— Brad, trebuie să ştii că treaba asta a fost absolut nepremeditată din partea mea…

— Şi, David, tu trebuie să ştii că, în calitate de producător al tău, o să mă duc de râpă odată cu tine din cauza asta. Sigur, ştiu că n-ai face

niciodată ceva atât de nebunesc şi autodistructiv. Sigur, înţeleg foarte bine că două, trei rânduri din opera altcuiva pot fi absorbite neintenţionat în opera ta. Şi, desigur, ştiu că, la un moment dat, fiecare scriitor s-a făcut vinovat fără să vrea de această infracţiune neînsemnată. Problema e că ai fost prins.

— Dar e un delict minor.

— Şi asta şi spunem toţi. Dar… am o veste şi mai proastă. O ştii pe Tracy Weiss… a continuat el, vorbind despre şefa departamentului de Relaţii cu publicul de la FRT.

— Sigur că o ştiu pe Tracy.

— Ei bine, aseară, la nouă treizeci, a primit un telefon de la jurnalistul ăsta de la *Variety*, Craig Clark, care voia un comentariu oficial din partea FRT. Slavă Domnului că Tracy îl cunoaşte destul de bine pe Clark. Fiindcă l-a convins pe tip să aştepte cu articolul până astăzi… promiţându-i o declaraţie exclusivă din partea FRT şi din partea ta…

— Grozav!

— Ascultă, suntem pe avarie. Aşa că orice putem să facem pentru a diminua harababura asta…

— Am înţeles, am înţeles.

— Aşa că atunci când Tracy m-a sunat aseară…

— Dacă ştiai de aseară de povestea asta, de ce m-ai sunat abia acum? am întrebat.

— Fiindcă şi eu şi Tracy ştiam că, dacă ţi s-ar fi spus aseară, n-ai mai fi dormit. Şi am hotărât amândoi că, având în vedere cu ce o să te confrunţi azi, trebuie neapărat să dormi bine.

— Şi cu ce mă confrunt azi, Brad?

— Trebuie să fii la birou până la opt, nu mai târziu. Eu şi cu Tracy vom fi acolo. Idem Bob Robinson…

— Bob ştie? am întrebat, mai ţâfnos.

— Bob e şeful serialului. Bineînţeles că ştie. Tracy speră că putem meşteşugi toţi o declaraţie în care să recunoşti că asta a fost o gafă şi nu ceva premeditat; că regreţi greşeala şi că eşti vinovat doar că ai spus o glumă bună de două ori. Oricum, după ce întocmim declaraţia, te întâlneşti zece minute cu ziaristul de la *Variety*…

— Trebuie să stau faţă-n faţă cu tipul ăsta?

— Altfel nu se poate, dacă vrei o audiere înţelegătoare. Iar Tracy îşi face socoteala că, dacă el te consideră nevinovat, putem să ieşim cu versiunea noastră concomitent cu editorialul de rahat al lui McCall şi să cauterizăm repede treaba asta.

— Şi ce se întâmplă dacă tipul de la *Variety* nu crede versiunea mea?

L-am auzit din nou pe producătorul meu inspirând rar, ca să se calmeze.

— Deocamdată, să nu ne gândim la asta.

Pauză lungă. Apoi a spus:

— Uite ce e, ştiu că treaba asta e nasoală…

— Nasoală? E mult zgomot pentru nimic.

— *Exact!* Şi aşa o s-o rezolvăm. Sunt sigur că o să ieşim cu bine din asta. Dar, David, trebuie să te întreb un lucru…

Ştiam ce urmează.

— Nu, am spus, în viaţa mea n-am plagiat ceva în mod intenţionat. Şi *nu*, după ştiinţa mea, nu există şi alte parafrazări sau citate neintenţionate din lucrările altora în niciunul dintre scenariile mele pentru *Cum să te vinzi*.

— Exact asta voiam să aud. Acum mişcă-ţi fundul şi vino repede aici. O să fie o zi grea.

În drum spre birou, am sunat-o din maşină pe Alison.

— E cel mai mizerabil lucru pe care l-am auzit în viaţa mea, şi am întâlnit o grămadă de chestii mizerabile, a spus Alison după ce i-am parafrazat editorialul lui McCall.

— Oricum ai privi-o, e de rău…

— E o aiureală ordinară îmbrăcată în scandal. Dracu' să-i ia pe jurnalişti! Toţi au moralitatea unui cotoi. Împroaşcă tot ce mişcă.

— Şi eu ce am să fac?

— Orice s-ar întâmpla, vei supravieţui.

— M-ai liniştit de nu mai pot!

— Ideea mea e să nu intri în panică. Ai grijă să ajungi cu bine la birou cu friţ-mobilul ăla al tău. Ne întâlnim acolo. Şi, crede-mă, David, n-am să-i las să te prăjească. N-am să-i las nici măcar să te facă sote. Fii tare!

În timp ce mă strecuram prin trafic, starea mea de spirit oscila de la teamă la beligeranţă. În regulă, poate că subconştientul meu mă trădase… dar nu făcusem nimic rău în mod deliberat. Mai la obiect, javra asta de McCall lua câteva replici neimportante şi le transforma într-un delict ce se pedepseşte cu arderea pe rug. În ceea ce mă privea, singurul mod de a combate un comportament jurnalistic atât de răutăcios era să ies din colţ, cu joc de picioare.

— Exact asta *nu* o să facem, a spus Tracy Weiss când i-am propus această abordare de neînghiţire a mizeriei la începutul şedinţei.

Eram adunaţi în biroul lui Brad, în jurul mesei rotunde la care de obicei analizam materialul pentru serial. Dar în dimineaţa asta am fost întâmpinat de Brad, Tracy şi Bob Robinson cu vorbe de susţinere şi feţe crispate care le trădau frica — şi care lăsau să se înţeleagă şi că, în ultimă instanţă, nu o să fie o situaţie în care *vom împărţi împreună vinovăţia*. Dimpotrivă, din clipa în care m-am uitat la toţi trei la acea masă, mi-am dat seama că — deşi, din punct de vedere corporativ, asta era problema lor — eu eram inculpatul. Şi, dacă pedeapsa era

împărţită, eu aveam să iau grosul.

— David, a spus Tracy, deşi o fi McCall, în cel mai bun caz, o javră vindicativă, te are zdravăn la mână ca să te scoată din circulaţie. Ceea ce înseamnă că, ne place sau nu, trebuie să o lăsăm mai moale cu treaba asta.

Alison, care stătea lângă mine, şi-a aprins un Salem şi a spus:

— Dar McCall vrea să-l spânzure pe David că a traversat prin loc nepermis.

— Lasă melodrama, Alison, a replicat Bob Robinson. Tipul are dovezi. Şi — ascultă ce-ţi spune un fost membru al baroului californian — dovezile sunt tot ce-ţi trebuie ca să condamni pe cineva. Motivele n-au nicio valoare dacă ai fost prins în flagrant delict.

— Dar aici e o diferenţă, am intervenit eu. Presupusul plagiat a fost subliminal…

— Mare brânză! N-ai vrut s-o faci, dar ai făcut-o.

— Ba e mare brânză, i-a întors-o Alison, fiindcă în jumătate din timp, scriitorii nu ştiu care e sursa ideilor lor.

— Din păcate, Theo McCall a spus care e asta în cazul lui David, a precizat Robinson.

— N-am vrut să se întâmple asta, am zis.

— Te înţeleg, şi vorbesc serios, a spus Robinson. Pentru că ştii cât te apreciez. Dar asta nu schimbă realitatea: *s-a întâmplat*. Ai plagiat. Poate n-ai intenţionat să plagiezi, totuşi ai plagiat. Înţelegi ce vreau să spun, David?

Am dat din cap.

— Şi, încă o dată, a spus Brad, vreau ca şi tu şi Alison să ştiţi că vă sprijinim întru totul în treaba asta. Nu vă vom abandona.

— Asta-i foarte înduioşător, Brad, a observat sec Alison, şi sper să nu fiu nevoită să-ţi amintesc vreodată de această promisiune.

— O să combatem acuzaţia asta, dar într-un fel care să nu pară nici agresiv, nici defensiv, a spus Tracy. Ideea e să oprim orice viitoare dispută — sau anchetă — dând o. Declaraţie în care David îşi recunoaşte vina accidentală…

— Bună frază, a remarcat Robinson.

— … dar în care nici n-o să se umilească. Tonul o să fie foarte important. La fel şi tonul pe care îl adopţi în interviul cu Craig Clark.

— Crezi că el o să fie înţelegător? a întrebat-o Brad.

— Înainte de toate e un jurnalist care se ocupă de lumea divertismentului. Iar un subiect ca ăsta… ei bine, speranţa mea e că are destulă experienţă în domeniu ca să înţeleagă că se poate întâmpla involuntar aşa ceva. Totodată, nu e o javră răutăcioasă ca McCall. Îi vom oferi exclusivitate pentru interviul cu David, şi lui chiar îi place mult serialul. Prin urmare, să sperăm că va decide că povestea asta e o ştire de senzaţie, nimic mai mult.

Am petrecut toţi următoarea oră lucrând la declaraţia FRT — în care compania recunoştea că, din neatenţie, transpusesem în scenariul meu câteva replici din Prima pagină, că regretam nespus această „greşeală neintenţionată” (cuvintele lui Tracy, nu ale mele) şi că fusesem sincer îngrozit când mi-a fost adusă la cunoştinţă. Declaraţia conţinea un citat din Bob Robinson care afirma că ei îmi acceptau pe deplin explicaţia pentru „transpunere” şi că mă susţineau total — într-atât încât, după cum se relatase pe larg în presa de divertisment luna trecută, tocmai semnaseră cu mine contractul pentru următoarea serie din *Cum să te vinzi*. (Alison a fost cea care a insistat ca acest rând să fie trecut în comunicatul de presă — doar pentru a le reaminti tuturor nu doar că rămâneau alături de mine, ci şi că „relaţia noastră avea să continue”.)

La sfârşit era un citat din mine, în care mă arătam al naibii de ros de remuşcări, dar şi sincer uimit că se putuse întâmpla aşa ceva:

„Scriitorii sunt ca un burete — absorb totul, apoi reciclează tot… uneori fără ca măcar să-şi dea seama. Cu siguranţă aşa s-a întâmplat cu cele patru replici din Prima pagină, care au reuşit să ajungă într-un episod din ultimul sezon al *Cum să te vinzi*. Recunosc că *Prima pagină* este una dintre piesele mele preferate şi una în care am jucat în colegiu. Dar asta a fost în 1980, şi de atunci nici n-am mai văzut-o, nici n-am mai citit-o. Atunci cum şi-au făcut loc câteva replici inegalabile ale lui Ben Hecht şi Charles MacArthur în scenariul meu? Sincer, nu ştiu. Asta nu scuză această transpunere accidentală (iarăşi cuvintele lui Tracy) — care mă face să mă jenez enorm, aşa cum s-ar jena orice scriitor. N-am folosit niciodată în mod intenţionat cuvintele altui scriitor. Aceasta este o greşeală singulară, şi tot ce pot să invoc în apărarea mea este un accident mental; am scos din harababura din creierul meu o glumă şi nu mi-am amintit din capul locului unde o auzisem.”

Am discutat pe larg despre această declaraţie de spovedanie. Bob Robinson voia să fie un *mea culpa* simplu (mă rog, el e catolic). Alison voia să adopt o atitudine de semiapărare, totuşi sfidătoare — subliniind că ăsta era un fleac… şi, pentru Dumnezeu, oare nu ajung întotdeauna glumele unora în materialul altora? Dar Tracy a fost cea care m-a încurajat să eschivez căinţa cu umorul.

— Ăsta e şi tonul pe care trebuie să-l adopţi cu Craig Clark, a spus Tracy după ce am terminat de scris citatul meu.

Un ton mâhnit, jenat, dar şi „ironic cunoscător”… ce-o fi însemnat şi asta.

După cum s-a dovedit, Craig Clark era destul de cumsecade pentru un ziarist. După ce i-a scos pe ceilalţi din biroul lui Bob, Tracy s-a aşezat cu discreţie într-un colţ în timp ce Craig mă bombarda cu întrebări. Tipul avea până în patruzeci şi cinci de ani, era cam scund şi

îndesat şi uşor sastisit, dar profesionist până în vârful unghiilor şi (am descoperit cu uşurare) relativ înţelegător.

— Dă-mi voie să spun de la început că sunt un mare fan al serialului *Cum să te vinzi*.

— Mulţumesc, am zis.

— Chiar cred că e un punct de cotitură în comedia de televiziune, unul absolut original. De asta trebuie să-ţi fie foarte greu în faţa acestei… ăă… dezvăluiri. Ce punct de pornire, pot să te întreb următorul lucru: crezi că majoritatea scriitorilor au împrumutat la un moment dat rândurile altcuiva?

Slavă Domnului! Tipul era de partea mea. Nu voia să mă eviscereze, nici să-mi distrugă cariera. Mi-a pus câteva întrebări dure — dacă până şi un plagiat accidental e un delict scuzabil (la care am răspuns: „Nu, nu este", în speranţa că abordarea de *a nu mă scuza* o să-l impresioneze) şi dacă meritam să fiu criticat sever de colegii mei scriitori („Probabil", am spus, păstrând tonul *îmi voi primi pedeapsa ca un bărbat*). L-am făcut şi să râdă spunând că, dacă împrumutasem accidental din ceva, slavă Domnului că fusese *Prima pagină* şi nu *Insula lui Gilligan*. Am mai spus că, drept penitenţă, am să scriu următorul film cu Jackie Chan. Pe scurt, am dat impresia că adopt tonul în *regulă, îmi pare rău, dar nu e un delict federal*, pe care îl voia Tracy de la mine. La sfârşitul celor douăzeci de minute (Tracy ne-a lăsat să depăşim limita stabilită, deoarece Clark părea să se distreze), mi-a scuturat mâna şi a spus:

— Ei bine, sper că întâmplarea asta se va dovedi a fi un accident minor pe harta carierei tale.

— Mersi, am zis. Şi chiar apreciez interviul bine gândit.

— Ai oferit un material excelent.

Am băgat mâna în buzunar şi am scos un carneţel, şi am scris pe o pagină numărul telefonului de acasă şi pe cel al mobilului. Apoi am rupt foaia şi i-am întins-o.

— Dacă ai nevoie să-mi mai pui câteva întrebări, sună-mă la unul dintre numerele astea. Şi după ce se va fi aşezat tot acest praf… poate bem o bere.

— Ar fi grozav, a spus el, băgând foaia în buzunar. Eu… ăă… am scris vreo două scenarii pentru comedii de televiziune…

— O să stăm de vorbă.

Mi-a scuturat iar mâna.

— S-a făcut! a spus.

Tracy i-a deschis uşa şi a zis:

— Te conduc la maşină.

De îndată ce ei au plecat, Alison s-a întors la birou.

— În drum spre ieşire, Tracy mi-a făcut semn că totul e bine. Eşti mulţumit de cum a mers?

Am dat din umeri.

— În momentul de faţă, mă simt amorţit.

— O să te simţi şi mai amorţit. În timp ce stăteam în biroul tău, Jennifer a primit un telefon de la Sally. A spus că e urgent.

Oh, minunat! Aflase… înainte să am ocazia să-i spun.

M-am dus în biroul meu şi am sunat-o pe Sally. Secretara ei mi-a făcut legătura directă cu ea. Primele ei cuvinte au fost:

— Sunt uluită de asta.

— Iubito, pot să…

— Şi ce mă doare cel mai tare e că am aflat toate astea la mâna a doua.

— Dar abia am aflat eu însumi chiar înainte de şapte.

— Trebuia să mă suni imediat.

— Dar ştiam că iei micul dejun cu Stu.

— Ţie ţi-aş fi răspuns la telefon.

— Şi treaba a fost că a trebuit să alerg direct aici, şi de atunci sunt în şedinţe de criză, ca să nu mai spun de un interviu cu un tip de la *Variety*.

— *Variety* ştie deja? a spus ea, părând neliniştită.

— Da — dar Tracy Weiss, şefa departamentului PR de aici, a primit aseară un telefon despre ziaristul ăsta care scrie pentru *Variety* şi a hotărât…

— Deci ea ştia de asta de aseară…

— Da, dar, *crede-mă*, mie mi s-a spus abia azi-dimineaţă. Şi, ca să facem cunoscută versiunea noastră, ea a hotărât să-i ofere acestui ziarist o exclusivitate cu mine…

— E în *Daily Variety* de mâine?

— Absolut.

— Şi FRT a emis o declaraţie?

— Da — cu un citat pocăit din mine.

— O să-i pui să mi-l trimită prin e-mail?

— Sigur, iubito. Dar, te rog, să nu mă judeci obiectiv şi profesionist. Acum am nevoie de tine.

— Dacă ai fi avut nevoie de mine, m-ai fi sunat imediat. Se presupune că sunt iubirea vieţii tale.

— Ştii că eşti. E doar… oh, Doamne, Sally, treaba asta e cam copleşitoare.

— Îţi imaginezi cum m-am simţit eu când un funcţionar mărunt de la biroul nostru de presă mi-a arătat editorialul ăla din *Hollywood Legit* şi a spus: „Ce ocară pentru tipul tău!”… şi eu nu ştiam nimic despre asta.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, sunt…

M-am întrerupt, simţindu-mă brusc zdrobit de toate.

— David…?

— Da…

— Eşti bine?

— Nu. Nu sunt absolut deloc bine.

— Acum mă simt îngrozitor…

— Ştii ce mult te ador… am spus.

— Iar tu ştii ce mult te ador eu pe tine. Doar că…

— Ai dreptate, ai dreptate. Trebuia să sun. Dar totul a luat-o razna. Şi…

— Nu trebuie să te explici. Am exagerat. Dar am fost tare tulburată. Şi, vorbesc serios, arată foarte urât. A fost ceva accidental, nu-i aşa?

— Cu siguranţă nu a fost ceva premeditat.

— Asta-i ceva! Şi eşti sigur…?

Iată din nou întrebarea aia — cea pe care toată lumea simţea nevoia să mi-o pună.

— Crede-mă, asta-i singura dată când rândurile altcuiva au ajuns într-un scenariu de-al meu.

— Bineînţeles că te cred, iubitule. Şi fiindcă e o chestie singulară, va fi iertată şi uitată.

— Nu am plagiat intenţionat! am spus cu vehemenţă.

— Ştiu asta. Într-o săptămână, va fi o ştire învechită.

— Sper din toată inima să ai dreptate.

— Eu am întotdeauna dreptate, a spus ea voioasă şi, pentru prima dată de când m-am trezit, am râs.

— Ştii ce-ar fi grozav? am spus. Un prânz lung, cu multă pileală, cu tine. Cred că am nevoie rapid de un anestezic pe bază de martini.

— Iubitule, ştii că după-amiază mă întorc la Seattle…

— Uitasem.

— Este vorba de serialul ăla nou al nostru…

— Bine, bine.

— Dar sâmbătă, la prima oră, am să fiu înapoi. Şi am să mă revanşez.

— Bun.

— O să fie bine, David.

După ce am închis, am scos capul din birou. Alison stătea la biroul lui Jennifer, înroşind telefoanele. I-am făcut semn cu capul să vină în birou. A terminat de vorbit şi a intrat, închizând uşa după ea.

— Cum a mers? m-a întrebat ea.

— Până la urmă a înţeles şi mă susţine.

— E ceva! a spus ea, neutru.

— Nu spui…

— Ce?

— Ce crezi despre Sally.

— Nu cred nimic despre Sally.

— Mincinoaso!

— Recunosc. Dar măcar s-a dat pe brazdă… după ce, probabil, a calculat că asta nu o s-o afecteze negativ şi pe ea…

— E o răutate ce spui!

— Dar e absolut adevărat.

— Putem să trecem mai departe?

— Cu plăcere. Pentru că am nişte veşti bune. Tocmai am vorbit cu Larry Latouche de la ASFT, a spus ea folosind acronimul Asociaţiei Scriitorilor pentru Film şi Televiziune. Ştia deja de articolul lui McCall.

— *Ştia?*

— Ce pot să spun — e o săptămână neinteresantă din punctul de vedere al bârfelor din showbiz. Dacă avem noroc, poate că în următoarele patruzeci şi opt de ore vreun actor în vogă o să fie prins cu o mexicancă minoră care stă ilegal în State şi lucrul ăsta o să abată atenţia de la tine. Totuşi, deocamdată, eşti pe cale să devii principalul subiect de discuţie al oraşului. Şi vorba se duce repede.

— Minunat!

— Dar vestea bună e că acuzaţiile lui McCall l-au revoltat pe

Latouche — mai ales că şi el poate să citeze cel puţin două duzini de alte exemple în care câteva rânduri din manuscrisul cuiva au fost folosite fără intenţie în altă parte. Oricum, a vrut să ştii că asociaţia te susţine întru totul… iar el are de gând să dea mâine-dimineaţă un comunicat de presă care să confirme treaba asta şi, în plus, să-l condamne pe McCall că a transformat un fleac într-o ştire de senzaţie.

— Am să-l sun mai târziu pe Latouche să-i mulţumesc.

— Bună idee! în momentul de faţă avem nevoie de oameni grei de partea ta.

S-a auzit o bătaie în uşă. A intrat Tracy, cu o copie a comunicatului de presă.

— Uite-o. Ştabii ăi mari de la Corporate HQ din New York tocmai au aprobat-o.

— Cum au primit vestea? a întrebat Alison.

— N-au fost încântaţi — fiindcă nu le plac belelele. Dar îl susţin fără rezerve pe David şi vor ca toată situaţia asta să ia sfârşit cât mai repede.

Apoi Alison i-a spus de declaraţia lui Latouche. Tracy nu a fost încântată.

— E bine că avem sprijinul lor, Alison, şi apreciez că te-ai ocupat de asta, dar aş vrea să fi lămurit cu mine mai întâi treaba asta.

Alison şi-a mai aprins un Salem.

— Nu ştiam că lucrez pentru tine, Tracy, a spus ea.

— Ştii ce vreau să spun, a zis Tracy.

— Mda — eşti moartă după control.

— Alison… am intervenit eu.

— Ai dreptate, a spus Tracy. Sunt moartă după control. Şi vreau să controlez această situaţie în aşa fel încât cariera clientului tău să nu aibă de suferit. Te deranjează asta?

— Nu, dar tonul tău mă deranjează.

— Iar pe mine, cea moartă după control, mă deranjează serios ţigara ta. La noi nu se fumează.

— Atunci o să trebuiască să mă car de aici, a spus Alison.

— Alison, Tracy, hai să ne liniştim un pic, am zis.

— Sigur, a spus Alison, şi în timpul ăsta putem să ne îmbrăţişăm şi să vărsăm o lacrimă şi să ne maturizăm.

— N-am vrut să te supăr, Alison, a spus Tracy.

— Toată situaţia asta de rahat mă supără… şi da, prin asta şi eu încerc să-mi cer scuze.

— Eşti liberă diseară la cină? am întrebat-o pe Alison.

— Unde e iubita ta?

— Verifică un episod-pilot care se filmează în Seattle.

— Atunci fac eu cinste cu martini. Avem nevoie de vreo şase fiecare. Treci pe la birou pe la şase.

După plecarea ei, Tracy s-a întors spre mine şi a spus:

— Dacă nu te superi că-ţi spun, e o mare figură… şi ai noroc că o ai de partea ta. Cred că ar face moarte de om pentru tine.

— Da, e destul de sălbatică… şi dementţial de loială.

— Atunci eşti un tip norocos. Cuvântul „loialitate" a fost scos de mult din vocabularul din LA.

— Dar pot să contez pe loialitatea ta, nu-i aşa?

— Sigur, a spus ea repede. Se înţelege de la sine.

— Deci ce fac acum?

— Aştepţi să vezi ce efect are articolul lui McCall.

A doua zi, pe la amiază, exista senzaţia că noi câştigam războiul relaţiilor cu publicul. Deşi *LA Times* a publicat (la rubrica „Arte") o ştire mică despre editorialul lui McCall, subiectul nu a fost preluat de niciunul dintre celelalte ziare naţionale importante — semn sigur că era considerat drept o bârfă de Hollywood, nimic mai mult. Da, *Hollywood Reporter* a publicat un articol lunguţ, pe pagina a doua, despre cele patru rânduri afurisite; era un articol echilibrat, care scotea în relief scuzele mele (din comunicatul de presă) şi justificarea lui Larry Latouche privind situaţia mea. Şi mai bun era articolul lui Craig Clark din *Daily Variety*, care sublinia că pe parcursul interviului exclusiv am fost total deschis cu privire la acest „plagiat accidental" şi „nu a încercat să găsească scuze pentru greşeala făcută din neatenţie". Apoi a citat în jur de cinci scriitori importanţi de film şi televiziune (pe care era clar că îi vânase ieri), care au sărit toţi în apărarea mea. Dar adevărata lovitură de graţie a constituit-o un comentariu pe care Clark l-a obţinut de la Justin Wanamaker, un om care (alături de William Goldman şi Robert Towne) era considerat unul dintre scenariştii de film şi de televiziune cu adevărat eminenţi din ultimii treizeci de ani. Intr-o declaraţie pregătită (pe care — după cum a dezvăluit Clark — Wanamaker a transmis-o în exclusivitate prin e-mail ziarului *Variety*) nu doar a înfipt cuţitul în spate lui Theo McCall, ci l-a şi răsucit de mai multe ori.

„Există jurnalişti de divertisment serioşi şi există şi pugilişti suspecţi din punct de vedere moral precum Theo McCall, cărora nu le pasă că subminează cariera unui scriitor făcând afirmaţii dubioase de plagiat, pornind de la premisa nefondată că o glumă împrumutată constituie un păcat de moarte, demn de Inchiziţie. E ceva cu adevărat vrednic de dispreţ să vezi cum un gazetăraş mediocru atacă unul dintre talentele umoristice cu adevărat originale ale Americii de azi."

Tracy a fost entuziasmată de articolul lui Craig Clark. La fel şi Brad şi Bob Robinson şi, firește, Alison.

— Până acum cinci minute, l-am considerat mereu pe Justin Wanamaker o javră îngâmfată, a spus ea. Acum am de gând să-l nominalizez la Premiul Nobel. Ce citat grozav! Sper să distrugă

reputaţia secăturii.

M-a sunat şi Sally din Seattle, încântată de articolul din *Variety*.

— Toată dimineaţa am primit telefoane de la toţi cunoscuţii, care s-au declarat solidari cu tine — mi-au spus că ai fost tratat oribil şi că te-ai comportat elegant în interviul cu *Variety*. Sunt a naibii de mândră de tine, iubitule. Te-ai descurcat genial. De data asta o să câştigăm.

Ce plăcere să ştiu că eram iarăşi „noi". Dar chiar nu puteam s-o condamn pe Sally pentru supărarea de ieri. Iar acum, avea dreptate — inversam o situaţie potenţial dezastruoasă… în aşa măsură încât căsuţa mea vocală şi e-mailul (de acasă şi de la birou) erau pline de mesaje de susţinere de la prieteni şi colegi de branşă. Şi mai grozav, până sâmbătă, lucrurile au început să se întoarcă, de fapt, împotriva lui Theo McCall — cu trei scrisori în paginile de editoriale ale *LA Times*, care arătau alte incidente de plagiat accidental, înfierând, totodată, genul de jurnalism defăimător practicat de McCall. Apoi, în ediţia de duminică a aceluiaşi ziar, a venit o lovitură de stânga cu adevărat nimicitoare, sub forma unui articol de trei sute de cuvinte la rubrica „Diverse" din domeniul artelor, care dezvăluia faptul că, înainte de a deveni gazetar la *Hollywood Legit*, McCall încercase timp de cinci ani să pătrundă în domeniul comediei de televiziune, fără niciun succes. Ba chiar, un producător de la NBC a dat o declaraţie oficială în care a spus că, la sfârşitul anilor nouăzeci, l-a angajat pe McCall ca scriitor, dar l-a concediat repede — şi, ce ziceţi de asta drept citat răzbunător? — „când a devenit limpede că bruma lui de talent o să rămână veşnic o brumă". S-a mai arătat şi că, la scurt timp după ce NBC l-a pus pe liber pe amărât, nici ICM nu l-a mai vrut de client şi i-a dat paşi.

— Aş vrea ca viaţa să funcţioneze întotdeauna aşa, a zis Sally după ce mi-a citit articolul din *LA Times*, care îl desfiinţa pe McCall. Chiar se declară sezon deschis la jigodii.

— Pe bună dreptate — fiindcă tipul şi-a făcut o carieră din a juca rolul de temutul câine de atac al Hollywoodului. Acum că a fost castrat, nimănui nu-i mai e frică să dea cu piciorul în el.

— O merită din plin. Iar treaba grozavă e că nu numai că ai fost răzbunat, ci şi ieşi din întregul incident ca parte nedreptăţită… şi un fel de buturugă mică ce răstoarnă carul mare, pe deasupra.

Sally a intuit iarăşi bine. În weekend am primit un telefon de la Jake Dekker, şeful de producţie de la Warner, care m-a asigurat că *Intrare prin efracţie* înainta rapid spre lumina verde. Apoi, duminică pe la amiază, m-a sunat acasă şi Sheldon Fischer — preşedintele FRT — şi mi-a spus următoarea anecdotă:

— Cam acum un an, Orange County B'Nai Brith m-a numit omul anului în industria divertismentului. La ceremonie, i-am mulţumit soţiei mele Babs, spunând că — şi ăsta e un citat direct — „îmi este

întotdeauna alături la trei dimineaţa, când restul lumii doarme”. După aceea, toată lumea m-a felicitat pentru modul de exprimare, cu excepţia lui Babs, care mi-a atras atenţia că era aceeaşi frază pe care a folosit-o răposatul dramaturg August Wilson pentru a-i mulţumi soţiei lui în timpul discursului pe care l-a ţinut la începutul anilor nouăzeci când a primit Premiul Tony. Iar eu fusesem la decernarea acelor premii. Şi cuvintele lui Wilson mi-au rămas întipărite în minte… iar apoi, după atâţia ani, au ieşit din nou la suprafaţă, travestite drept un comentariu original marca Sheldon Fischer.

Ideea e că am fost cu adevărat alături de tine, David, când a apărut acuzaţia aia veninoasă. Şi, după cum ştiu din experienţă, ce ţi s-a întâmplat ţie putea să i se întâmple oricui.

— Vă mulţumesc, domnule Fischer, am spus. Sprijinul pe care l-am primit de la toată lumea din branşă a fost nemaipomenit.

— Păi, familia e familie, David. Şi te rog să-mi spui Shel…

Alison era să se înece cu fumul tras cu poftă dintr-un Salem când, dimineaţa următoare, i-am repetat această conversaţie.

— Ştiai că proaspătul tău prieten la cataramă *Shel* e atât de preocupat de familie, încât tocmai ce-a şters-o de la Nevasta Numărul Trei pentru a se înhăita cu — ia aminte — cea care îi face spălături de colon… care, întâmplător, mai e şi o sârboaică de douăzeci de ani cu nişte balcoane care ar fi făcut-o pe răposata Jayne Mansfield să pară o scândură.

— De unde naiba ai aflat toate bârfele astea?

— Din rubrica lui Theo McCall, fireşte.

— Nu e amuzant.

— Ba este — întrucât el e acum obiectul de batjocură. Toată treaba asta l-a distrus pe nătărăul ăla. E ca şi cum i-ai fi tras un picior drept în boaşe celui mai mare bătăuş de pe stradă… şi toată lumea e încântată.

— N-am făcut nimic deosebit. Am spus adevărul şi atât.

— Da — şi meriţi un premiu umanitar pentru caracter şi principii, ca să nu mai spun că eşti un tip foarte mişto.

— Nu cumva eşti sarcastică?

— Eu, sarcastică? Cum poţi să spui aşa ceva? Dar îţi spun următorul lucru, David: mă simt foarte uşurată. Fiindcă eu cred că s-ar putea să fi câştigat de data asta.

— N-am ieşit încă din rahat, am spus.

Dar în acea dimineaţă, mai târziu, Tracy a intrat în biroul meu, arătând încrezătoare.

— Tocmai am verificat toate ziarele naţionale şi statale: *New York Times*, *Washington Post* şi *USA Today* menţionează articolul lui McCall despre tine şi faptul că *LA Times* l-a dat în vileag drept scriitor ratat. Şi *San Francisco Chronicle* publică un articol mic. La fel şi ziarele locale

din Santa Barbara, San Diego şi Sacramento. Dar toate articolele îţi sunt incredibil de favorabile… mulţumită lui Justin Wanamaker. Apropo, ar trebui, probabil, să-i trimitem lui Wanamaker un dar discret de mulţumire din partea ta.

— Nu este el cu adevărat interesat de arme şi capete de rinoceri împăiate şi toate chestiile astea retro gen Hemingway?

— Da, asta-i trăsătura macho a domnului Wanamaker. Dar dacă tu crezi că o să-i cumpărăm o carabină AK-47…

— Ce zici de o ladă de whisky scoţian de malţ? E încă mare pilangiu, aşa-i?

— Da, şi în plus îşi face o regulă din a-şi aprinde un Lucky Strike ori de câte ori este intervievat, doar ca să transmită ideea că îi urăşte pe fasciştii din sistemul de sănătate californian. Aşadar, părerea mea e că o ladă de whisky scoţian ar fi extrem de bine-venită. Vreo marcă anume?

— Doar să ai grijă să fie vechi de cel puţin cincisprezece ani.

— S-a făcut. Şi ce vrei să scrie pe cartonaşul însoţitor?

M-am gândit o clipă la asta şi am spus:

— Ce zici de… *Mulţumesc?*

— Asta spune cam tot.

— Şi fiindcă veni vorba… îţi mulţumesc, Tracy. Ai jucat genial toate astea. Şi chiar mi-ai salvat pielea.

Tracy a zâmbit.

— Face parte din slujbă.

— Dar n-am scăpat încă de tot, nu-i aşa?

— Să zicem aşa: din ce am auzit de la spionii mei de la *Hollywood Legit*, McCall a fost cotonogit de articolul ăla din *LA Times* — care l-a făcut să arate ca o secătură lipsită de talent, demnă de dispreţ, care se foloseşte de rubrica lui pentru a-şi răzbuna eşecul profesional. Niciunul dintre celelalte articole nu te-a atacat pe tine sau poziţia ta — ceea ce înseamnă că toată lumea a crezut versiunea ta. Dar următoarele zile sunt critice, în caz că cineva se hotărăşte să mai facă tam-tam pe seama asta. Intuiţia îmi spune că *s-a terminat*. Dar vreau să aştept până vineri ca să spun asta în mod oficial.

Iar vineri dimineaţă a venit telefonul oficial de la Tracy. Eram acasă şi lucram la o ciornă pentru episodul inaugural al celei de-a treia serii din *Cum să te vinzi* când a sunat telefonul.

— Ai văzut ediţia de azi-dimineaţă a *Hollywood Legit?* m-a întrebat ea.

— Dintr-un motiv oarecare, am tăiat-o de pe lista Trebuie Citit. Clovnul ăla iar mănâncă rahat despre mine?

— De asta te-am sunat. Rubrica lui de săptămâna asta vorbeşte doar despre cum Jason Wonderly…

Vorbea despre cuceritorul adolescent al acelui an, care fusese prins

injectându-şi droguri într-o toaletă la lansarea serialului său de succes, *Jack Sportivul*, în care juca rolul unui mijlocaş în echipa de rugbi a liceului, ştrengar, dar fără nicio treabă cu drogurile şi alcoolul, care aleargă după fuste, însă are şi o conştiinţă socială puternică.

— … oricum, după spusele lui McCall, se pare că dealerul lui Wonderly a fost înşfăcat când încerca să-i strecoare micului Jason o doză de drog în valoare de cinci dolari la Betty Ford…

— Dar nimic despre mine sau *Cum să te vinzi*?

— Niciun cuvânt. Ba mai mult, am pus-o pe secretara mea să se uite bine în toate ziarele principale. Nu există continuări ale subiectului. De fapt, de luni, nicăieri nu e nimic. Ceea ce în esenţă înseamnă că povestea a murit. Felicitări.

În aceeaşi zi, mai târziu, am mai primit o veste bună când m-a sunat Jake Dekker de la Warner Brothers şi mi-a spus că Vince Nagel — tânărul regizor în mare vogă al lumii — citise, în sfârşit, prima ciornă a scenariului *Intrare prin efracţie* şi fusese încântat de el. Deşi săptămâna viitoare avea să fie la New York, voia să ne întâlnim săptămâna cealaltă… ca să-mi dea nişte sugestii pentru a avansa cu proiectul în a doua fază de ciornă.

— Şi, apropo, mi-a spus Jake către sfârşitul conversaţiei, am fost tare mulţumit că scârnăvia aia de McCall a fost pus la locul lui pentru ce a încercat să-ţi facă. Tipul ăla era echivalentul jurnalistic al virusului Ebola. Mă bucură să-l văd scos din circulaţie… şi, mai important, să văd că ai ieşit cu bine din acest chin fără rost.

Jake Dekker avea dreptate: fusese o săptămână lungă de chin. Şi pe lângă faptul că cineva mă acuzase în scris (o experienţă deloc plăcută, credeţi-mă), cel mai mult mă descurajase să-mi dau seama că, dacă nu aş fi câştigat procesul la tribunalul opiniei publice din Hollywood, rezultatul ar fi putut să fie…

Dar s-o las aşa. Să sărbătoresc faptul că am trecut prin toată afacerea scârboasă practic nevătămat. De fapt, cum s-a grăbit să sublinieze Sally, această scurtă năpastă neaşteptată îmi întărise în mod ciudat poziţia.

— Toată lumea adoră răzbunarea, a spus Sally. Toată lumea îl îndrăgeşte pe cel care îşi apără convingător poziţia şi e răzbunat.

— Încă mă mai simt ca un idiot, am zis, lăsându-mi capul în poala lui Sally.

— Nu e doar o tâmpenie, e şi de prisos. Oricum, am discutat de o sută de ori asta săptămâna trecută. A fost o *greşeală subliminală*… şi nu neobişnuită. Aşa că nu te mai frământa. Ai fost găsit nevinovat. *Ai scăpat viu şi nevătămat*.

Poate că Sally avea dreptate. Poate că, aidoma cuiva într-un accident potenţial fatal, toată viaţa mea profesională îmi trecuse prin faţa ochilor şi… la doar o săptămână de la impactul iniţial, încă mă

mai clătinam. Într-atât, încât cea mai mare parte a weekendului am dormit până târziu şi am ars gazu' prin apartament, şi am citit noul roman al lui Elmore Leonard, şi am încercat să-mi scot din minte toate celelalte.

De fapt, aşa de mult mi-a plăcut acest weekend de lenevie, încât m-am hotărât să-l prelungesc în prima jumătate a noii săptămâni. Deşi ar fi trebuit, probabil, să plănuiesc în continuare următorul sezon al *Cum să te vinzi*, m-am hotărât să-mi asum pentru câteva zile rolul de hoinar prin Los Angeles; am zăbovit fără un scop anume în cafenelele din West Hollywood, am luat masa şi am stat la o şuetă cu un prieten scriitor într-un local mexican bun din Santa Monica, am cumpărat mult prea multe CD-uri, mi-am vizitat în scop de achiziţii vechiul loc de muncă, Book Soup, am intrat şi am ieşit repede de la filme de după-amiază şi, în general, am suspendat toate presiunile profesionale.

Luni s-a preschimbat încet în marţi, care s-a preschimbat încet în miercuri. Iar în seara aceea, târziu, în timp ce strângeam farfuriile după o cină cu sushi comandată la domiciliu, i-am spus lui Sally:

— Ştii, chiar m-aş putea obişnui cu viaţa asta de lenevie.

— Spui asta doar fiindcă nu eşti leneş. Viaţa alternativă arată întotdeauna mai frumos când ai un bilet dus-întors la propria-ţi viaţă. Oricum, ştii cum ajung scriitorii când devin prea leneşi?

— Fericiţi?

— Mă gândeam mai mult la ceva în sensul „imposibili". Sau poate: *absolut* imposibili.

— Bine, bine. N-am să devin *prea* leneş.

— E bine de ştiut, a spus ea sec.

— Dar îţi spun că, pe viitor, sunt hotărât să-mi iau o săptămână liberă din…

A sunat telefonul. Am răspuns. Era Brad Bruce. Nu a spus salut, nu mi-a dat bineţe şi nici n-a făcut vreo remarcă glumeaţă. A întrebat doar:

— E un moment potrivit să vorbim?

— Ce s-a întâmplat, Brad? am întrebat, făcând-o pe Sally să se uite imediat la mine cu îngrijorare. Pari indispus.

— Sunt indispus. Şi foarte supărat.

— Ce s-a întâmplat?

Pauză lungă.

— Poate ar trebui să facem asta faţă în faţă, a spus el.

— Ce ar trebui să facem faţă în faţă?

Altă pauză lungă. În cele din urmă a zis:

— Tracy tocmai a intrat în biroul meu cu ediţia de vinerea asta a *Hollywood Legit*. Şi da, iarăşi apari în prim-plan în editorialul lui Theo McCall. De fapt, tu eşti tot editorialul.

— Serios? am spus, neliniştea preschimbându-mi-se acum în teamă.

Dar e imposibil. N-am făcut nimic rău.

— Nu asta arată noile lui dovezi.

— Noile lui dovezi? Pentru ce?

— Pentru plagiat.

Mi-a trebuit câtva timp să-mi regăsesc glasul.

— Asta-i o nebunie! Nu sunt — repet *nu* sunt — plagiator.

M-am uitat în fugă la Sally. Se uita lung la mine, cu ochii mari.

— Ai spus asta săptămâna trecută şi te-am crezut, a zis Brad pe un ton coborât. Dar acum…

— Acum *ce*?

— Acum… A mai găsit trei exemple de plagiat în manuscrisele tale pentru serial. Nu doar asta, a găsit câteva replici furate în toate piesele alea pe care le-ai scris înainte… înainte…

Înainte de a fi faimos, poate? înainte de a avea succes? Viaţa mea profesională îmi trecea, iarăşi, prin faţa ochilor. Numai că, de data asta, ştiam că plonjonul nu era ca în visele alea în care cădeam şi, la sfârşit, aterizam pe pernă. De data asta, plonjonul era real — iar aterizarea numai moale nu avea să fie.

Doi

Mulţumită îndoielnicelor minuni ale tehnologiei, Tracy a reuşit să scaneze noul editorial al lui Theo McCall şi să-l expedieze spre ecranul computerului meu de acasă în câteva minute. Sally s-a aplecat asupra mea când m-am aşezat să-l citesc. Dar nu a pus mâna pe umărul meu ca să mă liniştească, nici n-a rostit vreo vorbă de susţinere. În intervalul de timp dintre sfârşitul convorbirii telefonice cu Brad şi sosirea articolului, nu a spus nimic. Absolut nimic. S-a uitat, pur şi simplu, la mine cu ceva care semăna cu lipsa de încredere… acelaşi soi de neîncredere pe care am văzut-o pe faţa lui Lucy în seara în care i-am spus că sunt îndrăgostit de altcineva. Neîncrederea care însoţeşte trădarea.

Dar eu nu încercasem să trădez pe nimeni. Nici măcar pe mine.

M-am aşezat la computer. M-am conectat la reţea. Corespondenţa trimisă de Tracy mă aştepta. Am deschis-o. Acolo, cu litere mari, era articolul cu pricina. Nu doar lungimea lui m-a uluit, ci şi titlul:

BÂRFELE DIN INTERIOR de Theo McCall

ESTE „PLAGIATUL ACCIDENTAL” CHIAR ATÂT DE ACCIDENTAL?

Noi dovezi dau la iveală înclinaţia pentru replici furate a lui David Armitage, creatorul lui „Cum să te vinzi”.

După cum ştim cu toţii, Hollywoodul este o industrie care trece cu vederea orice act de corupţie sau păcat de moarte comis de unul de-ai

ei… atâta vreme cât individul cu pricina are relaţii sus-puse şi aduce profit, în timp ce un muritor simplu ca voi sau ca mine ar fi veşnic şomer după ce i s-a găsit în posesie o cantitate considerabilă de droguri din clasa A — sau a fost prins în flagrant delict cu o minoră atrăgătoare —, industria de divertisment strânge rândurile în spatele alor ei ori de câte ori astfel de probleme enervante îi mânjesc. Şi, în vreme ce majoritatea ziarelor, revistelor şi centrelor de învăţământ superior care se respectă ar concedia imediat (cu plata unor daune mari) orice scriitor sau cadru didactic care a săvârşit delictul de plagiat, cei de la Hollywood merg până-n pânzele albe când e vorba să apere reputaţia unui hoţ literar. Mai ales dacă hoţul în cauză este scenaristul unuia dintre cele mai vizionate seriale de televiziune din ultimii ani.

Acum două săptămâni, acest editorial a arătat că David Armitage — foarte talentatul creator al lui *Cum să te vinzi*, câştigător al Premiului Emmy — a permis să ajungă în scenariile sale câteva replici din clasica piesă *Prima pagină*. În loc să-şi recunoască pur şi simplu greşeala şi să meargă mai departe, domnul Armitage şi oamenii lui de la FRT au trecut la ofensivă, găsind un jurnalist înţelegător de la *Variety* să scrie versiunea lui… acelaşi jurnalist care, în treacăt fie spus, nu mai departe de anul trecut a avut o relaţie amoroasă cu şefa Publicităţii de la FRT în timp ce făcea o pauză în căsnicia lui. Şi până să apuci să spui „nepotism”, mulţi scribi de frunte de la Hollywood s-au aliat să-i ridice osanale domnului Armitage şi să-l condamne pe ziarist pentru faptul că a îndrăznit să dea în vileag mutarea a patru replici dintr-un scenariu în altul.

Fireşte, cel mai belicos dintre toate glasurile scriitoriceşti a fost Papa Hemingway din Santa Barbara, Justin Wanamaker — radicalul dramaturg în vogă în anii şaizeci şi şaptezeci, care acum, în anii lui de declin, este nevoit să fabrice scenarii de acţiune profitabile, dar banale, pentru Jerry Bruckheimer. Iar ieremiada lui nu a asigurat doar o pătimaşă apărare a domnului Armitage, ci a şi inaugurat o campanie neobişnuită de asasinare împotriva ziaristului în cauză — o campanie promovată mai târziu de *LA Times* care a căutat să aducă argumentul freudian de doi bani cum că ziaristul a avut o scurtă carieră nefericită ca scenarist de televiziune şi acum nu a făcut decât să se răzbune pe primul scriitor de succes pentru televiziune pe care i-au căzut ochii.

Dar, pentru a-l cita pe sergentul Joe Friday din primul serial poliţist cu adevărat satiric, *Dragnet*, această rubrică tratează „doar faptele, doamnă”. Iar în cazul de faţă realitatea este că, în cele două săptămâni de când a fost dezvăluit plagiatul domnului Armitage, riposta lui fără rost a silit „Bârfele din interior” să autorizeze doi ziarişti de investigaţii să cerceteze atent întreaga *oeuvre* a lui David Armitage, doar pentru a ne asigura că delictul de copiere pe care l-a comis

domnul este unic.

Dar, surpriză! Iată ce-au descoperit investigatorii noştri:

1. În episodul trei al *Cum să te vinzi* din ultimul sezon, Bert — fustangiul contabil — vorbeşte despre fosta lui soţie, care s-a mutat înapoi în LA după ce l-a curăţat de tot ce avea la tribunal. „Ştii care e adevărata definiţie a capitalismului?" îl întreabă el pe asociatul său, Chuck. „Procesul prin care fetele californiene devin femei californiene."

Găsim practic aceeaşi replică în piesa dramaturgului Christopher Hampton, care a câştigat Oscarul, *Poveşti de la Hollywood*, în care dramaturgul austriac Odon von Horvath face remarca: „Capitalismul este procesul prin care fetele americane devin femei americane".

2. În episodul unu din noua serie, Tanya, recepţionera care mestecă întruna gumă, îl informează pe Joey că nu mai vrea să se culce cu el, fiindcă şi-a găsit alt iubit care seamănă perfect cu Ricky Martin. Mai târziu, Joey îl vede pe noul iubit la birou şi îi spune Tanyei: „Ricky Martin? Fugi de aici! Tipul seamănă cu Ricky Bubosul".

După cum s-a dovedit, Ricky Bubosul este numele unui personaj din romanul lui Elmore Leonard, *Glitz*.

3. În acelaşi episod, Jerome, fondatorul companiei, are o ceartă deosebit de neplăcută cu un actor de mâna a doua de la Hollywood în timpul filmării unei reclame pentru un client. După aceea, Jerome îi spune lui Bert: „Când o să mai facem o reclamă, n-o să mai folosim actori…"

În clasicul film al lui Mel Brooks, *Producătorii*, Zero Mostel se întoarce spre Gene Wilder şi spune: „Când mai facem o piesă, n-o să mai folosim actori".

Ah, dar mai sunt exemple de furt literar comis de domnul Armitage. Investigatorii noştri au răsfoit câteva dintre piesele lui de început — majoritatea cărora n-au avut parte decât de o lectură dramatizată, absolut experimentală — şi au descoperit două lucruri contrariante:

1. *Secvenţe muzicale*, piesa lui Armitage din 1995, are ca temă povestea unei foste pianiste de jazz — acum casnică, măritată cu un doctor — care face o pasiune pentru cel mai bun prieten al soţului ei, un saxofonist de jazz. Ei încep să facă împreună duete instrumentale şi, fiindcă muzica e tot mai excitantă, pasiunea lor creşte. Apoi, când soţiorul pleacă din oraş pentru un weekend, cei doi îşi consumă în sfârşit pasiunea… doar că soţiorul dă buzna peste ei. Soţia intervine în încăierarea dintre soţ şi saxofonist, însă e înjunghiată accidental în inimă de către soţ.

Foarte contrariant este faptul că intriga piesei *Secvenţe muzicale* este

practic o copie fidelă a cunoscutei nuvele a lui Tolstoi, *Sonata Kreutzer*, în care o pianistă casnică şi plictisită se îndrăgosteşte de cel mai bun prieten al soţului ei… care, întâmplător, este violonist. Când cântă împreună *Sonata Kreutzer* a lui Beethoven, zboară scântei romantice. Dar când, în cele din urmă, ajung să se satisfacă sexual în timp ce soţul e plecat din oraş, *hooopa!*, apare soţul şi, într-o criză de furie provocată de gelozie, îşi ucide accidental soţia iubită.

2. În noul scenariu cinematografic al lui Armitage (în prezent în curs de realizare la Warner Brothers, în baza unui contract de unu virgulă cinci milioane… după cum ne-a dezvăluit o sursă internă), protagonistul deschide filmul cu următoarea replică rostită din voice-over: „Prima dată când am jefuit Cartier's, ploua".

A fost ciudat să descoperim că o povestire clasică a lui John Cheever începe cu fraza: „Prima dată când am jefuit Tiffany's, ploua".

După cum se poate trage concluzia, domnul Armitage nu a plagiat doar o singură dată, accidental, aşa cum afirmă cu înfocare el şi susţinătorii lui. De fapt, este recidivist. Şi, cu toate că el ar putea argumenta că delictele

În cauză se reduc doar la o glumă împrumutată ici, o intrigă împrumutată colo, cert e că plagiatul rămâne plagiat… şi nu poate nicicum să dezmintă concluzia evidentă: tipul e al dracului de vinovat.

Când am terminat de citit, eram atât de furios, încât a trebuit să mă abţin să sparg cu pumnul ecranul monitorului.

— Îţi vine să crezi prostiile astea? am întrebat-o pe Sally, întorcându-mă pentru a vorbi cu ea.

Dar ea stătea deja pe canapea, cu braţele înfăşurate în jurul ei (un limbaj negativ al corpului), arătând foarte descumpănită. A refuzat să se uite la mine când am vorbit.

— Da, David — le cred. Fiindcă există dovezi solide, negru pe alb, că eşti un plagiator nărăvit.

— Ei, haide, Sally — de ce mă acuză tâmpitul ăsta? Un rând ici, un rând colo…?

— Şi cum e cu intriga piesei tale? împrumutată din Tolstoi…

— Dar a omis să spună că, în comentariile din programul de teatru, am recunoscut că m-am inspirat din Tolstoi.

— Care program de teatru? Piesa nu a avut parte decât de o lectură dramatizată, aşa-i?

— Bun — *dacă* ar fi fost pusă în scenă pe bune, aş fi recunoscut foarte clar faptul că m-am inspirat din Tolstoi…

— Asta o spui acum.

— E adevărul. Chiar crezi că aş face o idioţenie ca asta să fur din Tolstoi…?

— Nu mai ştiu ce să cred.

— Ei bine, ştii că scârnăvia asta de McCall îşi dă toată silinţa să-mi distrugă cariera. Este modul lui de a mă face să plătesc pentru faptul că *LA Times* l-a dat în vileag drept scriitor ratat.

— Nu asta-i ideea, David. Ideea e că a pus iar mâna pe tine. Şi, de data asta, n-ai să scapi basma curată.

A sunat telefonul. Am răspuns imediat. Era Brad.

— Ai citit articolul? m-a întrebat el.

— Absolut — şi chiar sunt de părere că ia doar câteva exemple minuscule şi…

Brad m-a întrerupt.

— Trebuie să stăm de vorbă, David.

— Sigur, am spus. Putem să combatem asta. La fel ca…

— Trebuie să stăm de vorbă în seara asta.

M-am uitat la ceas. Era 21:07.

— În seara asta? Nu e cam târziu?

— Avem o criză, şi trebuie să reacţionăm repede.

Am scos un mic oftat de uşurare. Voia să discutăm despre strategie. Era încă de partea mea.

— Sunt întru totul de acord, am spus. Unde vrei să ne întâlnim?

— Aici la birou. La zece, dacă se poate. Tracy e aici. Bob Robinson e acum pe drum.

— Voi fi acolo cât pot de repede. Şi aş vrea să o aduc şi pe Alison.

— Sigur.

— Bine, ne vedem la zece, am spus şi am închis. Apoi m-am întors iar spre Sally şi am zis: Brad e de partea mea.

— Zău?

— A spus că trebuie să reacţionăm repede şi vrea să mă duc la birou chiar acum.

— Du-te, atunci, a zis ea.

M-am apropiat de ea şi am vrut să o iau în braţe. Dar ea m-a respins.

— Sally, iubit-o, totul o să fie bine, am spus.

— Ba nu, n-o să fie, a zis ea, apoi a plecat.

Am rămas locului, împietrit, vrând să mă duc după ea, să o conving de nevinovăţia mea în toate astea. Dar instinctul mi-a spus să plec. Am înşfăcat haina, telefonul şi cheile de la maşină, apoi am ieşit.

În drum spre FRT, am sunat-o pe Alison pe mobil. Dar mi-a răspuns căsuţa vocală şi un mesaj care le amintea tuturor celor care sunau că avea să fie la New York până marţi. M-am uitat iar la ceas. Pe Coasta de Est era trecut bine de miezul nopţii… de aceea ascultam glasul ei înregistrat. Aşa că i-am lăsat următorul mesaj lapidar: „Alison, sunt David. Şi e ceva urgent. Sună-mă pe mobil de îndată ce primeşti acest mesaj”.

Apoi am apăsat pedala de acceleraţie până la podea şi m-am

îndreptat spre birou, repetând argumentele pe care aveam de gând să le opun campaniei defăimătoare a lui McCall… ca să nu mai spun de salva de înjurături pe care am trimis-o la adresa Warner Brothers pentru să găsiseră cârtiţa care îi dăduse pe ascuns scenariul meu lui McCall.

Însă când am ajuns la FRT, Brad şi Bob aveau nişte mine sinistre, iar Tracy avea ochii roşii, fapt ce arăta că plânsese.

— Îmi pare nespus de rău pentru toate astea, am zis. Însă maniacul ăsta a angajat doi jurnalişti de investigaţii ca să-mi cerceteze la microscop toate scenariile. Şi ce au găsit? Cinci rânduri care ar putea fi atribuite altor autori. Atât. Iar cu privire la acuzaţia lui caraghioasă legată de povestea cu Tolstoi…

Bob Robinson m-a întrerupt.

— Auzim ce spui, David. Şi, sincer, când am văzut articolul şi eu am gândit cam acelaşi lucru: sunt doar câteva rânduri ici şi colo. Cât priveşte piesa aia veche a ta, dă-l în mă-sa pe Tolstoi. Sunt sigur că oricine are doi neuroni şi-ar da seama că ai reinterpretat în mod deliberat povestea tipului…

— Mulţumesc, Bob, am spus, extrem de uşurat.

— N-am terminat, David.

— Scuze.

— Cum spuneam, cred că probele lui McCall împotriva ta nu sunt nici corecte, nici întemeiate. Totuşi, problema pe care o avem acum e una de credibilitate. Şi, îţi place sau nu, odată ce editorialul lui McCall ajunge vineri pe străzi, ai să fii marfă alterată…

— Dar, Bob…

— Lasă-mă să termin, a spus el tăios.

— Scuze…

— Asta e situaţia, aşa cum o vedem noi. Poţi să explic i un caz de plagiat neintenţionat. Dar încă patru cazuri?

— Patru rânduri nenorocite, am spus. Nimic mai mult.

— Patru rânduri nenorocite pe care McCall le-a ţipăm după cele patru replici din *Prima pagină*…

— Dar nu vedeţi că tâmpitul ăsta se vrea Kenneth Starr… luând cele mai firave dovezi şi transformându-le în Sodom. I şi Gomora.

— Ai dreptate, a spus Brad, intrând în sfârşit în conversaţie. E un asasin excentric. S-a hotărât să-şi bată joc de tine. Şi, din păcate, scenariile tale conţin destule dovezi *minore* ca el să te întineze cu pensula plagiatului şi să scape basma curată.

Aici a intervenit Bob.

— Mai clar, sunt sigur că lungul lui articol va fi preluat de toate agenţiile de ştiri imaginabile. Nu doar că ai să ieşi şifonat din treaba asta, ci o să şi decimeze credibilitatea serialului.

— Asta-i o tâmpenie, Bob…

— Să nu îndrăzneşti să-mi spui că e o tâmpenie! a zis el, supărat acum. Ai idee cât rău a făcut treaba asta? Şi nu vorbesc doar despre tine şi serialul tău, ci şi despre Tracy. Mulţumită împuţitului ăluia de McCall şi credibilitatea ei a fost distrusă… până în punctul în care suntem nevoiţi să-i acceptăm demisia…

— Demisionezi? am spus, uitându-mă cu ochii mari la Tracy.

— N-am de ales, a zis ea încet. Faptul că relaţia mea „adulterină" de odinioară cu Craig Clark a fost dezvăluită…

— N-ai făcut nimic rău, Tracy, am spus.

— Poate — dar *percepţia* e că am sunat un fost iubit ca să scrie un articol excesiv de favorabil ţie.

— Dar *el* te-a sunat pe tine.

— Nu contează — percepţia e alta.

— Ce spune Craig despre toate astea? am întrebat.

— Are problemele lui, a răspuns Tracy. Şi el tocmai a fost concediat de *Variety*.

— Tu n-ai fost concediată, i-a spus tăios Bob.

— Nu — doar mi s-a dat sticla de whisky şi pistolul cu un singur glonţ şi mi s-a spus să fac lucrul onorabil.

Părea gata să plângă iar. Brad a strâns-o de braţ într-o tentativă de susţinere, dar ea l-a respins.

— N-am nevoie de compătimirea nimănui, a răspuns ea. Am dat un telefon idiot, iar acum plătesc.

— Toate astea mă îngrozesc, am spus.

— Aşa şi trebuie, a zis Tracy.

— N-am cuvinte să spun ce rău îmi pare. Dar, cum spuneam înainte, n-am vrut…

— Am înţeles, am înţeles, a zis Bob. Dar trebuie să înţelegi şi în ce încurcătură suntem noi acum. Dacă nu renunţăm la tine…

Cu toate că mă aşteptasem la asta, vestea m-a lovit ca o palmă peste obraz.

— Mă concediaţi? am întrebat, cu glas coborât.

— Da. Cu cel mai profund regret, ar trebui să adaug, dar…

— Nu e cinstit, am spus.

— N-o fi, dar trebuie să ne gândim la credibilitatea noastră, a precizat Brad.

— Am un contract cu voi…

Bob a răsfoit nişte hârtii şi a scos un document.

— Da, ai — şi cum sunt sigur că Alison îţi va explica, există o clauză care anulează contractul dacă se constată că ţi-ai denaturat în vreun fel lucrarea. Plagiatul ar fi cu certitudine considerat o denaturare majoră…

— Nu e corect ce faceţi, l-am întrerupt.

— Ce facem noi e regretabil, dar necesar, a spus Bob. Spre binele

serialului, trebuie să pleci.

— Şi dacă, să spunem, eu şi cu Alison vă dăm în jude cată?

— Fă ce vrei, David, a spus Bob. Dar buzunarele corporaţiei noastre sunt mult mai adânci decât ale tale. Şi, de data asta, n-ai să câştigi.

— Mai vedem noi, am zis, ridicându-mă.

— Crezi că pentru noi treaba asta e amuzantă? a spus Brad. Crezi că cineva din această cameră e mulţumit de situaţia asta? Ştiu că eşti creatorul acestui serial… şi, crede-mă, îţi vei primi meritul de creator şi o felie din buget. Dar realitatea e că în *Cum să te vinzi* sunt implicaţi alţi şaptezeci de oameni, şi nu vreau să le periclitez situaţia luptând pentru cauza ta. Situaţia ta actuală e imposibil de apărat. Nu ai fost prins doar cu pistolul fumegând, David; de data asta a fost o bazooka fumegândă…

— Mulţumesc, domnule Loialitate…

Tăcere lungă. Mâna lui Brad ţinea strâns un pix. A inspirat adânc, să se calmeze, apoi a spus:

— David, am să pun remarca asta pe seama nervozităţii pe care o resimţim cu toţii acum, deoarece ţi-am fost extrem de loial. Şi înainte să te mai răţoieşti la vreunul dintre noi, nu uita un lucru: ţi-ai făcut-o cu mâna ta.

Am fost gata să spun ceva vulgar şi pătimaş şi incoerent, dar în loc de asta am ieşit ca o furtună din birou, din clădire, am intrat în maşină şi am plecat.

Am condus ore în şir, cutreierând autostrăzile fără scop sau logică. Am pierdut vremea pe autostrăzile 10, 330, 12 şi 85. Itinerariul meu a fost o capodoperă de absurditate geografică — de la Manhattan Beach la Van Nuys, Ventura, Santa Monica, Newport Beach până la…

Apoi, în cele din urmă, mobilul meu a început să sune. Când l-am înşfăcat de pe scaunul alăturat, m-am uitat la ceasul de la bord şi am văzut că era trei şi zece. Conduceam fără ţintă de cinci ore.

— Eşti bine, David?

Era Alison, părând pe jumătate trează, dar îngrijorată.

— Stai puţin, am zis. Trebuie să trag pe dreapta.

Am intrat într-un refugiu şi am oprit motorul.

— Eşti în oraş? La volan?

— Aşa se pare.

— Dar e miezul nopţii.

— Da.

— Tocmai m-am trezit şi am găsit mesajul tău. Unde eşti acum?

— Nu ştiu…

— Cum adică nu ştii? Cum se numeşte şoseaua, autostrada?

— Nu ştiu.

— Acum chiar mă îngrijorezi. Ce se petrece?

Am început să plâng în hohote, căci abia atunci întreaga grozăvie a

ceea ce se întâmplase a lovit în plin şi, dintr-odată, n-am mai putut să o tăgăduiesc. Am plâns, probabil, un minut întreg. Când, în sfârşit, am reuşit să mă controlez, Alison a vorbit.

— Doamne, David, spune-mi, te rog… ce naiba ai păţit?

I-am povestit totul — de la acuzaţiile extinse de plagiat din noul editorial al lui McCall, la reacţia ostilă a lui Sally şi până la concedierea mea de către Bob şi Brad.

— Fir-ar a naibii de treabă, povestea asta a scăpat complet de sub control! a spus Alison când în sfârşit am terminat.

— Mă simt de parcă aş fi deschis o uşă dintr-un zgârie-nori şi aş fi călcat în gol.

— Bun, să le luăm pe rând. Ştii unde te afli acum?

— Undeva în oraş.

— Eşti sigur că eşti în LA?

— Da, de asta sunt destul de sigur.

— Crezi că poţi să şofezi?

— Da.

— Bun — uite ce vreau să faci. Du-te acasă. În siguranţă, aş adăuga. Dacă eşti în LA, ar trebui să ajungi acolo într-o oră. Şi cum ajungi acasă, trimite-mi prin e-mail editorialul lui McCall. Eu am să mă îndrept spre Kennedy, fiindcă mă întorc la LA cu avionul de la ora nouă. Am să citesc pe aeroport editorialul, iar după decolare am să folosesc AirPhone-ul de la bord. Dacă totul merge bine, pe la prânz sunt în LA, aşa că ce-ar fi să ne întâlnim la două, la birou? Ai ceva acasă care să te adoarmă?

— Cred că am nişte Tylenol PM.

— Ia trei.

— Te rog să nu-mi spui că toate astea or să arate mult mai bine după somn. Fiindcă n-or să arate.

— Ştiu. Dar măcar te vei fi odihnit puţin.

Am ajuns acasă în patruzeci de minute. I-am trimis lui Alison articolul prin e-mail. Când m-am aşezat la calculator, uşa dormitorului s-a deschis şi a ieşit Sally. Era doar cu bluza de pijama. Primul meu gând a fost: e atât de frumoasă! Al doilea meu gând a fost: asta va fi ultima dată când o văd în mod atât de intim?

— Chiar m-ai îngrijorat, a spus ea.

Am continuat să mă uit la ecran.

— Vrei să-mi spui unde ai fost în ultimele şapte ore? m-a întrebat.

— Am fost la birou şi pe urmă am mers cu maşina.

— Unde ai mers cu maşina?

— Am mers pur şi simplu.

— Ai fi putut să mă suni. *Ar fi trebuit* să mă suni.

— Scuze.

— Ce s-a întâmplat?

— Dacă am umblat cu maşina jumătate de noapte, ştii ce s-a întâmplat.

— Ai fost concediat?

— Da, am fost concediat.

— Înţeleg, a spus ea pe un ton plat.

— Şi Tracy Weiss a încasat-o.

— Pentru că i-a dat fostului iubit interviul în exclusivitate?

— Ăsta a fost delictul.

— E o industrie dură.

— Îţi mulţumesc pentru acea strălucire orbitoare a lucrului evident.

— Ce vrei să spun, David?

— Vreau să vii aici, să mă cuprinzi în braţe şi să-mi spui că mă iubeşti.

Tăcere lungă. În cele din urmă, a spus:

— Mă duc să mă culc la loc.

— Crezi că au dreptate să mă concedieze, nu-i aşa?

— Presupun că au motiv.

— Zău? Doar pentru câteva rânduri împrumutate în mod neintenţionat?

— Au spus ceva despre despăgubirea ta?

— Ăsta e domeniul lui Alison, iar ea e acum la New York.

— Dar ştie?

— Am vorbit.

— Şi?

— Vrea să dorm.

— Pare o idee foarte bună.

— Crezi că am procedat greşit aici, nu-i aşa?

— E târziu, David…

— Te rog să răspunzi la întrebare, am spus.

— Putem să facem asta mâine?

— Nu. *Acum.*

— Bine. Cred că ai făcut-o de oaie. Şi da, sunt foarte dezamăgită. Eşti mulţumit acum?

M-am ridicat şi m-am dus în dormitor, trecând pe lângă ea. M-am dezbrăcat. Am găsit Tylenolul PM în baie. Am luat patru tablete. M-am băgat în pat. Am pus ceasul să sune la ora unu după-amiază. Am pus mobilul pe căsuţa vocală. Mi-am tras învelitoarea peste cap. Într-un minut am adormit.

Apoi a sunat ceasul. Am văzut un bilet pe perna de alături.

Diseară plec la Seattle. Lipsesc două zile. Sally.

M-am chiorât la ceasul deşteptător. 13:00. M-am ridicat în capul oaselor. Am luat biletul lui Sally şi l-am recitit. Era genul de bilet pe care îl laşi servitoarei. M-am simţit dintr-odată foarte singur, foarte

speriat, foarte disperat să-mi văd fiica. Am luat telefonul. Nu apărea că primisem mesaje. Cu toate astea, am format căsuţa vocală. Robotul mi-a transmis ce ştiam deja: *„Nu aveţi mesaje”*.

De bună seamă, trebuie să fie o greşeală. Sigur unii dintre prietenii şi colegii mei, după ce au aflat de editorialul lui McCall, mă sunaseră ca să-şi manifeste susţinerea.

Dar toţi telefonaseră în urmă cu două săptămâni. Acum, în faţa multiplelor acuzaţii de plagiat, eram pe cont propriu. Nimeni nu voia să ştie de mine. Cu toate că ştiam că Caitlin e la şcoală, glasul ei era înregistrat pe robot şi am vrut să-l aud.

Dar după două secunde de apel, a răspuns Lucy.

— Oh, bună… am spus.

— De ce suni după-amiaza? Ştii că fiica ta e la şcoală.

— Voiam doar să-i las un mesaj ca să-i spun că mi-e dor de ea.

— Acum că ţi-ai îngropat cariera, te-a apucat brusc dorul de fosta familie?

— De unde ştii…?

— N-ai văzut ziarele din dimineaţa asta?

— Tocmai m-am trezit.

— Ei bine, în locul tău, m-aş culca la loc. Fiindcă eşti ştirea de la pagina trei din *San Francisco Chronicle* şi *LA Times*. Frumoasă treabă, David, să furi din munca altora!

— N-am furat…

— Da — doar ai înşelat. Cum m-ai înşelat pe mine.

— Spune-i lui Caitlin că o sun mai târziu.

Şi am închis.

M-am dus în bucătărie. Acolo, pe tejghea, era exemplarul de dimineaţă din *LA Times*. Îndatoritoare, Sally îl deschise la pagina trei unde în colţul din dreapta sus era titlul:

CREATORUL LUI CUM SĂ TE VINZI ACUZAT
ŞI DE ALTE CAZURI DE PLAGIAT

Sub asta era un scurt rezumat din cinci sute de cuvinte al operei de demolare marca McCall… evident rescris în viteză târziu în noaptea aceea (când, probabil, ziarelor le-au fost trimise în avans exemplare din *Hollywood Legit*). După ce relata toate acuzaţiile pe care mi le adusese McCall, ziarul afirmă că, după ce fusese contactat aseară târziu, producătorul lui *Cum să te vinzi*, Brad Bruce, a spus: „Ştirea asta e o tragedie atât pentru David Armitage, cât şi pentru familia serialului *Cum să te vinzi*”, şi că FRT o să emită astăzi, mai târziu, o declaraţie oficială.

Frumoasă strategie, Brad! Mai întâi te arăţi îndurerat de ceea ce mi s-a întâmplat, după care dai un comunicat de presă că am fost

concediat.

Am alergat la calculator. Am intrat online. Am selectat pagina de internet a *San Francisco Chronicle*. Şi acest articol era scris în pripă de corespondentul lor din Los Angeles, prezentând acelaşi rezumat al acuzaţiilor şi acelaşi citat din Brad. Însă ce m-a descurajat cu adevărat a fost să descopăr că mă aşteptau deja vreo şase e-mailuri de la diverşi jurnalişti care îmi solicitau un interviu… sau, cel puţin, o reacţie la editorialul lui McCall.

Am luat telefonul şi am sunat la mine la birou. Rectific: la *fostul* meu birou. A răspuns Jennifer, *fosta* mea secretară.

— Am primit instrucţiuni să-ţi strâng lucrurile, a spus ea. Vrei ca totul să-ţi fie trimis la apartament?

— Puteai să spui măcar bună ziua, Jennifer.

— Bună! Aşadar, trimit totul la apartament?

— Da.

— Bine. Ai să primeşti totul mâine-dimineaţă. Şi ce să fac în privinţa telefoanelor pentru tine?

— Au fost telefoane?

— Cincisprezece în dimineaţa asta. *LA Times, Hollywood Reporter, New York Times, Seattle Times, San Francisco Chronicle, San Jose Mercury, Boston Globe…*

— Am priceput.

— Să-ţi trimit prin e-mail lista şi numerele lor de contact?

— Nu.

— Şi dacă cineva din presă vrea să te contacteze…

— Spune-i că sunt de necontactat.

— Dacă asta e decizia ta…

— Jennifer, ce e cu stilul ăsta de Epocă Glaciară…?

— Cum te aştepţi să mă port? Plecarea ta înseamnă că mi s-a dat un preaviz de o săptămână…

— Oh, Doamne!

— Fără platitudini, te rog.

— Nu ştiu ce să spun, doar că-mi pare rău. Şi pentru mine toate astea sunt la fel de surprinzătoare ca…

— Cum pot să fie surprinzătoare când tu furi chestii?

— N-am intenţionat niciodată…

— Ce? Să fii prins? Ei bine, mersi că m-ai prins şi pe mine în plasa ta.

Şi a trântit receptorul în furcă.

Am închis. Mi-am luat capul în mâini. Lăsând la o parte uriaşul prejudiciu personal pe care îl suferisem, mă îngrozea gândul că, fără să-mi dau seama, implicasem în povestea asta două părţi nevinovate, pricinuindu-le un mare rău colateral. Mă îngrozea gândul că cincisprezece jurnalişti mă vânau pentru citate. Fiindcă acum eram

adevăratul scandal — marea poveste de succes din televiziune care arunca totul la gunoi. Sau, cel puţin, asta era interpretarea care avea să se dea. Versiunea mea avusese succes săptămâna trecută. Totuşi, acum, cu toate aceste noi dovezi josnice (totuşi, dovezi), lucrurile aveau să ia altă întorsătură, interpretarea avea să se schimbe. Aveam să fiu arătat ca un exemplu de om talentat asaltat de forţe autodistructive; un tip care crease unul dintre cele mai originale seriale de televiziune din ultimii zece ani, *totuşi* trebuise să fure rânduri de la alţi scriitori. Şi avea să fie obişnuita trăncăneală despre mine ca fiind încă o victimă a sălbaticului cult de la Hollywood legat de succesul fără bază solidă.

Rezultatul tuturor acestor articole urma să fie simplu: nu aveam să mă mai pot angaja niciodată ca scenarist.

M-am uitat la ceas. Unu şi paisprezece. Am sunat la biroul lui Alison. A răspuns secretara ei, Suzy. Părea sincer supărată. Până să apuc să întreb de agentul meu, a zis:

— Vreau să-ţi spun următorul lucru: cred că ce ţi s-a întâmplat e total nedrept.

Am înghiţit în sec şi am simţit că mă ustură ochii.

— Mulţumesc, am spus.

— Cum te simţi?

— Rău.

— Vii încoace?

— Da — chiar acum.

— Bun — te aşteaptă.

— Am vreo şansă să vorbesc cu ea acum?

— Vorbeşte la telefon cu FRT.

— Atunci, ne vedem într-o jumătate de oră.

Când am intrat pe uşă, am zărit-o pe Alison stând la birou şi uitându-se pe fereastră cu un aer istovit şi preocupat. Auzindu-mă intrând, şi-a rotit scaunul şi s-a ridicat de la birou, a venit la mine şi m-a luat în braţe şi m-a ţinut aşa un minut, fără niciun cuvânt. Apoi s-a dus la un dulăpior şi l-a deschis.

— Merge un whisky?

— Chiar aşa de rău e?

N-a spus nimic. S-a întors la birou cu sticla de J&B şi două pahare. Ne-a turnat fiecăruia o porţie mare. Apoi şi-a aprins o ţigară, a tras adânc şi a dat pe gât jumătate din băutura din pahar. I-am urmat exemplul.

— Bun, a spus ea. Uite cum stă treaba. Ca agent, nu te-am minţit niciodată şi n-am să încep acum. Situaţia în momentul de faţă e cât se poate de proastă.

Am dat pe gât restul băuturii. Ea mi-a umplut imediat paharul.

— Când am citit pe aeroport articolul lui McCall, prima mea reacţie

a fost: cum au putut Brad şi Bob să ia asta în serios… mai ales când acuzaţiile pe care le formulează el sunt atât de minore? E caraghios de ce te acuză el. Suntem în domeniul *„Dacă aş avea un bănuţ pentru fiecare scriitor care a împrumutat o glumă”*. Iar aiureala despre povestea cu Tolstoi este doar o aiureală. Ştie şi el asta. Totuşi, rândul din povestea lui Cheever…

— Tot ce pot să spun e următorul lucru: mi-am dat seama că e o „inspiraţie” exactă, şi am ştiut şi că nu o să ajungă niciodată pe ecran. Pe ce a pus el mâna e doar o ciornă, atâta tot.

— Ştiu asta la fel de bine ca tine. Problema e că, împreună cu chestiile din *Prima pagină* de săptămâna trecută… în fine, eşti destul de deştept ca să-ţi dai seama că…

— Vinovat sau nu, sunt în mare belea.

— Asta-i esenţa.

— Şi ai vorbit cu FRT, şi nu pot fi nicicum convinşi…?

— Nicio şansă. În ceea ce îi priveşte, eşti terminat. Dar asta nu e tot. De îndată ce am aterizat, mi-am făcut o mie de draci într-un meci de o oră cu unul dintre avocaţii lor. Se pare că au de gând să-şi dea toată silinţa să blocheze orice compensaţii pentru tine.

Din rău în mai rău.

— Dar există o clauză…

— O, da, a spus Alison, trăgând înspre ea un dosar, există în mod clar o clauză nenorocită. Clauza 43b, mai exact, a înţelegerii tale cu FRT — iar esenţa acestei clauze e că, dacă ai făcut ceva ilegal sau de natură infracţională cu privire la serial, vei fi privat de profiturile viitoare rezultate din continuarea lui.

— Vor să spună că am făcut ceva de natură infracţională?

— Încearcă să te taie de la orice drepturi de autor viitoare argumentând că plagiatul constituie un act ilegal…

— Asta-i o tâmpenie!

— Absolut — dar sunt hotărâţi să dovedească asta.

— Pot?

— Tocmai am vorbit la telefon o jumătate de oră cu avocatul meu. O să se uite cu atenţie pe contract diseară. Dar instinctul lui îi spune că… da, pot dovedi asta.

— Deci nu o să fie nicio compensaţie?

— Ba şi mai rău… m-au informat şi că au de gând să te dea în judecată pentru banii pe care ţi i-au plătit ca drepturi de autor pentru cele trei episoade în care, chipurile, ai plagiat.

— Ce vor să facă? Să-mi scoată maţele?

— Categoric. Pentru că, să fim sinceri, e vorba de bani mulţi. Dacă scapă de drepturile tale de autor, economisesc în jur de trei sute cincizeci de mii pe sezon. Iar dacă, aşa cum e de aşteptat, serialul mai ţine câteva sezoane… în fine, calculează şi tu. Pentru fiecare dintre

cele trei episoade, datorezi o sută cincizeci de mii. Adună şi ai să vezi…

— Sigur ne putem bate cu ei pe aspectul ăsta.

— Avocatul meu mai spune că te au la mână cu clauza în care scriitorul garantează că scenariul este în întregime şi exclusiv munca lui. Dar cum văd eu treaba, probabil că putem să negociem un preţ…

— Ceea ce înseamnă că *eu* trebuie să le dau *lor* banii înapoi?

— Dacă se ajunge la asta, da. Speranţa mea — şi e o speranţă — e că în câteva zile, când totul se va linişti, vor renunţa să te mai hăituiască pentru cele trei episoade, dacă ştiu că au câştigat disputa pe drepturile de autor.

— Ai să-i laşi s-o câştige?

— David, când am lăsat eu un studio împuţit sau o reţea de rahat să câştige ceva în faţa unui client de-al meu? Dar avem o problemă. Din punct de vedere juridic, ai încălcat termenii contractului. Iar dacă avocatul meu pe care îl plătesc cu 375 de dolari pe oră — care cunoaşte toate portiţele de scăpare din codul juridic de la Hollywood — mi-a spus că ai mâinile legate în faţa lor, singura alternativă care ne rămâne este să încercăm să reducem cât mai mult paguba… Dar am să cer şi o a doua — şi poate chiar o a treia — părere juridică înainte de a vorbi din nou cu avocaţii hrăpăreţi de la FRT… ca să nu mai spun de slinoşii lor omologi de la Warner.

— Îmi mai dai un whisky?

— Cred că-i o idee bună, fiindcă mai am încă o veste neplăcută, a spus ea.

Mi-am turnat o porţie dublă.

— Dă-i drumul, am zis.

— Tocmai m-a contactat un avocat de la Warner Brothers. S-au răzgândit cu privire la *Intrare prin efracţie*…

— Vrei să spui că întâlnirea cu Nagel se anulează.

— Mă tem că da. Dar asta nu-i tot. Vor să le returnezi tot onorariul de semnătură.

— Asta-i o nebunie? Cum pot să facă asta?

— Te au la mână cu rândul ăla din John Cheever pe care l-ai împrumutat…

— Să fim serioşi! Rândul ăla a fost doar de probă. În *prima* ciornă…

— Hei, nu pe mine trebuie să mă convingi! Problema e că, la fel ca FRT, se folosesc de rândul ăla ca să-ţi dea în cap cu clauza „scriitorul garantează că scenariul este în întregime şi exclusiv munca lui”. Cealaltă problemă e că au confirmarea… cu toate că cei mai mulţi dintre cretinii ăia nici măcar nu ştiu cine e John Cheever.

— În fine, cel puţin scenariul lui Fleck va acoperi datoriile astea.

Şi-a aprins încă o ţigară, deşi în scrumieră ardea deja una.

— Din păcate, în după-amiaza asta m-a sunat avocatul lui Fleck…

— Te rog să nu-mi spui că…

— „Cu regret, domnul Fleck nu mai poate continua negocierile, dată fiind starea actuală a reputaţiei profesionale a domnului Armitage.” Din păcate, ăsta-i un citat exact.

M-am uitat lung în podea. Şi am spus:

— Atunci, nu pot nicicum să le înapoiez celor de la Warner cele două sute cincizeci de miare.

— I-ai cheltuit deja?

— O mare parte din ei, da.

— Dar nu eşti falit?

— Oi fi eu tâmpit, dar nu sunt prost. Am investit prin brokerul meu o jumătate de milion. Problema e că jumătate din asta i-o datorez Unchiului Sam. Iar dacă FRT şi Warner îşi vor toţi banii înapoi… atunci sunt falit.

— Să nu vedem încă partea cea mai neagră a situaţiei. Am să fiu necruţătoare cu nemernicii ăştia. Am să-i fac să îşi micşoreze pretenţiile de rambursare a banilor. Între timp, ar fi bine să vorbeşti cu brokerul şi cu contabilul tău despre cel mai bun mod de a spori ce ai investit…

— Fiindcă în oraşul ăsta sunt terminat, aşa-i?

— O să fie greu să-ţi găseşti de lucru.

— Şi dacă, să spunem, treaba asta nu trece? Dacă rămân veşnic pătat? Ce fac atunci?

— Sincer?

— Absolut.

— Nu ştiu. Dar, repet, să vedem cum decurg săptămânile următoare. Mai la obiect, trebuie să dai o declaraţie în care să-ţi aperi poziţia, dar şi să-ţi exprimi regretul pentru cele întâmplate. Am sunat-o pe Mary Morse — o gagică PR pe care o cunosc. O să fie aici cam în zece minute, să elaboraţi împreună declaraţia şi să o transmiteţi tuturor celor implicaţi, ca măcar să aibă punctul tău de vedere cu privire la toate. Dacă în câteva zile lucrurile nu se îmbunătăţesc, o să trebuiască să găsim un jurnalist dispus să spună versiunea ta.

— Păi, tipul ăla de la *Variety* iese clar din discuţie, acum că şi cariera lui e terminată. Iar biata Tracy…

— Asta n-a fost vina ta.

— Da, dar dacă n-ar fi fost situaţia asta încurcată a mea…

— Uite ce e, amândoi sunt profesionişti, şi ar fi trebuit să ştie că fosta lor relaţie ar putea deveni publică dacă…

— Ea a vrut doar să mă protejeze.

— Adevărat — dar asta îi era meseria. Nu poţi să te autoflagelezi şi pentru problemele lor. Ai şi-aşa destule necazuri ale tale.

— Parcă n-aş şti!

Până dimineaţa următoare, toată lumea ştia şi despre asta.

Acuzaţiile lui McCall au ajuns pe străzi. La fel şi un comunicat de presă al FRT care anunţa (cu regret, fireşte) îndepărtarea mea de la serial. Toate ziarele naţionale importante îl publicaseră la rubrica de artă şi divertisment, însă LA Times pusese povestea pe prima pagină. Şi mai rău, istoria a fost vrednică de a fi tratată şi la emisiunea NPR *Ţinând cont de toate, astă-seară ne distrăm*, şi la majoritatea talk-show-urilor matinale. Da, toată lumea a citat din declaraţia mea — în care îmi ceream scuze pentru neplăcerile pricinuite FRT şi tuturor celor implicaţi în *Cum să te vinzi*, şi spuneam din nou că nu consider că pot să fiu acuzat de furt din cauza a doar câteva rânduri. „Cel mai rău lucru de care poate fi acuzat un scriitor este furtul, iar eu cu siguranţă nu mă consider hoţ", scriam în declaraţie.

În seara aceea, la *Real Time* de pe HBO, gazda emisiunii, Bill Maher, a spus în monologul său:

„Bomba de azi de la Hollywood este că David Armitage, creatorul lui *Cum să te vinzi*, a folosit faimoasa apărare a lui Richard Nixon *Nu sunt hoţ* după ce FRT l-a dat afară pentru plagiat. Când a fost întrebat dacă tot ce a scris e sută la sută original, el a spus: «N-am făcut sex cu femeia aia…»"

Maher a stârnit hohote de râs cu poanta asta. M-am uitat singur la emisiune. Sally era în Seattle, la o adresă necunoscută, deoarece nu lăsase numele hotelului ei şi nici nu mă sunase toată ziua. Ştiam că de obicei se cazează la Four Seasons când se duce în Seattle, însă m-am temut că dacă o sun o să par mult prea disperat după iubire şi atenţie. În momentul de faţă, singura mea speranţă era că, odată ce bombardamentul neaşteptat al publicităţii rele se va fi oprit, avea să îşi amintească toate motivele pentru care ne îndrăgostiserăm unul de celălalt, şi avea să…

Ce? Să se întoarcă alergând la mine, spunându-mi că o să-mi fie alături orice ar fi? Ca Lucy? Ea îmi fusese alături… bombănind uneori, însă cu toate astea fusese mereu lângă mine. Şi asta mulţi ani, în timp ce eu eram un nimeni şi ea a fost nevoită să se apuce de telemarketing când cariera ei de actriţă s-a împotmolit şi eram nevoiţi să plătim chiria. Cum i-am răsplătit statornicia? Făcând criza bărbatului care se teme că îmbătrâneşte, după marele succes. Nu era de mirare că mă dispreţuia atât. Nu era de mirare că acum eram aşa de speriat. Pentru că, în sfârşit, recunoşteam ce ştiusem la doar câteva luni după ce mă mutasem cu Sally: iubirea ei depindea de succesul meu, de statutul meu în lumea divertismentului şi de felul cum îi îmbunătăţea el propria ei poziţie în cadrul acelei înalte Şcoli cu Bani numită Hollywood.

„Fiecare are momentul lui", a spus ea chiar înainte să câştig Premiul Emmy. Ăsta e al nostru.

Nu mai e, păpuşă!

Oare putea să mi se ia în doar câteva zile tot ce realizasem în câţiva ani?

Haideţi, oameni buni — sunt David Armitage! Îmi venea să strig de pe terasa celui mai apropiat acoperiş. Dar, pe de altă parte, odată ce eşti pe terasa unui acoperiş, singura destinaţie e jos. Oricum, la Hollywood (ca şi în viaţă) talentul este efemer, consumabil. Chiar şi cei din vârful piramidei erau supuşi acestei legi a replicării. Nimeni de aici nu era unic. Toţi jucam acelaşi joc. Iar jocul avea o regulă de bază: momentul tău dura atâta vreme cât dura momentul tău… dacă, adică, erai destul de norocos să ai un moment.

Dar tot nu-mi venea să cred că momentul meu era acum la timpul trecut. De bună seamă că Sally nu avea să fie atât de mercantilă încât să mă abandoneze chiar acum. Tot aşa trebuia să cred că, într-un fel sau altul, o să pot să-i conving pe Brad şi Bob şi Jake Dekker de la Warners, şi orice altă companie de producţie interesată din acest oraş nenorocit că merit încrederea lor.

Haideţi, oameni buni — sunt David Armitage! Şi v-am făcut tuturor bani!

Însă cu cât încercam mai mult să dau o interpretare optimistă situaţiei mele, cu atât mai mult mă gândeam: cel mai rău gen de amăgire este amăgirea cu care te amăgeşti singur.

Aşa că am deschis o sticlă de Glenlivet Single Malt şi am început să mă uit cum dispare. La un moment dat, după ce al cincilea deget de băutură mi s-a prelins pe gâtlej, am avut o fază extrem de idioată, în timpul căreia am intrat într-o stare de inspiraţie introspectivă. M-am hotărât să-mi dezgolesc sufletul în faţa lui Sally, să pun totul pe masă, cum se spune, şi să sper că, la rândul ei, o să răspundă cu tandreţe acestui *cri de coeur*. Aşa că m-am dus împleticit la calculator şi am scris:

Scumpa mea,

Te iubesc. Am nevoie de tine. Cu disperare, de fapt. Povestea asta e urâtă; o poveste nedreaptă. Te rog, te rog, *te rog* să nu renunţi la mine; la noi. Te rog să mă suni. Te rog să vii acasă. Să depăşim asta împreună. Fiindcă *putem* să o depăşim. Fiindcă suntem cel mai bun lucru care ni s-a întâmplat. Fiindcă tu eşti femeia cu care vreau să-mi petrec restul vieţii, cu care vreau să am copii, pe care o voi iubi şi atunci când, peste mulţi ani, vom intra în acea zonă crepusculară a ramolismentului, îţi voi fi întotdeauna alături. Te rog, *te rog*, te rog să-mi fii alături acum.

Fără să recitesc ce am scris, am expediat mesajul, şi am mai dat pe gât două degete de Glenlivet, m-am dus în picaj în dormitor şi am căzut lat.

Apoi s-a făcut dimineaţă şi telefonul suna. Dar în cele câteva secunde ceţoase de dinainte de a răspunde, o propoziţie mi-a plutit în cap. Nu o propoziţie, de fapt… o frază: *zona crepusculară a ramolismentului*.

Apoi mi-am amintit restul conţinutului caraghios al acelui e-mail… în toată gloria lui oribilă, imploratoare. Şi m-am gândit: *eşti un idiot*.

Am întins mâna spre telefonul care suna.

— David Armitage? m-a întrebat un glas foarte treaz.

— Mă tem că da.

— Fred Bennett, *Los Angeles Times*.

— Cât naiba e ceasul?

— În jur de şapte treizeci.

— Nu vreau să vorbesc.

— Domnule Armitage, îmi acordaţi o clipă?

— De unde ai numărul meu de acasă?

— N-a fost cel mai greu lucru din lume de aflat.

— Am dat o declaraţie.

— Dar aţi auzit de moţiunea depusă aseară în faţa Asociaţiei Scriitorilor de Film şi Televiziune?

— Ce moţiune?

— O moţiune care cere condamnarea în mod public a dumneavoastră pentru plagiat, retragerea calităţii de membru al asociaţiei şi recomandă să vi se interzică dreptul de a profesa timp de minimum cinci ani… deşi unii membri ai comitetului au insistat pentru interzicerea pe viaţă…

Am pus receptorul în furcă, apoi m-am aplecat şi am smuls ştecărul din perete. Telefonul a început imediat să sune în altă cameră, dar l-am ignorat. În schimb mi-am tras învelitoarea peste cap, dorind ca zona asta să dispară.

Dar acum îmi era imposibil să dorm, aşa că în cele din urmă m-am dus împleticindu-mă la baie şi am înghiţit trei tablete de Advil în încercarea de a potoli perforatorul pneumatic care trepida în capul meu. Apoi m-am dus în camera de zi şi am deschis calculatorul. Primisem douăsprezece e-mailuri, dintre care unsprezece erau de la diverşi jurnalişti. N-am deschis niciunul dintre ele. Cel de-al doilea era cel de care îmi era groază… un e-mail de la Sally:

David,

Regret situaţia în care te afli. Regret şi faptul că aceste dezvăluiri ţi-au distrus cariera. Dar ţi-ai făcut-o cu mâna ta; din motive numai de tine ştiute, ai hotărât să fii arhitectul propriei tale distrugeri. Asta nu pot pricepe. Mă face să mă întreb dacă într-adevăr te cunosc… nelinişte exacerbată de e-mailul tău profund îngrijorător. Îmi dau seama că eşti supărat pentru ce s-a întâmplat. Dar nimic nu e atât de

neplăcut ca un om care cerşeşte iubire — mai ales când a subminat încrederea necesară susţinerii iubirii. Deşi îmi dau seama că te afli sub o mare tensiune emoţională, asta totuşi nu-i o scuză pentru platitudinea inimii deschise. Şi să nu mai vorbim de rândul ăla cu „zona crepusculară a ramolismentului".

Acum sunt şi mai confuză, şi mai tristă. Cred că situaţia s-ar putea clarifica puţin dacă mai rămânem separaţi câteva zile. M-am hotărât să plec în weekend pe Vancouver Island. Mă întorc luni. Discutăm atunci. Între timp, hai să cădem de acord să nu comunicăm în weekend, ca lucrurile să nu devină şi mai confuze. Sper că între timp te vei gândi să obţii sprijin de specialitate. Dincolo de toate, e-mailul tău a fost un uriaş strigăt de ajutor.

Sally

Minunat! Pur şi simplu, minunat!

Telefonul a început iar să sune. L-am ignorat. Apoi a început să sune şi mobilul meu. Am întins mâna după el şi m-am uitat la numărul afişat. Era Alison. Am răspuns imediat.

— Vorbeşti îngrozitor, a spus ea. Ai băut azi-noapte?

— Te prinzi foarte repede.

— Te-ai trezit de mult?

— De când m-a sunat un ziarist de la *LA Times* ca să mă anunţe că ASFT are de gând să mă interzică pe viaţă.

— Poftim?

— Asta a spus el — aseară a avut loc o întrunire specială a Biroului Politic al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice.

— Treaba asta a luat-o razna. Şi e pe cale să se înrăutăţească.

— Povesteşte-mi.

— Theo McCall o să fie intervievat în direct din LA la *Today Show*.

— Pe tema mea?

— Aşa s-ar părea.

— Doamne sfinte! Tipul ăsta nu se lasă.

— E ca orice editorialist de scandal — absolut neîndurător. Tu eşti pentru el doar o marfă. O marfă foarte profitabilă în momentul de faţă, fiindcă datorită ţie numele lui e cunoscut la nivel naţional şi apare la *Today*.

— Nu va fi mulţumit până nu mă distruge.

— Mă tem că aşa e. De asta m-am hotărât să te trezesc atât de devreme şi să-ţi spun de apariţia lui la *Today Show*. Cred că ar fi bine să te uiţi la emisiune, doar în caz că spune ceva atât de jignitor sau calomniator încât să putem să punem mâna pe ticălosul ăsta mic.

De fapt, nimic nu era „mic" la Theo McCall. Era un bărbat trecut de patruzeci de ani — un britanic care traversase Atlanticul cu vreo zece ani în urmă, şi avea un accent în care vocalele afectat rotunjite se

amestecau cu nazalitatea din sudul Californiei. Era şi gras. Faţa lui îmi amintea de o bucată de Camembert care fusese lăsată prea mult la soare şi mustea. Dar era şiret cu privire la dimensiunile lui, prin aceea că le masca îmbrăcându-se ca un dandy — costum gri cu dungi albe, cămaşă albă cu guler desfăcut, cravată discretă, neagră cu picăţele. Mi-am dat seama că, dat fiind că *Hollywood Legit* era o publicaţie de proastă calitate, era singurul lui costum. Dar m-am văzut nevoit să admir cu ciudă modul în care se vindea lumii — ca un dandy anglo-american cu informaţii din surse interne despre comportamentul urât de la Hollywood. Fără doar şi poate, se îmbrăcase cu grijă pentru acest interviu, considerându-l o probă pentru posturile de la ziarele de scandal bine cotate, pe care dorea cu disperare să le ocupe.

Dar Anne Fletcher — jurnalista care îi lua interviu de la New York — nu îi acorda încredere totală.

— Theo McCall, mulţi de la Hollywood te consideră cel mai de temut jurnalist din oraş, a spus ea.

Un zâmbet slab, de plăcere, a fluturat pe buzele grase ale lui McCall.

— Ce măgulitor! a spus el cu cel mai afectat glas al lui.

— Dar alţii te consideră doar un bârfitor care nu ezită să distrugă cariere, căsnicii, chiar şi vieţi.

S-a albit puţin, dar şi-a revenit repede.

— Păi, desigur, anumiţi oameni sunt de părerea asta. Dar asta fiindcă se apără între ei — asta fiind marea regulă de la Hollywood — chiar şi atunci când e vorba de delicte grave.

— Şi tu crezi că plagiatul din cauza căruia David Armitage a fost concediat de FRT e un delict grav?

— Absolut — omul a furat din munca altor scriitori.

— Dar ce „a furat”, de fapt? O glumă dintr-o piesă, şi câteva replici hazlii din altele. Chiar crezi că merită să-şi piardă cariera pentru câteva păcate minore?

— Ei bine, Anne, în primul rând, nu eu am hotărât pedeapsa pe care a primit-o. Asta a fost decizia şefilor lui de la FRT. Dar, referitor la întrebarea ta dacă eu cred că plagiatul este un delict grav — ei bine, furtul e furt…

— Însă eu te-am întrebat, domnule McCall, dacă o infracţiune atât de măruntă precum împrumutarea unor glume…

— A furat şi o intrigă din Tolstoi…

— Dar domnul Armitage a explicat că piesa lui, care nu a fost produsă, era o reinterpretare deliberată a poveştii lui Tolstoi.

— E normal ca domnul Armitage să spună asta acum. Însă eu am aici o copie a scenariului original al lui…

A ridicat scenariul prăfuit al piesei *Secvenţe muzicale*. Camera a mărit pagina de titlul.

— După cum vezi aici, a spus McCall, pe pagina de titlu scrie: *Secvenţe muzicale*, o piesă de David Armitage… dar nu e nimic care să spună „bazată pe *Sonata Kreutzer* de Tolstoi”, deşi toată intriga este furată în întregime din povestea lui Tolstoi. Şi asta ridică un semn de întrebare şi mai mare: de ce un om cu talentul şi priceperea lui David Armitage a trebuit să fure de la alţii? Toată lumea de la Hollywood vrea să ştie cum a putut să fie el atât de autodistructiv, atât de teribil de necinstit. De exemplu, se ştie bine că de îndată ce *Cum să te vinzi* a dat lovitura, Armitage şi-a părăsit soţia şi copilul pentru o femeie ambiţioasă cu funcţie de conducere în televiziune. Aşa că acest şablon de înşelăciune care în mod trist a ajuns să-i înghită cariera…

Am apăsat butonul de oprire şi am dat cu telecomanda de perete. Apoi mi-am înşfăcat haina şi am ieşit în fugă pe uşă. Am sărit în maşină, am turat motorul, am demarat. Mi-a luat cam jumătate de oră să ajung la studiourile NBC. Mizam pe faptul că pocitania o să zăbovească în sala de recepţie după interviu, şi o să stea un timp la demachiat. Şi am avut dreptate, deoarece McCall tocmai ieşea pe uşă şi se îndrepta spre un Lincoln Town care aştepta, când am oprit. Rectific: când m-am năpustit şi am frânat brusc, chiar lângă uşă, în scrâşnet de cauciucuri, făcându-l pe McCall să tresară.

— Englez grăsan şi nenorocit ce eşti tu…

McCall s-a uitat la mine cu ochii mari, pe faţa lui grasă citindu-i-se groaza. Asta de parcă îi venea să o ia la fugă, însă era prea paralizat de frică pentru a face ceva. În câteva secunde am fost grămadă pe nenorocit, l-am apucat de reverele cu dungi albe, l-am zgâlţâit violent şi i-am adresat urlând un şuvoi incoerent de invective de genul: „Vrei să-mi distrugi viaţa… mă faci hoţ… îmi insulţi nevasta şi copilul… am să-ţi rup degetele de la ambele mâini, javră urâtă…”

În toiul acestui recital strident, s-au întâmplat două lucruri, niciunul favorabil mie. Primul a fost că un fotograf liber-profesionist, care aştepta în holul NBC, a ieşit în fugă când a auzit tărăboiul pe care îl făceam şi a făcut repede câteva fotografii cum îl ţineam de revere pe McCall şi-l ocăram în faţă. Al doilea a fost sosirea unui om din serviciul de pază al NBC — un tip înalt şi musculos, între douăzeci şi cinci şi treizeci de ani, care a intervenit imediat în conflict, urlând: *„Hei, hei, hei… ajunge!”* înainte de a mă lua de pe McCall şi a-mi aplica o priză half-nelson.

— Tipul ăsta te-a agresat? i-a strigat paznicul lui McCall.

— A încercat, a spus el, dându-se înapoi.

— Vrei să chem poliţia?

McCall s-a uitat la mine cu un dispreţ amuzat… pe buze fluturându-i un zâmbet scârbos care spunea: „Te-am făcut, nenorocitule!”

Apoi s-a întors şi a început să discute cu fotograful, l-a întrebat cum îl cheamă, i-a cerut cartea de vizită şi l-a întrebat: „Ai reuşit să prinzi

toate astea?”

Între timp, paznicul mă ducea cu forţa spre maşina mea.

— Porscheul ăsta e al tău?

Am dat din cap.

— Frumoasă maşină! Şi acum, domnule, am să-ţi propun în mod excepţional un târg. Te sui în maşină şi dispari, şi uităm de toată treaba asta afurisită. Dacă te întorci…

— N-am să mă întorc.

— Îmi dai cuvântul tău?

— Promit.

— În regulă, a spus el, slobozindu-mă încet din strânsoarea lui. Să vedem cum te ţii de promisiune şi pleci în linişte.

Am deschis portiera maşinii, m-am aşezat la volan şi am pornit motorul. Atunci paznicul a bătut în geam. L-am coborât.

— Încă ceva, domnule, a spus el.

— Poate o să vreţi să vă gândiţi să vă schimbaţi hainele înainte de a vă duce azi în altă parte.

Abia atunci mi-am dat seama că eram încă în pijamale.

Trei

N-ai cum să scapi de legea cauzei şi a efectului… mai ales când de faţă e un fotograf care te fotografiază agresând un jurnalist în timp ce eşti îmbrăcat în pijamale.

Aşa că — la două zile după ce am ţinut prima pagină în *LA Times* — m-am pomenit iar în ziar… cu o fotografie pe pagina a patra a ediţiei de sâmbătă, care mă înfăţişa ocărându-l pe Theo McCall. Faţa mea era schimonosită într-o expresie de furie dementă. Îl apucasem în mod vizibil de costum. Şi mai era problema ţinutei mele de noapte. În afara dormitorului, pijamalele invocă imaginea spitalului de nebuni. Purtate de un individ clar tulburat în parcarea Studiourilor NBC ziua, ele indică faptul că s-ar putea ca respectivul cetăţean să aibă câteva *probleme* psihice care merită să fie cercetate de cadre specializate. Cu siguranţă că, dacă aş fi fost în stare să studiez fotografia cu detaşare critică, aş fi ajuns la următoarea concluzie: tipul ăsta e clar dus cu sorcova.

Mai jos de fotografie era un articol scurt, sub titlul:

CREATORUL CONCEDIAT AL LUI *CUM SĂ TE VINZI*
ATACĂ UN
JURNALIST ÎN PARCAREA NBC

Articolul era concis — incidentul de la NBC, rolul lui McCall în prăbuşirea mea, un rezumat al crimelor mele împotriva umanităţii şi faptul că, după ce am fost avertizat, paznicul de la NBC m-a lăsat să părăsesc parcarea odată ce McCall a refuzat să facă reclamaţie. Era şi

un citat chiar din McCall: „Am căutat doar să spun adevărul… chiar dacă acel adevăr l-a înfuriat în mod clar pe domnul Armitage. Din fericire, paznicul de la NBC a intervenit înainte ca el să-mi pricinuiască vreun rău fizic. Dar, spre binele lui, sper să se trateze în mod serios. Este evident un om foarte tulburat, răvăşit!"

Dă-mi voie să sărut tivul veşmântului tău, dr. Freud (şi da, ăsta este un rând împrumutat). Dar chiar nu aveam timp să-mi fac griji din cauza evaluării stării mele psihice, făcută de McCall, deoarece aveam pe cap câteva probleme mult mai grave. Se pare că liber-profesionistul care mă prinsese făcându-l albie de porci pe măscărici reuşise să trimită poza agenţiilor de presă. Aşa că povestea a făcut înconjurul ţării (tuturor le place o poveste bună de genul *„a fost odată faimos, acum e într-o ureche"*). Ba a ajuns chiar şi în vastele întinderi reci ale Canadei… mai precis în Victoria, Columbia Britanică, unde Sally a văzut povestea în ziarul de scandal din localitate. Şi nu s-a amuzat. Atât de tare *nu s-a amuzat*, încât m-a sunat sâmbătă dimineaţă, la nouă treizeci şi, fără o vorbă de salut măcar, a spus:

— David, am văzut articolul… şi mă tem că, de acum înainte, suntem istorie.

— Pot să-ţi explic?

— Nu.

— Dar trebuia să vezi ce a spus el despre mine la *Today*…

— Am văzut. Şi, foarte sincer, am fost de acord cu o mare parte din ce a spus. Ce ai făcut tu a fost nebunie curată. Da, *nebunie*…

— Pentru Dumnezeu, Sally, mi-am pierdut cumpătul…

— Ba nu — ţi-ai pierdut minţile. Cum altfel puteai să ajungi în parcarea de la NBC în pijamale?

— Lucrurile m-au copleşit *puţin*.

— Te-au copleşit puţin? Nu cred.

— Iubito, te rog să discutăm despre asta pe îndelete înainte să…

— Nicio şansă. Până mâine-seară, când mă întorc, vreau să părăseşti apartamentul.

— Stai puţin, nu-mi poţi porunci să plec. Suntem chiriaşi amândoi. Pe contractul de închiriere sunt două nume.

— După spusele avocatului meu…

— Ai vorbit deja în *dimineaţa asta* cu avocatul tău? E sâmbătă!

— Nu plecase încă la *shul*. Oricum, ţinând seama că sunt într-un moment de răscruce…

— Oh, termină cu melodrama asta nenorocită, Sally!

— Şi mai spui că nu eşti răvăşit…

— Sunt supărat.

— Mă rog, nu eşti singurul… numai că tu eşti cel care, conform legii din California, poate fi considerat un pericol fizic pentru celălalt chiriaş, fapt care îi permite acestuia să obţină un ordin judecătoresc

împotriva celeilalte părţi, interzicându-i să mai ocupe acelaşi spaţiu.

Tăcere lungă.

— N-ai de gând să faci asta cu adevărat, nu?

— Nu — n-am să obţin ordin judecătoresc atâta vreme cât îmi promiţi că până mâine după-amiază, la şase, pleci din apartament. Dacă mai eşti acolo, am să-l sun pe Mei Bing şi-am să-i spun să pună în mişcare mecanismele legale.

— Te rog, Sally, nu putem…?

— Discuţia asta s-a încheiat.

— Nu e cinstit…

— Singur ţi-ai făcut-o. Acum fă-ţi un serviciu şi pleacă. Nu-ţi înrăutăţi şi mai mult situaţia obligându-mă să implic instanţa.

Cu asta, linia a murit. M-am aşezat pe canapea, ameţit de şoc. Mai întâi, numele meu e mânjit. Pe urmă, sunt concediat. Apoi, fac turul ziarelor, de parcă aş da probă pentru rolul Ezra Pound. Pe urmă, mi se înmânează ordinul de evacuare — nu doar din apartamentul meu, ci şi din relaţia pentru care mi-am distrus căsnicia.

Ce nenorocire mai urma?

Bineînţeles că ea a trebuit să vină de la draga mea fostă soţie Lucy, prin avocatul ei, Alexander Mehenry. M-a sunat cam la o oră după bomba de adâncime lansată de Sally.

— Domnul Armitage? a spus el pe un ton profesionist, neutru. Sunt Alexander Mehenry de la firma Platt, Mehenry şi Swabe. După cum poate vă amintiţi, noi am reprezentat…

— Îmi amintesc exact pe cine ai reprezentat. Şi mai ştiu că, dacă mă suni sâmbătă dimineaţă, ai de comunicat veşti neplăcute.

— Păi…

— N-o lua pe după vişin, Mehenry. Ce-a mai supărat-o pe Lucy?

Ştiam răspunsul la întrebarea asta, căci am bănuit că şi *San Francisco Chronicle* publicase povestea cu incidentul din parcare.

— Păi, mă tem că fosta dumneavoastră soţie este extrem de alarmată de comportamentul pe care l-aţi avut ieri în faţa NBC. În plus, e deosebit de nemulţumită de publicitatea de care a avut parte incidentul, mai ales ţinând seama de cum o să primească vestea Caitlin.

— Aveam de gând să vorbesc personal cu fiica mea în dimineaţa asta.

— Mă tem că nu o să fie posibil. Fosta dumneavoastră soţie consideră că, în lumina faptelor dumneavoastră de ieri, aţi putea fi socotit un risc fizic pentru ea şi fiica dumneavoastră…

— Cum poate să creadă asta? *Niciodată* n-am făcut rău…

— Aşa o fi, însă realitatea e că l-aţi atacat pe domnul McCall în parcarea de la NBC. Tocmai vi s-a desfăcut contractul cu FRT după ce aţi fost dat în vileag ca plagiator; un incident tragic care, după cum ar

dovedi orice psiholog, ar putea uşor să destabilizeze starea psihică a unui om. Pe scurt, aţi putea fi considerat un risc serios pentru copilul şi fosta soţie a dumneavoastră.

— Ce voiam să spun înainte să mă întrerupi e că nici măcar o dată nu i-am făcut rău soţiei sau copilului meu. Ieri mi-am pierdut cumpătul, punct.

— Mă tem că nu e punct, domnule Armitage. Fiindcă am obţinut un ordin judecătoresc care vă interzice orice contact fizic sau verbal cu Lucy sau Caitlin…

— Nu mă poţi împiedica să-mi văd fiica.

— Am făcut-o. Şi trebuie să vă informez că, dacă aveţi de gând să încălcaţi ordinul — fie încercând să o vedeţi pe Caitlin sau Lucy, fie telefonându-le —, riscaţi să fiţi arestat sau întemniţat. E limpede, domnule Armitage?

Am trântit telefonul şi m-am prăbuşit pe canapea, cu capul în mâini. N-aveau decât să-mi ia ce voiau… dar nu pe Caitlin. Nu puteau să-mi facă asta. Pur şi simplu, nu puteau.

S-a auzit o bătaie puternică în uşă.

— Haide, David. Ştiu că eşti acasă, aşa că deschide afurisita asta de uşă.

Alison.

M-am dus la uşă şi am deschis-o pe jumătate.

— Ce cauţi aici? am întrebat-o încet.

— Cred că formularea ar putea fi: încerc să te salvez de tine însuţi.

— Sunt bine.

— Sigur că eşti. Şi arăţi minunat în dimineaţa asta în *LA Times*. Mi-au plăcut la nebunie pijamalele. Exact cu ce vrea să-şi vadă îmbrăcat un agent clientul-vedetă într-o parcare, în timp ce încearcă să burduşească…

— N-am încercat să-l burduşesc.

— Oh, atunci totul e iarăşi grozav! Mă laşi să intru sau ce facem?

M-am dat la o parte din uşă şi am intrat în casă. A venit după mine. M-am aşezat pe canapea şi m-am uitat în podea.

— Băga-mi-aş picioarele! am spus. Băga-mi-aş picioarele în toate!

— Asta-i doar o reacţie la treaba de la NBC?

I-am povestit despre urmările acelei fotografii din ziare — şi că Sally mă evacuase şi din relaţia noastră şi din apartament, şi că Lucy îmi interzicea să-mi văd fiica. Mult timp, Alison n-a spus nimic. Apoi:

— Am să te scot din oraş.

— *Poftim?*

— Te scot din vizuină şi te duc într-un loc sigur şi liniştit, unde nu mai poţi face rău…

— Sunt în regulă, Alison.

— Ba nu, nu eşti. Şi cu cât pierzi mai mult vremea în LA, cu atât ai

mai multe şanse să devii un ciudat…

— Mersi mult.

— Ăsta-i adevărul. Îţi place sau nu, acum ai luat-o razna. Şi dacă o mai iei razna în public, nu vei fi doar un subiect grozav pentru ziare, ci nici nu vei mai avea vreodată de lucru…

— Sunt deja la pământ, Alison…

— Nici nu vreau să aud. Când ţi-a zis Sally să părăseşti apartamentul?

— Până mâine la şase după-amiază.

— Bun. Să le luăm pe rând. Dă-mi cheia de la casa asta.

— De ce?

— Fiindcă mâine am să-ţi împachetez toate lucrurile.

— Am să mă ocup eu de asta.

— Ba n-ai să te ocupi. Plecăm de-aici în treizeci de minute.

— Unde?

— Într-un loc pe care îl ştiu, unde nu poţi să intri în bucluc, şi unde o să ai timp să-ţi revii niţel. Crede-mă că în momentul de faţă ai nevoie de somn şi de timp ca să te gândeşti.

Mi-am zis: îmi place sau nu, are dreptate. Mă simţeam ca o coardă de pian întinsă la maximum şi mă întrebam la modul serios dacă reuşeam să trec peste weekend rezistând imboldului de a face ceva decisiv… ca de pildă să sar pe fereastră.

— Bine, am spus. Ce vrei să fac?

— Strânge-ţi câteva lucruri într-o geantă sau două. Nu e nevoie să iei cărţi sau CD-uri — ai să găseşti o mulţime acolo unde mergi. Dar ar fi bine să-ţi iei laptopul. Şi pe urmă fă un duş şi rade-ţi mirişte aia de pe faţă. Începi să semeni cu un taliban.

În jumătate de oră eram spălat, bărbierit, îmbrăcat curat şi căram la maşina lui Alison două genţi mari şi un laptop.

— Bun, uite cum stă treaba, a spus ea. O să mergem cam două ore pe autostrada de pe coasta Pacificului. Eu cu maşina mea, tu cu a ta. Dar promite-mi că n-ai să faci gestul de a dispărea brusc în uitare…

— Cine crezi că sunt? Jack Kerouac?

— Ziceam şi eu aşa…

— Îţi promit că n-am s-o întind.

— Bun, dar dacă ne pierdem, să mă suni pe mobil.

— Sunt o coadă bună, am spus.

După cum s-a dovedit, am reuşit să mă ţin după ea pe autostrada de pe coasta Pacificului, oprindu-ne în cele din urmă în micul oraş Meredith. Am trecut pe o stradă îngustă cu prăvălii (printre care am observat o librărie şi o mică băcănie), apoi am coborât pe un drum asfaltat şi şerpuit, cu două benzi, până am ajuns la un drum de acces, nepavat, care trecea printr-o pădurice deasă înainte de a se înfunda lângă o casă ţărănească din lemn văruit, cu vederea spre o mică plajă

acoperită cu prundiş pe care o udau valurile Pacificului. Casa în sine se înălţa pe mai puţin de un sfert de pogon de pământ… dar priveliştea era sublimă, şi mi-a plăcut să văd un hamac întins între doi copaci, care îi permitea ocupantului să stea întins şi, în acelaşi timp, să se bucure de priveliştea oceanului.

— Nu e un loc urât, am spus. E micul tău refugiu secret?

— Aş vrea să fie al meu! Nu, e al lui Willard Stevens, javra norocoasă.

Willard Stevens era un scenarist, client al lui Alison, care (la fel ca apărătorul meu pilangiu, Justin Wanamaker) fusese în vogă în era de succes a cinematografului din anii şaptezeci, dar acum câştiga binişor ca redactor.

— Şi Willard unde e?

— La Londra pentru trei luni, ca să finiseze noul film cu Bond…

— Trei luni ca să finiseze?

— Cred că are de gând să stea o vreme şi pe Coasta de Azur. Oricum, mi-a dat cheia de la casa asta pentru cât e plecat. Am folosit-o numai o dată. Şi cum el mai stă acolo zece săptămâni…

— Eu *nu stau* zece săptămâni aici.

— Bine, bine. Nu e o celulă de spital de nebuni. Ai maşină. Eşti liber să vii şi să pleci când vrei. Eu nu-ţi cer decât ca, la început, să stai o săptămână aici. Spune-i o mică vacanţă — o ocazie de a trece în revistă situaţia, de a-ţi curăţa mintea de toate prostiile din ultima vreme. Vrei să-mi promiţi că rămâi aici o săptămână?

— N-am văzut încă interiorul casei.

După două minute de inspectat casa, m-am angajat să stau o săptămână. Casa avea pereţi de piatră, podea de piatră, mobilier confortabil. O mulţime de cărţi şi muzică şi filme pe DVD.

— Astea or să-mi prindă bine, am spus.

— Mă bucur că eşti de acord. Oricum, nu există decât telefon — televizorul nu e în mod deliberat cablat, fiindcă Willard a hotărât că aici nu vrea să se uite decât la filme vechi. Dar filmoteca lui e al naibii de bună. Şi, după cum vezi, ai multe de citit şi de ascultat. Iar la radioul de la combină prinzi staţia locală NPR, dacă vrei să fii la curent cu ştirile şi cu *Car Talk*. Şi ai văzut, probabil, băcănia din orăşel. Cel mai apropiat supermarket e la vreo cincizeci de mile, dar ai să găseşti tot ce ai nevoie…

— Sunt sigur că am să mă descurc, am spus.

— Acum fii atent, a zis ea, instalându-se pe canapea şi făcându-mi semn să mă aşez în fotoliu. Am nevoie de câteva asigurări din partea ta.

— Nu, n-am să distrug casa. Nu, n-am să dispar…

M-a întrerupt, spunând:

— Şi nu, n-ai să pui piciorul în Los Angeles. Şi nu, n-ai să suni FRT

sau Warners sau pe oricine altcineva din industrie. Şi nu — şi ăsta e cel mai mare *nu* dintre toate —, n-ai să iei legătura cu Sally sau Lucy sau Caitlin.

— Te aştepţi să *nu* vorbesc cu fiica mea?

— Ai să vorbeşti cu fiica ta… dar numai dacă mă laşi pe mine să mă ocup de asta. Cum îl chema pe avocatul tău de la divorţ?

— Dă-l încolo pe ratatul ăla! El a lăsat-o pe tipa lui Lucy să mă eviscereze.

— Bun, atunci am să-l sun pe avocatul meu şi am să-i cer să ne găsească un fascist. Pe de altă parte, trebuie să accentuez că…

— Ştiu, dacă o sun pe Caitlin, am să transform o situaţie catastrofală într-un Armaghedon.

— Exact. De asemenea, am să vorbesc cu contabilul tău… să-mi dea situaţia completă, la zi a impozitelor tale şi alte chestii vesele. Dar mâine, înainte de termenul-limită de la şase după-amiază, am să-ţi scot toate lucrurile din apartament şi am să le depozitez, şi-am să discut cu Sally despre mărunţişuri precum partea ta din banii depuşi în bancă, mobila pe care aţi cumpărat-o împreună etc.

— Lasă-i ei tot.

— Nu.

— Am dat-o-n bară cu ea. Am dat-o-n bară cu toţi şi cu toate. Iar acum…

— Acum ai să stai o săptămână, cel puţin, fără să faci altceva în afară de plimbări lungi, de citit în hamac, de a bea cel mult două pahare pe zi de vin bun şi de a încerca să dormi bine. Ne-am înţeles?

— Da, doamnă doctor.

— Apropo de doctori, un ultim lucru… şi să nu zbieri… un terapeut pe nume Matthew Sims o să-ţi dea telefon mâine-dimineaţă pe la unsprezece. L-am plătit pentru cincizeci de minute, şi dacă o să-ţi placă de el, va face zilnic o şedinţă cu tine la telefon. Crede-mă pe cuvânt — ca terapeut, îşi face bine meseria…

— E terapeutul *tău*?

— De ce te miri?

— Doar că… nu mi-am dat seama…

— Iubiţel, sunt agent la Hollywood. Bineînţeles că am un terapeut. Iar tipul ăsta oferă sfaturi bune la telefon, şi cred că ştii că în momentul de faţă ai nevoie să discuţi cu cineva…

— În regulă, am să accept să vorbesc cu el.

— Bun.

— Alison…

— Da?

— Nu erai obligată să faci toate astea.

— Ba da, cred că eram. Acum, din păcate, trebuie să în torc şi să o iau înapoi spre oraş. Diseară am o întâlnire importantă.

— Cineva foarte interesant?

— E un pensionar de şaizeci şi trei de ani, care e director financiar la unul dintre studiouri. Probabil tocmai i s-a făcui un triplu bypass, şi are şi Alzheimer în fază incipientă. Dar n-am de gând să refuz puţină distracţie.

— Doamne, Alison…

— Fii atent ce spui, domnule puritan. Oi avea eu cincizeci şi şapte de ani, dar nu sunt mama ta. Ceea ce înseamnă că am voie să fac sex…

— Nu spun nimic.

— Bine faci că nu spui, a zis ea, fixându-mă cu un zâmbet pervers.

Apoi mi-a luat mâinile.

— Vreau să-ţi fie bine, a spus.

— Am să încerc.

— Şi ţine minte — indiferent ce nasoleală se întâmplă pe plan profesional, într-un fel sau altul *vei supravieţui*. Oricât de nimicitor ar părea, viaţa merge înainte. Încearcă să nu uiţi asta.

— Sigur.

— Acum du-te să te întinzi în hamacul ăla.

De îndată ce Alison a plecat, am făcut ce mi s-a poruncit: am înşfăcat de pe raftul lui Willard Stevens *Slăbănogul* de Hammett şi m-am prăbuşit în hamac. Deşi era unul dintre romanele mele poliţiste preferate, zăpăceala şi epuizarea din ultimele zile m-au secerat brusc şi am adormit după o pagină. Când m-am trezit era răcoare, iar soarele cobora în Pacific. Îmi era frig şi eram dezorientat… şi, în câteva secunde, întregul scenariu îngrozitor mi-a revenit năvalnic în minte. Primul impuls a fost să alerg la telefon, să o sun pe Lucy, să-i spun că se purta extrem de mârşav, apoi să cer să vorbesc cu Caitlin. Dar m-am liniştit, reamintindu-mi ce s-a întâmplat când m-am hotărât să-i cer socoteală lui Theo McCall (şi dându-mi seama şi că lumea avea să se prăbuşească peste mine dacă încălcăm ordinul judecătoresc). Aşa că am coborât din hamac şi am intrat în casă şi m-am stropit cu apă pe faţă şi am găsit un pulover. Apoi, dându-mi seama că dulapul era gol, am sărit în maşină şi am pornit spre băcănia din localitate.

Nu era doar băcănie, era şi magazin de delicatese. La fel ca tot ce am observat pe strada principală din Meredith (librăria, magazine care vindeau lumânări parfumate şi săruri de baie fine, magazinul de îmbrăcăminte cu cămăşi Ralph Lauren în vitrină), băcănia sugera că orăşelul ăsta era un refugiu prosper de weekend pentru locuitorii înstăriţi ai Los Angelesului… chiar dacă, am sesizat eu, unul dintre acele locuri în care fiecare păstrează o anumită detaşare politicoasă faţă de ceilalţi.

Cu siguranţă lucrul ăsta era valabil pentru Fuller's Grocery. După ce am cumpărat nişte provizii de bază pentru casă — precum şi nişte

paste fine şi sos pesto, pentru cină —, femeia la cincizeci de ani şi ceva de la tejghea (arătoasă, cu părul cărunt şi cămaşă albastră de blugi, — arhetipul patroanei stilate a unei băcănii de lux ca aceasta) nu m-a întrebat dacă m-am mutat recent în oraş sau am venit doar în weekend, sau orice altă chestie de vecină curioasă. După ce a făcut socoteala şi mi-a luat banii în linişte, a spus:

— Sosul pesto e o alegere bună. L-am făcut chiar eu.

Sosul pesto a fost o alegere bună. La fel şi sticla de Oregon Pinot Noir. M-am limitat la două pahare. La zece eram în pat, dar n-am putut să dorm, aşa că m-am ridicat şi m-am uitat la *Apartamentul* lui Billy Wilder (unul dintre filmele mele favorite din toate timpurile). Deşi îl mai văzusem de vreo şase ori, am plâns fără ruşine când, la sfârşit, Shirley Maclaine aleargă pe străzile din Manhattan ca să-şi declare iubirea pentru Jack Lemmon. Şi cum nici după aceea n-am putut să dorm, am stat şi am căscat gura la o comedie grozavă a lui Cagney din anii treizeci, acum uitată, *Jimmy gentlemanul*. Când s-a terminat, era aproape trei. M-am dus clătinându-mă la culcare şi am adormit.

M-a trezit un apel telefonic — de la Matthew Sims, terapeutul cu care îmi făcuse capu' calendar Alison. Avea un glas domol, calm — glasul terapeutic standard. M-a întrebai dacă m-a trezit. Când am confirmat asta, a spus că, dat fiind că e duminică, nu e chiar ocupat şi o să sune din nou în douăzeci de minute. I-am mulţumit şi m-am dus în bucătărie să fac repede un ibric de cafea, şi să bag două ceşti în mine înainte ca telefonul să sune iar.

Alison a avut dreptate: Matthew Sims era competent. Fără aiureli sentimentale. Fără prostii de genul *copilul lăuntric*. M-a făcut să vorbesc despre ultima săptămână, să-i spun că mă simţeam de parcă eram în cădere liberă şi mă temeam că n-am să pot să-mi revin vreodată din această calamitate profesională, şi că încă mă simţeam îngrozitor de vinovat pentru faptul că îmi destrămasem familia, iar acum mă întrebam dacă nu cumva îmi provocasem singur dezastrul ăsta. În mod firesc, Sims s-a agăţat imediat de acest comentariu, întrebând:

— Adică tu crezi că în mod conştient sau inconştient ţi-ai dorit tot acest bucluc?

— Inconştient, da.

— Chiar crezi asta?

— Cum altfel ar fi apărut în scenariile mele toate rândurile alea împrumutate?

— Poate le-ai împrumutat accidental, David. Se întâmplă uneori să asimilezi glumele altora, nu-i aşa?

— Sau poate am vrut să fiu descoperit.

— Ce ai vrut să se descopere despre tine?

— Faptul…

— Da.

— Faptul că… sunt un escroc.

— Chiar crezi asta, mai ales dat fiind marele succes pe care l-ai avut până de curând?

— Acum cred asta.

Iar apoi timpul a expirat, şi am convenit să discutăm din nou a doua zi la unsprezece.

O mare parte a zilei am stat în hamac sau m-am plimbat pe plajă, şi m-am tot gândit. Şi am purtat în gând discuţii în care spuneam toate lucrurile pe care voiam să i le spun lui Lucy; în care o convingeam pe Sally să-mi acorde — să *ne* acorde — încă o şansă; şi în care eram intervievat de Charlie Ross la PBS şi dovedeam atât de inteligent netemeinicia acuzaţiilor lui McCall, încât a doua zi mă suna Brad Bruce şi îmi spunea: „Am făcut o mare greşeală, Dave. Vino încoace să începem să lucrăm la al treilea sezon”.

Sigur. În visele mele. Fiindcă nu avea cum să mi se înapoieze ceva. O dădusem în bară… lăsând ca o greşeală neintenţionată să se dezvolte într-o conflagraţie personală. Şi astfel am început să joc jocul *Măcar dacă*. De exemplu: măcar dacă n-aş fi reacţionat atât de vehement la primele dezvăluiri ale lui McCall. Măcar dacă mi-aş fi pus cenuşă în cap şi i-aş fi scris lui McCall o scrisoare de mulţumire că mi-a atras atenţia asupra micii mele greşeli. Însă eram şi speriat, şi arogant — exact cum am fost în vremea când am început relaţia cu Sally Birmingham: speriat că totul o să iasă la iveală şi am să-mi pierd familia; totuşi, suficient de plin de mine în urma succesului recent ca să cred că meritam acest „premiu”. Şi, desigur, măcar de-aş fi rămas cu Lucy; atunci poate n-aş fi reacţionat aşa de violent când McCall a apărut la *Today*. Pentru că n-ar mai fi făcut acel comentariu despre mine cum că mi-am lăsat nevasta şi copilul — comentariul din cauza căruia am făcut acea scenă degradantă din parcarea de la NBC…

Gata, ajunge! Ca să citez acel motto renumit: lucrul făcui rămâne bun făcut. Sau, spus pe şleau, în cazul meu, *când eşti terminat, eşti terminat.*

Însă şi mai descurajant era următorul gând: asta era situaţia pe care o doream cu adevărat? Eram atât de neîncrezător în succesul meu încât simţeam cumva nevoia să dau greş? Eram — cum spusese Sally — arhitectul deznodământului dezastruos al propriei mele cariere?

Am adus problema asta în discuţie când am vorbit din nou cu Matthew Sims luni dimineaţă.

— Spui că nu ai încredere în tine?

— Are cineva cu adevărat încredere în el?

— Adică?

— Oare nu suntem toţi cu degetul pe butonul de autodistrugere?

— Posibil, dar majoritatea oamenilor nu apasă pe el.

— Eu am apăsat.

— Te tot întorci la asta, David. Chiar crezi că tot ce ţi s-a întâmplat a fost pricinuit de tine însuţi?

— Nu ştiu.

În următoarele zile, ăsta a devenit subiectul central al conversaţiei noastre: îmi pricinuisem eu singur această căderе spectaculoasă? Matthew Sims mă tot încuraja să cred că, uneori, se întâmplă să ai, pur şi simplu, ghinion.

— Şi nu uita că toţi facem chestii care nu ne stau în fire când suntem foarte stresaţi, a spus Sims. Adică, nu i-ai făcut rău fizic omului…

— Dar am făcut un rău uriaş situaţiei mele…

— În regulă, a spus el. Ai făcut o greşeală gravă. Şi acum ce-o să faci?

— Nu ştiu.

Telefoanele lui Sims erau punctul central al zilei mele. În restul timpului mă plimbam şi citeam şi mă uitam la filme vechi şi rezistam tentaţiei de a da anumite telefoane sau a intra pe internet. Nu mă deranjam să cumpăr măcar un ziar. Când Alison mă suna în fiecare după-amiază la şase, nu o întrebam dacă numele meu mai era în ziare. În schimb, o lăsam să mă pună la curent cu evenimentele zilei. Luni mi-a spus că toate lucrurile mele fuseseră împachetate şi expediate spre depozitare. Marţi mi-a zis că angajase un avocat de divorţuri foarte apreciat, pe nume Walter Dickerson, care să mă reprezinte, şi că cei 5.000 de dolari pe care îi storsese de la Sally ca parte a mea din banii depozitaţi în bancă şi mobila pe care o cumpăraserăm împreună aveau să acopere onorariul lui.

— Ce-a spus Sally?

— La început, o grămadă de invective. O grămadă de „Cum îndrăzneşti?” La care am răspuns: „Cum îndrăzneşti să distrugi căsnicia unui om şi pe urmă să te descotoroseşti de el când e la ananghie?”

— Doamne sfinte, chiar i-ai spus asta?

— Sigur.

— Cum a reacţionat?

— Cu încă un „cum îndrăzneşti”. Aşa că i-am atras atenţia că nu doar eu cred asta… ci tot Hollywoodul. Bineînţeles că asta am pus-o de la mine, dar a convins-o să scrie cecul. Ne-am certat un pic privitor la sumă — mai ales că la început eu am cerut 7.500 de dolari —, dar în cele din urmă, a consimţit.

— Păi… mersi.

— Face parte din serviciu. În tot cazul, acum, că ţi-a dat papucii, am să-ţi spun adevărul: întotdeauna am considerat-o neîndurătoare.

Pentru ea tu ai fost doar o treaptă pe scară.

— Acum îmi spui.

— Ai ştiut tot timpul asta, David.

— Da, am spus încet. Cred că am ştiut.

Miercuri, Alison mi-a spus că Sandy Meyer, contabilul meu, pregătea o declaraţie completă a situaţiei mele financiare, dar că nu putuse să ia legătura cu Bobby Barra… care, după spusele asistentului său, era cu treburi în China. Fără îndoială, le vindea chinezilor propriul lor Mare Zid.

Joi, Alison mi-a spus că Walter Dickerson era în negocieri serioase cu Alexander McHenr, şi până la începutul săptămânii viitoare o să avem nişte veşti.

— De ce naiba nu m-a sunat Dickerson?

— Fiindcă i-am spus eu să nu te sune. L-am pus la curent în amănunt cu situaţia şi i-am spus că vrei să ai din nou contacte corespunzătoare cu fiica ta. Pe urmă i-am dat numărul lui Mehenry şi i-am spus să-l ia tare. Ai mai fi avut ceva să-i spui?

— Nu cred.

— Dormi bine?

— Binişor.

— Asta-i un progres. Şi discuţi zilnic cu Sims.

— Oh, da.

— Se vede vreun rezultat?

— Ştii cum e terapia: spui întruna aceleaşi şi aceleaşi lucruri până ţi se ia de tine, şi te gândeşti: m-am vindecat.

— Te simţi vindecat?

— Nu prea. Piticii de pe creier n-au dispărut.

— Dar măcar eşti mai bine ca săptămâna trecută.

— Da.

— Atunci, ce-ar fi să mai stai o săptămână aici?

— De ce nu? Oricum n-am unde să mă duc.

În a doua săptămână n-am avut multe de făcut, în afară de a parcurge bogata filmotecă a lui Willard, de a asculta muzică, de a mă plimba pe ţărm, de a lua mese frugale, de a rămâne la două pahare de vin pe zi şi de a încerca să ţin la distanţă toţi demonii.

Apoi a venit luni. La scurt timp după ce am terminat şedinţa de spovedanie cu Matthew Sims, a sunat telefonul. Era avocatul meu, Walter Dickerson. M-a luat cu uşurelul.

— Am să-ţi spun direct, David, a zis el. Din motive numai de ea ştiute, fosta ta soţie chiar şi-a pus în cap să câştige de data asta. Avocatul ei a recunoscut în faţa mea că el e de părere că Lucy a sărit calul în privinţa ordinului de restricţie, ţinând seama de faptul că nu există antecedente de violenţă domestică, precum şi că, exceptând una dintre săptămâni, ai fost foarte conştiincios cu privire la programul de

vizitare a lui Caitlin. Dar deşi Mehenry i-a explicat toate astea fostei tale soţii, ea e cu adevărat hotărâtă să te pedepsească… ceea ce înseamnă că avem *„o problemă”*. Şi ea se rezumă la asta: din experienţa mea, când un om e atât de supărat, o să-şi iasă şi mai tare din pepeni dacă îi arunci şi tu un ordin judecătoresc în faţă. Cu alte cuvinte, am putea să mergem în instanţă şi să spunem o întreagă poveste despre cum ţi-ai ieşit din ţâţâni cu tipul care voia să-ţi distrugă cariera, dar că nu i-ai făcut niciun rău măscăriciului… deci cum naiba ai să fii un pericol pentru copilul tău şi fosta soţie? Dar te asigur că odată ce facem asta, ea o să mărească miza şi o să înceapă să arunce în tine cu tot felul de acuzaţii — de la practici satanice la ţinerea unei păpuşi woodoo sub pat…

— Nu e atât de nebună…

— Poate că nu, dar e îngrozitor de supărată pe tine. Dacă îi alimentezi supărarea, o să te coste atât financiar, cât şi emoţional. Aşa că uite ce am discutat cu Mehenry şi, deşi n-o fi ideal, e mai bine decât nimic. El crede că poate să o convingă pe fosta ta soţie ca la început să te lase să vorbeşti zilnic la telefon cu Caitlin…

— Atât?

— Uite ce e, ţinând seama de faptul că vrea să-ţi interzică orice contact cu Caitlin, s-o facem să accepte un telefon zilnic ar fi un pas înainte.

— Dar am să-mi mai văd vreodată fata?

— De asta nu mă îndoiesc… însă s-ar putea să fie nevoie de câteva luni.

— Câteva luni. Să fim serioşi, domnule Dickerson…

— Nu sunt făcător de minuni, David. Şi trebuie să ascult ce spune avocatul părţii adverse despre intenţiile clientei sale. Iar ce îmi spune el e că, în momentul de faţă, o convorbire telefonică în fiecare zi cu fiica ta ar trebui să fie socotită un dar. Cum spuneam, există opţiunea litigiului… dar o să te coste *pe puţin* douăzeci şi cinci de miare. O să genereze şi ceva publicitate. Din ce mi-a spus Alison — şi din ce am citit şi eu în ziare în ultima vreme —, ultimul lucru de care ai nevoie e publicitatea.

— Bine, bine, obţine-mi convorbirea telefonică zilnică.

— Deştept băiat, a spus Dickerson, adăugând: Am să revin de îndată ce am un răspuns de la partea adversă. Şi, apropo, sunt un mare fan al *Cum să te vinzi*.

— Mersi, am spus în şoaptă.

Luni m-a sunat şi Sandy Meyer ca să-mi spună că cele 250 de mii pe care le datoram Administraţiei Financiare trebuiau plătite în trei săptămâni, şi că era destul de îngrijorat de situaţia mea financiară.

— Acum am verificat la Bankamerica, şi ai în cont în jur de douăzeci şi opt de mii… ceea ce ar trebui să acopere pensia de

întreţinere a fostei tale soţii şi pensia alimentară a copilului pe următoarele două luni. După aceea…

— Ceilalţi bani pe care îi mai am sunt blocaţi la Bobby Barra.

— M-am uitat pe cea mai recentă declaraţie contabilă a lui, care e pentru ultimul trimestru. A fost o adevărată mană cerească pentru tine, deoarece acum două luni bilanţul tău era de 533.245 de dolari. David, problema e că, în afară de acest portofoliu de investiţii, alţi bani n-ai.

— Anul ăsta trebuia să câştig aproape două milioane de dolari, înainte ca mingea asta aruncată cu efect să-mi ia capul. Acum… acum nu mai intră nimic. Şi ştii ce s-a

Întâmplat cu cea mai mare parte din marile mele câştiguri din primul an…

— Ştiu: fosta ta soţie şi Administraţia Financiară.

— Dumnezeu să le binecuvânteze pe amândouă.

— S-ar părea că o să trebuiască să lichidezi jumătate din portofoliu ca să plăteşti Fiscul. Dar Alison a mai spus că FRT şi Warner vor să le înapoiezi în jur de jumătate de milion din drepturile de autor. Dacă cererea asta devine realitate…

— Ştiu: n-am de unde să plătesc. Dar sper ca Alison să trateze cu ei să lase cam la jumătate din asta.

— Ceea ce înseamnă că portofoliul tău de investiţii va fi în esenţă desfiinţat.

— Nu.

— Atunci cum ai să găseşti cele unsprezece miare pe lună pentru Lucy şi Caitlin?

— Mă fac lustragiu?

— Sigur Alison poate să-ţi găsească ceva de lucru.

— N-ai auzit. Sunt plagiator. Şi nimeni nu angajează plagiatori.

— N-ai alte bunuri despre care eu nu ştiu?

— Doar maşina.

L-am auzit răsfoind iar nişte hârtii.

— E Porsche, aşa-i? în prezent valorează probabil cam patruzeci de mii.

— Cam aşa.

— Vinde-o.

— Şi cu ce am să merg?

— Cu ceva mult mai ieftin ca Porsche. Între timp, să sperăm că-i Alison poate convinge pe cei de la FRT şi Warner să fie mai rezonabili. Fiindcă dacă ei se hotărăsc să ceară stăruitor suma întreagă, intri la Articolul 11…

— Oh, da.

— Dar să sperăm că nu o să ajungem acolo. Să le luăm pe rând: după spusele asistentului lui, Bobby Barra se întoarce la sfârşitul

săptămânii. I-am lăsat un mesaj să mă contacteze urgent. Îţi propun să faci la fel. Când se întoarce el, avem numai şaptesprezece zile să-i plătim Unchiului Sam… şi o să ia ceva timp să vindem jumătate din portofoliu. Aşa că…

— N-am să-l slăbesc o clipă pe Barra.

A doua zi dimineaţă am vorbit cu Matthew Sims despre problemele mele financiare. Fireşte că m-a întrebat cum mă simt legat de asta.

— Speriat de moarte, am spus.

— Bun, a zis el. Să luăm cel mai sumbru scenariu. Pierzi tot. Eşti declarat falit. Contul tău bancar este zero. Ce-o să faci atunci? Crezi că n-ai să mai lucrezi niciodată?

— Sigur voi lucra — într-o slujbă în care spun chestii de genul: *„Vrei cartofi prăjiţi cu shake?”*

— Fii serios, David, eşti băiat deştept…

— … care e *persona non grata* la Hollywood…

— Poate pentru o vreme.

— Poate pentru totdeauna. Şi asta mă sperie aşa de tare. S-ar putea să nu mai pot să scriu…

— Sigur ai să poţi să scrii.

— Da — dar nimeni nu o să cumpere marfa. Iar scriitorii trăiesc pentru public: cititori, privitori, mă rog. Singurul lucru la care mă pricep este scrisul. Am fost un soţ de rahat, sunt un tată mediocru, dar când e vorba de cuvinte sunt al naibii de deştept. Paisprezece ani lungi m-am chinuit să conving lumea că sunt un scriitor grozav. Şi ştii ce? în cele din urmă am reuşit. De fapt, am reuşit dincolo de cele mai îndrăzneţe visuri ale mele. Iar acum o să mi se ia tot.

— Vrei să spui că presimţi că fosta ta soţie o să ţi-o ia definitiv pe Caitlin.

— Îşi dă toată silinţa.

— Dar crezi cu adevărat că o să reuşească?

Şi pentru a cincea (sau poate a şasea) oară la rând, şedinţa noastră s-a încheiat cu vorbele mele: „Nu ştiu”. În noaptea aia am dormit prost. M-am trezit la trei dimineaţa, cu acelaşi sentiment de groază. Apoi m-a sunat Alison, părând cam încordată.

— Ai citit ziarele în dimineaţa asta?

— De când am venit aici nu mai citesc ziare. Acum ce mai e?

— Am o veste bună şi o veste proastă. Pe care vrei s-o auzi mai întâi?

— Vestea proastă, bineînţeles. Dar cât de proastă e?

— Depinde.

— Depinde de ce?

— De cât de ataşat eşti de Emmy al tău.

— Nemernicii vor să-l dau înapoi?

— Da. După cum scrie în *LA Times* din dimineaţa asta, American

Academy of Television Arts and Science a votat aseară o moţiune ca să te deposedeze de Premiul Emmy pe motivul…

— Ştiu care e motivul.

— Îmi pare cu adevărat rău, David.

— Să nu-ţi pară. E o tinichea urâtă. L-ai luat din apartament?

— Da.

— Atunci expediază-l înapoi. Pagubă-n ciuperci! Şi care-i vestea bună?

— Ei bine, asta tot în *LA Times* a apărut. Se pare că Asociaţia Scriitorilor de Film şi Televiziune a votat aseară, în cadrul şedinţei lunare, o moţiune de condamnare a ta…

— Şi asta, după părerea ta, e o veste bună?

— Ascultă-mă până la capăt. Ţi-au dat un vot de blam, dar, cu o majoritate de doi la unu, au respins o moţiune care recomanda să ţi se interzică să lucrezi pe termen nelimitat.

— Mare brânză! Cu sau fără rezoluţia asociaţiei, studiourile şi toţi afurisiţii de producători din oraş or să facă asta.

— Uite ce e, ştiu că o să pară că vreau să-ţi ridic moralul… dar treaba e că un vot de blam este o palmă peste încheietura mâinii, nimic mai mult. Aşa că trebuie să luăm ca pe un semn bun faptul că, în cercul scriitorilor profesionişti, treaba asta e privită drept ceea ce şi e: o aiureală?

— Spre deosebire de cei de la premiile Emmy.

— O fac doar de ochii publicului. Când ai să revii…

— Nu cred în reîntoarcere. Oricum, ştii ce a spus Scott Fitzgerald către sfârşit, în unul dintre puţinele lui momente de trezie: în viaţa americanilor nu există actul al doilea.

— Eu sunt adepta altei teorii: viaţa e scurtă, dar cariera de scriitor e ciudat de lungă. Încearcă să dormi la noapte. Pari terminat.

— Sunt terminat.

Bineînţeles că n-am adormit… în schimb m-am uitat la toate cele trei părţi ale *Trilogiei Apu* (şase ore despre viaţa conjugală hindusă din anii 1950 — formidabil film, dar numai un nebun bolnav de insomnie ar sta să-l vadă pe tot o dată), în cele din urmă m-am culcat, trezindu-mă iar când a sunat telefonul. Ce zi era? Miercuri? Joi? Pierdusem noţiunea timpului. Până de curând, viaţa mea fusese o alergătură de dimineaţa până seara — în care înghesuisem atât de multe: câteva ore de scris, câteva întâlniri de producţie, câteva şedinţe de lucru în grup, nesfârşite telefoane, un prânz de afaceri, o cină de afaceri, o proiecţie ici, o petrecere *trebuie să fii văzut* colo. Apoi mai erau weekendurile cu Caitlin. În weekendurile în care nu eram cu ea, petreceam nouă ore pe zi în faţa calculatorului, chinuindu-mă cu o parte dintr-un nou episod sau un capitol din scenariul meu, trudind de zor. Deoarece, cum ştiam al naibii de bine, eram pe val. Şi când eşti pe val nu-ţi permiţi să te

opreşti. Căci dacă te opreşti…

Telefonul suna de zor. Am întins mâna după el.

— David, sunt Walter Dickerson. Te-am trezit?

— Cât e ceasul?

— E amiază. Ascultă, te sun mai târziu.

— Nu, nu, spune-mi — ai veşti?

— Da, am.

— Şi?

— Sunt veşti bunicele.

— Adică?

— Fosta ta soţie a acceptat să vorbeşti la telefon cu Caitlin.

— Ăsta-i un pas înainte, cred.

— Fără doar şi poate. Totuşi, a pus câteva condiţii. Poţi să suni doar din două în două zile, cu o limită de timp de maximum cincisprezece minute.

— Chiar a pus condiţiile astea?

— Absolut. Şi după spusele avocatului ei, a fost nevoie de ceva muncă de lămurire ca s-o facă să accepte acest acces telefonic limitat.

— Când pot să dau primul telefon?

— Diseară. Fosta ta soţie a propus ora şapte seara ca oră standard pentru telefon. Îţi convine?

— Sigur, am spus, gândindu-mă: programul meu nu e chiar plin. Dar, domnule Dickerson… Walter… cât crezi că o să mai treacă până am să pot să-mi văd fata?

— Ca să-ţi spun sincer, asta depinde de fosta ta soţie. Dacă vrea să te pedepsească în continuare, treaba asta s-ar putea tărăgăna luni întregi. Dacă se întâmplă aşa — şi dacă ai buzunarele destul de adânci —, am putea să facem plângere. Dar să sperăm că, odată ce i se domoleşte furia, va fi dispusă să negocieze un program de vizită. Dar, cum spuneam, o să fie un proces treptat. Aş vrea să fi avut veşti mai bune, dar, cum probabil ţi-ai dat seama până acum, divorţ amiabil nu există. Şi când la mijloc e şi un copil, certurile sunt nesfârşite. Măcar am obţinut să vorbeşti din nou cu Caitlin. E un început.

Conform programării, am dat acel prim telefon în seara aceea la ora şapte. Probabil că Lucy o pusese pe Caitlin să stea lângă telefon, deoarece a ridicat imediat receptorul.

— Tati! a spus ea, părând sincer încântată să-mi audă glasul. De ce ai dispărut?

— A trebuit să plec cu o treabă, am răspuns.

— Nu vrei să mă mai vezi? a întrebat ea.

Mi-am înghiţit nodul din gât.

— Doresc cu disperare să te văd. Doar că… în momentul de faţă nu pot.

— De ce?

— Fiindcă… fiindcă… sunt departe, cu treabă.

— Mami a spus că ai dat de-un necaz.

— Aşa e, a fost un necaz… dar acum e mai bine.

— Când ai să vii să mă vezi?

— De îndată ce pot.

Am inspirat adânc şi mi-am muşcat tare buza de jos.

— Între timp, o să vorbim la telefon.

Stăpânirea de sine mi s-a năruit.

— S-a întâmplat ceva, tati?

— Nu, n-am nimic… am spus, făcând un efort să-mi revin. Povesteşte-mi ce-ai mai făcut la şcoală.

În următoarele paisprezece minute am discutat o gamă largă de subiecte… de la rolul ei de înger în apropiata serbare de Paşte, la de ce îl considera pe Big Bird plictisitor, dar pe Cookie Monster formidabil, până la dorinţa ei de a avea o păpuşă Barbie care doarme.

Am cronometrat convorbirea pe ceas. Fix la cincisprezece minute după ce Caitlin a ridicat receptorul, am auzit-o în fundal pe Lucy, zicând: „Spune-i lui tati că e timpul să încheie”.

— Tati, e timpul să închei.

— Bine, scumpa mea. Mi-e îngrozitor de dor de tine.

— Şi mie mi-e dor de tine.

— Am să te sun vineri. Pot să vorbesc acum cu mama ta?

— Mami, a spus Caitlin. Tati vrea să vorbească cu tine. Pa, tati.

— Pa, iubito.

Apoi am auzit-o dându-i receptorul lui Lucy. Dar, fără să rostească un cuvânt, aceasta a închis.

În mod firesc, a doua zi, această convorbire telefonică a ocupat întreaga mea şedinţă cu Matthew Sims.

— Lucy mă dispreţuieşte atât de tare, încât n-o să mă lase în veci s-o mai văd pe Caitlin.

— Dar te-a lăsat să vorbeşti cu ea… ceea ce e un progres faţă de săptămâna trecută.

— Mi-am făcut-o cu mâna mea.

— David, când ai părăsit-o pe Lucy?

— Acum doi ani.

— Din ce mi-a spus în prima şedinţă, ai fost incredibil de generos referitor la împărţirea bunurilor.

— Ea a rămas cu casa, pe care eu o achitasem complet.

— De atunci, ai plătit la timp pensia de întreţinere şi alocaţia pentru copil, ai fost un tată bun pentru Caitlin, şi n-ai făcut nimic ostil sau nepoliticos faţă de fosta ta soţie.

— Nu.

— Păi atunci, dacă după doi ani de la divorţ tot îţi mai poartă duşmănie, e problema ei, nu a ta. Şi dacă se foloseşte de Caitlin ca

armă împotriva ta… curând va fi silită să înţeleagă că se poartă egoist. Fiindcă i-o va spune fiica ta.

— Sper să ai dreptate. Dar tot mă obsedează ceva…

— Ce?

— Faptul că n-ar fi trebuit să le părăsesc; că am făcut o greşeală cumplită.

— Acum chiar ai vrea să te întorci?

— Asta nu o să se întâmple niciodată. Sunt prea multe amintiri urâte, prea multă supărare. Totuşi, am făcut o greşeală. O greşeală cumplită.

— I-ai spus vreodată asta lui Lucy?

Vineri, când am sunat iar, Lucy tot n-a vrut să vorbească cu mine şi, în schimb, a pus-o pe Caitlin să închidă la sfârşitul celor cincisprezece minute alocate. La fel s-a întâmplat şi duminică — dar, măcar, am putut să-i dau lui Caitlin numărul meu de telefon de la casa în care mă aflam şi am rugat-o să-i spună lui Lucy că am să mai pot fi găsit la acest număr câteva săptămâni.

Mi-a fost uşor să iau hotărârea de a rămâne în casa lui Willard. Aveam puţine opţiuni şi întâmplarea a vrut ca nevoia mea de un timp mai lung de acomodare să coincidă cu hotărârea lui Willard de a-şi prelungi şederea la Londra cu încă şase luni.

— A mai primit o ofertă de lucru grozavă şi pare să-i placă atmosfera cenuşie, mohorâtă a acelui oraş, aşa că se pare că poţi să rămâi acolo până la Crăciun, a spus Alison când m-a sunat să-mi dea vestea. Mai la obiect, e mulţumit că ai grijă de casă… şi nu o să-ţi ceară să plăteşti nimic, în afară de utilităţi.

— Consider că e corect.

— A mai vrut să-ţi spun că e de părere că în opinia lui, ceea ce ţi s-a întâmplat e scandalos şi nedrept. Ba chiar le-a scris celor de la Emmy ca să le spună că s-au purtat ca o şleahtă de jigodii.

— Chiar a folosit vorbele alea?

— Aproximativ.

— Când mai vorbeşti cu el, te rog să-i spui că îi sunt foarte recunoscător. N-am mai avut de mult aşa noroc.

Dar euforia norocului a fost de scurtă durată. A doua zi, o bombă de o megatonă mi-a căzut în poală după ce, în sfârşit, am luat legătura cu Bobby Barra.

L-am sunat pe mobil. A părut foarte ezitant când mi-a auzit glasul.

— Salut, cum merge treaba? m-a întrebat el.

— Am avut luni mai bune.

— Da, am auzit că lucrurile au fost nasoale. De unde suni acum?

I-am explicat că Sally mi-a dat papucii şi că Alison mi-a găsit acest adăpost pe coasta Pacificului.

— Eşti la ananghie, omule.

— Ăsta-i eufemismul anului.

— Uite ce e, băiete, scuze că n-am ţinut legătura, dar ştii că am fost plecat la Shanghai pentru lansarea acestui motor de căutare. Şi ştiu că mă suni ca să afli ce s-a ales de oferta aia publică iniţială.

În capul meu a început să sune un clopoţel de alarmă.

— Ce legătură are cu mine oferta aia publică, Bobby?

— Ce legătură are cu tine? Asta-i bună! Doar tu mi-ai spus să transfer întregul portofoliu în această ofertă publică iniţială!

— N-am spus niciodată asta.

— Pe dracu' n-ai spus! Ţii minte discuţia aia pe care am avut-o acum câteva luni când te-am sunat să-ţi spun de dividendele pe portofoliul tău pe ultimul trimestru?

— Da, o ţin minte…

— Şi ce te-am întrebat?

Mă întrebase dacă aş vrea să fiu unul dintre puţinii privilegiaţi care vor avea voie să investească în mod serios într-o ofertă publică iniţială sigură pentru un motor de căutare asiatic… un motor de căutare care avea să devină în mod garantat cel mai important din China şi din toată Asia de Sud-Est. Şi cum aveam o memorie bună când era vorba de detalii neplăcute, ţineam minte toată discuţia noastră de la vremea respectivă.

— Asta-i ca şi cum ai susţine Yahoo cu ochi asiatici, mi-a spus el.

— E foarte înţelept din partea ta, Bobby.

— Ascultă — vorbim despre cea mai mare piaţă neabordabilă din lume. Şi avem şansa s-o luăm înaintea celorlalţi. Dar trebuie să ştiu repede… te interesează?

— Până acum nu m-ai îndrumat niciodată greşit.

— Isteţ băiat!

Băga-mi-aş picioarele! Tipul a considerat asta o directivă să vândă.

— Păi, n-a fost aşa? m-a întrebat Bobby. Adică, te-am întrebat dacă te interesează. Ai răspuns afirmativ. Aşa că am înţeles că accepţi.

— Dar nu ţi-am spus să-mi transferi tot portofoliul nenorocit…

— Dar nici n-ai spus să nu-l transfer. Pentru mine, acceptul e accept.

— Nu aveai dreptul să transferi vreo acţiune de-a mea fără acceptul meu scris, explicit.

— Asta-i o aiureală şi o ştii. Cum dracu' crezi că merge brokerajul? Printr-un schimb politicos de hârtii? Asta e un joc care se modifică din treizeci în treizeci de secunde, aşa că dacă cineva îmi spune să vând…

— Eu nu ţi-am spus să vinzi…

— Ţi-am făcut o ofertă, ai acceptat. Iar dacă citeşti înţelegerea pe care ai semnat-o cu firma mea când ai devenit client, ai să vezi că există o clauză care ne autorizează să vindem sau să cumpărăm acţiuni în numele tău cu acordul tău verbal. Dar dacă vrei să mergi cu asta la Agenţia de Control al Brokerilor, n-ai decât. Or să râdă de tine.

— Nu cred…

— Hei, nu-i sfârşitul lumii! De acum în nouă luni preţul acţiunilor o să crească de patru ori, ceea ce înseamnă că nu doar că îţi vei recupera pierderea iniţială de cincizeci la sută din valoarea acţiunii…

Trei clopoţei de alarmă au început să-mi sune în cap.

— Ce-ai spus?

El a rămas calm.

— Am spus că, dată fiind căderea momentană a acţiunilor din tehnologie, oferta publică iniţială nu a mers aşa de bine cum ne aşteptam… şi valoarea acţiunilor tale a scăzut cam la jumătate.

— Nu se poate.

— Ce pot să spun e doar că se mai întâmplă. Oricum, toată chestia asta e un risc, aşa-i? încerc să-ţi reduc la minimum riscul… dar uneori bursa o ia razna când nu te aştepţi. Treaba e că acum nu-i un dezastru. Departe de asta. Fiindcă sunt sigur că la anul, pe vremea asta, ai să vezi…

— Până la anul, pe vremea asta, am să fiu la închisoarea datornicilor, Bobby! Sunt dator la Fisc cam un sfert de milion, iar FRT şi Warner sunt pe cale să mă urmărească pentru *cel puţin* aceeaşi sumă. Înţelegi ce mi s-a întâmplat? Toate contractele mele au fost anulate. La Hollywood sunt un paria. Singurii bani pe care-i am pe lume sunt banii pe care i-am investit prin tine. Iar acum tu îmi spui…

— Ce-ţi spun eu e să-ţi păstrezi calmul.

— Iar ce îţi spun eu e că am şaptesprezece zile ca să plătesc datoria la Fisc. Administraţia Financiară nu e îngăduitoare cu cei care întârzie să plătească o factură mare. Sunt cei mai mari ticăloşi de pe planetă.

— Şi ce vrei să fac eu?

— Să-mi dai toţi banii înapoi.

— Pentru asta va trebui să ai răbdare.

— *Nu pot* să am răbdare!

— Nu pot să-ţi dau ce vrei. Nu imediat, în tot cazul.

— Şi ce poţi să-mi dai imediat?

— Doar valoarea curentă a portofoliului tău, care e în jur de un sfert de milion.

— M-ai falimentat…

— Eu cred că te-ai falimentat singur. Şi cum încercam să-ţi spun, dacă laşi banii unde sunt acum încă nouă luni…

— N-am nouă luni la dispoziţie. Am şaptesprezece zile. Şi după ce achit datoria la Fisc, nu mai am nimic. Pricepi? Zero barat…

— Ce pot să spun? Riscul e risc.

— Dacă ai fi fost sincer cu mine…

— Am fost sincer cu tine, tâmpitule! a spus el, brusc supărat. Să privim lucrurile în faţă. Dacă n-ai fi fost dat afară fiindcă ai furat rânduri de la alţii…

— Du-te-n mă-ta!

— Gata. Noi doi am terminat. La propriu şi la figurat. Nu mai vreau să mă ocup de banii tăi. Nu mai vreau să am de-a face cu tine.

— Bineînţeles că nu mai vrei, după ce m-ai tras în piept…

— Eu nu mai continui dialogul ăsta. Şi mai am o singură întrebare pentru tine: vrei să lichidez acţiunile?

— N-am de ales.

— Atunci ăsta-i un răspuns afirmativ?

— Da — vinde tot.

— Bine. S-a făcut. Banii or să-ţi intre în cont mâine. Am pus punct.

— Să nu mă mai suni niciodată, am spus.

— De ce te-aş suna? a zis Bobby. Eu nu tratez cu fraierii.

Fireşte că şedinţa mea de a doua zi cu Matthew Sims a început cu o discuţie despre această propoziţie de la urmă.

— Te consideri fraier? m-a întrebat el.

— Tu ce crezi?

— Tu să-mi spui, David.

— Nu sunt doar fraier. Sunt un dezastru. Am pierdut totul, *totul*. Şi numai din cauza prostiei mele, a egoismului meu.

— Iar ai luat-o pe drumul autoflagelării.

— Şi ce-ai vrea? Acum mă îndrept şi spre colapsul financiar.

— Nu crezi că eşti destul de deştept ca să ieşi din asta?

— Cum? Prin suicid?

— Asta nu e o glumă pe care să i-o spui terapeutului tău.

Nici contabilul meu n-a fost mai bine dispus când i-am spus despre dezastrul pricinuit de Bobby Barra.

— Nu vreau să spun: „Ţi-am zis eu”, dar te-am avertizat cu privire la riscul de a-ţi concentra portofoliul în mâinile unui singur broker, a spus Sandy Meyer.

— Până acum, tipul s-a descurcat foarte bine. Şi mă aşteptam ca anul ăsta să câştig foarte mult…

— Ştiu, David. E o situaţie grea. Dar uite cum mă gândesc eu să plătim. Cele două sute cincizeci de mii din acţiunile lichidate merg la Unchiul Sam. Datoria de pe cărţile de credit este în prezent de maximum 28 de mii de dolari… aşa că o s-o achiţi din cele 30 de mii de dolari pe care le ai în cont, şi îţi rămân două miare. Dar Alison mi-a spus că unde stai acum nu plăteşti chirie.

— Nu plătesc chirie şi trăiesc ieftin. Dacă cheltuiesc 200 de dolari pe săptămână, e un eveniment.

— Atunci cele două mii or să-ţi ajungă zece săptămâni. Dar mai e problema celor unsprezece miare pe lună pentru Lucy şi Caitlin. Am vorbit cu Alison despre asta. Ea spune că ai acum un avocat dur. Sunt sigur că, ţinând seama de faptul că eşti în mare jenă financiară, o instanţă ar accepta să-ţi reducă suma de plată lunară.

— Nu vreau să fac asta. Nu e corect.

— Dar, David, Lucy câştigă acum foarte bine… iar pensia de întreţinere şi alocaţia pentru copil sunt uriaşe, după părerea mea. Ştiu că tu câştigai un milion pe an. Dar chiar şi aşa, suma e atât de exagerată, încât, am impresia că, nu te supăra că îţi spun, îţi plăteşti cu ea vinovăţia.

— Da, aşa e.

— Mă rog, acum nu-ţi mai permiţi să te simţi vinovat. Unsprezece mii pe lună este o sumă care îţi depăşeşte posibilităţile.

— Am să-mi vând maşina… cum ai propus tu. Ar trebui să iau pe ea patruzeci de miare.

— Şi cu ce ai să te deplasezi?

— Cu ceva ieftin şi mult sub şapte mii de dolari. Cu restul de treizeci şi trei de miare, îmi permit pensia de întreţinere şi alocaţia pe următoarele trei luni.

— Şi după aceea?

— Habar n-am.

— Ar fi bine să vorbeşti cu Alison să-ţi găsească ceva de lucru.

— Alison e cel mai bun agent din oraş… dar nu o să-mi găsească nimic de lucru.

— Cu permisiunea ta, am să-i dau un telefon, a spus Sandy.

— De ce te deranjezi? Sunt o cauză pierdută.

La câteva zile după telefonul lui Sandy, m-a sunat Alison şi a spus:

— Salut, Cauză Pierdută!

— Văd că ai vorbit cu stimatul meu contabil.

— Oh, am vorbit cu o mulţime de oameni, a zis ea. Inclusiv cu FRT şi Warner Brothers.

— Şi?

— Păi, am o veste bună şi una proastă. Mai întâi, am să-ţi dau vestea proastă: şi FRT, şi Warner sunt de neclintit — vor să le restitui banii.

— Asta m-a terminat!

— Nu te grăbi — vestea bună e că ambele companii au acceptat să-şi înjumătăţească pretenţiile — ceea ce înseamnă o sută douăzeci şi cinci de mii fiecare.

— Tot ruinat sunt.

— Da — Sandy mi-a explicat totul. Dar mai am o veste bună, şi anume că i-am convins să te lase să plăteşti în rate, cu o perioadă de graţie de şase luni.

— Mare scofală! Oricum n-am bani de rate. Şi sunt şomer.

— Ba nu eşti.

— Ce tot spui acolo?

— Ţi-am găsit ceva de lucru.

— Să scriu?

— Absolut. Nu e o muncă deosebit de fascinantă, dar *e o muncă*. Şi pentru cât timp o să-ţi ia să o faci, e bine plătită.

— Ia-o pe scurtătură!

— Nu vreau să mârâi când îţi spun…

— Spune odată, *te rog!*

— E vorba de o transpunere într-un roman.

M-am străduit să nu mârâi. Transpunerea în roman era o muncă de hamal, în care luai scenariul unui viitor film şi îl transformai într-un roman scurt, uşor de citit, care în general se vindea la casele de marcat din supermarketuri şi la toate târgurile de carte cu reduceri. Profesional vorbind, era munca cea mai de jos — genul de muncă pe care o acceptai fie din cauză că stăteai prost cu respectul de sine, fie că ajunseseşi la fundul sacului şi erai disperat după bani. Eu eram calificat pe toate fronturile, aşa că mi-am înghiţit protestele şi am întrebat:

— Care-i filmul?

— Încearcă iar să nu mârâi…

— N-am mârâit nici prima dată…

— S-ar putea s-o faci acum. E un film despre adolescenţi, pe care îl realizează New Line.

— Şi se cheamă? am întrebat.

— *Pierderea.*

De data asta chiar am mârâit.

— Dă-mi voie să ghicesc… e vorba despre doi adolescenţi de şaisprezece ani, cu coşuri, care vor să-şi piardă virginitatea?

— Măi, ce deştept eşti! a spus Alison. Doar că puştii au şaptesprezece ani.

— S-au trezit târziu.

— Hei, în ziua de azi virginitatea e la modă!

— Cum îi cheamă pe cei doi protagonişti ai noştri?

— O să-ţi placă mult asta: Chip şi Chuck.

— Parcă ar fi două veveriţe din desene animate. Şi acţiunea se petrece într-un loc foarte banal şi suburban, precum Van Nuys?

— Pe-aproape: Orange County.

— Şi se dovedeşte că unul dintre puşti este cuţitar?

— Nu, ăsta nu e *Scream*. Dar filmul ia la coadă o întorsătură uimitoare: se dovedeşte că fătuca pe care Chip *o cordeşte* în cele din urmă este sora vitregă a lui Chuck…

— Dar Chuck nu ştie de existenţa ei?

— Bingo! Se dovedeşte că Ianuarie…

— O cheamă Ianuarie?

— Hei, e genul ăla de film!

— Clar. Şi pare o aiureală totală.

— Asta e! Dar oferă şi douăzeci şi cinci de mii pentru transpunerea

în roman, cu condiţia să fie gata în două săptămâni.

— Mă bag, am spus.

Scenariul a sosit cu poşta rapidă dimineaţa următoare. Era îngrozitor: preţios, plin de glume obscene despre erecţii şi clitorisuri şi balonare, cu personaje unidimensionale, cu obişnuitele situaţii care fac parte din rutina adolescenţilor (inclusiv indispensabilul sex oral pe bancheta din spate), cu indispensabila cafteală dintre cei doi băieţi după ce Chuck descoperă că e rudă cu fata cu care se culcă Chip, şi cu indispensabilul final *„apoteotic”*, în care Chip şi Chuck se împacă, Chuck şi înstrăinatul său tată se împacă, iar Ianuarie îi destăinuie lui Chip că el a fost şi primul ei amant… şi deşi nu vrea o poveste de dragoste pătimaşă, vor fi mereu prieteni.

Am sunat-o pe Alison după ce am terminat de citit.

— Cum e? a întrebat ea.

— O porcărie, am spus.

— Te poţi încadra în două săptămâni?

— Fără probleme.

— Bun. Acum uite câteva reguli de bază pe care Max Newton, editorul, mi-a cerut să ţi le transmit. Lungimea trebuie să fie de maximum 75.000 de cuvinte. Şi nu uita că romanul ăsta e pentru piaţa imbecililor, aşa că fă-l alert, simplu… Dar ai grijă şi ca scenele cu sex să fie… cum s-a exprimat el?… „fierbinţi, dar nu pârjolitoare”. Ai priceput ceva?

— Cred că da.

— Şi încă ceva: editorul ştie că tu scrii romanul.

— Nu a obiectat?

— E în New York. Şi crede că ce se petrece aici este, în cel mai bun caz, o prostie. Dar amândoi am fost de acord că — pentru a vă proteja şi pe el, şi pe tine — ar fi bine să foloseşti un pseudonim. Nu te deranjează, nu-i aşa?

— Glumeşti? Nu vreau ca numele meu să fie legat de o aşa mizerie.

— Atunci, inventează unul.

— Ce zici de John Ford?

— De ce nu? Şi, David… un ultim lucru: deşi tu ştii că e o porcărie, şi eu ştiu că e o porcărie, şi chiar şi editorul ştie că e o porcărie…

— Ştiu: să fie o treabă profesionistă.

— Sunt mândră de tine!

Începând de a doua zi, aveam exact treisprezece zile lucrătoare să termin treaba. Aşa că, înainte chiar de a mă apuca să întocmesc un plan capitol cu capitol pentru carte (sarcina de azi), am făcut puţină aritmetică simplă, împărţind 75.000 la treisprezece. Mi-a dat 4.230, ceea ce reprezenta cota zilnică de cuvinte pe care trebuia să le scriu, dacă era să mă încadrez în timpul acordat. Cum o pagină dactilografiată la două rânduri are în jur de 250 de cuvinte, asta

însemna că trebuia să dau gata aproape şaptesprezece pagini pe zi. Un număr de pagini infernal, cu excepţia faptului că povestea de care mă ocupam merita să fie scrisă la repezeală, fără să-ţi storci creierii.

Dar treaba e treabă, mai ales când constaţi că toate celelalte posibilităţi de lucru din domeniul tău sunt închise. Aşa că am luat treaba în serios, hotărât să scot tot ce puteam mai bun din acest material de calitate inferioară.

Mi-am făcut un program rigid şi m-am ţinut de el. Mi-am permis doar două abateri de la programul de scris: cele trei convorbiri telefonice pe săptămână cu Caitlin şi şedinţa de fiecare zi cu Matthew Sims.

— Pari într-o stare de spirit mai bună, a spus Sims când eram pe la jumătatea romanului.

— Datorită muncii. Muncă de rahat, dar…

— Totuşi, o faci cu sârguinţă, ceea ce e admirabil.

— Am nevoie de bani, şi am şi nevoie să-mi umplu timpul cu ceva constructiv.

— Cu alte cuvinte, ai o răspundere, şi îţi şi demonstrezi ţie însuţi că poţi să-ţi găseşti iar de lucru.

— Ăsta nu e chiar genul de muncă pe care vreau să o fac.

— Dar e un punct de pornire. Şi e destul de bine plătită, nu-i aşa? Prin urmare, fii mulţumit şi consideră că e un început nou, pozitiv.

— Dar scrierea unui roman după un scenariu nu e niciodată o experienţă pozitivă.

Totuşi, m-am ţinut de treabă. Mi-am îndeplinit norma zilnică de cuvinte. M-am ţinut de program. N-am rasolit acest material simpluţ. Am făcut treabă bună. M-am încadrat în timp… ba chiar l-am dus la cel mai apropiat oficiu poştal cu o oră înainte de ultima ridicare a corespondenţei din ziua respectivă.

Am făcut trei copii ale textului, trimiţând una editorului din New York şi una lui Alison, şi păstrând una pentru mine. Apoi m-am dus la un local italienesc din Santa Barbara şi mi-am făcut cinste cu prima masă la restaurant de când ajunsesem acolo. Dar am considerat că merit un mic răsfăţ după o aşa corvoadă. Şi chiar a fost minunat să mănânc în oraş — lucru care în ultimii doi ani fusese ceva de la sine înţeles, dar care acum părea o plăcere rafinată. După aceea, am făcut o plimbare lungă sub clar de lună pe plajă, încântat de simplul fapt că făcusem o treabă la timp şi acceptabil de bine.

Sau, cum s-a dovedit, mai mult decât acceptabil… deoarece Alison m-a sunat peste trei zile şi mi-a spus că editorul din New York era entuziasmat de rezultatul final.

— Ştii ce mi-a spus Max Newton? „Tipul ăsta a luat rahat prost şi l-a transformat în rahat de calitate.” Chiar a fost foarte impresionat… nu doar de frumuseţea stilului, ci şi de faptul că te-ai încadrat în timp

fără ciondăneală. Crede-mă că asta te face să fii cel mai straşnic scriitor de pe planetă. Dar vestea cu adevărat bună e că Max publică o astfel de transpunere a unui scenariu în roman pe lună. În trecut, apela la diverşi scriitori pentru câte un singur roman, dar aranjamentul ăsta nu a fost deosebit de satisfăcător. Aşa că ar vrea să-ţi ofere un contract pentru şase romane după scenarii. Aceiaşi bani — 25 de mii de dolari per roman. Acelaşi program de lucru — o carte pe lună…

— Şi pot să folosesc în continuare pseudonimul?

— Da, John Ford — nu sunt probleme cu numele ăsta. Mai la obiect, acest contract e de ajuns ca să lichidezi datoria fie la FRT, fie la Warner.

— Uiţi de pensia de întreţinere.

— Da — Sandy mi-a povestit despre asta. Trebuie să obţii reducerea acestei poveri lunare. E o sumă aiuritoare. Iar Lucy îşi poate permite…

— Să nu discutăm despre asta, te rog.

— E decizia ta, David.

— Dar asta e o veste bună, Alison. O veste grozavă, de fapt. N-am crezut niciodată că am să spun asta despre scrierea unui roman după un scenariu de film, dar…

— E mult mai bine decât nimic, a spus Alison.

Am dormit bine în acea noapte. Dimineaţa următoare m-am trezit simţindu-mă ciudat de odihnit şi ciudat de optimist. Dacă Max Newton era mulţumit de primele şase adaptări, poate că Alison putea să-l convingă să mă păstreze pe mai departe ca scriitor permanent de romane după scenarii de film. La rata actuală a remunerării — luând în calcul comisionul lui Alison şi impozitul — puteam să mă achit în continuare de obligaţiile faţă de Lucy şi, totodată, să reuşesc să achit în doar doi ani cele două datorii către FRT şi Warner.

— E grozav să te aud vorbind cu atâta optimism, a spus Matthew Sims la următoarea noastră şedinţă.

— E grozav să nu mai fiu îngenuncheat.

A trecut o săptămână. Cecul de la Max Newton a sosit via Alison. L-am depus la bancă şi am transferat imediat suma în contul lui Lucy, trimiţându-i un e-mail în care spuneam doar atât:

„Banii de întreţinere pe două luni trebuie să fi ajuns azi în contul tău. Ar fi plăcut să discut cu tine cândva.”

Seara următoare, când îmi încheiam conversaţia cu Caitlin, am întrebat-o dacă pot să vorbesc cu mama ei.

— Îmi pare rău, tati, spune că e ocupată.

N-am insistat.

Au mai trecut câteva zile, fără urmă de noul scenariu de la Max Newton. Aşa că i-am trimis lui Alison un e-mail, întrebând-o ce se petrece. Mi-a răspuns tot printr-un e-mail, spunând că vorbise ieri cu

Max şi totul e bine. De fapt, i-a spus că departamentul juridic al lui îi va trimite a doua zi contractul cu poşta rapidă.

Dar a doua zi, am primit un telefon de la Alison, tremurul glasului ei prevestind „veşti proaste".

— Nu ştiu cum să-ţi spun asta… a zis ea.

Nu m-am putut hotărî să întreb încă o dată: „Acum ce mai el", aşa că am tăcut.

— Max a anulat contractul.

— *Ce-a făcut?*

— A anulat contractul.

— Pe ce motiv?

— Vechiul nostru prieten, Theo McCall…

— Nu din nou…

— Am să-ţi citesc articolul. Sunt doar câteva rânduri:

„Oh, cum a decăzut cel măreţ! Creatorul lui Cum să te vinzi*, David Armitage — dat afară de FRT că a furat rânduri ale altor scriitori, apoi făcut de ocară în mod public pentru că a atacat un anumit jurnalist (adică, pe mine) în parcarea de la NBC — a fost făcut să recurgă la cea mai joasă formă de aşa-zisă «creaţie literară», cunoscută mai bine drept «transpunerea unui scenariu de film într-un roman». Conform unei cârtiţe din cadrul Lionel Publishing din Nueva York, laureatul Emmy de odinioară (căruia AATAS i-a retras de curând premiul) a ajuns să scrie la repezeală cărţi după scenariile unor viitoare filme. Şi ce film credeţi că tocmai a transpus într-un roman băiatul de aur de odinioară al televiziunii? Un viitor film oribil cu adolescenţi, realizat de New Line,* Pierderea… *care, conform zvonurilor, face ca* Plăcinta americană *să pară un Bergman din perioada târzie. Şi mai bun este pseudonimul sub care a ales Armitage să se ascundă: John Ford. Oare se vrea marele regizor de la Warner… sau dramaturgul din perioada domniei regelui Iacob al Angliei, care a scris* Păcat că e târfă… *deşi, în cazul lui Armitage, titlul ar putea fi* Păcat că e plagiator.

Tăcere lungă. Nu mi s-a făcut greaţă, nici nu eram şocat sau devastat… fiindcă mai avusesem parte de astfel de fraze. Acum eram doar amorţit — ca un boxer care primeşte prea multe lovituri în cap şi nu mai simte nimic.

În cele din urmă, Alison a spus:

— David, nu pot să-ţi spun…

— Aşadar, Max Newton a citit asta şi a anulat contractul? am spus cu glasul ciudat de calm.

— Da, despre asta-i vorba.

— În regulă, am spus pe un ton sec.

— Te rog să înţelegi că am să vorbesc cu un avocat de succes pe

care-l cunosc despre un posibil proces de calomnie intentat lui McCall.

— Nu te deranja.

— Te rog să nu spui asta, David.

— Putem câştiga uşor.

— Nu e nevoie. Dar, înainte să închid, vreau să-ţi spun următorul lucru: n-ai fost doar un impresar extraordinar… ai fost şi cea mai bună prietenă imaginabilă.

— Ce dracu' vrea să însemne asta, David?

— Nimic în afară de…

— N-ai de gând să faci vreo prostie, nu-i aşa?

— Adică să intru cu Porschele meu într-un copac? Nu — nu vreau să-i dau lui McCall satisfacţia asta! Dar renunţ la luptă.

— Nu spune asta!

— O spun.

— Te sun mâine.

— Cum vrei.

Am pus jos receptorul. Mi-am strâns laptopul şi am găsit toate actele de proprietate a maşinii, apoi am sunat un dealer Porsche din Santa Barbara, cu care vorbisem cu vreo săptămână înainte. A spus că mă aşteaptă într-o oră.

Am luat-o spre nord. La reprezentanţă, vânzătorul a ieşit să mă întâmpine. Mi-a oferit o cafea. Am refuzat. A spus că în două ore o să aibă un raport de revizie totală a maşinii şi un preţ de achiziţie. L-am rugat să-mi cheme un taxi. Când a sosit, i-am spus şoferului să mă ducă la cea mai apropiată casă de amanet. M-a privit circumspect în oglinda retrovizoare, dar a făcut ce i-am cerut. Când am ajuns la destinaţie, i-am spus să aştepte. Fereastra era prevăzută cu un grilaj rezistent, iar la uşa cu gratii de oţel era o cameră de supraveghere. Mi s-a dat drumul înăuntru şi am intrat într-un vestibul micuţ cu linoleum tocit, lumini fluorescente, un ghişeu cu geam rezistent la gloanţe. Era o casă de amanet foarte dotată. La geamul de la ghişeu a apărut un tip supraponderal, la vreo patruzeci de ani. Mânca un sendviş în timp ce vorbea cu mine.

— Ce ai acolo?

— Un laptop Toshiba Tecra. Nou a costat patru mii cinci sute.

— Dă-l încoace, a spus el, ridicând partea de jos a geamului.

L-a inspectat scurt, l-a ridicat, l-a băgat în priză, i-a dat drumul, s-a uitat la setul de programe de pe afişajul Windows. Apoi l-a oprit, l-a închis şi a dat din umeri.

— Treaba cu lucrurile astea e următoarea: la şase luni după ce sunt lansate pe piaţă, sunt depăşite. Şi valoarea pe bucată nu e mare. Patru sute de dolari.

— O mie.

— Şase sute.

— Vândut.

Când m-am întors la reprezentanţa Porsche, vânzătorul avea raportul complet pregătit şi o ofertă de preţ de 39 280 de dolari.

— Eu mă aşteptam, de fapt, la patruzeci şi două, patruzeci şi trei de mii, am spus.

— Patruzeci este maximum până la care aş putea să merg.

— Vândut.

I-am cerut un cec. Pe urmă l-am pus să-mi cheme un taxi, şi i-am

spus şoferului să mă ducă la cea mai apropiată filială a Bankamerica. Acolo, a trebuit să mă legitimez de câteva ori. A urmat o convorbire telefonică lungă cu filiala mea Bankamerica din West Hollywood. Am semnat mai multe formulare. Dar în cele din urmă au acceptat să schimbe în bani cecul de 40.000 de dolari şi să transfere suma în contul lui Lucy din Sausalito. Am plecat de la bancă cu 7.000 de dolari în numerar şi am luat alt taxi până la un centru de desfacere a automobilelor de ocazie, aflat nu departe de reprezentanţa Porsche. Aici se vindeau numai rable. Totuşi, cu 5.000 de dolari, am reuşit să cumpăr un VW Golf 1994, bleumarin, cu „doar 98.000 de mile la bord" şi certificat de garanţie pe şase luni. Am folosit telefonul dealerului ca să-mi sun asigurătorul. Acesta a părut cam şocat când i-am spus că schimbasem Porscheul cu un Golf vechi de şapte ani, în valoare de 5.000 de dolari.

— Păi, asigurarea pentru Porsche mai e valabilă încă nouă luni. Dar Golful o să coste doar în jur de o treime din preţ… ceea ce înseamnă că rămân cam cinci sute.

— Trimite-mi un cec, te rog.

Şi i-am dat adresa mea din Meredith.

M-am dus cu noua mea maşină veche la un internet cafe. Am cumpărat o cafea şi am intrat pe serverul meu. I-am trimis un e-mail lui Lucy.

Banii de întreţinere pe următoarele trei luni au fost transferaţi în contul tău. Am plătit acum pe cinci luni. Tot mai sper că, într-o bună zi, vom putea să stăm iar de vorbă. Între timp, vreau să ştii un lucru: am greşit foarte mult faţă de tine. Îmi dau seama acum de asta… şi îmi pare rău.

După ce am trimis e-mailul, am sunat de la telefonul din cafenea la companiile American Express, Visa şi Mastercard. Fiecare dintre ele a confirmat că balanţa de pe fiecare dintre cârdurile mele e zero (după ce, în urmă cu câteva săptămâni, ascultasem sfatul lui Sandy şi, cu ultimii bani din contul curent, scăpasem de toate datoriile de credit). Când am spus că doresc să-mi închid conturile, fiecare dintre cele trei companii a încercat să mă convingă să nu o fac. („Dar nu e nevoie, domnule Armitage", mi-a spus femeia de la American Express. „Nu ne place deloc să pierdem un client minunat ca dumneavoastră.") Dar am rămas ferm pe poziţie: „Anulaţi-mi imediat toate conturile… şi trimiteţi-mi formele necesare la semnat la noua mea adresă din Meredith".

Înainte de a părăsi cafeneaua, m-am oprit lângă tejghea şi am întrebat dacă au o foarfecă. Aveau. Am împrumutat-o şi am tăiat în patru toate cele trei cărţi de credit Gold ale mele. Tipul de la tejghea

m-a urmărit.

— Aţi fost cumva avansat la Platinum? m-a întrebat el.

Am râs şi i-am pus în mâini cârdurile ciopârţite.

Pe drumul de întoarcere la Meredith, am făcut repede în minte nişte adunări. O mie şapte sute de dolari în contul din bancă. Trei mii şase sute de dolari, bani lichizi, în buzunar. Un cec de cinci sute de dolari pe drum de la tipul de la asigurări. Întreţinerea pe cinci luni achitată. Încă cinci luni fără chirie în casa lui Willard… şi, dacă aveam noroc, putea să se hotărască să mai rămână la Londra (dar nu mă gândeam atât de departe). Nu aveam datorii. Nu aveam facturi restante — mai ales că Alison (binecuvântată fie ea!) a insistat să acopere nota de plată a lui Matthew Sims cu comisionul ei din romanul scris după scenariu (a spus că a câştigat atât de mult de pe urma mea în cei doi ani profitabili ai mei, încât măcar atâta lucru putea să facă şi ea pentru mine). Asigurarea medicală era plătită pe încă nouă luni. Nu aveam nevoie de haine, de cărţi, de stilouri elegante, de compact-discuri, de casete video, de tunsori de 75 de dolari, de şedinţe de albire a dinţilor la dentist (cost: 2.000 de dolari pe an), de vacanţe de 8.000 de dolari într-un mic hotel fermecător de pe litoralul din Baja… pe scurt, de niciunul dintre lucrurile inutile şi costisitoare care îmi umpleau cândva până la refuz viaţa. Valoarea mea netă era de 5.800 de dolari. Utilităţile de la casa de vacanţă nu erau mai mult de 30 de dolari pe săptămână, şi nu prea foloseam telefonul. Cu mâncarea, câteva sticle de vin ieftin, vreo şase baxuri de bere şi când şi când un drum la cinematograful multiplex din localitate, puteam uşor să mă încadrez în bugetul meu de 200 de dolari pe săptămână. Asta însemna că următoarele douăzeci şi şase de săptămâni erau asigurate.

Faptul de a fi redus totul la acest nivel îmi dădea un sentiment ciudat. Nu chiar eliberator în acel sens aiurit zen… dar în mod sigur mult mai puţin complex. Amorţeala care m-a lovit în seara în care Alison mi-a spus de ultimul editorial al lui McCall a continuat să mă stăpânească. Deseori mă simţeam ca şi cum aş fi funcţionat pe pilot automat. Ca atunci când mi-am tăiat toate cârdurile de credit. Sau când mi-am vândut laptopul. Sau când am intrat în Books and Company de pe strada principală din Meredith şi am cerut o slujbă.

Books and Company era acel lucru rar: o librărie mică, independentă, care încă mai reuşea să funcţioneze într-o lume a marilor lanţuri de magazine monoculturale. Era genul de magazin care trăsnea a lemn lustruit şi avea grinzi de lemn la vedere şi parchet pe jos, şi care ţinea obişnuita amestecătură de literatură de ficţiune care se adresează oamenilor cultivaţi, cărţi de mare succes, cărţi de bucate şi un raion măricel cu cărţi pentru copii. În ultimele săptămâni, în vitrină fusese un bilet care îi informa pe bunii cetăţeni din Meredith că librăria avea nevoie de un vânzător cu normă întreagă şi îi ruga pe

toţi cei interesaţi să se adreseze patronului.

Les Pearson era un bărbat care se apropia de şaizeci de ani: bărbos, ochelarist, îmbrăcat cu o cămaşă albastră şi blugi Levis. Mi-l imaginam frecventând des librăria City Lighs din San Francisco sau fiind cândva mândrul proprietar al unei perechi de tobe ale tribului Bongo din estul Sudanului. Totuşi, acum, radia o maturitate aşezată… aşa cum îi stă bine patronului unei librării mici dintr-un orăşel exclusivist de la malul mării.

Stătea în picioare la tejghea când am intrat în librărie. Mai fusesem aici, aşa că prima lui întrebare a fost:

— Doreşti să-ţi caut ceva?

— De fapt, am venit în legătură cu slujba.

— Zău? a spus el, studiindu-mă acum cu atenţie. Ai mai lucrat într-o librărie?

— Ştii Book Soup din Los Angeles?

— Cine n-o ştie?

— Ei bine, am lucrat treisprezece ani acolo.

— Dar acum locuieşti aici. Fiindcă te-am văzut pe aici.

— Da, stau în casa lui Willard Stevens.

— Aşa-i, am auzit că stă cineva în casa lui. De unde îl cunoşti pe Willard?

— Am avut acelaşi agent literar.

— Eşti scriitor?

— Am fost.

— Păi, eu sunt Les…

— Iar eu sunt David Armitage.

— De unde ştiu eu numele ăsta?

Am dat din umeri.

— Şi chiar te interesează slujba de aici?

— Îmi plac librăriile. Îmi cunosc meseria.

— E vorba de patruzeci de ore pe săptămână: de miercuri până duminică, de la unsprezece la şapte, cu o jumătate de oră pauză de masă. Şi fiind o librărie mică şi independentă, chiar nu pot să-mi permit să-ţi dau mai mult de 7 dolari pe oră — în jur de 280 de dolari pe săptămână. Din păcate, nu se dau ajutoare medicale sau stimulente de genul ăsta… în afară de cafea la discreţie şi 50 la sută reducere la orice vrei să cumperi. Îţi convin 280 de dolari pe săptămână?

— Da. Nicio problemă.

— Şi dacă vreau câteva referinţe…?

Am scos din buzunarul de la haină un carneţel şi un pix şi am scris numele lui Andy Barron, directorul de la Book Soup (pe care-l ştiam destul de discret ca să nu dea sfoară în ţară că încercam să-mi găsesc de lucru într-o librărie). I-am dat şi numărul lui Alison.

— Andy m-a angajat, Alison m-a reprezentat, am spus. Şi dacă vrei

să iei legătura cu mine…

— Am în agendă numărul lui Willard.

A întins mâna.

— Ţinem legătura, bine? a zis.

În acea după-amiază, mai târziu, a sunat telefonul.

— Ce dracu'e-n capul tău de vrei o slujbă într-o librărie nenorocită? m-a întrebat Alison.

— Bună, Alison. Şi cum mai e viaţa în Los Angeles?

— Îmbâcsită. Te rog să răspunzi la întrebare. Fiindcă m-a sunat Les Pearson ăsta, spunând că te are în vedere pentru o slujbă în prăvălia lui.

— Mi-ai dat o referinţă bună?

— Tu ce crezi? Dar de ce dracu' faci asta?

— Am nevoie să muncesc, Alison.

— Şi de ce dracu' n-ai răspuns la niciunul dintre e-mailurile mele din ultimele două zile?

— Fiindcă m-am descotorosit de computer.

— Oh, pentru Dumnezeu, David, *de ce*?

— Fiindcă nu mă mai ocup cu scrisul, de asta.

— Să nu spui asta!

— E adevărat.

— Uite ce e, sunt sigură că, dacă ne uităm puţin în jur, am putea să-ţi găsim…

— Ce? Să rescriu o telenovelă sârbească? Să dau un lustru rapid unui film mexican cu vampiri? Să fim serioşi, dacă nu pot să scriu mai departe romane după scenarii de film — fiindcă editorului îi este prea ruşine să fie asociat cu mine… chiar şi atunci când lucrez sub pseudonim —, atunci cine dracu'o să mă angajeze? Răspunsul e: nimeni.

— Nu imediat, poate. Dar…

— Când? O mai ţii minte pe reportera aia de la *Washington Post* căreia i s-a retras Premiul Pulitzer după ce s-a dovedit că a inventat o întreagă poveste? Ştii ce face ea la zece ani după mica ei infracţiune? Vinde cosmetice într-un magazin universal. Asta se întâmplă când eşti demascat că eşti escroc literar.

— Dar, în comparaţie cu jurnalista aia, tu n-ai făcut ceva atât de grav.

— Theo McCall a reuşit să convingă lumea de contrariu… iar acum cariera mea de scriitor s-a terminat.

— David, nu-mi place că pari atât de calm.

— Dar sunt calm. Şi foarte mulţumit.

— Nu faci tratament cu Prozac, nu-i aşa?

— Nici măcar cu ciuboţica-cucului.

— Uite ce e, ce-ar fi să-ţi fac o vizită…?

— Mai aşteaptă câteva săptămâni, te rog. Ca s-o citez pe domnişoara Garbo: *voiesc* să fiu singur în momentul ăsta.

— Eşti sigur că eşti bine?

— Niciodată n-am fost mai bine.

— Nu-mi place cum sună asta, a spus ea.

Cam după o oră, a sunat iar telefonul. De data asta era Les Pearson.

— Ei bine, ai primit referinţe strălucite de la Andy Barron şi de la agentul tău. Când vrei să începi?

— Mâine îmi convine.

— Atunci ne vedem la zece. Oh… un lucru mărunt: mi-a părut cu adevărat rău când am aflat de toate chestiile prin care ai trecut.

— Mersi.

Aşadar, conform înţelegerii, am început să lucrez de a doua zi. Era o slujbă simplă — de miercuri până duminică eu mă ocupam singur de librărie. Eu eram tipul de la tejghea, care îi ajuta pe clienţi. Eu eram tipul din biroul din spate, care se ocupa de comenzi şi inventar. Eu eram tipul care mătura şi ştergea praful de pe rafturi şi făcea curat la toaletă şi număra banii şi îi depunea în fiecare seară în banca din localitate. Ba chiar îmi rămânea zilnic o oră sau două în care stăteam la casa de marcat şi citeam.

Era o slujbă uşoară — mai ales în zilele lucrătoare când câte: un localnic se abătea pe la librărie. Weekendurile erau un pic mai aglomerate — mai ales din pricina atâtor locuitori ai Los Angeles-ului, care veneau grămadă în oraş. N-am ştiut niciodată dacă vreun om care locuia permanent în Meredith a descoperit cine sunt. N-am întrebat niciodată. Şi, spre cinstea lor, niciunul dintre ei nu a făcut vreodată vreun comentariu, şi nici nu mi-a aruncat o privire cu înţeles. În Meredith exista o regulă nescrisă care cerea să păstrezi o distanţă politicoasă faţă de ceilalţi. Ceea ce îmi convenea de minune. Iar vineri seara când năvăleau în oraş locuitorii Los Angeles-ului, n-am văzut niciodată pe cineva din „industrie”… deoarece, cu excepţia absentului Willard Stevens, Meredith atrăgea la sfârşit de săptămână o listă de avocaţi, doctori, dentişti. Pentru ei, eu eram doar tipul de la librărie… şi unul care, în doar câteva săptămâni, a început să-şi schimbe înfăţişarea.

În primul rând, am dat jos vreo opt kilograme, ajungând la 73, adică supersuplu. Iniţial, stresul a avut o legătură cu asta. La fel şi reducerea consumului de alcool la o bere sau un pahar de vin pe zi. Iar regimul meu alimentar era simplu şi sănătos. În plus, am început să alerg zilnic pe plajă. Totodată, m-am hotărât să nu mă mai bărbieresc dimineaţa. A început să-mi crească şi părul. La sfârşitul celei de a doua luni la librărie, semănăm cu o relicvă din anii şaizeci. Dar nici Les, nici altcineva nu au făcut vreun comentariu pe seama acestui nou aspect â la Haight-Ashbury. Îmi făceam treaba. O făceam

bine. Eram harnic şi de nădejde şi veşnic politicos. Iar lucrurile mergeau bine.

La rândul lui, Les era un patron comod. Lucra numai lunea şi marţea (cele două zile în care eu eram liber). Altfel, îşi petrecea timpul pe mare şi jucând la bursă pe internet, lăsând să se înţeleagă (în discuţiile noastre ocazionale) că o parte din banii familiei au ajuns la el cu vreo zece ani în urmă, fapt care i-a permis să deschidă această librărie (un vechi vis de-al lui mulţi ani în care s-a ocupat de reclame în Seattle) şi să ducă o viaţă bunicică în acest colţ de lume. Odată a spus că e divorţat şi că cei doi copii ai lui sunt adulţi şi locuiesc în Bay Area. Iar când eu am spus, în ziua în care am început lucrul, că trebuie să-mi sun fiica din două în două zile la şapte seara, Les a insistat să folosesc telefonul din librărie. Când m-am oferit să plătesc pentru această convorbire telefonică regulată, de cincisprezece minute, nici n-a vrut să audă.

— Numeşte-o un stimulent, a spus el.

Lucy tot nu voia să discute cu mine. După două luni, l-am sunat în sfârşit pe Walter Dickerson şi l-am întrebat dacă există vreun mod în care aş fi putut să negociez un program de vizite la Caitlin.

— Dacă Lucy vrea să fie de faţă, sunt de acord, am spus. Doresc cu disperare să-mi văd fata.

Dar, după câteva zile, m-a sunat Dickerson.

— Situaţia e neschimbată, David. Conform avocatului ei, fosta ta soţie e tot „îndoită" cu privire la ideea vizitelor. Totuşi, vestea bună e că (după spusele avocatului) Caitlin chiar o presează pe mama ei pe această temă — cerând să i se spună de ce nu poate să-l vadă pe tăticul ei. Iar cealaltă veste bună e că după o oarecare pendulare, am reuşit să-ţi obţin o convorbire telefonică pe zi cu fata ta.

— Asta e o veste bună.

— Mai ai răbdare puţin, David. Continuă să te comporţi bine. Mai devreme sau mai târziu, Lucy va trebui să cedeze.

— Mersi că mi-ai obţinut convorbiri telefonice în plus. Unde să trimit factura?

— Să zicem că asta e din partea casei.

După a treia lună la Books and Company, viaţa se aşeza se într-o rutină plăcută, compartimentată. Făceam jogging. Mă duceam la muncă. Închideam librăria la şapte. Vorbeam zilnic la telefon cu Caitlin. Mă duceam acasă. Citeam sau mă uitam la un film. În zilele libere, mă plimbam deseori pe coastă cu maşina. Sau îmi petreceam seara la multiplexul din localitate şi poate mâneam într-un modest local mexican din Santa Barbara. Încercam să nu mă gândesc la ce avea să i se întâmple peste opt săptămâni când trebuia să mai dau 11.000 de dolari ca pensie de întreţinere. Încercam să nu mă gândesc la cum aveam să mă descurc cu restituirile către FRT şi Warner

Brothers, ambele companii fiind în aşteptare. Şi mai încercam să nu mă gândesc la ce avea să se întâmple cu mine când se întorcea Willard Stevens de la Londra… ceea ce, după spusele lui Alison, avea să se întâmple peste trei luni.

Deocamdată, m-am hotărât să mă ocup de lucrurile de zi cu zi. Fiindcă ştiam că, dacă încep să mă gândesc cu adevărat la viitor, am să dau iar în hiperanxietate.

Alison a continuat să mă sune săptămânal. Nu avea veşti de raportat, nici perspective de lucru, nici plăţi de drepturi de autor sau sindicale… fiindcă, desigur, am pierdut toate astea când am pierdut contractul cu FRT. Dar tot mă suna în fiecare sâmbătă dimineaţă, doar ca să ştie ce fac. Îi spuneam că fac bine.

— Ştii, zău că aş fi mult mai fericită dacă mi-ai spune că lucrurile sunt cu adevărat împuţite, a spus ea.

— Dar nu sunt împuţite.

— Iar eu cred că eşti într-o fază extraordinară de negare, care într-o bună zi o să te zdrobească.

— Până acum e bine, am spus.

— Şi încă ceva, David — poate într-una din zilele astea ai să mă laşi cu gura căscată de uimire aruncând un bănuţ ca să-mi dai un telefon.

După două săptămâni, chiar am făcut asta. Era zece dimineaţa. Tocmai deschisesem librăria. Nu erau clienţi, aşa că după ce mi-am făcut o cafea şi am triat corespondenţa, m-am hotărât să arunc o privire pe *LA Times* (începusem, în sfârşit, să citesc iar ziarele). Şi acolo, la secţiunea „Arte şi divertisment", era următorul articol:

Singuraticul multimiliardar Philip Fleck s-a hotărât să se întoarcă în scaunul de regizor, la cinci ani încheiaţi după ce primul său film artistic de lungmetraj, autofinanţat — catastrofa de 40 de milioane de dolari, *Ultima şansă* — care a fost atât de ridicol, încât a fost scos repede de pe puţinele ecrane pe care s-a difuzat. Acum Fleck anunţă că merge relativ pe aceeaşi linie cu o nouă comedie sinuoasă, *Noi, cei trei morocănoşi*. Intriga se ţese în jurul a doi indivizi bătrâiori din Chicago, veterani ai războiului din Vietnam, care, dând de vremuri grele, îşi fac o ocupaţie secundară, profitabilă din a jefui bănci. Încă o dată, Fleck îşi va finanţa singur filmul — pe care el l-a şi scris — şi care, spune el, conţine cam acelaşi umor pervers care a caracterizat marile filme ale lui Robert Altman din anii 1970. Fleck mai promite şi câteva adevărate surprize în distribuţie, care va fi anunţată în scurt timp. Să sperăm că Fleck — al cărui capital net curent se învârte în jurul a 20 de miliarde de dolari — nu va încerca să transforme această presupusă comedie într-un pretenţios eseu suedez despre angoasă. Angoasa existenţială nu dă niciodată bine pe firmamentul oraşului Chicago.

Am pus ziarul jos. L-am luat din nou, nevenindu-mi să cred. Ochii mei au selectat o frază anume: *Încă o dată, Fleck îşi va finanţa singur filmul — pe care el l-a şi scris.*

Nemernicul! Nemernicul jegos şi fără talent! Nu doar că îmi furase iar scenariul. De data asta, avea îndrăzneala să păstreze titlul original.

Am ridicat receptorul. Am format numărul de la l., os Angeles.

— Alison? am spus.

— Tocmai voiam să te sun.

— Ai văzut?

— Da, a spus ea. Am văzut.

— Nu poate să fie serios.

— Are un capital de 20 de miliarde de dolari. Poate s.'i fie cât de serios vrea.

Patru

— Nu-ţi face griji pentru asta, a spus Alison.

— Cum să *nu-mi fac* griji pentru asta? am V o replicat. Mi-a furat scenariul… E cea mai mare ironie tâmpită de pe pământ! Eu am pierdut totul din cauza câtorva rânduri însuşite în mod neintenţionat… iar Domnul Miliardar îşi pune apoi numele pe un întreg scenariu de 108 pagini pe care *eu* l-am scris.

— N-o să scape basma curată.

— Sigur că nu! am spus.

— Şi am să-ţi spun de ce. Fiindcă l-ai înregistrat la Asociaţia Scriitorilor pentru Film şi Televiziune când l-ai scris pe la mijlocul anilor nouăzeci. Un telefon rapid la asociaţie va confirma că tu eşti autorul legal al scenariului *Noi cei trei morocănoşi*. Apoi alt telefon rapid dat avocatului meu va trimite o hotărâre judecătorească nimicitoare ca o rachetă Exocet în direcţia domnului Fleck. Ţii minte că ţi-a oferit 2,5 milioane de dolari pentru scenariu cu multe luni în urmă? Ăsta e preţul pe care o să-l plătească acum… dacă nu vrea ca furtul săvârşit de el să apară pe prima pagină a tuturor ziarelor de aici până în Ţara de Foc.

— Vreau să rămâi la nemernicul ăsta… Buzunarele lui sunt practic fără fund, aşa că 2,5 milioane de dolari vor fi ca o cutie de Juicy Fruit pentru tipul ăsta. Mai importantă este totala lipsă de etică a individului ăstuia care vrea să îşi bată joc de mine când sunt terminat.

Alison a slobozit un hohot de râs de fumătoare înrăită.

— Îmi place că eşti într-o formă aşa de bună, a spus ea.

— Ce naiba tot spui acolo?

— În ultimele luni ai făcut-o pe călugărul zen şi ai lăsat totul asupra mea. Am pus-o pe seama faptului că retrăieşti Cartea lui Iov şi în sfârşit ai cedat în faţa şocului. Dar îmi place să te aud iar în starea de spirit a tipului dur.

— Păi, la ce te aştepţi? Asta le-ntrece pe toate!

— Nu te teme, a spus Alison. Jigodia va plăti.

Nu m-a sunat a doua zi. Nici următoarea. A treia zi am sunat-o eu, dar secretara ei mi-a spus că e plecată, însă sigur o să mă sune mâine. Dar nu m-a sunat. Pe urmă a venit weekendul. Trebuie să-i fi lăsat trei mesaje pe robotul telefonic de acasă, dar nu mi-a răspuns la niciunul. Ziua de luni a venit şi a plecat. În cele din urmă, marţi dimineaţă, m-a sunat acasă.

— Ce faci azi? m-a întrebat.

— Mersi că mi-ai răspuns la apeluri.

— Am fost ocupată.

— Ai veşti?

— Da, a spus ea, cu un glas nefiresc. Dar ar fi bine dacă am discuta faţă-n faţă.

— Nu poţi să-mi spui…?

— Eşti liber la prânz?

— Sigur.

— Bine, ne vedem la ora unu la birou.

Am făcut un duş, m-am îmbrăcat şi m-am suit în VW şi am pornit spre sud. Am ajuns în oraş în mai puţin de două ore. Nu mai fusesem în Los Angeles de aproape patru luni şi, în timp ce rulam pe Wiltshire, îndreptându-mă spre biroul lui Alison, mi-am dat seama ce dor mi-a fost de el. Deşi restul lumii îl ridiculizează pentru presupusa lui superficialitate şi diformităţile lui vizuale („New Jersey cu haine mai bune”, cum îi zicea unul dintre prietenii mei din Manhattan, care se dădea mare), mie mi-a plăcut întotdeauna vastitatea lui halucinantă, îmbinarea lumii industriale cu cea opulentă şi dureroasa lui strălucire ţipătoare şi senzaţia că te afli într-un Paradis Devastat… dar încă plin de posibilităţi.

Suzy, secretara lui Alison, nu m-a recunoscut la început.

— Cu ce pot să vă ajut? a întrebat ea, uitându-se pieziş la mine când am intrat pe uşă.

Apoi i-a picat fisa.

— Oh, Doamne, David… ăă, bună!

Alison a ieşit din biroul ei şi nu a reacţionat pe moment. Barba îmi venea acum mai jos de bărbie şi aveam părul strâns într-o coadă de cal. M-a pupat pe obraz, apoi m-a cântărit din nou şi a spus:

— Dacă aud vreodată de un concurs pentru o sosie a lui Charles Manşon, te înscriu. Ai să câştigi sigur.

— Şi eu mă bucur mult că te văd, Alison, am spus.

— Ce dietă ai ţinut? Macronevrotică?

Am ignorat comentariul şi m-am uitat la dosarul voluminos de sub braţul ei.

— Ce ai acolo?

— Dovezi.

— Despre ce?

— Vino înăuntru.

Am făcut ce mi s-a poruncit, aşezându-mă pe scaunul din faţa biroului ei.

— Am putea să ieşim la un restaurant elegant, a spus ea. Dar…

— Preferi să vorbim aici?

— Categoric.

— Aşa de rău e?

— Aşa de rău e. Comandăm ceva aici?

Am dat din cap şi Alison a ridicat receptorul şi a rugat-o să sune la Barney Greengrass şi să ceară să ne trimită un platou cu specialitatea casei.

— Şi două sucuri de ţelină, ca să zicem că suntem la New York, a spus Alison.

A pus receptorul în furcă.

— Înţeleg că nu bei.

— E chiar atât de evident?

— Radiezi sănătate anorectică.

— Am nevoie să beau ceva pentru ce urmează să-mi spui?

— Posibil.

— Refuz.

— Mă impresionezi.

— Gata cu pregătirea, Alison. Spune-mi.

A deschis dosarul.

— Vreau să te gândeşti în urmă, la momentul când ai terminat *Noi, cei trei morocănoşi*. Conform dosarelor mele, a fost cândva în toamna lui ’97.

— Noiembrie ’97, mai exact.

— Şi eşti sigur că l-ai înregistrat la ASPFT?

— Bine-nţeles. Întotdeauna mi-am înregistrat scenariile la ASPFT.

— Şi ei ţi-au dat întotdeauna o scrisoare-tip care atestă că au fost înregistrate, aşa-i?

— Îhî.

— Ai scrisoarea pentru *Noi, cei trei morocănoşi*?

— Mă îndoiesc.

— Eşti absolut sigur?

— Păi, întotdeauna am fost cam nemilos cu hârtiile mele, aruncând chestiile neesenţiale.

— O scrisoare de înregistrare la ASPFT nu e importantă?

— Nu când ştiu că odată ce am înregistrat la ei manuscrisul, e bun înregistrat. Unde naiba vrei să ajungi, Alison?

— Asociaţia Scriitorilor pentru Film şi Televiziune are în registrele ei un scenariu, intitulat *Noi, cei trei morocănoşi*. Dar l-a înregistrat abia

luna trecută, sub numele autorului lui, un anume Philip Fleck.

— Dar, stai puţin, trebuie să aibă o evidenţă a înregistrării scenariului meu în noiembrie ’97!

— Nu, nu au.

— Nu se poate! *L-am înregistrat*.

— Hei, te cred! Nu doar atât, am şi reuşit să dau de ciorna originală din 1997 a scenariului.

A scos din dosar o copie jerpelită, uşor îngălbenită a scenariului. Pe pagina de titlu scria:

NOI, CEI TREI MOROCĂNOŞI
Scenariu cinematografic de
David Armitage
(Prima ciornă: noiembrie 1997)

— Asta-i dovada care îţi trebuie, am spus, arătând data de pe pagina de titlu.

— Dar, David, cine să spună că n-ai inventat tu, de curând, pagina asta de titlu? Cine să spună că nu te-ai hotărât să furi scenariul lui Philip Fleck şi să pui pe pagina de titlu numele tău…?

— De ce anume mă acuzi, Alison?

— Nu asculţi ce spun eu aici. *Ştiu* că tu ai scris filmul ăsta. Ştiu că nu eşti plagiator. Şi mai ştiu că nu eşti mai dereglat psihic decât oricare scriitor pe care îl reprezint. Dar mai ştiu şi că ASPFT nu are nicio evidenţă a calităţii tale de autor al scenariului *Noi, cei trei morocănoşi*.

— De unde ştii asta?

— Fiindcă atunci când asociaţia mi-a spus săptămânii trecută că scenariul a fost înregistrat doar sub numele de Philip Fleck, mi-am contactat avocatul care, la rândul lui, m-a pus în legătură cu un detectiv particular…

— Ai angajat un detectiv particular? am întrebat, uluit.

— Da. Aici vorbim de un furt serios, şi unul care ar pu tea valora 2,5 milioane de dolari. Aşa că, bineînţeles, mi-am luat un detectiv particular. Ar fi trebuit să-l vezi pe tipul ăsta. Treizeci şi cinci de ani, cel mai grav caz de acnee pe care l-am întâlnit, iar costumul lui arăta de parcă îl furase din spinarea unui misionar mormon. Crede-mă că nu era deloc vreun Sam Spade. Dar în ciuda înfăţişării, tipul era minuţios ca un agent fiscal. Şi ce a găsit el…

A căutat iar în dosar, scoţând mai întâi recenta înregistrare la ASPFT a *Noi, cei trei morocănoşi*, clar sub numele Philip Fleck. Apoi a scos înregistrarea ASPFT a tuturor scenariilor mele. Fiecare episod din *Cum să te vinzi* era înregistrat. La fel şi *Intrare prin efracţie*. Însă nu apărea pe listă niciunul dintre scenariile mele din anii nouăzeci, care

n-au fost produse.

— Numeşte unul dintre scenariile alea, a spus Alison.

— *În larg*, am spus, menţionând scenariul de acţiune (dar cu inflexiuni de comedie neagră), în care nişte terorişti islamici capturează iahtul pe care se află cei trei copii ai preşedintelui Statelor Unite.

Alison a împins în faţa mea o foaie de hârtie.

— Înregistrat luna trecută sub numele de Philip Fleck. Mai numeşte unul dintre scenariile tale neproduse.

— *Un moment al darurilor*, am spus, menţionând filmul pe care l-am scris în '96, cu o femeie care moare de cancer.

— Înregistrat luna trecută sub numele de Philip Fleck, a spus ea, întinzându-mi altă scrisoare oficială cu antetul ASPFT. Şi acum, hat trick-ul! Numeşte un al treilea scenariu de-al tău, după care nu s-a făcut nimic…

— *Locul potrivit, momentul nepotrivit*.

— Ăsta era cu harababura din luna de miere, corect? înregistrat luna trecută sub numele Philip Fleck.

— Mi-a furat toate scenariile care n-au fost produse?

— Asta-i situaţia.

— Şi nu există nicio evidenţă că scenariile au fost înregistrate sub numele meu?

— Absolut niciuna.

— Cum dracu' a făcut Fleck mişculaţia asta?

— Ah! a spus Alison, căutând pe la fundul dosarului. Iată adevărata lui lovitură de maestru.

Mi-a întins o copie xerox a unui mic articol din *Hollywood Reporter*, datat cu patru luni în urmă.

FUNDAŢIA FLECK FACE O DONAŢIE DE 8 MILIOANE DE DOLARI FONDULUI DE BINEFACERE AL ASPFT

Fundaţia Philip Fleck a anunţat azi că face o donaţie de 8 milioane de dolari Fondului de Binefacere al Asociaţiei Scriitorilor pentru Film şi Televiziune. Purtătorul de cuvânt al Fundaţiei Fleck, Cybill Harrison, a spus că darul a fost făcut în semn de apreciere a extraordinarei munci pe care a făcut-o asociaţia pentru a promova şi proteja opera scenariştilor, ajutând totodată pe acei scriitori care se confruntă cu crize financiare sau boli grave. Directorul executiv al ASPFT, James Leroy, a spus: „Acest dar minunat evidenţiază un lucru simplu: când e vorba de sprijinirea artelor în America, Philip Fleck este pentru această ţară un Medici. Fiecare scriitor ar trebui să aibă un prieten ca Philip Fleck".

— Grozav ultimul rând, nu-i aşa? a spus Alison.

— Nu-mi vine să cred. A cumpărat asociaţia.

— Da, efectiv. Mai exact, a cumpărat capacitatea de a face asociaţia să piardă înregistrările scenariilor tale neproduse şi să le înregistreze pe numele lui.

— Dar, Doamne, cu excepţia a *Noi, cei trei morocănoşi*, niciunul dintre celelalte nu e deosebit de reuşit.

— Dar tot sunt destul de ingenioase şi spirituale, aşa-i?

— Bineînţeles că sunt ingenioase şi spirituale. Doar le-am scris *eu.*

— Din nefericire, astfel stau lucrurile. Fleck are acum pe numele lui patru scenarii profesioniste — dintre care unul e atât de bun, încât, conform ediţiei de azi-dimineaţă a *Daily Variety,* a reuşit să-i convingă pe Peter Fonda şi Dennis Hopper să-i interpreteze pe cei doi veterani din Vietnam, cu Jack Nicholson în rolul episodic al lui…

— Richardson, avocatul lor?

— Te-ai prins.

— E o distribuţie fantastică! am spus, brusc entuziasmat. Şi cu siguranţă întreaga generaţie *Easy Rider* se va duce să vadă filmul.

— Fără îndoială. Iar Columbia a acceptat să-l distribuie.

— Atunci, chiar e un succes?

— Hei, e vorba de banii lui Fleck, aşa că unda verde e tot a lui! Problema e că numele tău nu o să apară pe generic…

— De bună seamă există o cale legală pe care să o urmăm.

— Am învârtit pe toate părţile treaba asta cu avocatul meu. El spune că Fleck a reuşit escrocheria perfectă. Vechile tale înregistrări au fost şterse. Fleck a devenit acum autorul oficial al tuturor scenariilor tale vechi. Şi dacă ar fi să ieşim în public — mai ales pe tema *Noi, cei trei morocănoşi* —, oamenii lui Fleck ar juca cartea „e un plagiator scrântit". Ar face cunoscut şi faptul că, pe vremea când încă mai erai un scriitor „legitim", Fleck te-a invitat pe insula lui, ca să discutaţi despre scrierea unui film pentru el. Dar s-a prins că nu eşti zdravăn şi te-a respins. Aşa că, fireşte, ai trecut la vechile tale năravuri de psihopat şi te-ai convins singur că tu eşti adevăratul autor al *Noi, cei trei morocănoşi*… chiar dacă nu există nicio evidenţă care să arate lucrul ăsta, în timp ce există o acreditare oficială la ASPFT a calităţii de autor a lui Fleck.

— Doamne sfinte!

— E uimitor ce poţi să faci când ai bani.

— Dar… stai aşa… nu l-am putea înfunda pe Fleck cu faptul că a înregistrat toate cele patru scenarii în ultima lună?

— Cine e în măsură să spună că nu s-a codit să le înainteze asociaţiei până acum? Ar putea susţine, de exemplu, că a scris în secret aceste scenarii în ultimii câţiva ani. Faptul că o să intre în producţie cu *Noi, cei trei morocănoşi* înseamnă că, probabil, a hotărât că e timpul să înregistreze în mod oficial totul la ASPFT.

— Dar cum rămâne cu directorul de studio şi oamenii de la dezvoltare, care mi-au citit scenariul…?

— *Acum cinci ani*, vrei să spui? Să fim serioşi, David! Regula numărul unu a dezvoltării este: *uită întotdeauna scenariul pe care tocmai l-ai dat mai departe, la trei minute după ce l-ai dat mai departe*. Mai la obiect, chiar dacă o fătucă sau un tip de la dezvoltare îşi aduce aminte că ţi-a citit scenariul, chiar crezi că o să-ţi ţină partea împotriva puternicului domn Fleck? Mai ales dată fiind poziţia ta actuală în acest oraş. Crede-mă că eu, avocatul şi detectivul particular am făcut tot felul de scenarii despre cum să ripostăm la treaba asta. N-am găsit niciunul care să ţină. Fleck a închis toate portiţele imaginabile. Până şi avocatul a trebuit să admire eleganţa escrocheriei pe care a reuşit să o facă el. În limbaj de cartier, te-a tras în piept.

M-am uitat la mormanul de hârtii de pe biroul lui Alison, încă mai încercam să pricep că eram într-o situaţie fără ieşire, că munca mea era acum munca lui Fleck. Nu puteam să fac sau să spun nimic care să schimbe asta.

— Mai trebuie să ştii ceva, a spus Alison. Când i-am povestit detectivului cum ţi-a distrus cariera Theo McCall, i-am stârnit imediat interesul şi s-a apucat să facă şi el nişte cercetări.

A băgat din nou mâna în dosar şi a mai scos câteva copii xeroxate. Apoi mi le-a întins şi a spus:

— Aruncă o privire pe astea.

M-am uitat şi am văzut că ţineam în mână o declaraţie de la Bank of California pentru Administraţia Financiară cu privire la un anume Theodore McCall din King's Road 1158, West Hollywood, California.

— Cum naiba a făcut rost de astea?

— N-am întrebat. Fiindcă n-am vrut să ştiu. Dar pune problema în felul ăsta: unde-i voinţă, e şi putinţă. Oricum, uită-te la coloana de credit din data de paisprezece a fiecărei luni. După cum vei observa, există un depozit de 10.000 de dolari de la o companie numită Lubitsch Holdings. Detectivul meu a verificat acest depunător şi a descoperit că e o companie fantomă înregistrată în Insulele Cayman. Ba, mai mult, a descoperit că McCall câştigă treizeci şi patru de amărâte de mii pe an la *Hollywood Legit*, dar reuşeşte să mai scoată 50.000 de dolari făcând pe codoşul la Hollywood pentru o fiţuică britanică. N-are bani moşteniţi, nici vreun fond în administrare, nimic. Dar în ultimele şase luni a primit acest onorariu de zece miare pe lună de la o companie misterioasă numită Lubitsch.

Pauză.

— Când ai fost pe insula lui Fleck? m-a întrebat ea.

— Acum şapte luni.

— Nu mi-ai spus tu că e destul de pasionat de film?

— Cel mai mare colecţionar de filme.

— Cine e singura persoană pe care o cunoşti cu numele Lubitsch?

— Ernst Lubitsch — marele regizor al filmelor de comedie din anii treizeci.

— Şi numai unui adevărat împătimit al filmului i s-ar părea amuzant să boteze o companie din Insulele Cayman cu numele unui regizor legendar de la Hollywood.

Tăcere lungă. Am spus:

— Fleck l-a plătit pe McCall să găsească ceva cu care să mă distrugă?

Alison a dat din umeri.

— Nu avem dovezi imbatabile, fiindcă Fleck şi-a acoperit al naibii de bine urmele. Dar şi eu, şi detectivul suntem de părere că aşa stau lucrurile.

M-am rezemat de speteaza scaunului şi m-am gândit. Piesele acestui puzzle pervers mi se îmbinau pe neaşteptate în minte. În ultimele şase luni crezusem că întregul scenariu de groază pe care îl trăiam putea fi pus pe seama jocului sorţii, a teoriei dominoului dezastrului, în care o calamitate declanşează următoarea calamitate care, la rândul ei…

Dar acum am înţeles că totul fusese orchestrat în întregime, manipulat, *instigat*. Pentru Fleck eu nu eram decât o marionetă nenorocită, cu care se putea juca după plac. Se hotărâse să mă distrugă. Aidoma unei false fiinţe supreme, considera că poate să tragă toate sforile.

— Ştii ce mă nedumereşte la toată treaba asta? a spus Alison. Faptul că a simţit nevoia să te facă una cu pământul. Dacă ar fi vrut doar să cumpere scenariul numai cu numele lui pe el… la dracu', sunt sigură că am fi putut ajunge la o înţelegere! Mai ales dacă preţul era corect. În schimb, el ţi-a urmărit jugulara, aorta şi toate celelalte artere importante. Chiar ai făcut ceva ca să te urască?

Am dat din umeri, gândindu-mă: *nu, dar eu şi cu soţia lui am devenit prieteni grozavi.* Şi totuşi, ce naiba se întâmplase de fapt între mine şi Martha? O îmbrăţişare la beţie, nimic mai mult… şi care a avut loc departe de privirile personalului. Adică, dacă nu existau camere de supraveghere pe timpul nopţii, ascunse în palmieri…

Stop! Asta e o presupunere absolut paranoică. Oricum, Fleck şi Martha erau practic despărţiţi, nu-i aşa? Aşa că de ce i-ar fi păsat lui dacă noi am fost cam prea afectuoşi unul cu celălalt lângă plajă?

Dar era clar că *i-a păsat* — fiindcă altminteri de ce mi-ar fi făcut asta?

Doar dacă… *doar dacă*…

Ţii minte filmul pe care a ţinut morţiş să-l vezi? *Salo: cele 120 de zile ale Sodomei*. Ţii minte că te-ai tot întrebat, mult timp după aceea, de ce te-a supus la această experienţă de groază? Adu-ţi aminte şi pledoaria făcută filmului:

… ce arăta Pasolini era fascismul în cea mai pură pretehnologică formă a lui: credinţa că ai dreptul, privilegiul de a exercita controlul total asupra altei fiinţe până în punctul de a-i nega demnitatea şi drepturile esenţiale ale omului; de a-l deposeda de toată personalitatea şi de a-l trata ca pe un obiect destinat unui scop precis, pe care îl arunci când şi-a depăşit termenul de folosire…

Oare ăsta a fost rostul acestui întreg exerciţiu răuvoitor? A vrut să-şi manifeste credinţa că are *„dreptul, privilegiul de a exercita controlul total asupra altei fiinţe”?* A fost şi Martha inclusă în această ecuaţie — convingându-l că afecţiunea ei trecătoare pentru mine a făcut din mine ţinta evidentă pentru manipulările lui? Sau a fost vorba de invidie — de nevoia de a distruge cariera altuia pentru a ostoi necazul provocat de propria lipsă clară de talent? Avea sume nebune de bani, avea de toate. De bună seamă că, după o vreme, trebuie să se fi instalat plictiseala. Plictiseala de prea mulţi Rothko; de a bea mereu Cristal şi de a şti mereu că Gulfstream-ul sau Boingul 767 aşteaptă următoarea ta deplasare. Oare a considerat că e timpul să vadă dacă poate transcende toate acele miliarde făcând ceva cu adevărat original, îndrăzneţ, existenţial pur? Asumându-şi un rol pe care numai un om care are mai mult decât *totul* şi-l poate asuma. Supremul act creator: joaca de-a Dumnezeu.

Nu ştiam răspunsul la întrebarea asta. Nu-mi păsa. Motivaţia lui era motivaţia lui. Tot ce ştiam era că Fleck se afla în spatele tuturor ăstora. A pus la cale strategia căderii mele ca un general care pregăteşte asediul unui castel: atacarea fundaţiei, apoi urmărirea prăbuşirii întregului edificiu. Mâna lui a controlat totul… inclusiv pe mine.

Alison a vorbit, trezindu-mă din reverie.

— Te simţi bine, David?

— Da, mă gândeam, doar.

— Ştiu că e greu de înţeles. E destul de şocant.

— Pot să-ţi cer o favoare?

— Orice.

— Ai putea s-o pui pe Suzy să xeroxeze toate documentele pe care le-a descoperit detectivul particular?

— Ce ai de gând să faci?

— Îmi trebuie documentele… şi exemplarul original al scenariului meu.

— Îmi dai emoţii.

— Trebuie să ai încredere în mine.

— Dă-mi un indiciu…

— Nu.

— David, dacă rasoleşti treaba asta…

— Atunci am să fiu şi mai terminat decât acum. Ceea ce, pur şi

simplu, înseamnă că n-am nimic de pierdut.

A întins mâna spre telefon şi a sunat-o pe Suzy.

— Scumpo, te rog să copiezi tot ce e în dosarul ăsta.

După o jumătate de oră, am strâns dosarul şi scenariul. Mi-am făcut repede un sendviş cu somon afumat şi *schmeer*, pe care l-am băgat în buzunarul de la haină. Apoi am pupat-o pe Alison pe obraz şi i-am mulţumit pentru tot.

— Te rog să nu faci vreo prostie, a spus ea.

— Dacă fac, vei fi prima care află.

Am părăsit biroul. M-am urcat în maşină şi am pus dosarul voluminos pe scaunul de lângă mine. Apoi mi-am pipăit buzunarele de la haină ca să mă asigur că am agenda la mine. M-am dus în West Hollywood, am oprit lângă o librărie, am găsit cartea pe care o căutam, apoi mi-am continuat drumul până la un internet cafe pe care îl ştiam din multele mele drumuri pe Doheny. Am parcat în faţă. Am intrat. M-am aşezat la un terminal şi m-am conectat la unitatea centrală. Am deschis agenda şi am tastat adresa de e-mail a Marthei Fleck. În spaţiul marcat De la, am tastat adresa librăriei, dar nu mi-am trecut în mod deliberat numele. Apoi am copiat următoarele versuri din cartea pe care tocmai o cumpărasem:

Viaţa mea s-a închis de două ori înainte de al ei sfârşit –
Totuşi rămâne de văzut
Dacă Nemurirea îmi dezvăluie
Un al treilea eveniment.

Prea mare, prea lipsit de speranţă ca să poată fi înţeles,
Întocmai ca acestea care s-au întâmplat de două ori.
Despărţirea e tot ce ştim despre rai,
Şi tot ceea ce avem nevoie de la iad.

… şi, apropo, ar fi minunat să primesc veşti de la tine. Prietena ta,
Emily D.

Am expediat e-mailul, sperând că era adresa ei personală de e-mail. Dacă nu era — dacă Fleck îi urmărea fiecare mişcare —, atunci mă bizuiam pe posibilitatea ca el să considere acest e-mail o misivă nevinovată de la o librărie… sau, în cel mai rău caz, că ea luase legătura cu mine înainte ca el să-l intercepteze.

Am zăbovit puţin în West Hollywood, bând o cafea la o terasă, rulând pe lângă casa în care am locuit cu Sally, gândindu-mă ce repede îmi trecuse dorul de ea… dacă, adică, chiar îmi fusese vreodată dor de ea. De la despărţirea noastră, nu mă contactase nici măcar o dată. Fără doar şi poate, pusese pe robotul nostru următorul mesaj:

„David Armitage nu mai locuieşte aici”. Dar trecând pe lângă clădire, crusta aceea proaspătă s-a rupt din nou. Din nou am repetat în gând acea reflectare des auzită a multor bărbaţi între două vârste: *ce-a fost în capul meu?*

Şi din nou, n-am găsit niciun răspuns.

Am accelerat şi am ieşit din West Hollywood, apoi din oraş, şi m-am întors pe coastă. Am ajuns în Meredith pe la şase. Les era după tejghea. A părut surprins să mă vadă.

— Nu-ţi plac zilele libere? m-a întrebat el.

— Aştept un e-mail. N-ai observat dacă…?

— N-am verificat deloc azi afurisitul ăla de calculator. Du-te să vezi.

Aşa că am intrat în birou, am deschis calculatorul, mi-am ţinut respiraţia şi…

Iată-l!

O epistolă pentru Emily D…

Am deschis-o. Mesajul suna astfel:

Să aştepţi o oră — e mult –
Dacă Iubirea e imposibilă
Să aştepţi Veşnicia — e puţin –
Dacă Iubirea răsplăteşte sfârşitul.

… şi cred că ştii poetul. După cum cred că ştii şi că persoana care îţi scrie acum ar fi încântată să facă iar cunoştinţă cu tine. Dar ce e cu adresa librăriei? Sunt extrem de intrigată. Sună-mă pe mobil: (971)555.3739. Numai eu răspund, aşa că e cel mai bun canal de comunicare, dacă te prinzi ce vreau să spun.

Sună-mă curând.

Cele mai bune urări de bine,

Frumoasa din Amherst

I-am strigat lui Les:

— Te superi dacă folosesc telefonul?

— Dă-i bătaie!

Am închis uşa şi am format numărul de mobil. A răspuns Martha. Şi, ciudat, la auzul glasului ei, pulsul mi n accelerat.

— Bună, am spus.

— David?

— Eu.

— Unde eşti?

— La Books and Company din Meredith. Ştii unde e Meredith?

— Sus pe autostrada de pe coasta Pacificului?

— Chiar acolo.

— Ai cumpărat o librărie?

— E o poveste lungă.

— Îmi imaginez. Uite ce e, ar fi trebuit să te sun acum câteva luni când a izbucnit toată mizeria asta în jurul tău. Dar dă-mi voie să-ţi spun acum următorul lucru: ce ai făcut tu… de ce ai fost tu acuzat… e o nimica toată. După cum i-am spus lui Philip: dacă aş avea un bănuţ pentru fiecare scenariu pe care l-am citit cu un rând împrumutat de altundeva…

— … ai fi la fel de bogată ca el?

— Nimeni nu-i atât de bogat — în afară de alţi cinci oameni de pe planetă. Oricum, nu voiam să-ţi spun decât că îmi pare nespus de rău pentru ce ai îndurat… mai ales pentru toate calomniile din partea rahatului ăla de McCall. Dar, cel puţin, Philip a reuşit să-ţi mai aline puţin suferinţa cu preţul pe care l-a plătit pentru scenariu.

— Aşa-i, am spus plat.

— Apropo, îmi place la nebunie scenariul. E foarte cu schepsis, foarte viclean şi cu adevărat subversiv. Da, când ne întâlnim, vreau să încerc să te conving să nu-i mai acorzi lui Philip meritul de a fi unicul autor…

— Păi, ştii cum e… am spus.

— Ştiu. Philip mi-a spus că te temi că filmul ar avea parte de publicitate proastă dacă numele tău ar fi asociat cu el. Dar vreau să-l conving ca, după lansarea filmului, să lase să transpire faptul că tu eşti autorul original…

— Numai atâta vreme cât cronicile sunt grozave.

— Vor fi — pentru că, de data asta, Philip porneşte de la un scenariu fantastic de puternic. Şi ai auzit de Fonda şi Hopper şi Nicholson.

— E distribuţia mea de vis.

— Şi îmi face mare plăcere să am veşti de la tine, domnule Armitage. Mai ales că m-am întrebat după aceea…

— N-am făcut nimic deosebit de ilegal.

— Din păcate, a spus ea. Ce face prietena ta?

— Habar n-am. A fost unul dintre multele lucruri importante care au dispărut când…

— Îmi pare rău. Şi fiica ta?

— Grozav, doar că, de la cearta fotografiată cu McCall, mama ei a obţinut un ordin care îmi interzice să o văd… pe temei că sunt o persoană instabilă.

— Oh, Doamne, David, asta e groaznic!

— Este.

— Păi, s-ar părea că ai nevoie de un prânz bun.

— Ar fi plăcut. Oricând ai să te afli în zona Meredith…

— Sunt la casa noastră din Malibu pentru o săptămână, aproximativ.

— Philip unde e?

— E plecat în căutare de locaţii în Chicago. Mai sunt doar opt săptămâni până la prima zi de fotografii principale.

— Totul e bine între voi? am întrebat, străduindu-mă să-mi păstrez acelaşi ton lejer, nonşalant.

— O scurtă vreme, a existat un răstimp plăcut. Dar ăsta s-a sfârşit destul de curând. Iar acum… e la fel cum a fost mereu.

— Îmi pare rău.

— *Comme d'habitude…*

— … cum se spune la Chicago?

A râs.

— Ascultă, eşti cumva liber mâine la prânz…?

Şi am convenit să ne întâlnim la librărie la unu.

De îndată ce am închis telefonul, am ieşit din birou şi l-am întrebat pe Les dacă putea să găsească pe cineva care să mă înlocuiască mâine după-amiază, câteva ore.

— La dracu', e miercuri, şi oraşul e mort. Ia-ţi liber toată după-amiaza.

— Îţi mulţumesc, am spus.

A fost nevoie de trei Tylenol PM ca să pot să dorm în acea noapte. Înainte de a adormi în sfârşit, am tot auzit-o spunând: *„Vreau să încerc să te conving să nu-i mai acorzi lui Philip meritul de a fi unicul autor… Philip mi-a spus că te temi că filmul ar avea parte de publicitate proastă dacă numele tău ar fi asociat cu el".*

Acum am înţeles logica nemiloasă la care a recurs Fleck când şi-a făcut miliardele. Când era vorba de război, era un adevărat artist. Asta era unicul său mare talent.

Martha a apărut prompt la unu. Şi trebuie să spun că arăta minunat. Era îmbrăcată simplu, cu jeanşi negri, tricou negru şi jachetă albastră, din denim. Totuşi, în ciuda hainelor Lou Reed, avea ceva hotărât aristocratic specific Coastei de Est. Poate faptul că părul ei şaten şi lung era strâns într-un coc — şi gâtul lung şi zvelt şi pometii înalţi — m-a dus cu gândul la unul dintre acele portrete ale unei femei de societate din Boston făcute de John Singer Sargent pe la 1870. Sau poate datorită ochelarilor tradiţionali cu ramă de corn, pe care insista să-i poarte. Ei contrastau în mod ironic cu hainele şic, de motociclist, ca să nu mai spun de toţi banii pe care îi reprezenta ea acum. Mai ales că aveau genul de ramă care costă, probabil, mai puţin de cincizeci de dolari şi mai erau şi lipiţi

În partea stângă cu o bucăţică de scotch. Am înţeles ce exemplifica acea bucăţică de bandă de scotch: o insistenţă asupra autonomiei personale şi o inteligenţă vicleană pe care, după atâtea luni, tot o mai găseam foarte atrăgătoare.

Când a intrat în librărie s-a uitat drept prin mine — de parcă aş fi

fost un fan înrăit al grupului rock Grateful Dead, pe care l-a angajat patronul.

— Bună, a spus ea. Este aici David Arm…

Apoi, în mijlocul frazei, i-a picat fisa.

— David? a spus ea, sincer şocată.

— Bună, Martha.

Am fost gata să o sărut pe obraz, dar m-am gândit mai bine şi am întins mâna. A luat-o, uitându-se la mine cu un amestec de uimire şi amuzament.

— Chiar eşti tu în spatele tuturor ălora…?

— Barba a ajuns mare şi miţoasă.

— La fel şi părul. Am auzit de aspectul „întoarcerea la natură”. Dar „întoarcerea la librărie”?

Am râs.

— Tu arăţi minunat.

— Nu spun că arăţi rău, David. Doar că… nu ştiu… nu te-ai schimbat pur şi simplu — te-ai *transformat*. Ca una dintre jucăriile alea de copii…

— La care, cu câteva modificări rapide, soldatul american Joe se transformă într-un dinozaur.

— Exact.

— Asta este noul *eu*, am spus. Un dinozaur.

Acum a fost rândul ei să râdă.

— Şi unul cu o librărie, pe deasupra, a spus ea uitându-se în jur la stivele de cărţi şi diversele cărţi expuse, trecându-şi mâna pe rafturile de lemn lustruit. Sunt impresionată. E fermecător. Şi livresc.

— Păi, faptul că nu e într-un mail şi nu are un Starbucks o face să fie oarecum o curiozitate din secolul al XIX-lea.

— Cum naiba ai găsit-o?

— E o poveste lungă.

— Sper să-mi povesteşti totul la masă.

— Nu te teme. Îţi voi povesti.

— M-a mirat când mi-ai trimis e-mailul. Am crezut…

— Ce?

— Oh, nu ştiu… că m-ai etichetat drept proastă după noaptea aia…

— A fost cel mai bun soi de prostie.

— Vorbeşti serios?

— Sigur.

— Bun. Fiindcă…

Un ridicat nervos din umeri.

— Fiindcă după aceea m-am simţit al naibii de prost.

— Mersi la fel.

— Aşadar, a spus ea, schimbând repede subiectul, unde te duc la masă?

— Mă gândeam să mergem în căsuţa în care stau…

— Ai închiriat aici o casă?

— De fapt, e a unuia dintre clienţii agentului meu. Willard Stevens.

— Dramaturgul?

— Exact.

S-a uitat ciudat la mine, încercând să facă o legătură între această informaţie şi celelalte.

— Aşadar, când ai găsit oraşul ăsta şi librăria asta, ai găsit şi o casă de locuit, care, întâmplător, e a lui Willard Stevens… care, tot întâmplător, este reprezentat de agentul tău?

— Corect. Mergem…?

Mi-au trebuit câteva minute să închid librăria şi să-i explic Marthei că, în cinstea apariţiei ei în Meredith, mă hotărâsem să-mi iau liber după-amiază.

— Sunt mişcată, a spus ea, dar nu vreau să pierzi vreo afacere din cauza mea.

— Nu-ţi face griji. Miercurea e zi moartă. Oricum, Les nu s-a supărat…

— Cine e Les? m-a întrerupt ea.

— Les e proprietarul librăriei.

Acum chiar arăta derutată.

— Dar parcă ai spus că tu eşti proprietarul?

— N-am spus niciodată asta. Am spus doar…

— Ştiu. „E o poveste lungă."

Maşina Marthei era parcată în faţă, un Range Rover mare, negru şi lucios.

— Luăm monstrul meu? a întrebat ea.

— Vom sări în al meu, am spus, arătând spre bătrânul meu VW Golf. Din nou, a avut o mică ezitare la vederea vehiculului, dar nu a spus nimic.

Ne-am urcat în maşină. Ca întotdeauna, demarorul nu a pornit din prima (unul dintre multele mici defecte pe care le descoperisem de când cumpărasem rabla). Dar, la a patra încercare, a luat-o, în sfârşit.

— Ciudată maşină! a spus ea când ne-am desprins de lângă bordură.

— Mă duce de la A la B, am spus.

— Şi presupune că totul e în armonie cu aspectul de student bătrâior, pe care încerci să-l afişezi.

N-am spus nimic. Dar am dat din umeri.

Am ajuns acasă în cinci minute. Martha s-a îndrăgostit pe loc de priveliştea oceanului. S-a îndrăgostit pe loc de simplitatea cu care fusese proiectată casa; de îmbinarea de culori alb-pe-alb; de fotoliile adânci şi de rafturile cu cărţi.

— Înţeleg de ce eşti fericit aici, a spus ea. Este ascunzătoarea de vis a scriitorului. Apropo, unde lucrezi?

— La librărie.

— Foarte haios. Eu vorbeam de „munca adevărată”.

— Te referi la scris?

— David, să nu-mi spui că acea coadă de cal a ta ţi-a scăzut puterile cognitive. Întâmplător, chiar eşti scriitor…

— Nu. *Am fost* scriitor.

— Nu te referi la cariera ta la timpul trecut.

— De ce nu? Ăsta-i adevărul.

— Dar treaba e că Philip este pe cale să facă un film după scenariul tău… cu o distribuţie uimitoare şi distribuirea garantată în toată lumea de către Columbia. Cum spuneam ieri la telefon… de îndată ce se va răspândi vestea că a fost scenariul tău, vei fi copleşit cu oferte. Pentru că nimic nu-i place mai mult Hollywoodului ca o revenire măreaţă. Până să apuci să spui „şapte cifre”, te vei speti muncind la un laptop.

— Ba nu mă voi speti muncind la un laptop.

— De unde ştii asta?

— Mi-am vândut laptopul.

— Ce-ai făcut?

— Mi-am vândut computerul. De fapt, l-am amanetat la o casă de amanet din Santa Barbara.

— Asta e o glumă, David, nu-i aşa?

— Nu, e adevărul. Ştiam că n-am să mai scriu niciodată ca să-mi câştig existenţa. Şi aveam şi nevoie de nişte bani în plus…

— În regulă, în *regulă*… a spus ea, cu glasul brusc agitat. De-a ce te joci, David?

— Nu mă joc de-a nimic.

— Atunci de ce toate bazaconiile alea cu lucratul într-o librărie?

— Pentru că chiar lucrez într-o librărie — pentru 280 de dolari pe săptămână.

— Poftim, iarăşi vorbeşti prostii! 280 de dolari pe săptămână? Philip ţi-a dat 2,5 milioane de dolari pe scenariu, David.

— Ba nu mi-a dat…

— El mi-a spus…

— A minţit.

— Nu te cred…

M-am dus la birou. Am luat dosarul care conţinea toate copiile documentelor adunate de detectivul particular al lui Alison, precum şi prima ciornă, în original, din 1997, a scenariului *Noi, cei trei morocănoşi*. I-am înmânat totul.

— Vrei dovezi? Iată toate dovezile de care ai nevoie.

Apoi i-am depănat întreaga poveste. A făcut ochii mari când i-am povestit. I-am arătat toată documentaţia de la ASPFT şi i-am explicat cum au dispărut înregistrările tuturor scenariilor mele neproduse, doar

pentru ca apoi să apară brusc înregistrate sub numele de Philip Fleck. Am examinat amănunţit conturile bancare ale lui McCall şi am subliniat marele onorariu pe care îl primea lunar de la Lubitsch Holdings:

— Soţul tău e pasionat de filmele lui Ernst Lubitsch?

— Păi, are o copie a tuturor filmelor lui.

— Bingo!

I-am povestit că mi-am pierdut portofoliul de investiţie, mulţumită lui Bobby Barra — şi că aveam motive să cred că brokerul meu a acţionat la instrucţiunile lui Fleck să mă bage la apă financiar.

— Singurul lucru pe care nu-l înţeleg e dacă s-a hotărât să facă asta din cauză că a aflat cumva despre noi…

— Dar ce era de aflat? a spus ea. Vreau să spun că ce am făcut noi a fost o treabă de liceeni. Oricum, pe la acea vreme, Philip nu mă mai atinsese de luni întregi…

— Păi, dacă nu a fost asta, poate… nu ştiu… poate era invidios pe micul meu succes…

— Philip este invidios pe oricine are talent adevărat. Pentru că el unul n-are deloc. Dar, întrucât îl cunosc al naibii de bine, s-ar fi putut hotărî să facă asta dintr-o duzină de motive diferite… toate criptice şi greu de înţeles de oricine în afară de el. Pe de altă parte, e posibil să fi făcut asta doar de dragul de a face asta. Pentru că *poate* să facă asta.

S-a ridicat şi a început să se plimbe prin casă, clătinând din cap.

— Sunt atât de… nu-mi pot imagina cum… manipulează el minţile tuturor… toată treaba… e al naibii, incredibil de tipică pentru Philip.

— Mă rog, tu îl cunoşti mai bine decât mine.

— Îmi pare nespus de rău.

— Şi mie. De asta am nevoie de ajutorul tău.

— Îl ai.

— Dar ce am de gând să-ţi propun ar putea fi… mă rog… cam riscant.

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru asta. Aşa că spune — ce vrei să fac?

— Să-i prezinţi soţului tău dovezi solide că mi-a furat scenariile şi l-a plătit pe McCall să-mi distrugă cariera, şi să vezi ce zice.

— Şi presupun că vrei să port microfon când joc scena asta *J'accuse*? a întrebat ea.

— Un reportofon mic, de buzunar o să fie de ajuns. Am nevoie doar de o singură mărturisire din partea lui că el a fost în spatele tuturor ăstora. Odată înregistrată, agentul meu şi avocaţii ei vor avea pârghiile de care au nevoie. Iar când el o să-şi dea seama că avem mărturisirea lui privind furtul scenariilor şi înscenarea pusă la cale cu McCall, sunt sigur că va vrea să trateze cu noi… mai ales când o să înţeleagă ce fel de publicitate va genera pentru el treaba asta. Cam are

fobie pentru publicitatea negativă, nu-i aşa?

— Oh, da.

— Tot ce vreau e ca reputaţia mea să fie iarăşi neştirbită. Chiar nu-mi pasă de bani…

— Ba să-ţi pese de bani! Fiindcă banii sunt singura limbă pe care Philip o înţelege în ultimă instanţă. Totuşi, există o problemă.

— O să nege totul?

— Exact. Dar…

— Ce?

— Dacă îl provoc îndeajuns, s-ar putea să-i scape mărturisirea pe care o vrei.

— Nu pari optimistă.

— Îl cunosc prea bine. Totuşi, merită să încerc.

— Îţi mulţumesc.

A adunat toate documentele.

— O să am nevoie de toate dovezile astea, a spus ea.

— Sunt ale tale.

— Acum, mă duci înapoi la maşina mea, te rog?

Nu a spus nimic în puţinele minute în care ne-am întors la librărie. M-am uitat la ea o dată. Ţinea strâns dosarul la piept, arătând foarte preocupată şi furioasă. Când am oprit, s-a aplecat spre mine şi m-a pupat pe obraz. Şi a spus:

— Ai să ai veşti de la mine.

Apoi a coborât din maşină, a intrat în maşina ei şi a plecat. În timp ce intram în casă, m-am gândit: asta a fost exact reacţia pe care speram să o obţin.

Dar zilele treceau fără măcar un cuvânt de la ea. Alison, totuşi, ţinea regulat legătura cu mine, întrebându-mă cum folosisem maldărul de dovezi xeroxate. Am minţit spunând că încă le mai studiam, încă mai încercam să găsesc o cale de a le folosi împotriva lui.

— Eşti un mare mincinos, a spus ea.

— Crezi ce vrei, Alison.

— Sper măcar că eşti deştept.

— Lucrez la asta. Între timp, tu şi avocatul tău v-aţi mai gândit la cum l-am putea da în judecată pe nemernic pentru furt literar de gradul întâi?

— Am cercetat toate aspectele şi… nu, nimic. Tipul e acoperit din toate unghiurile.

— Mai vedem noi.

Când a trecut o săptămână întreagă fără vreun cuvânt de la Martha, şi eu am început să mă întreb dacă într-adevăr era acoperit din toate unghiurile… într-atât încât ea nu putuse să scoată de la el un singur cuvânt de recunoaştere. Şi m-am pomenit luptându-mă să ţin la distanţă un val de deznădejde. Pentru că de acum în trei săptămâni

trebuia să plătesc pensia de întreţinere, şi n-aş fi putut să dau nici măcar jumătate din ea. Ceea ce însemna că Lucy avea să recurgă, probabil, la represalii, încercând să pună capăt convorbirilor mele telefonice cu Caitlin. Cum nu aveam să mai fiu nici în situaţia de a-mi permite serviciile lui Walter Dickerson în instanţă (sau altundeva), ea avea să zdrobească juridic într-o nanosecundă. Şi mai era problema cu Willard Stevens. În urmă cu câteva zile mă sunase personal de la Londra ca să mă întrebe dacă totul e bine în casă, şi să mă informeze că, probabil, avea să se întoarcă în State în două luni, aşa că…

Dar cum aş fi găsit eu ceva de închiriat în Meredith din 280 de dolari pe săptămână? La dracu', cel mai ieftin apartament din oraş era în jur de opt sute pe lună… ceea ce însemna că odată ce rezolvam problema acoperişului de deasupra capului, îmi rămâneau optzeci de dolari pe săptămână ca să plătesc tot… de la gaze la electricitate şi până la mâncare. Cu alte cuvinte, Misiune Imposibilă.

Dacă se adeverea acest scenariu catastrofal, aveam să fiu om al străzii pe Wiltshire Boulevard, întins pe trotuar, cu un carton pe care scria cu litere de mână: *Înainte mi se răspundea la telefoane.*

Şi apoi, în cele din urmă, Martha a telefonat. Era vineri seară… la zece zile încheiate după ce ne văzuserăm. A sunat la librărie pe la şase după-amiază. Tonul ei era succint, practic.

— Scuze că n-am luat legătura cu tine. Am fost plecată.

— Ai vreo veste?

— Care sunt zilele tale libere?

— Lunea şi marţea.

— Poţi să fii luni complet liber?

— Sigur.

— Bine. Am să te iau de acasă pe la două.

Am vrut să o sun imediat şi să-i cer să-mi spună ce se petrece. Dar ştiam că, în cel mai bun caz, ar fi fost un lucru contraproductiv. Aşa că nu-mi rămânea decât să număr orele până luni.

A apărut la timp, parcându-şi Range Roverul chiar lângă uşa din faţă. Iarăşi arăta încântător: fustă scurtă, roşie, bluză neagră, fără spate, mulată, aceeaşi jachetă din denim ca săptămâna trecută, aceiaşi ochelari cu rama de baga ruptă, şi la gât o camee de modă veche. I-am ieşit în întâmpinare. Mi-a acordat un zâmbet larg — un zâmbet care m-a făcut să mă întreb dacă avea veşti bune pentru mine. Când m-a sărutat uşor pe buze — strângându-mi concomitent braţul — m-am gândit: *gestul ăsta e promiţător… şi puţin derutant.*

— Bună, a spus ea.

— Bună şi ţie. Detectez un aer de bună dispoziţie?

— Nu se ştie niciodată. Asta ai de gând să porţi azi?

Eram îmbrăcat cu o pereche de Levis vechi, un tricou şi o bluză de trening gri, cu fermoar.

— Cum nu ştiam ce planuri avem pentru azi…

— Pot să-ţi fac o propunere?

— Sunt numai urechi.

— Vreau să mă laşi pe mine să mă ocup azi de toate.

— Adică?

— Adică, vreau să fii de acord să accepţi tot ce fac fără să pui întrebări… şi, totodată, să faci tot ce îţi cer.

— Tot?

— Da, a spus ea cu un zâmbet larg. Dar fii fără grijă: n-am să-ţi propun nimic ilegal. Sau periculos.

— Ei bine, asta-i o uşurare…

— Aşadar, facem târgul?

A întins mâna. Am luat-o.

— Cred că da… atâta vreme cât nu-mi ceri să îngrop un cadavru.

— Ar fi mult prea banal, a spus ea. Hai să te schimbi de hainele astea neglijente.

A intrat pe lângă mine în casă şi s-a dus direct în dormitor. Apoi a deschis dulapul şi a scotocit prin hainele mele. În cele din urmă a scos o pereche de jeanşi negri, un tricou alb, o jachetă uşoară de piele şi o pereche de Converşi negri.

— Asta ar trebui să meargă, a spus ea, întinzându-mi totul. Hai, schimbă-te.

S-a dus în camera de zi. M-am dezbrăcat şi mi-am pus ce îmi alesese ea. Când am ieşit, ea stătea în picioare lângă birou, uitându-se la o fotografie veche cu mine şi Caitlin. M-a măsurat din cap până-n picioare.

— Un mare progres, a spus ea. Apoi a ridicat fotografia. Te superi dacă iau asta cu noi?

— Aă… nu. Dar aş putea să întreb de ce?

— Ce ai fost de acord să nu faci?

— Să nu pun întrebări.

A venit la mine şi m-a sărutat iar uşor pe buze.

— Atunci nu pune întrebări.

M-a luat de braţ.

— Vino, a spus ea. Plecăm de aici.

Am plecat cu Range Roverul ei. Odată ce am lăsat în urmă Meredith şi am cotit spre nord pe autostrada de pe coasta Pacificului, ea a spus:

— Sunt foarte impresionată, David.

— Ce anume te-a impresionat?

— Că nu m-ai întrebat ce s-a întâmplat în ultimele zece zile. Asta dovedeşte că eşti foarte controlat.

— Păi, tu ai spus: fără întrebări.

— Îţi voi da un răspuns… dar cu încă o condiţie: după ce am să-ţi spun, nu o să mai discutăm despre asta.

— Fiindcă e o veste proastă?

— Da, fiindcă e o veste mai puţin decât mulţumitoare. Şi pentru că nu vreau să ne stricăm ziua.

— În regulă.

Uitându-se drept înainte prin parbriz — ochii îi fugeau când şi când spre oglinda retrovizoare —, a început să vorbească.

— După ce m-am văzut cu tine, m-am întors în LA şi am aranjat ca Gulfstreamul să mă ducă direct la Chicago. Înainte de a mă îmbarca, m-am abătut pe la un mic magazin de articole electronice şi am cumpărat un reportofon micuţ cu activare vocală. Apoi, după decolare, l-am sunat pe Philip şi i-am spus că trebuie să-l văd imediat. Când am ajuns în apartamentul lui de la Four Seasons şi i-am aruncat în faţă întregul dosar, ştii ce a făcut? A dat din umeri şi a spus că nu ştie despre ce vorbesc. Aşa că i-am povestit întreaga escrocherie, piesă cu piesă, susţinând totul cu dovezile pe care mi le-ai dat. Nici măcar nu a întrebat de unde am dovezile. A ignorat toată treaba. Chiar şi atunci când mi-am ieşit din fire şi am început să ţip la el să-mi dea o explicaţie, a refuzat să vorbească şi a intrat într-o stare de zombie introvertit. Trebuie să fi petrecut aproape o oră făcând pe actriţa, încercând toate trucurile imaginabile ca să-l determin să facă măcar o mărturisire. Dar m-a ignorat total. Aşa că, în cele din urmă, am adunat toate hârtiile şi am ieşit ca o furtună şi m-am întors cu Gulfstreamul direct în LA… în zilele următoare am făcut nişte cercetări pe cont propriu. Lubitsch Holdings este în mod clar una dintre companiile paravan ale lui Philip… deşi e atât de bine „mascată” pe Insulele Cayman, încât nimeni n-ar putea vreodată să descopere că e a lui. Şi cu toate că nu am dovada, sunt al naibii de sigură că, pe lângă marea şpagă către fondul de binefacere, Philip a mai băgat şi un bonus mare direct în buzunarul lui James Leroy, di rectorul executiv al ASPFT…

— Cum ai aflat asta? am întrebat.

— Care e azi regula noastră?

— Scuze.

— Oricum, asta e. Tot ce mi-ai spus deunăzi s-a dovedit a fi absolut exact. Philip s-a hotărât să te distrugă. Nu ştiu de ce a făcut-o. Dar a făcut-o. Nu va recunoaşte niciodată — nu-şi va explica niciodată motivele. Dar ştiu că e vinovat. Şi o să plătească pentru asta. Iar preţul este acesta: îl părăsesc. Nu că asta îl va debusola câtuşi de puţin, desigur.

— I-ai spus că îl părăseşti? am întrebat, sperând că nu o să sune ca o întrebare.

— Nu, nu i-am spus încă. Fiindcă n-am mai vorbit cu el de atunci. Şi da, bine ai făcut că ai încercat să faci o întrebare să sune ca o afirmaţie.

— Mulţumesc.

— Pentru nimic. Aş vrea doar să fi putut să scot de la el o mărturisire. Atunci, cel puţin, aş fi putut să-l forţez să îndrepte lucrurile. În schimb…

A dat din umeri.

— E în regulă, am spus.

— Ba nu. Nu e.

— Pentru astăzi, e în regulă.

A luat o mână de pe volan şi şi-a împletit degetele cu ale mele. Şi le-a ţinut împletite până am părăsit autostrada la Santa Barbara şi a trebuit să schimbe în viteza a treia.

Am trecut pe aleea cu benzinării, unde mi-am vândut Porscheul şi mi-am amanetat computerul. Am luat-o pe strada principală cu magazine de firmă şi genul de birturi selecte unde rucola şi parmezanul ras erau *de rigueur*. Când am ajuns la plajă, am cotit şi am urmat şoseaua de coastă până am ajuns la porţile hotelului Four Seasons.

— Ăă… am început, aducându-mi aminte de săptămâna ilicită pe care o petrecusem aici cu Sally pe vremea când încă eram însurat şi ridicol de arogant. Până să apuc să pun o întrebare, Martha a spus:

— Nu întreba!

Paznicul parcării ne-a scăpat de maşină. Martha m-a condus pe uşa principală. Dar în loc să o luăm spre recepţie, m-a dus pe un coridor lateral până la o uşă dublă de stejar, deasupra căreia erau cuvintele *Centru de sănătate*.

— Am hotărât că ai nevoie de puţină înfrumuseţare, a spus Martha cu un zâmbet larg, în timp ce deschidea o uşă şi mă împingea pe ea.

A preluat controlul complet, spunându-i recepţionerei că sunt David Armitage şi că am fost programat pentru o după-amiază specială, inclusiv o oră la coafor. Şi, apropo de coafor, putea să schimbe o vorbă cu el? Recepţionera a ridicat telefonul. După câteva clipe, un domn înalt şi vânjos a ieşit pe uşile din spate. Vorbind aproape în şoaptă, s-a prezentat drept Martin.

— Ei bine, Martin, a spus Martha, iată victima.

A băgat mâna în geanta de umăr şi a scos fotografia cu mine şi Caitlin, întinzându-i-o lui Martin.

— Şi iată cum arăta înainte de a se muta într-o grotă. Crezi că poţi să-l readuci la stadiul pre-Neanderthal?

Un zâmbet subţire de la Martin.

— Nicio problemă, a spus el, înapoindu-i Marthei poza.

— În regulă, frumosule, mi-a spus ea. Te aşteaptă patru ore de distracţie. Ne vedem pe verandă la şapte, la un pahar.

— Tu ce-ai să faci?

Un alt sărut uşor pe buze.

— Fără întrebări, a spus ea.

Apoi s-a întors şi a ieşit pe uşă. Martin m-a bătut pe umăr şi mi-a făcut semn să-l urmez în sanctuarul lui.

Mai întâi am fost uşurat de toate hainele. Două îngrijitoare m-au escortat până la o cabină mare de duş, din marmură, unde am fost udat bine cu jeturi de apă fierbinte, sub presiune, şi frecat cu săpun din alge şi o perie aspră. Apoi am fost şters cu prosopul şi îmbrăcat cu un halat şi trimis în scaunul lui Martin. El mi-a înlăturat marea majoritate a bărbii cu o foarfecă. Au urmat prosoape fierbinţi, am fost săpunit, iar dintr-un sterilizator chirurgical, a apărut un brici cu muchie dreaptă. Mi-a bărbierit faţa, a aplicat iar pe ea un prosop fierbinte, apoi l-a înlăturat, a rotit scaunul şi mi-a împins capul pe spate într-o chiuvetă, şi mi-a şamponat părul lung şi încâlcit. Apoi l-a tăiat, readucându-l la stilul scurt la spate şi pe lateral, pe care l-am preferat până când totul a început să meargă prost.

Când am fost gata, m-a bătut iar pe umăr şi m-a direcţionat spre altă uşă, spunând:

— Ne vedem la sfârşit.

Următoarele trei ore am fost lovit şi frământat şi mumificat şi acoperit cu argilă şi masat cu ulei şi, în cele din urmă, retrimis în scaunul lui Martin, unde a lucrat puţin cu uscătorul de păr şi peria, apoi a arătat spre oglindă şi a spus:

— Ai revenit la cum ai fost odată.

M-am privit în oglindă şi mi-a fost cam greu să mă adaptez la această nouă imagine veche. Eram mai slab la faţă; aveam ochii foarte obosiţi. Deşi arătam potrivit de şlefuit şi lustruit după patru ore de *înfrumuseţare* intensivă, o parte importantă din mine nu credea în acest act de magie cosmetică şi tuns, ras şi frezat. Nu voiam să văd faţa asta fiindcă nu mai credeam în faţa asta. Şi am jurat că, începând de mâine dimineaţă, am să-mi las iar barba să crească.

Când am ieşit pe verandă, am găsit-o pe Martha aşezată la o masă de unde Pacificul oferea o privelişte superbă. Se schimbase într-o rochie neagră, scurtă şi avea părul lăsat pe umeri. S-a uitat la mine. M-a onorat cu un zâmbet şi a spus:

— Acum e mai bine.

M-am aşezat lângă ea.

— Vino încoace, te rog.

M-am aplecat spre ea. Şi-a pus mâna pe faţa mea. Şi-a înclinat capul şi m-a sărutat de-adevăratelea.

— De fapt, e mult mai bine, a spus.

— Mă bucur că-ţi place, am spus, ameţit de sărut.

— Domnule Armitage, realitatea e că, în lume, e penurie de bărbaţi deştepţi şi atrăgători. Găseşti o mulţime de bărbaţi atrăgători şi proşti, şi o mulţime de bărbaţi deştepţi şi urâţi… dar bărbaţii deştepţi şi atrăgători sunt cam tot atât de rari ca reperările cometei Hale-Bopp.

Prin urmare, atunci când un tip atrăgător şi deştept se hotărăşte să se transforme în ceva care seamănă cu Tab Hunter în „Regele regilor”… ei bine, trebuie făcut ceva ca băiatului să-i vină mintea la cap. Mai ales că nu te-ai culca niciodată cu cineva care arată de parcă tocmai s-a desprins din tabloul lui Woolworth „Predica de pe munte”.

Pauză lungă, lungă. Martha mi-a luat mâna şi m-a întrebat:

— Ai auzit ce-am spus adineauri?

— Oh, da.

— Şi?

Acum a fost rândul meu să mă aplec spre ea şi s-o sărut.

— Ăsta a fost răspunsul la care speram, a spus ea.

— Ştii ce tare mi-ai căzut cu tronc în acea primă noapte? am spus dintr-odată.

— Iar pui o întrebare.

— Şi ce? Vreau să ştii asta.

M-a apucat de haină şi m-a tras atât de aproape, încât am fost *tête-à-tête*.

— Ştiu asta, a şoptit ea. Fiindcă şi eu am simţit acelaşi lucru. Dar acum nu mai spune nimic.

Apoi m-a sărutat iar. Şi a spus:

— Vrei să încerci ceva cu adevărat diferit?

— Categoric.

— Rămâi la un pahar de vin în fiecare seară. Maximum două. Fiindcă ceva îmi spune că ar fi bine puţin mai târziu să fii relativ treaz.

Aşa că ne-am limitat fiecare la un pahar de Chablis. Apoi ne-am mutat în restaurant. Am mâncat stridii şi crabi, şi am mai băut un pahar de vin, şi am petrecut următoarea oră vorbind despre fleacuri foarte haioase care ne-au făcut să râdem ca nişte cretini. Iar apoi, când au fost luate ultimele farfurii şi am refuzat cafeaua, ea m-a luat de mână şi m-a dus înapoi în clădirea principală a hotelului, unde am urcat cu ascensorul şi am intrat într-un apartament mare, somptuos. După ce a închis uşa în urma noastră, m-a luat în braţe şi a spus:

— Ştii acea nelipsită scenă din toate filmele cu Cary Grant şi Katherine Hepburn, în care Cary îi scoate ochelarii lui Kate şi o sărută nebuneşte? Vreau să rejucăm chiar acum scena aia.

Exact asta am făcut. Doar că în timpul scenei ne-a luat valul şi ne-am prăbuşit pe spate pe pat.

Şi pe urmă…

Pe urmă s-a făcut dimineaţă. Şi — mare minune! — m-am trezit şi am constatat că dormisem minunat. Atât de minunat, încât, primele câteva minute de semiconştienţă, am sta, pur şi simplu, întins în pat, derulând în minte, iar şi iar, întreaga seară extraordinară. Dar când am întins mâna după Martha, am dat de un obiect de lemn: fotografia

înrămată în care eram cu Caitlin, pusă pe perna de alături. M-am ridicat în capul oaselor şi mi-am dat seama că eram singur în cameră. M-am uitat la ceas. Zece şi douăsprezece minute. Pe urmă am observat pe masă un obiect plat îmbrăcat într-o husă neagră, iar pe el, un plic. Pe plic scria *David*. Înăuntru scria:

Scumpul meu David,

Trebuie să plec. Voi lua foarte curând legătura cu tine… dar, te rog, lasă-mă pe mine să am iniţiativa.

Obiectul din husă e un mic dar pentru tine. Dacă te hotărăşti să te descotoroseşti de el, n-am să mai vorbesc niciodată cu tine. Şi cum vreau să mai vorbesc cu tine… ei bine, cred că poţi să-l iei de aici.

Cu dragoste,

Martha

Am deschis fermoarul husei şi m-am pomenit uitându-mă la un laptop Toshiba nou-nouţ.

După câteva minute stăteam în faţa oglinzii din baie, frecându-mi faţa uşor ţepoasă acum. În stânga chiuvetei era un telefon. L-am ridicat şi am sunat la recepţie. Când tipul care era de serviciu a răspuns, am zis:

— ’Neaţa. Am vreo şansă să mi se trimită sus nişte chestii de bărbierit?

— Nicio problemă, domnule Armitage. Şi aţi dori şi micul dejun?

— Doar un suc de portocale şi o cafea, te rog.

— Imediat, domnule. Şi încă ceva: prietena dumneavoastră a aranjat ca un şofer de-al nostru să vă ducă acasă…

— Zău?

— Da — totul e aranjat. Dar apartamentul trebuie eliberat abia la unu, aşa că…

La unu şi cinci mă aflam pe bancheta din spate a unui Mercedes, îndreptându-mă spre Meredith, având alături laptopul în husa lui.

A doua zi m-am prezentat la muncă la Book and Company. La mijlocul după-amiezii, Les a trecut pe la librărie şi i-au trebuit câteva clipe să-şi dea seama că în spatele tejghelei eram chiar eu. Apoi s-a uitat la mine cu o solemnitate prefăcută şi a spus:

— După experienţa mea, trebuie să fii îndrăgostit la modul serios dacă ţi-ai tăiat tot părul ăla.

Avea dreptate: eram îndrăgostit serios, *nebuneşte*. Martha era permanent în gândurile mele. Derulam întruna în minte banda acelei nopţi. Îi auzeam întruna glasul, râsul, şoaptele sălbatice de iubire în timp ce făceam dragoste. Doream cu disperare să vorbesc cu ea. Doream cu disperare să o ating. Doream cu disperare să fiu cu ea. Şi doream cu disperare să-mi fi telefonat.

În a patra zi ajunsesem la punctul de rupere. Am luat hotărârea ca, dacă până a doua zi la prânz nu aveam veşti de la ea, să-i nesocotesc directiva şi să o sun pe mobil, şi să-i spun că trebuie să fugim imediat împreună.

Dimineaţa următoare, la opt, s-a auzit o bătaie puternică în uşă. Am sărit din pat, gândindu-mă: *a venit*. Dar când am deschis larg uşa din faţă, am găsit un tip în uniformă albastră, care ţinea în mână un plic mare, căptuşit.

— David Armitage?

Am dat din cap.

— Serviciul de curierat. Am un colet pentru dumneavoastră.

— De la cine?

— Habar n-am, domnule.

Mi-a întins un clipboard. Am semnat de primire, apoi i-am mulţumit.

M-am întors înăuntru. Am deschis coletul. Era un DVD. L-am scos din ambalajul de carton. Faţa discului era împodobită cu o etichetă albă pe care era o inimă grosolan desenată, străpunsă de o săgeată. Într-o parte a săgeţii erau iniţialele *D.A.* În cealaltă parte, *M.F.*

M-a trecut un fior rece. Dar tot mi-am făcut curaj să bag DVD-ul în aparatul video.

Pe ecran a apărut imaginea statică a unui apartament de hotel. Apoi s-a deschis uşa, şi eu şi cu Martha am intrat împleticit în cameră. Ea m-a luat în braţe. Deşi sunetul era prost şi slab, tot am auzit-o spunând:

„Ştii acea nelipsită scenă din toate filmele cu Cary Grant şi Katherine Hepburn, în care Cary îi scoate ochelarii lui Kate şi o sărută nebuneşte? Vreau să rejucăm chiar acum scena aia.”

Am început să ne sărutăm. Am căzut pe spate pe pat. Eram unul peste altul, scoţându-ne hainele, camera ascunsă fiind poziţionată perfect ca să prindă cât mai multe detalii.

După cinci minute, am apăsat butonul „oprit”. Nu aveam nevoie să văd mai mult.

Fleck. Atotştiutorul, atotvăzătorul, veşnic omnipotentul Philip Fleck. Ne-o făcuse. Îi interceptase convorbirile telefonice. Descoperise că ea punea la cale această aventură amoroasă la Four Seasons, Santa Barbara. Apoi îşi pusese din nou oamenii să împrăştie nişte bani, să afle numărul apartamentului rezervat de ea, şi să-l „dichisească” cu camera ascunsă şi microfonul necesare.

Iar acum… acum ne avea la mână. Despuiaţi şi înregistraţi digital color. Prima lui producţie pornografică… pe care avea să o folosească pentru a-şi distruge soţia şi pentru a se asigura că zona moartă în care domiciliam în prezent o să fie adresa mea permanentă.

A sunat telefonul. Am plonjat după el.

— David?

Era Martha. Glasul ei suna nefiresc de calm; genul de calm care însoţeşte de obicei un şoc puternic.

— Oh, slavă Domnului, Martha…!

— L-ai văzut?

— Mda. L-am văzut. Tocmai mi-a fost livrat.

— E ceva pe cinste, nu-i aşa?

— Nu-mi vine să cred…

— Trebuie să ne întâlnim, a spus ea.

— Acum, am zis.

Cinci

În cinci minute eram îmbrăcat şi pe drum. Tot drumul până la Los Angeles am ţinut pedala de acceleraţie la podea, forţând VW-ul să gonească cu şaptezeci şi opt de mile la oră (viteza lui maximă). Era ca şi cum ai forţa un bătrân cu emfizem să alerge o sută de metri — dar nu îmi păsa. Trebuia să o văd imediat pe Martha — înainte ca Fleck să apuce să facă ce avea de gând să facă cu acel DVD îngrozitor.

Mi-a spus să ne întâlnim într-o cafenea din Santa Monica. Am ajuns acolo puţin după zece. Ea stătea deja la o masă, cu faţa spre plajă. Soarele era în plină putere; o briză uşoară bătea dinspre Pacific, temperând căldura dimineţii.

— Bună! a spus ea când am ajuns într-un suflet la masă.

Purta ochelari negri, aşa că n-am putut cântări cum trebuie cât de neliniştită era. Dar lucrul care mi-a fost imediat clar a fost ciudatul ei calm: un sânge rece pe care, din nou, l-am pus pe seama şocului.

M-am dus la ea şi am luat-o în braţe. Dar ea a rămas aşezată şi mi-a oferit obrazul să i-l sărut — un gest care m-a neliniştit imediat.

— Uşurel, a spus ea, punând cu blândeţe mâna pe pieptul meu şi împingându-mă pe scaunul de alături. Nu se ştie niciodată cine se uită.

— Sigur, sigur, am zis, aşezându-mă şi luându-i mâna pe sub masă. Dar, uite ce e… tot drumul până aici am întors lucrurile pe toate feţele. Şi acum ştiu ce avem de făcut. Trebuie să mergem împreună la soţul tău, să-i spunem că ne iubim şi să-i cerem să nu se bage în…

— David, m-a întrerupt ea, brusc. Înainte de a face ceva, trebuie să răspunzi la o întrebare importantă.

— Te ascult.

— Vrei un espresso, un cappuccino sau un latte?

Am ridicat privirea şi am văzut o chelneriţă învârtindu-se pe lângă masa noastră, încercând să-şi controleze expresia amuzată de pe faţă. Era clar că auzise tot ce spusesem.

— Un espresso dublu, am zis.

De îndată ce chelneriţă a plecat, am luat mâna Marthei şi am sărutat-o.

— Au fost patru zile foarte lungi, am spus.

— Serios? a spus ea pe un ton amuzat.

— Şi n-am cuvinte să-ţi spun cât m-a impresionat darul tău.

— Sper să îl foloseşti.

— Îl voi folosi. Sigur.

— Scrisul e lucrul la care te pricepi bine.

— Trebuie să-ţi spun ceva.

— Sunt numai urechi.

— Din clipa în care m-am trezit singur în camera de hotel, nu mi-ai mai ieşit din minte.

Şi-a desprins calm mâna dintr-a mea. Şi a întrebat:

— Întotdeauna te porţi aşa după ce te culci cu cineva prima dată?

— Scuză-mă. Ştiu că vorbesc ca un adolescent bolnav de dragoste.

— E foarte drăguţ.

— Asta simt.

— David… avem o problemă mai mare de discutat acum.

— Ai dreptate, ai dreptate. Fiindcă sunt şi puţin îngrozit de ce ar putea face el cu DVD-ul.

— Păi, asta depinde de cum reacţionează la el.

— Ce vrei să spui? am întrebat, brusc derutat.

— Vreau să spun că… el n-are nicio legătură cu DVD-ul.

— Dar asta n-are logică! Dacă nu el ne-a făcut-o, atunci cine?

— Eu.

M-am uitat atent la ea, încercând să zăresc în ochii ei o expresie poznaşă, dar ea mi-a susţinut privirea.

— Nu înţeleg.

— De fapt, totul e foarte simplu. Când Philip a refuzat să recunoască faptul că ţi-a înscenat toate problemele, am hotărât că e vremea să trec la măsuri drastice. Atunci am clocit micul meu plan. M-am gândit că, dacă n-am putut să-l înregistrez pe el, atunci va trebui să ne înregistrez *pe noi*. Conducerea hotelului a fost cât se poate de dispusă să mă ajute — mai ales după ce am mituit pe cine trebuie. Şi am pus un tip specialist în aparatură audiovizuală, pe care îl cunosc în LA, să se ocupe de toată treaba.

— Era acolo în timp ce noi…?

— Chiar crezi că voiam să ne urmărească cineva în pat? Ţii minte când m-am dus la toaletă chiar înainte de a pleca din restaurant? În realitate, m-am întors în camera noastră şi am pornit aparatul de înregistrat video, care era ascuns într-un dulap. Pe urmă… a fost vremea să înceapă spectacolul… Iar dimineaţa următoare, în timp ce tu dormeai, am scos DVD-ul din aparat şi am plecat. Două zile mai târziu am apărut iar în Chicago — şi l-am silit pe Philip să stea jos în apartamentul lui din hotel să urmărească primele câteva minute ale filmului nostru.

— Cum a reacţionat?

— Într-un mod tipic Philip: n-a spus nimic. Doar a rămas cu ochii aţintiţi pe ecran. Dar ştiam ce reacţie avusese. Deşi nu a arătat-o niciodată în mod deschis, e fantastic de gelos. Şi mai ştiu că cea mai mare frică a lui în viaţă este să fie expus, descoperit, făcut de ocară. De asta m-am hotărât să procedez în felul ăsta. Fiindcă ştiam că o înregistrare filmată în care apar în pat cu tine o să apese toate butoanele de panică din creierul lui secretos. Însă doar ca să mă asigur că a priceput mesajul, i-am spus că o copie a acestui DVD e la avocatul meu din New York. Iar dacă în următoarele şapte zile nu îţi reface cariera, avocatul meu are instrucţiuni să trimită copii ale DVD-ului publicaţiilor *Post, News, Enquirer, Inside Edition* şi tuturor celorlalţi furnizori de jurnalism obscen. Timpul se scurge. Începând de azi, mai are şase zile să acţioneze…

— Dar dacă nu se lasă intimidat… dacă DVD-ul este trimis…

— Atunci noi doi o să fim ştirea de pe prima pagină. Dar nu-mi pasă. Dacă întinde coarda prea mult, am să-i dau lui Oprah sau lui Diane Sawyer un interviu foarte franc, în care voi povesti totul despre „bucuriile" de a trăi cu un om atât de bogat, dar care are totuşi sensibilitatea unui pahar de hârtie… Oricum, singurul lucru care contează acum e să repare nedreptatea pe care ţi-a făcut-o. Cât despre mine, sunt hotărâtă: îl părăsesc.

— Serios? am spus, cu cam prea multă speranţă.

— Asta i-am spus. Şi, după spusele avocatului meu, dacă dau presei DVD-ul, lucrul ăsta nu va avea absolut niciun efect asupra contractului meu prenupţial. E un contract în care am convenit că, în caz de divorţ, niciunul nu e de vină. Dacă eu îl părăsesc, dacă el vrea să fie liber — rezultatul e acelaşi: primesc 20 de milioane de dolari.

— Doamne, Dumnezeule!

— În ceea ce îl priveşte pe domnul Fleck, e o tranzacţie. Dacă am fi locuit permanent în California, aş fi putut să-l dau în judecată pentru jumătate din tot ce are. Nu că aş vrea s-o fac. 120 de milioane de dolari vor fi mai mult decât suficient pentru mine şi copil…

— Ce-ai spus?

— Sunt gravidă.

— Oh! am spus, şi mai şocat. Asta-i… ăă… o veste minunată.

— Mersi.

— Când ai aflat?

— Acum trei luni.

Şi dintr-odată mi-am dat seama de ce cu patru seri în urmă evitase cu şiretenie să bea mai mult de un pahar de vin.

— Philip ce…?

— Ei bine, m-a întrerupt ea, Philip a aflat abia ieri. A fost una dintre bombele pe care le-am detonat în faţa lui.

— Dar parcă voi doi nu mai…

— Acum câteva luni — la scurt timp după ce te-am cunoscut pe insulă — a fost o perioadă scurtă când Philip a hotărât să ne reluăm viaţa împreună şi chiar părea să se fi reîndrăgostit de mine… precum şi eu de el. Dar asta a durat numai trei luni. Apoi s-a retras din nou în sine. Prin urmare, când am aflat că sunt gravidă, pur şi simplu nu i-am spus. Până ieri, adică. Şi ştii ce a spus? Nimic. Linişte totală.

I-am luat iar mâna.

— Martha…

N-am apucat să mai spun un cuvânt fiindcă mi-a tăiat vorba.

— Să nu spui ce gândeşti…

— Dar n-ai… *nu*…

— Ce? Te iubesc?

— Da.

— Te-am cunoscut exact trei zile.

— Dar poţi să-ţi dai seama după cinci minute.

— Adevărat. Dar în clipa de faţă nici nu merg până într-acolo.

— Pur şi simplu, nu-mi vine să cred că ai riscat tot ce ai pentru mine.

— Lasă dulcegăriile, te rog. Omul te-a tratat ca pe un jeg — în primul rând, simt eu, fiindcă a primit un raport complet despre idila noastră pe insulă. Nu a contat că n-am făcut fapta. A contat că eşti talentat, iar mie mi s-au cam aprins călcâiele după tine. Aşa că atunci când am aflat cum ţi-a făcut praf cariera, m-am simţit răspunzătoare. Iar când nu a vrut să asculte argumentele mele morale, m-am hotărât să joc incorect şi fără etică. Aşa că despre asta-i vorba. Reglarea conturilor. Încheierea socotelilor. Îndreptarea răului. Sau orice alt clişeu doreşti.

— Nu poate să se achite faţă de mine doar cu bani. O să am nevoie şi de un fel de reabilitare profesională. O declaraţie de la el care să pună în ordine lucrurile. Şi, în plus…

— Da?

O idee mi-a venit în minte — o idee absurdă, incorectă… dar merita să risc. Mai ales că nu mai aveam absolut nimic de pierdut.

— Vreau să insişti asupra unui interviu de televiziune la care să participăm şi eu şi Philip. Ceva de mare audienţă, la nivel naţional. Fără îndoială, oamenii soţului tău pot să aranjeze asta.

— Şi ce o să se întâmple în timpul interviului?

— Asta e treaba mea.

— Am să văd ce pot să fac. Dacă, adică, pot să fac ceva.

— Ai fost minunată. Mai mult decât minunată.

— Încetează, David!

S-a ridicat.

— Şi acum, trebuie să plec.

M-am ridicat de pe scaun şi am sărutat-o. De data asta a lăsat

sărutul să-i cadă pe buze. Îmi venea să dau drumul unui torent de prostii sentimentale, dar m-am abţinut.

— Te sun de îndată ce aud ceva, a spus ea.

Apoi s-a întors şi a plecat spre maşina ei.

Tot drumul de întoarcere la Meredith, am tot derulat în minte conversaţia noastră, revenind mereu (ca orice tâmpit îndrăgostit până peste urechi) la puţinele semnale optimiste pe care mi le aruncase. Îl părăsea pe Fleck. Deşi nu a recunoscut de-a dreptul că mă iubeşte, nici n-a negat. Şi a mărturisit că i s-au cam aprins călcâiele după mine. Şi că ştia şi ce simţeam eu pentru ea chiar înainte de a afla ce sumă îi revenea când îl părăsea pe Fleck. Cu siguranţă, asta trebuia să însemne ceva, nu?

Fiind extrem de fatalist, mi-am imaginat şi cel mai rău scenariu: Philip s-a hotărât să joace dur. DVD-urile erau trimise. Acum eram din nou denigrat public — şi nu doar pentru că eram un plagiator psihopat, ci fiindcă distrugeam o căsnicie… şi mă culcasem cu o femeie care era deja gravidă în trei luni. Martha avea să-l părăsească pe Fleck, însă se hotăra să zboare solo, fără mine. Şi aveam să fiu într-o situaţie şi mai deznădăjduită decât înainte.

Când am ajuns în Meredith, pe robotul telefonic de la librărie erau două mesaje urgente pentru mine. Primul era de la şeful meu, care mă întreba de ce nu deschisesem azi-dimineaţă afurisita de prăvălie… şi că spera ca asta să fie prima şi ultima scăpare. Al doilea era de la Alison, care îmi cerea să-i telefonez pronto.

Ceea ce am şi făcut.

— Domnul lucrează pe căi misterioase, a spus ea.

— Adică?

— Ascultă asta: tocmai am primit un telefon de la un anume Mitchell van Parks de la o mare firmă de avocatură din New York. Mi-a spus că reprezintă Fleck Films şi că vrea să-şi ceară scuze pentru confuzia creată privitor la înregistrarea scenariului tău… da, chiar a folosit pronumele ăsta… *Noi, cei trei morocănoşi.* „O eroare cumplită de sistem la ASPFT, pe care, desigur, Fleck Films vrea să o îndrepte”, a spus el. La care eu am spus: „Deci, despre ce este vorba?” Iar el a spus: „Un milion de dolari… şi drepturi de autor comune”. La care eu am zis: „Acum şapte luni, clientul dumitale, domnul Fleck, i-a oferit clientului meu, domnul Armitage, două virgulă cinci milioane. Sigur, dat fiind că publicul ar putea ridica anumite întrebări despre cum a ajuns numele domnului Fleck pe pagina de titlu…” Atunci m-a întrerupt şi a spus: „Bine, unu virgulă patru”. Dar eu am zis: „Categoric nu”.

— N-ai…

— Ba, bine-nţeles că da. Fiindcă am ripostat, fireşte, spunând că, date fiind amănuntele „contrariante” legate de paternitatea acestui

scenariu, de bună seamă că Fleck Films o să vrea să mai facă un gest pentru a rezolva odată pentru totdeauna problema… şi pentru a se asigura că nefericita confuzie care a apărut o să rămână o problemă privată între clientul meu şi domnul Fleck.

— La care avocatul ce a spus?

— Trei.

— La care tu ce ai spus?

— Adjudecat.

Am pus telefonul jos o clipă. Mi-am luat faţa în mâini. Nu mă simţeam victorios. Sau răzbunat. Sau exonerat. Nu ştiam ce simţeam… în afară de o senzaţie acută, ciudată de pierdere. Şi o dorinţă copleşitoare de a o lua în braţe pe Martha. Rămăşagul ei nebunesc dăduse rezultate. Iar acum — dacă era dispusă să dea iar cu zarurile cu mine — viaţa noastră împreună putea…

— David?! a strigat în telefon Alison. Mai eşti pe fir?

Am ridicat receptorul.

— Scuze pentru asta. M-am cam…

— Nu e nevoie să explici. Au fost şase luni grele.

— Fii binecuvântată, Alison. Fii binecuvântată.

— Acum să nu începi să devii religios cu mine, Armitage. O să avem multă treabă murdară, necreştinească pe tema paternităţii unice sau împărţite a scenariului. L-am rugat pe van Parks să-mi trimită cu poşta rapidă scenariul după care se face filmarea. Mâine o să ajungă la tine. De acolo putem să înţelegem tot. Între timp, am să-mi cumpăr o sticlă de şampanie franţuzească… şi îţi sugerez să faci la fel. Pentru că, hei… în după-amiaza asta tocmai am câştigat patru sute cincizeci de mii de dolari!

— Felicitări.

— La fel, la fel. Şi, într-o bună zi, o să-mi povesteşti cum ai reuşit această schimbare totală a norocului.

— Nu spun nimic. Doar că mă bucur că lucrez iar cu tine.

— Noi n-am încetat niciodată colaborarea, David.

De îndată ce Alison a închis, am format numărul de mobil al Marthei. Dar am dat de mesageria vocală. Aşa că am lăsat următorul mesaj:

„Martha, iubito, sunt eu. Şi, a mers, uimitorul tău joc la risc a mers! Te rog să mă suni. Oricând. Ziua sau noaptea. Doar să mă suni. Te iubesc…”

Dar nu a sunat în seara aceea. Nici a doua zi. Nici a treia zi. În schimb, m-a sunat Alison, cu încă o veste uluitoare.

— Poţi să faci rost de *New York Times* de azi? a întrebat ea.

— Noi chiar îl vindem în magazin.

— Mergi la secţiunea „Arte şi divertisment”. Acolo e un interviu în exclusivitate cu autorul nostru preferat, Philip Fleck. Trebuie să citeşti

ce spune despre tine. După spusele lui, eşti cel mai persecutat scriitor de la Voltaire încoace, iar presupusele tale delicte n-au fost decât nişte acuzaţii ticluite de un Joe McCarthy al tagmei jurnaliştilor. Dar ce e cu adevărat frumos — chiar a încercat să-mi schimbe proasta părere despre natura umană în general — e faptul că, după spusele lui Fleck, ai fost calomniat sistematic de McCall şi abandonat de întreaga industrie, că şi tu şi Fleck aţi considerat că este în interesul filmului ca tu să nu apari pe generic.

Luasem deja un exemplar al respectivului ziar de pe raftul din faţa casei de marcat şi citeam cu glas tare odată cu ea.

— Ascultă ce urmează, a spus Alison: *„Dar, conform lui Fleck, ideea de a nu se trece numele scriitorului pe generic îi aminteşte atât de mult de îngrozitoarele zile ale listei negre din anii 1950, încât s-a simţit obligat să rupă tăcerea pe tema asta — ca să nu mai vorbim de îndelungata lui antipatie faţă de orice fel de interviu cu presa — şi să vină în apărarea scriitorului său.*

«Fără îndoială», a spus Fleck, «David Armitage este unul dintre cele mai originale glasuri din industria americană de film şi televiziune. Şi e păcat că şi-a văzut cariera practic ruinată de un individ care — din cauza lipsei de succes profesional propriu — s-a hotărât să dezlănţuie o vendeta împotriva lui. Dacă e vorba pe aşa, genialul scenariu al lui David pentru Noi, cei trei morocănoşi *îl va răzbuna întru totul şi îi va aminti Hollywoodului ce a pierdut»”.*

— Măi să fie! am exclamat.

— Păcat că nu se face un remake după *Viaţa lui Emile Zola!* După interpretarea asta, Fleck ar câştiga sigur rolul. E frumos şi că îţi spune pe numele mic. Aşadar, ai să-mi spui acum, în sfârşit, ce s-a întâmplat pe insula aia a lui acum multe luni?

— Sunt mut ca un peşte.

— Nu eşti deloc amuzant. Dar măcar eşti iar profitabil. Şi, ascultă ce-ţi spun, articolul ăsta o să-ţi redeschidă o mulţime de uşi în oraşul ăsta.

Bineînţeles că telefonul a sunat întruna în seara aceea — deoarece am dat interviuri pentru *Daily Variety, Hollywood Reporter, LA Times şi San Francisco Chronicle*. Şi ce le-am spus? Care a fost părerea mea oficială despre faptul că Philip Fleck m-a apărat cu însufleţire? Am intrat în joc, bine-nţeles. Şi am spus: „Orice scriitor are nevoie de un regizor precum Philip Fleck… pentru nobleţea lui sufletească, pentru loialitatea lui şi pentru rara şi nemaipomenita lui încredere în cuvântul scris”. (Această frază era, desigur, un mesaj pentru Fleck şi echipa lui de creaţie: să nu credeţi că o să-l rescrieţi pe ăsta.)

Iar când jurnaliştii m-au întrebat dacă îi port duşmănie lui Theo McCall, am răspuns simplu: „Mă bucur doar că nu sunt conştiinţa lui”.

În seara aceea am încercat iar s-o prind pe Martha la telefon. Mi-a

răspuns iar căsuţa vocală. I-am lăsat un mesaj simplu, spunându-i că sunt încântat de articolul din *Times*, că tot mai sper că Fleck o să consimtă la interviul comun la televiziune şi că trebuie să vorbesc cu ea.

Nu m-a sunat. Iar eu am rezistat tentaţiei de a-i trimite un e-mail sau de a mă duce în Malibu şi a bate la uşa ei. Pentru că, fireşte, mi-am dat seama ce făcea Fleck: pe lângă faptul că se asigura că acea înregistrare video nu o să vadă niciodată lumina zilei, îi şi spunea soţiei sale că nu vrea să o piardă.

A doua zi, interviul lui Fleck a fost retipărit în întregime în *LA Times*. Şi în aceeaşi dimineaţă, devreme, am primit un telefon de la un producător al emisiunii *Today* de la NBC, care m-a informat că mi se făcuse rezervare la zborul de la ora două din acea după-amiază pentru New York. O limuzină avea să mă ia de la Kennedy. Aveam o cameră rezervată la Pierre pentru o noapte. Iar mâine dimineaţă, în ultima oră a emisiunii, aveam să fiu intervievat împreună cu domnul Fleck.

M-am uitat la ceas. Era nouă şi un sfert. Ca să ajung la timp la aeroport, trebuia să plec într-o oră. Aşa că după ce am confirmat că am să-mi iau biletul la aeroport, am închis şi l-am sunat pe Les acasă.

— Ştiu că treaba asta e foarte precipitată, dar chiar am nevoie de două zile libere.

— Da, am văzut articolul din *LA Times* de azi-dimineaţă. Dar te superi dacă închei un preaviz de două săptămâni, până găsesc pe altcineva?

— Nicio problemă, Les.

Apoi mi-am făcut geamantanul, în care am pus cele patru scenarii şi hainele de schimb. În două ore şi un pic am fost la aeroport şi în alte şase ore am ajuns în cealaltă parte a continentului. La miezul nopţii am fost în camera mea de la hotel. Dar n-am putut să dorm. Aşa că m-am îmbrăcat şi am cutreierat pe străzile din Manhattan până când zorile au spintecat cerul nopţii. Atunci m-am întors la hotel, mi-am pus costumul şi am aşteptat sosirea limuzinei trimise de NBC. A sosit imediat după şapte. Cincisprezece minute mai târziu eram dat cu smacuri şi pudră pe faţă în cabina de machiaj. Uşa s-a deschis şi a intrat Philip Fleck însoţit de doi domni masivi în costume negre, gomoase. Gorilele. Fleck s-a aşezat pe scaunul de lângă mine. Am aruncat o privire spre el, şi i-am observat cearcănele mari de la ochi — un indiciu că nu eram singura persoană care dormise prost noaptea trecută. Neliniştea lui era evidentă. La fel şi refuzul de a se uita la mine. Macheuza încerca să-l facă să se simtă în largul lui sporovăind întruna în timp ce-i pudra faţa rotofeie, dar el stătea cu ochii închişi şi nu o băga în seamă. Apoi uşa s-a deschis iar şi a intrat o femeie hipereficientă, până în treizeci de ani. Ne-a informat că o cheamă Melissa („producătorul asistent al dumneavoastră în dimineaţa asta”),

apoi ne-a dat ultimele instrucţiuni despre cele cinci minute de antenă ale noastre. Fleck nu a spus nimic în timp ce ea parcurgea o listă cu întrebări potenţiale pe care ar fi putut să le arunce moderatorul Matt Lauder.

— Mai e ceva ce vreţi să ştiţi, domnilor? a întrebat ea.

Amândoi am clătinat din cap. Apoi ea ne-a urat noroc şi a ieşit din încăpere. M-am întors spre Fleck şi am spus:

— Voiam să-ţi mulţumesc pentru laudele dezgustătoare din interviul ăla din *Times*. Am fost foarte mişcat.

N-a spus nimic. S-a uitat drept în faţă, cu chipul încordat de nelinişte.

Apoi, pe neaşteptate, am fost escortaţi prin culise şi duşi în platoul emisiunii *Today*. Matt Lauder era deja acolo, stând picior peste picior într-un fotoliu. S-a ridicat să dea mâna cu noi, dar nu a apucat decât să ne adreseze o formulă elementară de salut, căci doi tehnicieni de la sunet s-au năpustit la noi să ne prindă microfoane la revere, în timp ce două macheuze ne pudrau fruntea. Am pus teancul de scenarii pe măsuţa din faţa noastră. Fleck a aruncat o privire spre el, dar a tăcut în continuare. M-am uitat la el. Fruntea îi era îmbrobonată de transpiraţie, tracul îi era acum foarte evident. Citisem foarte mult despre ura lui patologică pentru interviuri. Acum vedeam, extrem de aproape, ce chin era pentru el să stea aşa în faţa camerelor de filmat. Şi mi-am dat seama din nou că se supunea acestui chin numai fiindcă dorea cu disperare să o păstreze pe Martha.

— Te simţi bine, Philip? l-a întrebat Matt Lauder pe invitatul său, care transpira.

— Am să mă descurc.

Regizorul de platou a anunţat: „Cincisprezece secunde”. Ne-am încordat toţi, pregătindu-ne. Apoi regizorul de platou a început numărătoarea inversă de la cinci, şi i-a făcut semn lui Lauder, care s-a pornit imediat:

— Bine aţi revenit… iar pentru aceia dintre voi care sunt amatori de un scandal bun la Hollywood, iată unul care de câteva zile ţine prima pagină a ziarelor. Doar că spre deosebire de majoritatea scandalurilor, acesta a avut un final fericit pentru David Armitage… laureatul premiilor Emmy şi creatorul serialului de succes *Cum să te vinzi*, care a fost dat afară de la propriul serial după acuzaţia de plagiat. Dar acum reputaţia i-a fost reabilitată în întregime, mulţumită intervenţiei unuia dintre cei mai proeminenţi antreprenori ai Americii, Philip Fleck.

Apoi a făcut un rezumat rapid al acuzaţiilor care se adunaseră, al campaniei de denigrare dusă de Theo McCall şi al modului în care Fleck a intervenit pentru a-mi reda buna reputaţie.

— Eu ştiu că, în general, eviţi publicitatea, Philip, a spus Matt Lauder, aşa că de ce te-ai hotărât să ieşi în public să-l ajuţi pe David

Armitage?

Fleck a început să vorbească cu un glas ezitant, cu capul uşor plecat, neputând să întâlnească privirea lui Matt Lauder.

— Păi… ăă… David Armitage este, fără îndoială, unul dintre cei mai importanţi dramaturgi din prezent. Întâmplarea face să şi fi scris următorul meu film… iar atunci cariera lui a fost distrusă de un jurnalist răzbunător — un om care nu e decât un asasin plătit — ei bine… ăă… am considerat că trebuie să intervin.

— Iar intervenţia lui a însemnat marele punct de cotitură pentru tine, David… mai ales după ce ai fost atât de calomniat în ultimele luni, până în punctul în care ţi s-a închis efectiv uşa în nas la Hollywood.

Am zâmbit larg şi am spus:

— Ai perfectă dreptate, Matt. Datorez învierea mea profesională unui singur om — domnul care stă în stânga ta, bunul meu prieten Philip Fleck. Şi vreau să-ţi arăt ce prieten extraordinar mi-a fost…

Am întins mâna spre măsuţă şi am luat unul dintre scenariile pe care le lăsasem acolo, deschizându-l la pagina de titlu.

— Când reputaţia mea era în zdrenţe — şi când nimeni nu voia să mă angajeze — ştii ce a făcut Philip? A fost ca un paravan pentru mine, punându-şi numele pe patru dintre scenariile mele vechi. Fiindcă ştia că, dacă pe ele ar fi fost numele meu, niciun studio n-ar fi fost interesat. Vezi — uite unul dintre primele mele scenarii, Noi, cei trei morocănoşi… dar după cum ai să observi, Matt, numele scriitorului de pe pagina de titlu este Philip Fleck.

Camera a arătat în prim-plan pagina de titlu. Lauder l-a întrebat pe Fleck:

— Chiar ai fost paravanul lui David Armitage, Philip?

Pentru prima dată, Fleck mi-a întâlnit privirea — şi în ochii lui reci am citit că nu-i venea să creadă. Acum ştia că era al meu, şi nu-i rămânea altceva de făcut decât să intre în joc. Aşa că atunci când camera s-a mutat iar la el, a spus fără tragere de inimă:

— Poftim?… ăă… David are dreptate. Numele lui era atât de târât prin noroi, încât era considerat un paria de toate studiourile de la Hollywood. Şi, ăă, cum voiam ca filmele pe care le fac după scenariile lui să fie distribuite de o companie de film importantă, n-am avut, ăă, de ales decât, ăă, să-mi trec propriul nume pe scenarii… cu consimţământul lui David, fireşte.

— Deci, a spus Matt Lauder, pe lângă *Noi, cei trei morocănoşi*, care intră în producţie luna viitoare avându-i drept protagonişti pe Peter Fonda, Dennis Hopper şi Jack Nicholson, ai de gând să ecranizezi şi celelalte trei scenarii ale lui David Armitage.

Fleck arăta de parcă îi venea să se bage sub scaun. Dar a spus:

— Ăsta-i planul, Matt.

Aici am intervenit repede eu:

— Şi, Matt, ştiu că Philip o să fie stânjenit de ce am să spun acum — fiindcă e un om căruia chiar nu-i place să se facă mare tam-tam pe tema generozităţii lui —, dar atunci când eram şomer, nu numai că a cumpărat aceste patru scenarii, ci a şi insistat să-mi plătească trei milioane de dolari pe scenariu.

Până şi Matt Lauder a părut ameţit de această sumă.

— E adevărat, domnule Fleck?

Fleck şi-a ţuguiat buzele, de parcă se pregătea să-mi contrazică afirmaţia. Dar apoi a dat încet din cap.

— Ei bine, asta e ceea ce numesc eu un adevărat gest de loialitate profesională, a spus Matt Lauder.

— Poţi s-o mai spui o dată, am zis, numai zâmbete. Şi ce a fost şi mai extraordinar la această tranzacţie a fost faptul că Philip a insistat să-mi plătească cele 12 milioane de dolari pe cele patru scenarii indiferent dacă le ecranizează sau nu. I-am tot spus că este mult prea generos. Însă a stăruit foarte mult să mă ajute — şi, mai important, şi-a pus încrederea în mine — aşa că a trebuit să accept. Nu că ar fi fost nevoie de multă muncă de convingere, desigur.

Ultima frază l-a făcut pe Matt Lauder să râdă. Apoi s-a întors spre Fleck şi a spus:

— S-ar părea că eşti un vis de scenarist devenit realitate, domnule Fleck.

Fleck m-a fixat cu privirea.

— David merită fiecare bănuţ.

Am întâlnit privirea lui Fleck.

— Îţi mulţumesc, Philip.

După treizeci de secunde, interviul a luat sfârşit. Fleck a plecat imediat din platou. Am dat mâna cu Matt Lauder şi am fost condus înapoi în camera de machiaj. Îmi lăsasem mobilul pe o masă. A început să sune când am întins mâna să-l iau.

— Eşti un ticălos nebun şi periculos! a spus Alison, cu un glas de-a dreptul buimac. N-am văzut în viaţa mea o cacealma ca asta!

— Mă bucur că mă aprobi.

— *Te aprob!* Tocmai mi-ai băgat în buzunar un milion şi jumătate de dolari! aşa că, bineînţeles că te aprob. Felicitări!

— Şi felicitări şi ţie. Chiar meriţi cincisprezece la sută.

Alison a slobozit un hohot de râs de fumătoare înrăită.

— Mişcă-ţi fundul încoace. Fiindcă, după asta, telefonul o să înceapă să zbârnâie, şi eşti pe cale să ai mare căutare.

— Foarte bine, dar în următoarele două săptămâni nu pot să fac nimic.

— De ce?

— Îmi închei preavizul la librărie.

— Nu mai vorbi ca un tontălău, David!

— Hei, i-am promis omului…

Uşa s-a deschis brusc şi a intrat Philip Fleck.

— Trebuie să închid, Alison, am spus. Te sun mai târziu.

Şi am închis.

Fleck s-a aşezat pe scaunul de lângă mine. O maseuză s-a apropiat de el, cu un borcănel cu cremă grasă în mână, dar Fleck a oprit-o spunând:

— Ai putea să ne laşi singuri o clipă, te rog?

Ea a ieşit din cameră, închizând uşa după ea. Acum eram singuri. Timp de mai multe momente, Fleck nu a spus nimic. Apoi:

— Să ştii că n-am să fac niciodată un film după vreunul dintre scenariile alea ale tale. *Niciodată.*

— E prerogativa ta.

— Ba chiar am să opresc şi *Noi, cei trei morocănoşi*.

— Şi asta e prerogativa ta… deşi s-ar putea să-i enervezi foarte tare pe domnul Fonda, domnul Hopper şi domnul Nicholson.

— Atâta vreme cât îşi primesc banii, o să-i doară-n cot. În definitiv, asta-i industria filmului. Nimănui nu-i pasă de nimic atât timp cât contractul e onorat şi cecul ajunge în bancă. Aşadar, nu-ţi fie teamă, îţi vei primi cele 12 milioane de dolari. La urma urmei, aşa e târgul. Iar pentru mine, 12 milioane de dolari sunt bani de buzunar.

— Nu-mi pasă dacă îmi plăteşti sau nu.

— Ba îţi pasă. Îţi pasă foarte mult. Pentru că, mulţumită acestui târg de 12 milioane de dolari, revii la statutul de Băiat de aur al Hollywoodului. Aşa că ai de ce să-mi mulţumeşti. Doar că, în lupta asta a ta, ai făcut minuni pentru imaginea mea publică. M-ai făcut să par un mare filantrop… ca să nu mai spun de cel mai bun prieten al unui scriitor. Cu alte cuvinte, a fost o experienţă reciproc avantajoasă.

— Chiar simţi nevoia să controlezi totul, nu-i aşa?

— Nu îţi înţeleg modul de a gândi…

— Ba îl înţelegi. Fiindcă tu eşti cel care s-a apucat să distrugă totul din viaţa mea, să demoleze…

M-a întrerupt.

— *Ce-am făcut?* a spus.

— Te-ai hotărât să îmi regizezi pieirea…

— Serios? a spus el, amuzat. Chiar crezi asta?

— O ştiu.

— Ce măgulitor! Dar dă-mi voie să te întreb următorul lucru, David. Eu ţi-am spus să-ţi părăseşti nevasta şi copilul? Eu te-am silit să vii pe insula mea? Ţi-am pus eu revolverul la tâmplă ca să-mi vinzi scenariul tău… chiar dacă nu ţi-a plăcut nicio idee pe care am avut-o legat de el? Iar atunci când odiosul ăla de McCall a atras atenţia asupra faptului că ai şutit în mod necugetat câteva rânduri din nu ştiu ce

piesă veche, eu ţi-am spus să porneşti ofensiva împotriva lui?

— Nu asta e ideea aici. Tu ai pus în mişcare întregul complot împotriva mea…

— Nu, David… ţi-ai făcut-o singur. Ai fugit cu domnişoara Birmingham. Ai acceptat ospitalitatea mea. Ai fost dispus să bagi în buzunar cele 2,5 milioane de dolari pe care ţi le-am oferit pentru film. Ai sărit la bătaie la jurnalistul ăla infect. Şi te-ai şi îndrăgostit de soţia mea. Eu nu am avut niciun rol în toate astea, David. Tu singur ai luat toate deciziile alea. Eu n-am fost incorect cu tine, David. Ai fost victima propriilor tale alegeri. Aşa e viaţa să ştii. Facem alegeri şi situaţia noastră se modifică în funcţie de acele alegeri. Se numeşte *cauză-şi-efect*. Iar când în urma deciziilor proaste pe care le-am luat se întâmplă lucruri rele, ne place să dăm vina pe forţe exterioare, şi pe mâna răuvoitoare a altora. Când, de fapt, singurii vinovaţi suntem noi.

— Îţi admir lipsa de etică, domnule Fleck. E cu adevărat uluitoare.

— Exact cum eu îţi admir refuzul de a recunoaşte adevărul situaţiei.

— Şi anume?

— Ţi-ai făcut-o singur. Ai intrat direct în…

— Capcana întinsă de tine?

— Nu, David… capcana ţi-ai întins-o singur. Ceea ce, desigur, te face extrem de uman. Fiindcă mereu ne întindem singuri capcane. Cred că se cheamă *îndoială*. Iar lucrul de care ne îndoim cel mai tare în viaţă este persoana care suntem.

— Ce ştii tu despre îndoială?

— Oh, o să te mire! Banii nu spulberă îndoiala. De fapt, o intensifică.

S-a ridicat.

— Şi acum, trebuie să…

L-am întrerupt.

— O iubesc pe soţia ta.

— Felicitări. Şi eu o iubesc.

Şi a plecat.

În acea după-amiază, în drum spre aeroportul Kennedy, am lăsat două mesaje pe mobilul Marthei, rugând-o să mă sune. Când, şapte ore mai târziu, am ajuns în Los Angeles, am găsit în jur de o duzină de mesaje de la diverşi colegi şi prieteni de odinioară, care mă felicitau pentru apariţia la televiziune. Dar singurul mesaj pe care îl doream fierbinte — mesajul ei — nu era.

Mi-am luat maşina şi am pornit la deal, pe coastă. Dimineaţa următoare, am deschis *LA Times* şi am găsit un articol lung la secţiunea „Arte”, intitulat: *Theo McCall şi arta jurnalismului ie vendetă*. Articolul era foarte documentat, avea la bază multe surse… şi, în esenţă, dădea în vileag metodele staliniste ale lui McCall, povestea lui de dragoste cu defăimarea şi nevoia lui de a distruge cariere. Mai erau

şi câteva detalii interesante, ca de pildă faptul că spunea tuturor că era absolvent al colegiului Trinity din Dublin, când, de fapt, terminase doar liceul. Sau că abandonase două femei după ce le lăsase gravide şi apoi refuzase să plătească pensie alimentară. A fost dezgropată iar şi toată povestea despre concedierea lui din singura slujbă de scriitor propriu-zis la NBC, precum şi un fapt puţin cunoscut: cu aproximativ un an înainte de a apărea pe micul ecran *Cum să te vinzi*, el chiar a vânturat o idee (care nu a dus nicăieri) despre un serial de comedie a cărui acţiune se desfăşura într-o agenţie de publicitate. Concluzia: nu era de mirare că avea un dinte împotriva lui David Armitage şi a serialului său de mare succes.

La o zi de la apariţia acestui articol, Theo McCall a intrat în pământ. *Hollywood Legit* a anunţat că editorialul lui nu o să mai apară — şi deşi mulţi colegi jurnalişti au căutat să-l scoată la suprafaţă (în încercarea de a obţine răspunsul lui la articolul din *LA Times*), nu a fost de găsit.

— Umblă zvonul că tipul s-a întors în Anglia, mi-a spus Alison la telefon. Sau, cel puţin, aşa mi-a spus detectivul meu. Şi ştii ce mi-a mai spus? Conform declaraţiilor bancare ale lui McCall, săptămâna trecută a primit de la Lubitsch Holdings un milion. Şi poţi să ghiceşti exact ce fel de târg a încheiat Fleck cu el: dacă accepţi să pice măgăreaţa pe tine, să-ţi fie făcută praf reputaţia, să părăseşti în grabă oraşul şi să nu mai apari, primeşti un milion de dolari.

— Cum a aflat tipul tău toate chestiile astea?

— Nu l-am întrebat. Şi nu mai e tipul meu. Începând de azi, nu se mai ocupă de caz. Deoarece cazul e închis. Şi, apropo, azi au sosit de la Fleck Films contractele pentru toate cele patru scenarii. 12 milioane de dolari. Indiferent dacă se ecranizează sau nu…

— Chiar dacă nu o să facă niciodată niciunul dintre ele.

— Cu excepţia *Noi, cei trei morocănoşi*.

— Dar el mi-a spus că-i pune capăt.

— Da, dar a spus asta chiar după ce l-ai tăiat cu atuul la *Today*. Cred că nevastă-sa l-a convins să se răzgândească.

— Adică…?

— În *Daily Variety* din dimineaţa asta e un articol pe pagina trei, care anunţă că de azi în şase săptămâni se va începe filmarea la *Noi, cei trei morocănoşi*, şi că producătorul filmului este acum Martha, soţia lui Fleck. Aşa că e clar că ai un fan adevărat în Martha Fleck.

— Rămâne de văzut!

— Hei, cui îi pasă dacă dama te place sau nu? Filmul se face. E o veste bună.

Şi veştile bune au continuat să vină. O săptămână mai târziu, am primit un telefon de la Brad Bruce.

— Sper că mai eşti dispus să vorbeşti cu mine? a întrebat el.

— Nu te învinuiesc de nimic, Brad.

— Eşti mai cavaler decât aş fi eu în situaţia dată. Dar îţi mulţumesc. Cum merge, David?

— În comparaţie cu ultimele şase luni, ceva mai bine.

— Şi eşti pe coastă în căsuţa aia în care mi-a spus Alison că locuieşti?

— Da. Îmi închei preavizul la librăria din localitate.

— Ai lucrat într-o librărie?

— Hei, trebuia să mănânc!

— Te aud. Dar acum că ai dat lovitura cu contractul ăla de 12 milioane de dolari cu Philip Fleck…

— Mai lucrez încă cinci zile la librărie.

— Bine, bine. Admirabil, de fapt… dar *ai de gând* să te întorci în LA, nu-i aşa?

— Acolo sunt banii, corect?

A râs.

— Cum prinde formă noua serie? am întrebat.

— Păi… de asta te-am sunat. După ce ai plecat, l-am numit pe Dick Latouche editor general. Şi am primit şase dintre următoarele episoade ale sezonului. Dar trebuie să-ţi spun că oamenii necunoscuţi din posturi importante sunt mai puţin decât mulţumiţi. Episoadelor le lipseşte agerimea, ascuţimea minţii, umorul nebun pe care l-ai adus tu serialului.

N-am spus nimic.

— Aşa că, ne întrebam…

După o săptămână, am semnat cu FRT un contract să mă întorc la *Cum să te vinzi*. Aveam să scriu patru dintre ultimele opt episoade. Am fost însărcinat iar cu supervizarea generală a scenariilor (şi am convenit ca prima mea preocupare să fie îmbunătăţirea primelor şase scenarii pentru noul sezon). Iar presupusa mea datorie pentru disputatul episod din sezonul precedent a fost pe loc anulată. Mi s-a redat bonusul „Creat de…", ca să nu mai spun de birou, de locul de parcare, de asigurarea medicală, şi — mai ales — de admiraţia străzii. Pentru că imediat ce în ziarele şi revistele care se ocupă de industria divertismentului s-a anunţat noul contract cu FRT — în valoare de peste două milioane de dolari — toată lumea a dorit cu adevărat să fie iar prietenă cu mine. Cei de la Warner au sunat-o pe Alison pentru a-i spune că aveau în plan să reia proiectul *Intrare prin efracţie* (şi — *fireşte* — prostia aia cu prima jumătate din onorariul pentru prima schiţă… te rugăm să-i spui domnului Armitage să păstreze restul). M-au sunat vechi cunoştinţe din domeniu. Câţiva colegi de branşă m-au invitat la masă. Şi nu, nu mi-am zis în sinea mea: *unde eraţi când am avut nevoie de voi?* Fiindcă aici nu merge aşa. Azi eşti, mâine nu eşti. Azi eşti sus, mâine eşti jos. Azi eşti în mare vogă, mâine nu. În acest sens, Hollywoodul era o construcţie pur darwiniană.

Spre deosebire de alte oraşe — care ascundeau aceeaşi nemiloasă trăsătură de caracter sub straturi de politeţe şi intelectualism de paradă — acest loc funcţiona în baza unei premise simple: *mă interesezi atât timp cât poţi să faci ceva pentru mine.* Pentru o mulţime de oameni, asta era superficialitatea LA scrisă cu litere mari. Însă eu admiram pragmatismul acestei concepţii despre lume. Ştiai exact cu ce ai de-a face. Cunoşteai regulile jocului.

În aceeaşi săptămână în care am semnat contractul cu FRT m-am mutat înapoi în oraş. Deşi aş fi putut uşor să încep vânătoarea de case, dar a intervenit o prudenţă elementară, ceva nou la mine. Fără decizii pripite. Fără înşfăcarea primului lucru lucios la ofertă. Gata cu încrederea în roşul incandescent al succesului. Aşa că în loc de un apartament în stil minimalist dintr-o clădire ultrapretenţioasă, am închiriat o casă drăguţă, modernă dintr-o zonă rezidenţială drăguţă, modernă din Santa Monica. 3.000 de dolari pe lună. Două dormitoare. Frumoasă şi aerisită. Perfectă pentru mijloacele mele.

Iar când a venit vremea să aleg acel simbol LA esenţial — o maşină —, m-am hotărât să păstrez VW Golf-ul meu rablagit. În prima zi în care m-am întors la muncă la FRT, am ajuns chiar în spatele Mercedesului SR decapotabil al lui Brad Bruce. Acesta s-a uitat amuzat la tărăboanţa mea.

— Dă-mi voie să ghicesc, a spus el. E o chestie retro, din colegiu… şi ai un torpedou plin cu casete cu Crosby, Stills şi Nash.

— Hei, în Meredith m-a cărat de la A la B! Aşa că îmi imaginez că o vreme poate să mă care şi aici de la A la B.

Bruce a zâmbit atotcunoscător, ca pentru a spune: „în regulă, puneţi cenuşă-n cap o vreme… dar te vei moderniza destul de repede… Fiindcă asta se aşteaptă de la tine”.

Ştiam că are dreptate. În cele din urmă, aveam să mă descotorosesc de rablă. Dar numai atunci când, într-o dimineaţă, nu mai pornea.

— Eşti pregătit pentru marele bine ai revenit? m-a întrebat Brad.

— Da, cum să nu, am spus.

Însă când am intrat în biroul de producţie al serialului *Cum să te vinzi*, tot personalul s-a ridicat în picioare şi m-a aplaudat. Am înghiţit în sec şi am simţit că mă ustură ochii. Dar când aplauzele s-au stins, am făcut ce se aştepta de la mine. Am ţinut un foarte scurt discurs sarcastic.

— Ar trebui să fiu concediat mai des. Vă mulţumesc pentru această primire extraordinar de frumoasă. Locul niciunuia dintre voi nu e în industria asta. Sunteţi prea cumsecade toţi.

Apoi m-am retras în vechiul meu birou. Masa mea de lucru era tot acolo. La fel şi scaunul Herman Miller. L-am tras. M-am aşezat. Am potrivit înălţimea. M-am lăsat pe spate. M-am gândit: nu m-am aşteptat niciodată să revăd locul ăsta.

După o clipă, vechea mea secretară, Jennifer, a bătut la uşă.

— Bună! am spus vesel.

— Pot să intru? a întrebat ea, foarte neliniştită.

— Lucrezi aici. Bineînţeles că poţi să intri.

— David… Domnule Armitage…?

— Rămâi la David. Şi mă bucur să văd că totuşi nu te-au concediat.

— Mi s-a acordat o graţiere de ultim minut când una dintre celelalte asistente s-a hotărât să plece. Dar, David, ai să mă ierţi vreodată pentru felul în care…?

— Asta a fost atunci. Acum e altceva. Şi tare aş vrea un espresso dublu, te rog.

— Nicio problemă a spus ea, vizibil uşurată. Şi mă întorc într-o clipă şi cu lista telefoanelor pe care le-ai primit.

La fel ca întotdeauna. Pe lista aceea de telefoane, două nume săreau în ochi: Sally Birmingham şi Bobby Barra. Sally sunase o dată la sfârşitul săptămânii trecute. Bobby în schimb, sunase zilnic de două ori în ultimele patru zile. După spusele lui Jennifer, aproape că stăruise să i se dea numărul meu de acasă. Şi îi transmitea întruna acelaşi mesaj: „Spune-i că am veşti bune”.

Iar când ea mi-a spus asta, am fost sigur că în spatele veştilor bune pe care urma să mi le dea Bobby era mâna lui Fleck.

Totuşi, o săptămână am refuzat să-i răspund la telefon — doar ca să-i dau de înţeles că nu aveam de gând să mă las ademenit aşa de uşor.

În cele din urmă, am capitulat.

— Bine, i-am zis lui Jennifer când mi-a spus că, pentru a treia oară în ziua aceea, Bobby era pe linia unu. Fă-mi legătura cu el.

De îndată ce am spus „Salut!”, Bobby s-a dezlănţuit.

— Chiar te pricepi să faci un tip să sufere, a spus el.

— Asta-i bună! Tu vorbeşti?

— Hei, tu ai fost jegu’ care s-a înfuriat dintr-odată!

— Iar tu mi-ai spus că nu mai vrei să ai de-a face cu mine. Aşa că ce-ar fi să nu ne mai frecăm la creier şi s-o lăsăm moartă?

— Ooo, i-auzi ce zice individul arogant! E iarăşi călare pe situaţie şi iar îi tratează pe cei mici ca pe nişte rahaţi.

— Nu sunt deloc discriminator cu oamenii mici de statură. Chiar dacă eşti o javră scundă, scârboasă şi duplicitară.

— Şi eu care voiam să-ţi dau nişte veşti grozave!

— Dă-i drumul, am spus cu un glas plictisit.

— Ţii minte cele zece miare pe care le-ai lăsat în cont la mine…?

— N-am lăsat niciodată vreun ban la tine, Bobby. Când am închis contul…

— Ai uitat de zece mii de dolari.

— Aiureli!

— Am să repet, David: *ai uitat de zece mii de dolari*. Ai priceput?

— Îhî. Şi ce s-a întâmplat, rogu-te, cu aceste zece miare „uitate”?

— Ţi-am cumpărat o mică, dar importantă poziţie într-un dot. Com. IPO venezuelean şi, fii atent — acţiunile au crescut de cincizeci de ori şi…

— De ce îmi spui povestea asta absurdă?

— Nu e absurdă. Ai acum iar în cont la Barra & Company 500.000 de dolari. De fapt, voiam să-mi pun oamenii să vă trimită azi un extras de cont ţie şi contabilului tău.

— Chiar te aştepţi să cred asta?

— Nenorociţii de bani sunt acolo, David. Pe numele tău.

— Asta cred. Dar gogoriţa asta cu IPO-ul venezuelean? Nu puteai să găseşti ceva mai bun?

Pauză. Apoi:

— Contează cum au ajuns banii în contul tău?

— Vreau doar să recunoşti…

— Ce?

— Că el ţi-a spus să mă faci?

— Care *el*?

— Ştii exact despre cine vorbesc.

— Eu nu vorbesc despre alţi clienţi.

— El nu e client. E Dumnezeu…

— Iar Dumnezeu e bun câteodată. Aşa că termină cu făţărnicia… mai ales că Dumnezeu ţi-a dat şi 12 milioane de dolari pe patru scenarii vechi care făceau micoză în sertarul tău pentru ciorapi. Şi fiindcă tot ai adus vorba, felicită-mă că te-am făcut cu 250.000 de dolari mai bogat decât erai când totul s-a dus de râpă.

Am oftat.

— Ce pot să spun? Eşti un geniu, Bobby.

— Am s-o iau drept un compliment. Aşadar: ce vrei să fac cu gologanii?

— Cu alte cuvinte, dacă vreau să-i investeşti pentru mine?

— Asta întreb.

— Ce te face să crezi că mai vreau să fii brokerul meu?

— Faptul că ştii că ţi-am făcut mereu bani.

M-am gândit la asta o clipă.

— Ştii, după comisionul lui Alison şi Fisc, o să am şi în jur de 6 milioane de dolari din contractul cu Fleck cu care să mă joc.

— Aşa calculasem şi eu.

— Să zicem că aş vrea să iau cele 6 milioane de dolari — împreună cu jumătatea de milion pe care tocmai mi-ai făcut-o — şi să pun totul într-un depozit pe care să-l gestioneze o bancă.

— Şi noi gestionăm depozite. Nu sunt cel mai sexy tip de investiţie…

— Dar depozitele nu pot fi redirecţionate cumva într-un IPO

indonezian?

Acum a fost rândul lui să ofteze adânc. Totuşi, în loc să riposteze, a spus:

— Dacă vrei investiţii super şi sigure — cu stabilitate riguroasă — asta se realizează uşor.

— Exact asta vreau. Ultrasigure. Solide ca stânca. Şi să fie pe numele Caitlin Armitage.

— Frumos! a spus Bobby. Te admir!

— Vai, mulţumesc! Şi fiindcă tot veni vorba, mulţumeşte-i şi lui Fleck în numele meu.

— N-am auzit asta.

— Să nu-mi spui că surzeşti!

— N-ai observat. Toţi ne ramolim. Cred că se numeşte *viaţă*. De asta e bine, prietene, să avem în orice moment o atitudine veselă — mai ales în cele proaste.

— Eşti şi filosof, pe deasupra. Ce dor mi-a fost de tine, Bobby!

— Idem, David, pe bune. Luăm masa săptămâna viitoare?

— Presupun că e de neevitat?

Dar telefoanele lui Sally le-am evitat în continuare. Nu că ar fi fost la fel de stăruitoare ca Bobby. Însă în primele trei săptămâni de la întoarcerea mea la slujbă, numele ei a continuat să apară pe lista cu telefoane o dată pe săptămână. În cele din urmă a sosit pentru mine o scrisoare într-un plic cu antetul Fox.

Dragă David,

Am vrut să-ţi scriu doar ca să-ţi spun că ţi-ai reluat activitatea după acea îngrozitoare campanie de defăimare dusă de Theo McCall. Eşti unul dintre talentele importante ale acestei industrii — şi ce ai păţit tu a fost înspăimântător. În numele tuturor de la Fox Television, felicitări că ai înfrânt cea mai nedreaptă adversitate şi eşti iarăşi triumfător. Câteodată băieţii buni înving.

Mai voiam să te anunţ că Fox Television este extrem de interesată să meargă înainte cu ideea serialului de comedie *Discută pe îndelete*, despre care am vorbit acum ceva timp. Dacă îţi permite programul, ar fi plăcut să luăm masa împreună şi să stăm la o şuetă.

Sper să primesc curând veşti de la tine.

Cu cele mai bune gânduri,
Sally

P.S. Ai fost genial la *Today*

N-am ştiut dacă ăsta era modul lui Sally de a-şi cere scuze faţă de mine. Sau dacă asta era o aluzie mascată cu grijă că (acum că eram iar

profitabil) i-ar plăcea să *stăm la o şuetă*. Sau dacă, pur şi simplu, îşi făcea treaba de director şmecher de televiziune şi vâna aşa-zisul „talent”. Nu mă interesa să aflu. Dar nici nu aveam de gând să fiu bădăran sau infatuat… Deoarece, foarte sincer, nu aveam de ce să fiu infatuat. Aşa că m-am aşezat şi — folosind hârtia cu antetul FRT — am scris următorul răspuns expeditiv:

Dragă Sally,

Multe mulţumiri pentru scrisoarea ta. Munca presantă la noua serie din *Cum să te vinzi* face să nu fiu disponibil pentru a lua masa împreună. Iar obligaţiile mele legate de scris sunt de aşa natură, încât nu mă interesează să continui vreun proiect cu tine în viitorul previzibil.

Cu sinceritate,

Şi am semnat cu numele meu întreg.

La sfârşitul acelei săptămâni am mai primit o veste bună, pe care mi-a dat-o Walter Dickerson, care, după luni de negocieri cu partea adversă, a obţinut în sfârşit ce doream.

— În regulă, a spus el când m-a sunat la birou. Iată ce voiai: ţi-ai recăpătat dreptul de a-ţi vedea fiica.

— Lucy chiar s-a înduplecat?

— Da — a hotărât, în cele din urmă, că fata trebuie să-şi vadă tatăl. Îmi pare rău doar că a durat aşa de mult. Dar vestea bună e că nu numai că ţi-ai recăpătat dreptul la vizite regulate, ci şi că Lucy nu insistă ca vizitele să fie supravegheate… cum se întâmplă de multe ori în situaţii în care vizitele au fost suspendate o vreme.

— Avocatul ei a oferit vreun motiv pentru care s-a răzgândit ea?

— Ia-o aşa: simt sigur că fata ta a făcut-o pe maică-sa să se răzgândească.

Dar a mai fost un motiv, pe care l-am descoperit abia când mi-am petrecut primul weekend, după opt luni, cu fiica mea.

La aeroport am închiriat o maşină şi m-am dus acasă la Lucy, în Sausalito. Şi am sunat la uşă. Într-o fracţiune de secundă, uşa s-a deschis larg şi Caitlin mi-a căzut în braţe.

Am ţinut-o mult timp la piept. Apoi m-a împuns cu cotul şi a spus:

— Mi-ai adus un cadou?

Am râs — şi de splendida impertinenţă a întrebării şi de extraordinarul ei optimism. Trecuseră opt luni ciudate, totuşi iată-ne din nou, tată şi fiică. În ceea ce o priveşte pe ea, nimic nu se schimbase.

— Cadoul e în maşină. Am să ţi-l dau mai târziu.

— La hotel?

— Da, la hotel.

— Acelaşi hotel la care am stat odată — sus, la cucurigu?

— Nu, nu hotelul ăla, Caitlin.

— Prietena ta nu te mai place?

M-am uitat lung la ea. Ţinea minte tot. Fiecare detaliu al fiecărui weekend petrecut împreună.

— E o poveste foarte lungă, Caitlin.

— Ai să mi-o spui?

Dar înainte să găsesc un mod de a răspunde la această întrebare, am auzit glasul lui Lucy.

— Bună, David.

M-am ridicat, încă ţinând-o de mână pe Caitlin.

— Bună!

O tăcere stânjenitoare. Cum poţi să schimbi amabilităţi după atâta duşmănie, după atâta oribilă absurditate juridică, după atâta rău inutil?

Dar am hotărât că trebuie să fac un efort, aşa că am spus:

— Arăţi bine.

— Şi tu.

Iarăşi o tăcere stânjenitoare.

Din spatele casei a ieşit un bărbat şi a venit în prag, unde stătea Lucy. Era înalt, deşirat, la vreo patruzeci şi doi de ani, îmbrăcat conservator în acea uniformă standard de weekend specifică albilor înstăriţi, de religie protestantă: cămaşă albastră, pulover Shetland cafeniu, pantaloni kaki, pantofi cu vârful ridicat. A luat-o pe Lucy pe după umeri. M-am străduit să nu tresar.

— David, el e prietenul meu, Peter Harrington.

— Îmi pare bine că, în sfârşit, te cunosc, David, a spus el, întinzând mâna.

Am luat-o, gândindu-mă: măcar nu a spus *„… şi am auzit atâtea despre tine”*.

— Şi eu mă bucur să te cunosc, am spus.

— Putem să plecăm, tati? a întrebat Caitlin.

— N-am nimic împotrivă.

M-am întors iar spre Lucy.

— Duminică, la ora şase.

A dat din cap, iar noi am plecat.

— Mami o să se mărite cu Peter.

— A! am exclamat. Şi tu ce zici de asta?

— Vreau să fiu domnişoară de onoare.

— Sunt sigur că asta se poate aranja. Ştii cu ce se ocupă Peter?

— Conduce o biserică.

— Zău? am spus, uşor alarmat. Ce fel de biserică?

— O biserică frumoasă.

— Ţii minte cum se numeşte?

— Uni… uni…
— Unitariană, poate?
— Exact. Unitariană. Ciudat cuvânt!
Mă rog, măcar, în lumea religiilor, asta era civilizată.
— Peter e foarte de treabă, a adăugat Caitlin.
— Şi i-a spus lui mami că ar trebui să te lase să mă vezi iar.
— Şi tu de unde ştii asta?
— Eram în camera de alături şi mă jucam, când el a spus asta. Mami te-a împiedicat să mă vezi?
M-am uitat la luminile golfului.
— Nu, am răspuns.
— Ăsta-i adevărul?
Nu trebuie să auzi adevărul, Caitlin.
— Da, iubito. Ăsta-i adevărul absolut. Am fost plecat, cu treabă.
— Dar n-ai să mai fii niciodată plecat aşa de mult, nu-i aşa?
— Niciodată.
A întins mâna micuţă.
— Batem palma?
A zâmbit.
— De când ai început să lucrezi la Hollywood?
A ignorat gluma şi a întins mai mult mâna.
— Batem palma, tati?
I-am luat mâna şi i-am scuturat-o.
— S-a făcut.
Weekendul a fost încântător, dar a trecut foarte repede. Iar duminică, la şase după-amiază, eram iar în faţa casei lui Lucy. Când s-a deschis uşa, Caitlin a fugit să-şi îmbrăţişeze mama, apoi s-a întors la mine, mi-a tras o pupătură lungă pe obraz şi a spus:
— Ne vedem peste două săptămâni, tati.
Apoi a năvălit în casă, ţinând strâns păpuşile Barbie şi alte obiecte de plastic inutile pe care i le cumpărasem în weekend.
— V-aţi distrat? a întrebat Lucy.
— De minune!
— Mă bucur.
— Păi, atunci… am zis, dându-mă înapoi.
— Bine, a spus Lucy. Pa.
— Ne vedem peste două săptămâni.
— Bine.
Am dat din cap şi m-am întors să plec.
— David, a zis ea, făcându-mă să mă răsucesc în loc.
— Da?
— Voiam doar să-ţi spun… mă bucur că lucrurile par să se fi rezolvat pentru tine, profesional vorbind.
— Mulţumesc.

— Trebuie să fi fost cumplit.

— A fost.

Tăcere. Apoi a spus:

— Şi mai vreau să ştii ceva. Avocatul meu mi-a zis că, atunci când totul a luat-o pe un drum greşit, ţi-ai pierdut toţi banii…

— Aşa e. Am cam fost la pământ o vreme.

— Dar tot ai reuşit să ne plăteşti lunar întreţinerea.

— Trebuia s-o fac.

— Dar erai falit!

Tăcere.

— Am fost impresionată, David.

— Mersi, am spus.

Apoi am căzut din nou într-o tăcere stânjenitoare. Aşa că am spus noapte bună, m-am întors la maşină şi am plecat la aeroport, am luat avionul până la Los Angeles, iar dimineaţa următoare m-am sculat şi m-am dus la lucru, şi am luat o mulţime de „decizii creatoare", şi am primit o mulţime de telefoane, şi am luat prânzul cu Brad, iar după-amiază am găsit trei ore ca să mă holbez într-un monitor şi să-mi transform personajele în ceva care se apropie de viaţă, şi chiar să ajung să lucrez până la opt, şi să închid eu însumi biroul pustiu, şi să iau nişte sushi la pachet în drum spre casă, şi să mănânc sushi-ul şi să beau o bere în timp ce mă uitam la ultimele două sferturi dintr-un meci al lui Lakers, şi să mă bag în pat cu noul roman al lui Walter Mosley, şi să dorm şapte ore bune, şi să mă scol, şi să iau de la capăt întregul proces.

Undeva pe la mijlocul acestui program, mi-am dat seama dintr-odată de următorul lucru: tot ce am vrut să fie reparat se reparase. Dar, în acelaşi timp, mi-am mai dat seama de un lucru:

Acum eşti singur.

Da, existau satisfacţiile profesionale. Şi da, existau cele două weekenduri pe lună în care puteam să-mi văd fiica. Dar dincolo de asta…

Ce? Nu aveam pe nimeni care să mă aştepte să vin acasă seara. Alt bărbat juca deja zilnic rolul de tată pentru fiica mea. Şi deşi statutul meu profesional fusese reînviat, acum ştiam că succesul te duce numai până la următorul succes. Care, la rândul lui, te transportă numai până la…

Până unde anume? Care era destinaţia finală? Asta era lucrul care mă nedumerea cel mai mult la toate astea. Puteai să te zbaţi ani întregi să ajungi *undeva*. Dar, când în sfârşit ajungeai — când totul îţi cădea în poală şi obţineai ce îţi doriseşi cu atâta înfocare —, te întrebai: chiar ajunseseşi undeva? Sau erai doar într-o haltă, în drum spre o destinaţie iluzorie? Un loc care dispărea din vedere în clipa în care nu mai erai considerat răsfăţat de succes.

Cum poţi să ajungi la un punct terminus care nu există?

Iar dacă pe drum îmi făcusem cât de cât o imagine despre asta, ideea era următoarea: ceea ce urmărim toţi este un fel de autovalidare disperată. Dar asta o găseşti numai prin intermediul celor care au fost destul de tâmpiţi să te iubească… sau pe care ai reuşit să-i iubeşti.

Ca Martha, de exemplu.

În prima lună, i-am lăsat la două zile un mesaj telefonic. I-am trimis zilnic un e-mail. În cele din urmă, am înţeles aluzia şi am renunţat să mai încerc să iau legătura cu ea. Chiar dacă mă gândeam întruna la ea — ca o durere surdă, dar persistentă, care, pur şi simplu, nu vrea să dispară.

Până când, într-o vineri, la vreo două luni de la ultima noastră întâlnire, a sosit prin poştă un colet mic. Când l-am desfăcut, am găsit un obiect dreptunghiular, învelit în hârtie pentru cadouri. Mai era şi un plic. L-am deschis. Am citit:

Scumpul meu David,

Bineînţeles că ar fi trebuit să-ţi răspund la toate telefoanele şi la toate e-mailurile. Dar… sunt aici, la Chicago, cu Philip. Sunt aici cu el pentru că, în primul rând, a făcut ce i-am cerut — şi, din ce am citit în ziare, pare-se că ţi-ai reluat cariera, şi încă în forţă. Şi sunt aici pentru că, aşa cum cred că ştii, eu produc acum filmul pe care l-ai scris. Dar sunt aici şi pentru că, pur şi simplu, m-a implorat să rămân. Sunt sigură că sună absurd ca Philip Fleck — Domnul 20 de miliarde de dolari — să implore pe cineva să facă ceva. Dar ăsta-i adevărul. S-a rugat de mine să-i mai dau o şansă. A spus că nu poate să suporte ideea de a ne pierde pe mine şi pe copilul lui. Şi a rostit tradiţionala promisiune fierbinte: „Mă voi schimba”.

De ce a făcut asta? Nu ştiu. S-a schimbat? Mă rog, măcar stăm iar de vorbă şi dormim în acelaşi pat… ceea ce e un pas înainte. Şi pare acceptabil de entuziasmat de perspectiva de a fi tată… deşi, fireşte, în momentul de faţă, filmul este în prim-planul minţii lui. Oricum, deocamdată, suntem în relaţii relativ decente. Nu pot să prezic dacă treaba asta va dura sau dacă el va reveni la stilul lui introvertit şi voi ajunge, în sfârşit, în punctul în care nu mai există întoarcere.

Ceea ce ştiu e următorul lucru: te-ai stabilit definitiv în mintea mea şi nu mai vrei să pleci. Ceea ce e minunat şi trist… dar, asta e! Pe de altă parte, sunt o romantică incurabilă… măritată cu un prozaic incurabil. Dar ce ar fi fost dacă, să spunem, aş fi fugit cu tine? O romantică incurabilă încurcată cu un romantic şi mai incurabil (sâc!)? Nici vorbă. Mai ales că romanticii incurabili tânjesc după ceea ce nu au. Dar odată ce îl au…?

Şi poate de asta n-am putut să te sun, n-am putut să-ţi răspund la scrisori. Fiindcă ar fi fost o mare dramă. Dar când marea dramă s-ar fi

sfârşit… ce s-ar fi întâmplat atunci? Ne-am fi uitat unul la celălalt (cum spuneai că te uitai uneori la Sally) şi ne-am fi întrebat: ce rost a avut? Sau, poate, am fi trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi. Asta e riscul — şi mereu suntem dornici să ni-l asumăm… fiindcă avem nevoie de criză, de dramă, de senzaţia de pericol. La fel cum mereu ne temem de criză, de dramă, de senzaţia de pericol. Cred că asta se cheamă: niciodată nu ştim ce vrem.

Aşa că o parte din mine te doreşte. Dar altă parte din mine se teme de tine. Şi, între timp, am luat decizia: rămân cu domnul Fleck şi sper că va fi bine. Fiindcă acum guguloiul din burta mea e măricel şi nu vreau să fiu singură pe lume când o sosi el sau ea, şi fiindcă l-am iubit şi poate-l mai iubesc pe foarte ciudatul tată al lui sau al ei, şi aş vrea să fi fost copilul tău, dar nu e, şi viaţa înseamnă sincronizare, şi a noastră nu a mers, şi…

În fine, ai priceput despre ce bat câmpii.

Iată un cântecel al poetei noastre preferate, pe aceeaşi temă (doar că într-un stil mult mai succint decât al tău):

Aceasta e Ora de Plumb
Ce ţi-o aminteşti dacă scapi cu viaţă,
Aşa cum degeraţii îşi amintesc de ninsoare
La început — Frig — apoi Amorţeală — apoi Eliberare –

Sper să te eliberezi, David.

Şi de îndată ce vei fi terminat de citit această scrisoare, fă-mi o favoare. Nu medita la asta. Nu te gândi la ce ar fi putut să fie. Pur şi simplu, întoarce-te la treabă.

Cu dragoste,
Martha

Nu i-am urmat imediat ultima directivă. Fiindcă mai întâi am desfăcut cadoul ambalat — şi m-am pomenit uitându-mă la prima ediţie din 1891 a *Poeziilor* lui Emily Dickinson, publicată de Roberts Brothers din Boston. Am ţinut cartea în mâini, minunându-mă de eleganţa ei compactă, de greutatea ei respectabilă, de aura ei de tăinuire — chiar dacă, la fel ca toate, în cele din urmă şi ea avea să se facă fărâme. Apoi am ridicat privirea şi m-am zărit în ecranul negru şi plat al laptopului meu: un bărbat între două vârste, care, spre deosebire de cartea pe care o ţinea acum în mâini, cu certitudine nu avea să mai fie aici peste o sută unsprezece ani.

Şi atunci altceva mi-a trecut prin minte — ceva ce mi-a cerut Caitlin când am fost la ea săptămâna trecută. În timp ce o înveleam în camera de la hotel, m-a rugat să-i spun o poveste. Şi anume, *Cei trei purceluşi*. Dar cu o condiţie:

— Tati, m-a întrebat ea, poţi să-mi spui povestea fără Lupul cel mare şi rău?

M-am gândit o clipă la asta, întrebându-mă cum să fac.

— Să vedem… avem o casă făcută din paie. Avem o casă făcută din beţe. Avem o casă făcută din cărămizi. Ce se întâmplă apoi? Formează o asociaţie a locatarilor? Iartă-mă, iubito, povestea chiar nu merge fără Lupul cel mare şi rău.

De ce nu merge? Fiindcă toate poveştile implică o criză. A ta. A mea. A tipului care stă vizavi de tine în tren când citeşti asta. La urma urmelor, totul e narativ. Şi toate naraţiunile, toate povestirile scot în faţă un adevăr elementar. Avem nevoie de criză: neliniştea, dorul, sentimentul posibilului, teama de eşec, jindul după viaţa pe care ne închipuim că o vrem, deznădejdea cauzată de viaţa pe care o avem. Criza ne lasă cumva să credem că suntem importanţi; că totul nu e doar de moment; că putem transcende, cumva, insignifianţa. Mai mult decât atât, criza ne face să ne dăm seama că, ne place sau nu, suntem întotdeauna urmăriţi pas cu pas de Lupul cel mare şi rău. Pericolul care pândeşte în spatele tuturor lucrurilor. Pericolul pe care ni-l pregătim singuri.

Dar cine este, în definitiv, creierul crizei noastre? Cine e mâna care conduce? Pentru unii, e Dumnezeu. Pentru alţii, statul. Pe de altă parte, ar putea să fie persoana pe care vrei să dai vina pentru toate necazurile tale: soţul tău, mama ta, şeful tău. Sau poate — doar poate — eşti tu însuţi.

Asta e ceea ce încă n-am putut să înţeleg legat de tot ce mi s-a întâmplat de curând. Da, în poveste există un tip rău — cineva care m-a aranjat, m-a zdrobit şi apoi m-a refăcut la loc. Şi da, ştiam numele acestui bărbat. Dar… şi e un *dar* mare… e posibil să fi fost eu?

M-am uitat iar la ecranul înnegrit. Pe el se contura faţa mea. Ce siluetă fantomatică! Ce portret spectral! Şi m-a străfulgerat gândul că, din clipa în care a putut să-şi vadă imaginea reflectată, omul a fost nimicit de toate obişnuitele reflecţii cavernoase care se apropie de noi zilnic, pe furiş: *cine sunt eu în toate astea… şi chiar contează?*

Şi atunci, ca şi acum, n-am găsit un răspuns. În afară, poate, de cel pe care mi-l spuneam frecvent:

Nu te mai gândi la astfel de întrebări imposibile. Nu te mai gândi la zădărnicia tuturor lucrurilor. Şi nu îţi închipui ce ar fi putut să fie. Împacă-te cu situaţia. Fiindcă ce altceva poţi să faci? Există un singur remediu. Întoarce-te la treabă!

[1] WASP (White Anglo-Saxon Protestant) — persoană de rasă albă, de origine anglo-saxonă, protestantă, aparţinând claselor înstărite şi influente.

[2] SEC = agenția guvernamentală americană care supervizează

activitatea brokerilor.
[3] IPO = ofertă publică inițială (lb. Engleză).

Table of Contents

PARTEA ÎNTÂI
Unu
Doi
Trei
Patru
Cinci
Şase
Şapte
PARTEA A DOUA
[1]
[2]
[3]